

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

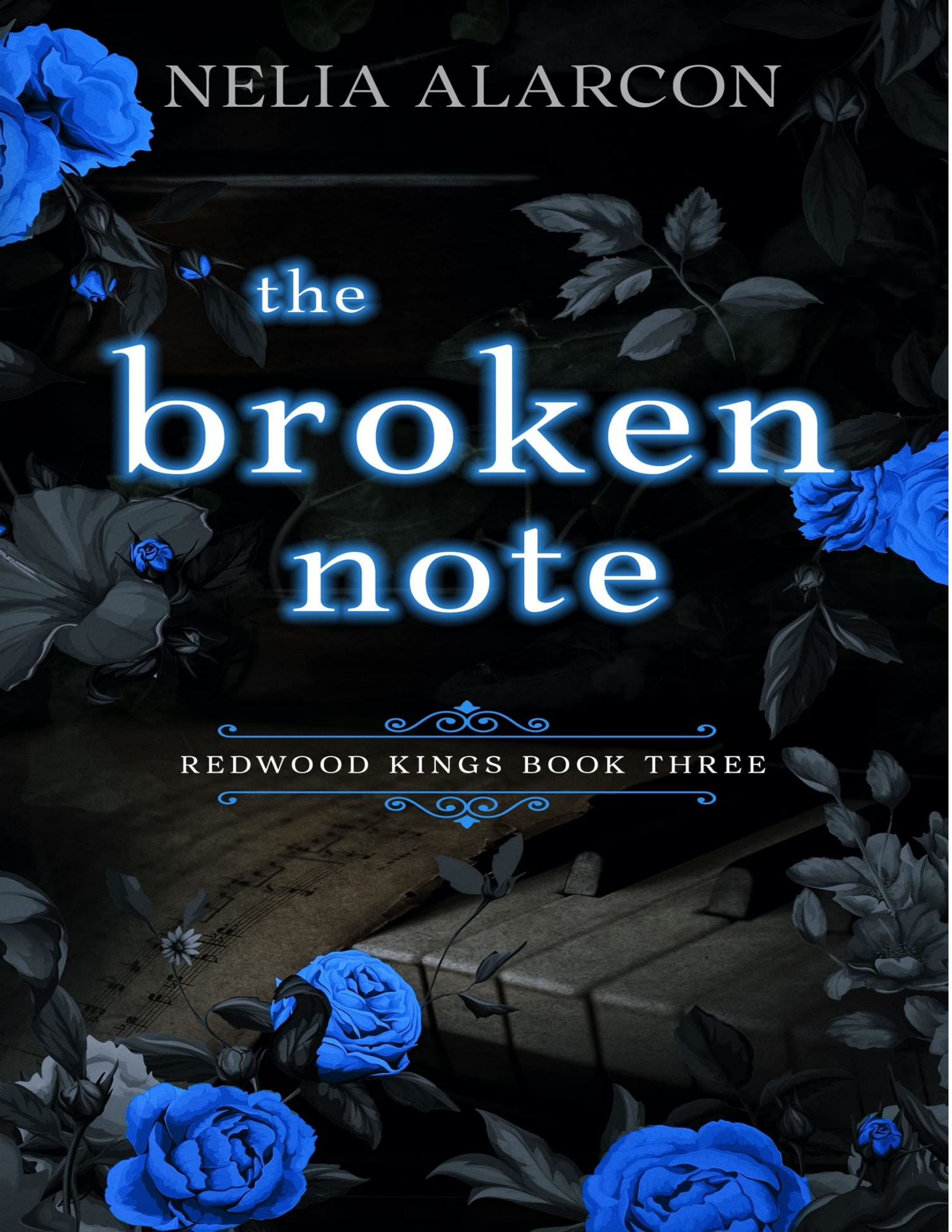
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NELIA ALARCON

the
broken
note

REDWOOD KINGS BOOK THREE

Sinopsis

Bu zalim kral beni kraliçe yapana kadar durmayacak. Dutch Cross zengin, güçlü ve sahiplenici. Ona kendimden çok şey verdim ve artık kaçmak için çok geç. Yine de yaptığım bu. Hikayenin kötü adamından çok çok uzakta. Ama kötü adamlarla ilgili olan şey. Sizi her zaman karanlığa geri sürüklerler. Ve gömülü kalması gereken bir sır mezardan çıktığında, düşmana katılmaktan başka çarem kalmıyor. Şehvet. Arzu. Aldatma. Beni yok eden aynı çocuk şimdi benim tek kurtuluşum. Redwood'da sayamayacağım kadar çok canavar var. Ama ben bu seçkin dünyaya hiçbir şey almadan gitmek için girmedim. Daha da güçlendim ve Redwood'un zalim prensi avucumun içinde. Zayıf ve güçsüz olduğumu mu düşünüyorsunuz? Evet, haklısın. Tüm canavarları isteğime boyun eğdireceğim ve Redwood'a bir kraliçenin nasıl görüldüğünü göstereceğim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Kadans

"Anne."

Bu isim dudaklarımdan bir parça korku ve mide bulantısıyla birlikte dökülüyor. Parmaklarım, Hunter'ın birkaç hafta önce değiştirmeme yardım ettiği kapı çerçevesine kenetleniyor.

Kilit sabitlenmiştir. Kilitli çıkış. Annemi gölgelerden çıkaran değişim. Bilseydim, muhtemelen çaba göstermezdim. "Kızım." Annem başını eğdi.

O bana bakarken oturma odası daha derin bir sessizliğe gömülüyor. Kahverengi gözler. Kahverengi saçlar. Koyu kırmızı dudaklar, kurumuş kan rengi. Çocukken takıntılı bir şekilde kaşındığım kabuklar gibi.

Derim kaşınmaya başlıyor.

Yükselen notaları duyuyorum.

#Re majör.

Müziğin en hüzünlü anahtarı.

Annemin kovalamacası için mükemmel bir zemin.

Annem koltuktan kalktı. Çok fakir ve yoksul olmamıza rağmen her zaman o görkemli tavrıyla.

Eskiden çok güzeldi. Annem her zaman bir yarışma kraliçesi olmakla övünürdü. *Genç bayanlar yarışmasını* kazanmıştım.

Birçok hikayesinden biri.

Bağımlıların gerçeğe karşı alerjisi vardır.

Kazandığı şey genetik piyangoydu. Ancak tüm piyango talihlileri gibi o da kazancını aptalca çarçur etti ve

annemin güzelliği çaresizdir. Yıpranmış bir ip gibi, yüzünde ve acı verici derecede zayıf vücudunda kalan azıcık çekiciliği de bağlıyor. Kötü kararlarının ağırlığı altında her zaman çatlaklar ortaya çıkar. Makyaj ve güzel bir gülümseme bunu gizleyemez.

"Burada ne yapıyorsun?" diye çıkışıyorum. Hararetli ses tonuma rağmen tırnaklarım kapı kolunun üzerindeki parlak boyayı çiziyor. Dizim kontrolsüzce zıplarken ayakkabılarımın topuğu yere çarpıyor. "Bunu yatağının altında buldum." Annem iki parmağını kaldırır.

Aralarında altın bir prezervatif var.

Kalbim kaburgalarım sertçe çarpıyor. Bir görüntü seli zihnimi istila ediyor.

Dutch kehribar rengi gözleriyle hırlarken, "Kıyafetlerini çıkar ve bacaklarını aç" dedi.

Dutch yüzümü kucaklayıp beni öperek, "Harika gidiyorsun Cadey. Rahatla bebeğim. Harika hissediyorsun.

Dutch beni itiyor ve acı ve zevk patlamasıyla dolduruyordu. O kadar çok ki patlayacağımı sandım.

Kaslarım geriliyor ve elimi bilinçsizce okul eteğimin üzerinde, kalçamdaki en derin morluğun üzerinde gezdiriyorum. Beni yakaladığında ellerinin gücü vücudumun her yerinde izler bırakmıştı. Ruhumun derinliklerini kesen izler.

Annem bir kaşını kaldırdı. "Anlıyorum." Yüzüne yavaş, kendini beğenmiş bir gülümseme yayılıyor. "Aferin sana Cadey. Hayatın boyunca bir kare olacağını düşünmüştüm. Beni gururlandırıyorsun." Kelimelerinin anıları ezmesi anlık bir şey. Onları evirip çeviriyor ve kaba bir şeye dönüştürüyor. Çirkin bir şeye. Aşağılık.

Güzel olan her şey onun lekeli ellerinde mahvoldu. Bunun farklı olmasını beklememeliydim. Yine de tek yapmak istediğim derim kanayana kadar düş almak. "Bu senin ilk seferin miydi?"

Gözlerim onunkilere dikildi.

Görmüyor musun? Rahatsız olduğumu görmüyor musun?

Kızgın olduğumu?

İçeride mi?

Yoksa görüyor da umursamıyor mu? Hep merak etmişimdir.

O kadar uzaylı mı yoksa o kadar kötü mü?

Annemin kahverengi gözleri heyecanla parlıyor. Maaş günü geldiğinde ve satıcısını hazırda beklettiğinde bana böyle bakardı.

"Oh, acı verici olduğunu söyleyebilirim. Zavallı şey. İlk sefer her zaman korkunçtur. Özellikle de bir kadını nasıl memnun edeceğini bilmiyorsan. Bir dahaki sefere daha iyi olacak. Neyi sevdiğini öğrendikten sonra..."

"Sana buraya geri gelmemeni söylemiştim," diye tıslıyorum.

Annenin rantı şiddetli bir şekilde ölür.

Kıpırdamadan duruyor ve gözlerinden bir zalimlik parıltısı geçiyor. Göz açıp kapayınca kadar kayboluyor ve tekrar gülümsüyor.

"Neden buraya gelmeyeyim ki? Burası benim evim."

"Senin evin mi?" diye alay ediyorum. "Kirayı ödeyen ve ışıkları açık tutan Rick ve benim. Sen ne yaptın anne?" "Cadey-"

Sert bir hareketle sözünü kestim. "Hafta sonu kalmana izin verdim çünkü Viola evde değildi. Bugün pazartesi. Okul yakında bitecek. Seni görmesini istemiyorum."

"Oh, sakın ol, Cadey." Annem tersledi. "Bu hafta sonu bana istediğin kadar bağırmana izin verdim. Hâlâ atlatamadın mı?"

"Üstüne üstlük?" Gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Beni dürtmesine izin vermemeliyim. Onu görmezden gelmeli ve bırakmalıyım. Ama o derinin altını kazma konusunda bir uzman. Gizli kesikleri derinlere itiyor. Tepki vermek içgüdüsel. Çığlık atmak. Biri açık bir yaraya bastığında adalet için haykırmak.

"Tam olarak neyin üstesinden gelmem gerekiyor anne?" diye tısladı Siseo. "Kendi sahte ölümünü mü? Beni saçma 'intiharına' dahil etmeni mi? Polise yalan söyleyip zavallı bir kadının cesedini yakmamı mı?"

"O ceset doğrulanmış bir Jane Doe'ydu." Annem bana bir işaretçi gösterdi. "Ve neden biraz daha yüksek sesle bağırıyorsun ki

apartman seni dinliyor mu?"

Ona doğru tehditkâr bir adım attım ve o da birkaç santim geri çekildi.

"Neden ölmek zorunda olduğun umurumda değil ve neden tekrar hayatta olduğun da umurumda değil, ama kız kardeşimin iyiliği için ölü kalmalısın. En azından bunu Viola'ya açıklamamanın bir yolunu bulana kadar." "Neyi açıklayacaksın?" Arkamdan tatlı bir ses geliyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Hayır.

Viola burada olamaz.

Annem odada canlanmış bir hayalet gibi dururken olmaz.

Panik düşünceleri kafamı bombardımana tutuyor.

Umutsuzca bir çözüm arıyorum.

Ama bir faydası yok.

İlk hamleyi annem yapıyor. Kendini göstermek için yanımdan geçtiğinde, ölümün kokusunu alıyorum. Felaket kokusu alıyorum.

Değer verdiğim her şeyin sonunun kokusunu alıyorum. "Anne."

Mırıldanıyorum. Ve sonra tepki veriyorum. Umutsuzca.

Hiç düşünmeden.

Kollarımı ona doluyorum ve onu kapıdan, Viola'dan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama artık çok geçti.

İlk duyduğum şey Vi'nin boğuk çığlığı ve yerdeki cep telefonunun sesi oluyor. Yavaşça, neredeyse acı çekerek, gözlerim küçük kız kardeşimin yüzüne gidiyor. Soluk bir ten. Koyu renk saçlar. Güzel. Annem gibi.

Tabii makyajı hayatın ne kadar zor olduğunu gizlemek için bir araç değil. Kız kardeşimin makyajı yuvarlak yanaklarını ve güzel dudaklarını güzelleştiriyor. Tatlı, masum gözlerini. Annemize baktığında korku ve acıyla kararan gözleri.

"Ne... kim bu? Neden anneme benziyor?" "Vi-"

"Benim, bebeğim. Annem mırıldandı. "Geri döndüm."

"Arkada mı? Ama..." Vi'nin yüzü bir çarşaf gibi bembeyaz olur. "Sen ölmüştün. Sen..." Bakışları bana kaydı. "Bunu biliyor muydun?" Ağzım açılıyor ama hiç ses çıkmıyor.

Viola'nın gözleri kısıldı.

Onun ihanet dolu bakışını gördüğümde kalbimde bir şeyler kırılıyor. İleri doğru bir adım atıyorum, ama o dönüp son sürat kaçıyor, koridorda hızla ilerliyor ve kalbimi de beraberinde sürüklüyor.

Jinx: Kirli sırlar gömülü kalmaz.

Redwood Prep'in önemli skandalları ortaya çıkardığı biliniyor, ancak ben en büyüğüne rastlamış olabilirim.

Ne derler bilirsiniz. Arka bahçedeki cesedi kazmayın, yoksa hayaleti sizi ziyarete gelebilir.

Bir sonraki yayına kadar düşmanlarınızı yakın, sırlarınızı daha da yakın tutun.

Jinx

İKİNCİ BÖLÜM

Kadans

Dutch'ı aradım.

İstediğim için

değil.

Aslında şu anda konuşmak istediğim son kişi o.

Özellikle de o geceden sonra. Ama

başka seçeneğim yok.

Kız kardeşim kayıp.

"Viola'yı gördün mü?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak ve başarısız olarak ağlıyorum.

Gece çöktü. Gölgeler mahallem etrafını sarmış durumda. Kara bulutlar yıldızları bastırıyor, bu yüzden yukarı baktığımda görebildiğim tek şey yoğun bir sis.

"Gördüm mü? Hayır." Sesi şaşırmış gibi.

"Onu görürsen hemen beni ara," diye yalvarıyorum ona. Çılgına döndüm. Çaresizim. Sesime karışıyor ama umurumda bile değil. Kız kardeşim kayıp.

Dört saat önce Viola annemin öldüğünü sanıyordu. Şimdi annem yürüyor, konuşuyor ve eskiden olduğu gibi hayatlarımızı alt üst ediyor.

Şok, öfke ve hayal kırıklığıyla sarsılan fevri bir gencin ne yapabileceğini bilmiyorum.

Bağırarak mı?

Öfkelendin mi?

Sinir krizi mi geçiriyorsun?

Güzel.
Bunların hepsini yapabilir.
Benimle birlikte.
Bana karşı.
Benim için fark etmez.
Sadece onun incinmesini istemiyorum.
Kız kardeşim benim için dünyadaki en önemli insandır. Onu kaybedersem, hayır, böyle düşünmeyeceğim.
Kafasındaki en küçük saç teli bile zarar görürse, bu benim suçum olacak.
"Lütfen," diye ekliyorum. Parmaklarım titriyor ve cep telefonu neredeyse elimden kayıyor. "Lütfen. Eğer seni ararsa, bana söyle.
"Brahms, neredesin?" Dutch'ın sesi kadifemsi bir çelik gibi.
Kalbim atıyor.
Başım dönüyor.
Midemde amansız, zonklayan bir korku kaynıyor. Her yerim endişeyle ağrıyor.
Viola, neredesin?
"Cadence!" Dutch adımı daha yüksek sesle söylüyor. Kendime geldim.
"I..." Titrek bir iç çekişle nefes alıyorum. "Mahallemdeki bakkalın önündeyim."
"Orada kal."
Kaşlarım geriliyor ve hemen doğruluyorum. "Burada kalmayacağım.
Kız kardeşimi bulmam gerek.
"Kahretsin, Cadey. Yardım etmek istiyorum." "Yardıma ihtiyacım yok."
"Ve umurumda değil. Seni almaya geliyorum. Bu konuda benimle kavga etme." Kapının açılıp kapanma gıcirtısını duyuyorum. Bir an sonra, Dutch'ın alçak mırıltısına başka bir ses eşlik ediyor.
Kardeşlerinden biri mi?
Telefonum bir mesajla titriyor. Kapatıyorum ve sabırsızlıkla kontrol ediyorum.
Viola değil.

Alışveriş merkezinde ondan bir iz yok. Cadence: Senin evine mi döndü?

Az önce anneme mesaj attım. Vi orada değil.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatıyorum, ayaklarımın üzerinde durmak için mücadele ediyorum. Dünya kenarlarından eğiliyor, aleve yapışmış kağıt gibi çatırıyor.

Parçalanıyor.

Yavaş yavaş.

Vi, lütfen iyi ol.

Seçeneklerim azalıyor. Vi muhtemelen dünyada en sevdiği yer olan alışveriş merkezinde değil. Ya da parkta. Ya da kütüphanede.

Arkadaşlarından herhangi biriyle, Breeze ile ya da yeni arkadaşları The Kings ile değilse....

Bilmiyorum.

Bir tuğla duvara çarptım.

Hayal kırıklığı gözyaşlarım gözlerime hücum ediyor.

Ayaklarım ağrıyor. Saatlerdir yürüyorum, acaba Vi bizim mahallede mi saklanıyor diye düşünüyorum.

Daha önce cep telefonunu kapıda düşürmüştü ve fazla parası yok. En azından çok uzağa gidecek kadar değil.

Ancak eve yakın olmak kendi sorunlarını da beraberinde getiriyor.

Artık gece çöktüğüne göre, karanlıkta oynamayı sevenler deliklerinden çıkacaklar. Mermiler.

Hasarlı. Güneş battığında ve günahlarınız karanlıkta gizlendiğinde insan olmaya gerek yoktur.

Vi bela arayan birkaç haydutla karşılaşırsa.... Midem bulanıyor.

Ağrıyan ayaklarımı görmezden gelip ileriye doğru koşuyorum, dükkânın ışığından uzaklaşıp karanlık bir sokağa giriyorum.

Lütfen iyi ol, Vi. Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.

Ara sokağın ağzından çıkıyorum ve sokağın köşesinde aylak aylak dolaşan bir grup çocuğu fark ediyorum. Dudaklarından sigara dumanı çıkıyor ve yüksek sesle gülüyorlar.

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. Gruba ihtiyatla bakıyorum. Yapabilirim

sadece onlara bakarak tehlikeli olduklarını söylemek için.
Sertleşmiş gözler. Sert gülümsemeler. Anlamsız suçlular.
Korku damarlarımda dolaşıyor.
Yoluna çıkmamam gerektiğini bildiğim için diğer tarafa dönüyorum.
Vi, neredesin? Lütfen bana onlar gibi birini bulmadığını söyle.
Adımlarımı hızlandırırken çatıdaki sokak lambası
titriyor. Arkamda ayak sesleri duyuyorum.
Lanet olsun.
Vücudum kıvrılıyor.
Savaş ya da kaç içgüdülerim devreye girdi.
Parmaklarımı eteğimin içine sokup hızımı
arttırıyorum.
Karşılık olarak ayak sesleri hemen arkamda hızlanıyor.
Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve yükselen paniğimi yatıştırmak için
alt dudağımı ısırıyorum. Kendimi koruma içimde kükrüyor.
Silah olarak ne kullanabilirim?
Eteğimi aşağı çekerken sertçe
yutkundum. Hiçbir şey yok.
Gözyaşları içinde daireden kaçarken yanımda getirdiğim tek şey cep
telefonumdu.
Yere bakıyorum, yakalayıp kullanabileceğim bir tuğla ya da taş
arıyorum ama hiçbir şey yok. Kafalarında kırabileceğim bir bira şişesi
bile yok.
Uzun bir gölge önüme düşüyor ve takipçimin yaklaştığını gösteriyor.
Omuzlarım kulaklarıma kadar
uzanıyor. Sürüklenmeme izin
veremem.
Viola'yı henüz bulamamışken olmaz.
Gölge yayılıyor. Takipçim beni yakalamak üzere. Elini omzuma
koyana kadar bekliyorum ve sonra kolumu inanılmaz bir güçle geri
itiyorum. Dirseğimin kemikli ucu karnına değiyor.
Beni tutuşu zayıflıyor. Yumuşak hırıltısını duyuyorum ama hasarı
değerlendirmek için beklemiyorum. Topuklarım tıkırdıyor

ben kaçarken yere çarpıyor.

İlerideki otobüs durağına gitmeye konsantre olmuşum ki bir elin bileğime dolandığını hissettim. Keskin bir virajın etrafından itiliyorum ve bir dakika sonra bir tuğla binanın yan tarafına çarpıyorum.

Bir bedeninin benimkini sardığını hissettiğimde adrenalin damarlarıma hücum ediyor. Bir hayvan gibi savaşıyorum ama içimdeki bir şey beni durduruyor. Garip. Saldırganım Dutch gibi kokuyor. Ve uzun, kaslı vücudu da Dutch gibi hissettiriyor. Vücudum onun altına sığıdı, o gece bulduğum yerlere sığıdı. Dutch'ın kıyafetlerini çıkardığı gece. Yıldızları görmemi sağladığı gece.

Bu tanıdık. Bu güç. Bu sinirli kaslar.

Bronzlaşmış teninde ve beyaz tişörtünün kolunda sürünen dövmeleri görüyorum.

Gergin bir şekilde başımı kaldırıyorum ve bir çift parlak kehribar rengi gözün yüzüme baktığını görerek irkiliyorum.

"Dutch?" Nefes veriyorum.

Dutch'ın burun delikleri genişler. Etli dudakları hafifçe ayrılmış, keskin, soluk soluğa bir nefes bırakıyor. Sarı saçları rüzgârla savruluyor. Gözleri unutulmaz güzellikte.

"Sana kıpırdama demiştim," diye homurdanıyor, gözlerim yerinden fırlıyor.

"Ya sizi takip eden ben değilsem? Ya kötü niyetli biriye?"

"Bana karşı ne zaman iyi niyetli oldun ki?" diye çıkışıyorum. Zihnim berraklaşıp panik yerini utanca bıraktığında, elimde olmadan saldırıyorum.

Dikkatimi

dağıtıyor. Beni mahvediyor.

Kız kardeşim için endişeleniyorum ama Dutch bu kadar yakinken düşüncelerim bulanıklaşıyor.

Sıcak nefesi yüzümü okşuyor. Ses tonundaki öfkeye rağmen, sert ifadesinin altında gerçek bir endişenin gizlendiğini hissediyorum.

"Beni öldürüyorsun, Brahms," diye mırıldanıyor. Beni şaşırtarak, bir tutam saçımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor. "Lanet olsun."

Diğer ayak sesleri bize doğru gürlüyor.

Zane ve Finn koşarak görünürler. Yalnız değiller.

Sol da onlarla birlikte. Gözleri benimkilere takılıyor ve ifadesinden garip bir şey geçiyor. Ağır görünüyor. Suçlu. Biraz dengesiz.

Bakışlarım Dutch'a dönüyor. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Zane bir elini saçlarında gezdirerek, "Görülecek yerleri görmek için değil tabii ki," diyor.

"Yardım etmek için buradayız," diye ekliyor Finn. Sesi her zamanki gibi derin ve sakin.

Dutch geri adım atıyor ve duvardan ayrılmama izin veriyor. Çene kasları kararlılıkla gerilirken, "Kız kardeşini bulmak için buradayız.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hollandaca

Kardeşlerim, Sol ve ben Cadence'in yanına gidip ona güney yakasının tehlikeli sokaklarında eşlik ederken çenemi kapalı tutuyorum.

Marketlerde ve bilgisayar kafelerde topallayarak dolaşmalarını izlerken ağzımı kapalı tutuyorum. Lise spor salonlarına girdiler, metal çitlerin altından kaydılar ve grafiti lekeli binalara sürünerek girdiler.

Sol ayrılmamızı önerdiğinde çenemi kapalı tutuyorum ve hatta aptalca Cadence ile gitmeyi teklif ettiğinde sözlerimi yutuyorum.

Sanki bunun olmasına izin verecekmiş gibi. Ve Cadey, akıllı kız, bunu hemen durdurur. Sonra da yalnız kalmasının daha iyi olacağını söyler.

Onlar açısından biraz daha az akıllıca. İkimiz de bunun bir seçenek olmadığını biliyoruz.

"Benimle gelmek zorunda değilsin," diye mırıldanıyor Cadence, uzun bacakları kaldırımı yalayıp geçerken.

Geç oldu.

Geldiğimizi gören herkesin kaşlarını kaldırmasına yetecek kadar geç, yüzümüze değil, bileğimdeki saate, ayağımdaki ayakkabılara ve temsil ettikleri dolar işaretlerine.

Çalışan bir sokak lambası ve birkaç açık barın olduğu ana yol boyunca devam ediyoruz. Yolun sonundaki karanlık sokaklarda dolaşıyor olsaydık neler olabileceğini hayal etmek kolay.

Gecenin bu saatinde. Karanlık sokaklar.

Bu gece Cadence ile tanıştığım gibi bir şey.

Onu korkmuş ve kaçarken hatırlayınca parmak eklemlerim geriliyor ve vücudum hayal kırıklığıyla geriliyor.

Sözümü geri alıyorum.

Kesinlikle zeki bir kız değil.

"Buradan sonrasını ben halledebilirim," diye ısrar ediyor Cadence.

Sözleri yavaş. Gözleri yarı açık. Acısını gizlemeye çalışırken beyaz dişleri alt dudağına gömülüyor. "Ben-"

"Tamam de." Çenemi kaldırıyorum. Sesim ölümcül derecede soğuk. Soğuk. Tehditkâr. "Sana meydan okuyorum."

Diğer insanlar titrerdi. Diğer kızlar titrerdi.

Cadey'de yok.

Ses tonum onda bir meydan okuma kıvılcımı uyandırıyor. Kaldırımın ortasında durdu ve bir tutam güzel saç ve narin bir öfkeyle döndü.

"Beni takip etmen umurumda değil ama bana hırlayarak zaten berbat olan bir durumu daha da kötüleştirmene izin vermeyeceğim. Eğer böyle yapacaksan, beni yalnız bırak."

Ayağa kalkıyorum, ellerim kotumun ceplerinde, o ciğerlerimdeki havayı söküp alırken. Kahverengi gözlerinin bir parıltısıyla tekrar büyüğü altına giriyorum.

Cehennem.

Ona alan açmak için çok fazla.

Bekâretini aldıktan ve benim kelepçe versiyonumu mutfak masasının üzerine bıraktıktan sonra Cadey'nin düşünmek için biraz alana ihtiyacı olacağını düşündüm.

On iki saat kadar bekledim.

Ve size verebileceğim tek şey bu.

Düz, rüzgârda savrulan saçları, boynuna kadar düğmeli bluzu ve Redwood Prep'ten aldığı orta boy kloş eteğiyle bu kız benim ömür boyu saplantım olacak. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsem, hayatlarımız o kadar kolaylaşacak.

Ona gizlice yaklaştım.

Geri adım atıyor, gözlerinde bir miktar endişe var. "Dutch..." Yarı yolda çömelıyorum.

"Sakin cüret etme..."

Bir kolum sırtına dolanıyor, diğeri bacaklarını tutuyor.

Kulaklarımda çığlık atıyor ve dengesini kaybederken titriyor.

Onu göğsüme çekip kendime yaslıyorum, "Beni yere bırak!" diye ağlıyor.

Onun yerine, elimi sıkıyorum.

Hareket etme şekli dikkatimi dağıtıyor. Kışını her tarafıma sürüyor ve kanımı kaynatıyor.

Düşüncelerimi odaklamak için parmaklarımı sırtına bastırıyorum.

Pantolonumun içindeki hayvanın kontrolü ele geçirmesine izin vermeye başlarsam, görevime konsantre olamam.

"Kız kardeşin bu gece neden üzgündü?" diye homurdanıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Elimde değil.

Cadey yanıma geldiğinde vücudum çılgına dönüyor. Derin bir nefes alıyorum, düşüncelerimi kontrol ediyorum ve ekliyorum, "Siz ikiniz kavga mı ettiniz?"

"Hayır, yapmadık," diyor. Sonra gözlerindeki ışık sönüyor.

"Karmaşık bir durum."

Yüz ifadesine dikkat ettim. Cadence Cooper'ı ilk kez bu kadar yenilmiş görüyorum.

Benden gözlerini kaçırdığı ve ders kitabının arkasına saklandığı o ilk gün bile hala bir kıvılcım vardı. Hâlâ pervasız bir cesaret vardı.

Ama şimdi?

Sanki ateş sönüyor, son nefesini veriyor. Kalbim pantolonumdan daha sıkı sıkıyor. Göğsümdeki lanet hayatı sıkıyor. Her ne ise, bunun seks ve intikamdan daha fazlası olduğuna dair bir işaret.

Onun acı çektiğini görmek beni durdurmaya yetiyor.

Onun acı çektiğini görmek dünyayı yakmak istememe neden oluyor.

Köhne toplum merkezinin önünden geçtim ve

omzuyla küçük bir eczacı dükkânının kapısına dayadı.
Korkunç gözleri olan koyu tenli bir adam ayağa fırlıyor. Kollarımda tutsak olan Cadey'i görüyor, yüzümdeki öfkeli ifadeyi görüyor ve vücudu titremeye başlıyor.
"Bela istemiyorum," diye mırıldanıyor ağır bir aksanla. Ben yine de yoluma devam ediyorum.
Kapı arkamdan çarpıyor, "Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor Cadey.
Sorusunu duymazdan geliyorum ve onu tezgâhın üzerine koyuyorum. Dükkân sahibinin gözleri fal taşı gibi açılıyor.
Cadence bana kaşlarını çatıyor, bir kolunu aşağı bastırıyor ve zıplayacakmış gibi hareket ediyor. "Bunun için zamanım yok. Bulmam gerek-"
"Bir ayağını yere koy ve sonra olacaktan hoşlanmayacaksın." Donup kalıyor, göğsü kabarıyor ve gözleri beni yakıp kavuruyor. Bakışlarını tutarak tehdit konusunda iyi olduğumu gösteriyorum.
Cadey geri çekiliyor ama bundan memnun değil. Öfke yanaklarını kızartıyor ve çenesinin narin çizgisini vurguluyor.
Dükkân sahibi sinirli bir ses çıkarır. "Hey adamım. Burası oyun alanı değil. Ve onu bu şekilde tezgâhın üzerine koyamazsın..."
Bir elimi cebime sokuyorum. Ağzı kapanıyor ve otomatik olarak iki elini havaya kaldırıyor.
Silah yerine bir cüzdan çıkardığımda rahatlayarak iç çekti. İçindeki notlara göz gezdirdikten sonra bir desteyi tezgâha vuruyorum. Para göz açıp kapayıncaya kadar kaybolur ve sesi yumuşak ve kayıtsız bir hal alır.
"Siz de oturmak ister misiniz?" diyerek tezgâha doğru işaret ediyor.
"Efendim?"
"İlaç ve yara bandına ihtiyacım var".
"Geliyor." Adam tezgâhın etrafında uçuyor.
Cadey'nin önüne çömelip kalçasını tutuyorum.
Beni tekmeliyor. "Ne yapıyorsun?"

Tutuşumu işaret ediyorum ve ayağını, her yerinde çizik izleri olan yıpranmış ayakkabılardan dikkatlice çekiyorum. Tıslıyor ve ben daha da yavaş hareket ederek onu incitmemek için elimden geleni yapıyorum.

Ayakkabı yere düşer.

"Vay be." Dükkân sahibi sipariş ettiğim ürünlerle birlikte arkamda duruyor. Burnu kırışıyor. Gözleri Cadey'nin ayağına sabitlenmişti.

"Acımış olmalı."

Beyaz çoraplarını boyayan kanı görünce içimde öfke kabarıyor. Uçucu karanlığın damarlarımda gürlediğini hissediyorum, olabildiğince şiddetli ve gürültülü bir şekilde patlamak istiyorum. Derin bir nefes daha.

Diğer.

Diğer.

Cadey'nin sesi yumuşak ve utangaç. "Hissettiğinden daha kötü görünüyor." Başımı yukarı eğiyorum ve onu öyle ateşli bir bakışla yakalıyorum ki geri çekiliyor.

"Ben gerçekten iyiyim, Dutch." Gözleri yanımdan geçti. Aşağıya. Tavana doğru. Tezgahın arkasındaki prezervatiflere. Yüzü kıpkırmızı oldu ve gözlerini hızla başka tarafa çevirdi. "Burada vaktimizi boşa harcıyoruz."

Dükkân sahibine alçak bir sesle "Pantolona ihtiyacınız olacak," diyorum. Sahte bir sakinlik. İçim titriyor. "Ve içecek bir şeyler.

"Tamamdır." Hızla uzaklaştı. Antiseptiği aldım ve mührü kırdım. "Dutch."

"Vi'yi plansız bir şekilde arıyordun ve belli ki bu işe yaramıyor."

Titreme, Dutch. Odaklan yoksa ona zarar verirsin.

Bir çubuğu ilaca batırıp yaralarının üzerine sürüyorum. Cadence irkilmemek için elinden geleni yapıyor. Dişleri yine alt dudağına takılıyor.

Kanı siliyorum ve yanmasına yardımcı olmak için kesiklerine üflüyorum. "Başka ne yapabilirdim ki?" diye gürlüyor sesi.

Parmakları tezgâhın kenarına gömüldü. Bu kadar kötü bir yarayla saatlerce koşmak çok acıtmış olmalı.

Öfkenin yeniden yükseldiğini hissediyorum ve kendimi onu uzak tutmaya zorluyorum. "Siz ikiniz bu gece ne hakkında tartışıyordunuz?"

Ağzını açıyor ve beni azarlayacağını biliyorum, bu yüzden onun önünde konuşuyorum.

"Bunu bir düşünün. Bu bize nereye gideceğine dair bir ipucu verebilir."

Plastik arkamdan gıcırıyor. Bir dakika sonra dükkan sahibi bir paket ucuz plastik parmak arası terlik uzatıyor. Cadence'e de içkiyi uzatıyor. Cadence kabul ediyor ve bir yudum alıyor.

Onunla bu konuda kavga etmek zorunda olmadığım için mutluyum.

"Biz şey hakkında konuşuyorduk..." Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Annemle ilgili bir şeydi."

Başka tarafa bakıyor ama sesindeki acıyı duyuyorum. "Ölüm yıldönümü mü?"

"Hayır."

Söyleyecek bir şey bulmak için zihnimi yokluyorum. "Onu özlüyor olmalısın." Bana bakıyor, neredeyse şaşırılmış görünüyor.

Yara bandını kesiklerinin üzerinden geçiriyorum. "Sen. Kız kardeşin. Anneni özlüyor olmalısın."

Cadence annesinin iyi biri olmadığını ima etti ama bu babasız yaşamının kolay olduğu anlamına gelmiyor. Annem olmadan ne yapardım bilmiyorum. O ve kardeşlerim aklımı başımda tutuyor.

"Onu özlüyor muyum? Hiç sanmıyorum..." Cadence'in gözleri genişliyor ve yüzüne hayat doluyor. "İşte bu kadar."

"Bu da ne?"

Kendini tezgahdan aşağı atıyor. "Arabayı getirdin mi?" "Evet."

"O zaman gidelim."

"Brahms."

"Ne?" Dönüyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum ve parmak uçlarımla parmak arası terlikleri sallıyorum. "Yalınayak mısınız?"

Aceleyle bana geri dönüyor ve ayakkabıları almak için uzanıyor. Ayakkabıları kenara çekip önünde diz çöküyorum ve ayaklarına giydiriyorum.

Bu kadar.

"İyi akşamlar. Dükkân sahibi kulaktan kulağa gülümser.

Cevap vermeyeceğim.

Arabaya doğru ilerlerken Cadey'nin eskisinden daha kötü topalladığını fark ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum, adımlarımı onunkilere uydurmak için yavaşlatarak. "Daha önce iyiydim." Gözleriyle hançer fırlatıyor. "Yara bandı ve ilaçları bu kadar büyüttüğün anda acımaya başladı." Güldüm ve tekrar taşımayı düşündüm. Sonra arabamı gördüm.

"Başından beri acı çekiyordun ama adrenalin acını uyuşturdu. Gitar çalarken bana da oluyor." Alarm çalıyor ve ona arabanın kapısını açıyorum. "Kendimi müziğe o kadar kaptırıyorum ki parmaklarım kanamaya başlıyor. Ama telleri tutmayı bırakana kadar acı mıyor." Çenemi uzatıyorum. "Atla."

Cadey içeri giriyor.

Kaputu çevirip yukarı tırmandım ve baktım. "Nereye gidiyoruz?" "Gwendolyn Park".

"Ağaçların mabedi mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Vi'nin orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İçimde bir his var." Belirsiz, ama bununla çalışacağız.

Cadey gömleğinin yakasını kurcalıyor. "Eğer oradaysa..."

Gülümsüyorum. "Ödülüm ne olacak?"

"Ödül yok." Sandalyesinde kıpırdanıyor. "Ama sen olmasaydın orayı asla düşünemezdim."

"Orada bir yerde bir 'teşekkür ederim' var." "Belki," diye itiraf ediyor.

Üzerine eğildim.

Gözlerini kapatıyor ve dudaklarını büzüyor. Ağzı çilek renginde ve ben onun hayatını emmek istiyorum.

Onu şimdi öpersen duramazsın.

Başparmağımla burnuna dokunuyorum ve emniyet kemerine uzanıyorum. "Kemerini bağla, Brahms.

Gözlerini açıyor ve kızarıyor. "Kendim yaparım." "Çok geç." Emniyet kemerimi çekiyorum, tatmin olmuş bir şekilde. Onu öpeceğimi sanmıştı.

Onu öpmemi istedi. Ve öpeceğim.

Kız kardeşini bulduktan sonra.

Telefonumu ona fırlattım. "Finn'i ara ve nereye gittiğimizi söyle."

"Lütfen."

"Arabayı çalıştırdım ve hız göstergesinin ibresinin yükselmesini izledim.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ben senin hizmetçin değilim. Eczanede rüşvet verdiğin o adam değilim."

"Ona rüşvet vermedim..."

"Benden bir iyilik istemiştin." Kaşlarını çatı. "Yardıma ihtiyacın var. Hırlıyor olsan bile, lütfen de."

"Lütfen."

"O kadar zor muydu?" diye homurdanıyor.

Gözlerimi tekrar yola çevirmeye zorluyorum çünkü kızgınken çok seksi oluyor.

Mutlu olduğunda seksi oluyor.

İnanılmaz seksi ve bu beni sinirlendiriyor.

Finn'le yaptığı tek taraflı konuşmayı dinlerken boğazımı

temizliyorum. Görüşme uzun sürmüyor. Finn iyi bir konuşmacı değil.

"Bizimle orada buluşacaklarını söylediler." Cadey telefonu bana geri verdi. Başımı salladım.

Yolda pek konuşmuyoruz ama mabede yaklaşırken bacağına vurduğunu ve penceresinin dışındaki her hareketi izlediğini fark ediyorum.

Park karanlık ve sadece yere kaya gibi dikilmiş birkaç güneş ışığı var.

Dallarıyla bizi pençeleyen uzun, devasa ağaçlarda ürkütücü ve uhrevi bir şeyler var. "Adımlarına dikkat et," diyorum Brahms'a, parmak arası terliklerle arazide manevra yapmaya çalışırken elinden tutarak.

Yakınlarda bir baykuş ötüyor.

Kurbağalar o kadar yüksek sesle vıraklıyorlar ki sanki üzerlerinde mikrofon varmış gibi.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye fısıldıyorum. Etrafta kimse yok ama burası bağırılmaması gereken bir yere benziyor.

"Annemin Mezarı".

"Burası mezarlık mı?"

"Tam olarak değil." Cadence yosunların üzerinde ayaklarını sürüyerek yürürken parmaklarını sıkıca kavırıyor. "Annemin bedeni... uh... yakıldı. Bu onun son isteğiydi. Her neyse, bir mezar taşına paramız yetmedi, o yüzden böyle oldu." İlerideki küçük bir ağaç kümesini işaret ediyor. "Ama Vi annemi özlediğinde ziyaret edebileceği bir yer istiyordu."

"Ve sen burayı mı seçtin?"

"Tapınak, bir ağacı sevdiğiniz birine adamanıza izin veriyor. Annemin ağacına bir kurdele bağladık. Vi'ye onu ne zaman özlerse ziyaret edebileceğini söyledim. Vi'ye onu ne zaman özlerse ziyaret edebileceğini söyledim."

"Ağacın nerede olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Buraya hiç gelmedim. Eczaneye kadar her şeyi unutmuştum.

Hayatla o kadar meşguldü ki annesinin anıtının nerede olduğunu unutmuş muydu? Yoksa annesinden o kadar nefret ediyordu ki annesini unutmaya mı çalışıyordu?

Gizem beni cezbediyor. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Geçmişini. Acısını. Onun karanlığına sahip olmak istiyorum. Onun zevkine sahip olmak istediğim kadar.

Cadey nefes nefese kalır ve işaret eder. "Sanırım onu gördüm.

Ay ışığının yardımıyla, bir ağacın önünde oturan küçük bir figürü belli belirsiz seçebiliyorum.

"Viola!" Cadey doğruca kız kardeşine yöneldi. Ben de hemen arkasındayım.

"Tanrı'ya şükür, güvendesin." Sesi acıyla kırılır. Çocuğa sarılır.

"Bırak beni," diye bağılıyor Viola. Cadey'yi geriye doğru itiyor ve ona çelme takıyor. Yere düşmeden önce onu yakalıyorum ama bu sadece düşüşünü engelleyecek kadar yakın olduğum için oluyor. "Ne halt ediyorsun sen?" diye bağılıyorum.

"Dutch, hayır." Cadence elime dokunuyor. "Dur."

Dişlerimi sıkarak bırakıyorum ve Viola'ya tekrar yaklaşmasını izliyorum. Cadey'nin kız kardeşini incitmek istemiyorum ama biri onu sağa sola fırlatırken de öylece duracak değilim.

Şimdi olmaz.

Hayır. Kahretsin. Bir ara.

Kim olduğu umurumda değil. Kimse ona zarar veremez. Viola'ya sertçe bakıyorum ve yanaklarındaki gözyaşlarını ve gözlerindeki acıyı fark ediyorum. Bir parçam yumuşuyor.

"Nasıl yaparsın?" diye tıslar Vi. "Gerçeği benden nasıl saklarsın?"

Cadence başını öne eğiyor. "Özür dilerim."

"Özür dilerim mi? Bana yalan söyledin! Yüzüme karşı. Aylarca yalan söyledin!

Şaşkınlıktan kaşları çatıldı. Neden bahsediyorsun, ne hakkında yalan söyledin?

Cadey derin bir nefes alır. "Çok özür dilerim Vi. Endişelenmeni istemedim.

"Bunun için artık çok geç, değil mi? Oturma odamızda kanlı bir ceset var ve sen de onun içindeydin."

Ceset mi?

Cadence'in gergin ifadesini inceliyorum ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Kendimi içine soktuğum şey, iki kız kardeşin kavga edip ölmüş annelerinin yasını tutmasından daha ciddi görünüyor. Kardeşlerim ve Sol endişeli gözlerle ve terli yüzlerle geliyorlar.

Cadence bir parmağını dudaklarına götürerek kız kardeşine susmasını işaret ediyor. Viola alay ediyor, saçlarını karıştırıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor ama başka bir şey söylemiyor. Hava gergindir ama Zane her zamanki gibi ortamı yumuşatmak için bir şaka yapar.

"Ormanın ortasında yapılan ürkütücü toplantıların sana göre olduğunu sanmıyordum Vi."

Viola kızardı.

"Senin için endişelendik.

"Benim için endişelendin mi?" Sesi umut doluydu.

"Tabii ki öyleydik." Zane bir kez daha gülümsüyor. Ama eklediğinde bu gülümseme düzleşiyor. "Özellikle de kız kardeşin. Seni aramak için mahallenin altını üstüne getiriyordu.

Viola'nın gözleri Cadence'e kayıyor ve tekrar kararıyor.

Vi'nin Cadence'e daha fazla kötü söz söyleyebileceğini hissederek bir adım öne çıkıyorum.

"Uzun bir gece oldu. Kızları eve götüreceğim.

Finn, Viola'ya doğru başını sallayarak, "Güvende olmana sevindim," diyor.

Ona kalbi olan gözler verir.

Sol öne çıkar ve elini uzatır. "Hey, ben-"

"Sol. Krallar'ın dördüncü üyesi," diyor Viola. "Kim olduğunu biliyorum." "Hiç tanışmadık ama senin hakkında çok şey duydum."

Sol düşünceli bir bakışla Cadence'e bakıp "Umarım seni burada daha sık görürüz" diye mırıldanırken kaskatı kesiliyorum. Bir elimi Viola'nın omzuna koyup onu bir adım geriye çekiyorum. "Aramaya katıldığın için teşekkürler."

"Elbette." Çenesi sert bir çizgi halinde sıkılmış. "Cadence benim için de önemli."

İçimde rahatsız edici bir şeyler kıpırdıyor.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Görüşürüz,

C." "Tekrar teşekkürler, Sol."

En iyi arkadaşımın geceye doğru uzaklaşmasını izliyorum ve bir şeylerin çok yanlış olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Artık Sol nasıl yangın çıkaracağını kanıtladığına göre, bir binadan bile daha değerli bir şeyi yakabilir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kadans

Eve dönerken titriyorum. Dutch ceketini çıkarıp üzerimi örtüyor ama bu soğuğu geçirmiyor.

Viola arka koltukta.

Dikiz aynasına bakıyorum. Bir elektrik direğinin yanından geçiyoruz ve ışık onun küçük yüzüne vuruyor. Gözleri mermer gibi sert. Dudakları sert bir çizgi halinde. Saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru çekilmiş.

Kızgın ama güvende.

Alternatiften daha iyi.

Dişlerim gıcırıyor.

Kalbim atıyor.

Her şey yolunda gitti ama korkunç bir kasırganın ortasında yürüyormuşum gibi bir his var içimde. Sanki kolay modda oynarsam Viola'yı kaybedecekmişim gibi. Bir yan görev. Beni ısıtacak küçük bir engel.

Şimdi, asıl bok fana çarpmak üzere. Yanılıyor olabilirim elbette. Bu benim gerçek kötümserliğim olabilir ve bana gökyüzü düşüyormuş gibi hissettirebilir. Yorgun olduğumu kabul ediyorum. Başıma ne zaman iyi bir şey gelse, ardından daha da kötü bir şeyin gelmesi hayatın bir gerçeği.

Meşhur düşen çizme beni her zaman yere serer. Ama belki bu sefer olmaz.

Belki de Viola'yı bulmak öngörülebilir gelecekte karşılaşacağım tek mücadele olacak.

Belki de her şey yoluna girecek.

Tekrar ürperiyorum ve Dutch'ın sıcak deri ceketinin altında daha da derine batıyorum.

Dairemizin önündeki arabayı yavaşlat. Mutfağın ışığı yanıyor.

Bir gölge perdeyi geri çekiyor. Neredeyse fark edilmeyen bir hareket, ama ben görüyorum.

Annem hala burada.

Dişlerimi sıktım ve Dutch'ın ceketini çıkardım. Fırtına sonrası sessizlik buraya kadarmış. Ara verebileceğimi düşünmem bile aptalcaydı.

"Sende kalsın," diyor Dutch, parmaklarını benimkilerin üzerine kapatarak. Bir an için sıcaklık hissediyorum.

Bir an için başıma geleceklerin üstesinden gelebileceğimi ve hayatta kalabileceğimi hissettim.

Aptalca rüyalar.

Şımartılmak ya da önemsenmek iyi bir şey değil. Neden buna alışayım ki? Özellikle de bu ilgi onun gibi birinden geliyorsa: Karanlık. Acımasız. Altın gözleri ve sihirli parmakları olan bir yaratık. Hollandaca biliyorum.

Azgın bir canavara dönüşmesine ramak kaldı.

Bütün gece tehlikesini hissettim.

Öfke yüzeyin hemen altında, derisindeki dövme kadar yakın bir yerde parıldıyordu.

Mahallemdeki kabadayılar bile fazla yaklaşmamaları gerektiğini bilirlerdi.

Sadece Dutch değil, onunla birlikte gelen her şey. Jarod Cross'un teklifini düşünüyorum ve başım ağrımaya başlıyor.

Dutch hayatımda bir karmaşa. İhtiyacım olmayan bir şey.

Özellikle de dengelediğim diğer şeylerle birlikte. "Ben iyiyim."

Ceketi kucağına itiyorum. "Viola, hadi..."

Kız kardeşim arabadan iniyor ve kapıyı o kadar sert çarpıyor ki tüm araç sallanıyor. Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Bir tanesini bile ödeyebilmemin imkanı yok.

Dutch'ın şık aracında çizik var. Aklından ne geçiyor?
Parmaklarımı sıkarak pencereden ona bakıyorum.
Fark ettiğinden değil.
Öfkeyle merdivenleri tırmanırken at kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyor ve gözden kayboluyor.
Onu takip etmek için kaldırıma çıktım.
Dutch'ın arabasının kapısı yıldızların aydınlattığı gecede bir gümbürtüyle kapandı. Bir dakika sonra yanımdaydı. Parmakları parmaklarıma dolandı.
Sıcaklığı tekrar hissediyorum. Bir şeyin yerine oturduğunu hissediyorum. Sanki içime gömülmüş gibi. Çıkarıp atmak için uzanamayacağım bir yerde.
Beni öne ve göğsüne doğru çekti. Kollarını bana doladı. Büyük elleri sırtımı ve belimi sarıyor.
Beni o kadar yakın tutuyor ki kolonyasının misk kokusunu alabiliyorum.
Uğruna çok çalıştığım sıcaklık vücudumdaki her hücreye sızmaya başlıyor.
"Neler olduğunu bilmiyorum," diye mırıldanıyor Dutch. "Ve bana söylemek zorunda değilsin, ama ben senin için buradayım."
Sözleri yumuşak ama beni sıkıca kavriyor. Lanet olsun. Ona. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.
Hiçbir şey hissetmek istemiyorum.
Uyuşmak istiyorum. Yalnız olmak istiyorum.
Başkasıyla ilgilenmek, başkasına vermek için benden daha fazlasını almak anlamına geliyor. Ve benim verecek bir parçam kalmadı.
Şimdi yok. Hiçbir zaman.
Kısa bir an için kendimi kucaklamama izin verdim. Sonra Dutch'ı geri çektim.
Bakışlarının ağırlığı üzerime çöküyor. Bana bakıyor. Beni anlamaya çalışıyor. Bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum.
Darmadağınık bir kız. Çamurlu. Çürük. Kanıyor. Şu anda kendimle oynadığım oyun her neyse, onu çözecek enerjim yok. Sessizce, bırakıyorum.

ve merdivenlerden yukarı koşuyorum. Ön kapı açıktı.

Viola orada donmuş bir şekilde duruyor.

Dutch'ın yörüngesinde olmanın verdiği tüm sıcaklık bir anda yok oluyor. Kız kardeşimle aramda kalan mesafeyi koşarak geçiyorum ve onu hangi aşağılık hayalin esir aldığını merak ediyorum.

Yanında durup içine baktığım an ben de donup kalıyorum.

Annem masayı hazırladı.

Üç tabak. Üç çatal. Üç porsiyon spagetti. Soğuk içecekler.

Muhtemelen pembe limonata aromalı Kool-Aid. Kutlama için sakladığımız.

Bize gülümsüyor, gözlerini kırıştıran ve onu arkadan bıçaklayan bir uyuşturucu bağımlısından çok televizyonda gördüğümüz annelere benzeten o güzel gülümsemelerinden biriyle. Önlükleri, alnından öpücükleri ve sıfır çocukluk travması olanlar.

Onu içeri alırken kaburgalarımın arasında keskin bir acı hissediyorum. "Siz ikiniz neden orada dikiliyorsunuz?" Annem masanın başına bir sandalye çekiyor. "Acıkmış olmalısınız. Oturun ve yiye." Viola'nın kolundaki tüylerin diken diken olduğunu fark ediyorum. Bu anlaşılabilir bir şey.

Ona göre annem gerçekten ölmüştü. Bunu neden sorgulasın ki? Cesedini yakmalarını izledik. Viola günlerce ağlayıp dururken ona sarıldım, vücudundan o kadar çok su atıyordu ki susuzluktan öleceğini düşündüm.

Yetimlerin hayatına uyum sağlarız.

Ebeveynlerimiz olmadan.

Tek başına.

Hayatta

kaldık.

Ve şimdi annem burada, oturma odamızda normalmiş gibi davranıyor. Her şey yolundaymış gibi davranıyor. Bütün bunlar bir felaket değilmiş gibi davranıyor. "Gel hadi." Kız kardeşime onu dürttüğümü söylüyorum. Bütün gece burada kalırsak annem gidecek değil ya."

"Dokunma bana." Kolunu çekti.

Ses tonundaki sertlik beni iliklerime kadar yaralıyor. Aynı zamanda

gözlerinde nefret parıltısı yaratır.

Bakışlarımı yere indiriyorum ve masaya doğru yürürken onu takip ediyorum.

Annem oturur ve çatalını alır. "Makarna soğumuş. Siz kızların dönmesi çok uzun sürdü."

Viola sandalyesinin arkasında duruyor. Parmaklarını sandalyenin arkasına doluyor ve gözlerini spagetti tabağına dikeyor.

"Bu da ne böyle?" diye tıslıyor kız kardeşim.

"Ne?" Annem kayıtsız kalır. Gözleri açık ama masum değil. O gözler bir daha asla masum olamaz.

Benimki gibi.

Bu dünyanın sunduğu karanlığı çok fazla gördük. Nezaketin katmanlarını sıyırdı ve kurtçukların istila ettiği en savunmasız kısma dokundu.

Umutsuzluğu gördükten, acıyı hissettikten sonra geri dönüş yoktur.

Bu yüzden Viola'yı korumak istiyorum.

Bu yüzden onun bilmesini istemedim.

Bu masumiyet bir kez elden gitti mi, bir daha asla geri getirilemez.

Kırılmandır. Kolayca parçalanır. Onu değerli kılan da budur.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor Viola, parmak eklemleri bembeyaz olurken. "Sen ölmüştün anne.

Ölmüştün. Ve şimdi sen sadece..." Mırıldanıyor. "Burada oturmuş spagetti mi yiyorsun?" "Haklısın. O kadar da iyi değil." Annem makarnayı bir peçeteye tükürüyor, buruşturuyor ve eriştenin üzerine koyuyor.

Boşa harcadığı tüm malzemeleri hesaplayarak ürperiyorum.

Makarna, domates sosu, soğan, sosis. Değiştirmem gereken her şeyi. Satın almak için para gereken her şeyi. Yiyeceklerin ağaçta yetiştiğini mi sanıyorsun?

Viola elini masaya vurur ve "Neler oluyor?" diye bağırır.

Ürperiyorum.

Annem

gölüyor.

Onların boğuk, muzip kahkahalarını duyunca Viola'nın yüzü değişti.

kırık. İçindeki çocuksu umudun parçalandığını görebiliyorum. Annemle, ailemizle ilgili kafasında inşa ettiği tüm güzel kalelerin, sadece iyi olanları bırakmak için sildiği tüm çirkin anıların değiştiğini görüyorum.

Bakış açımızın gerçeklikten bu kadar uzak olabilmesi ne kadar komik. Bir şeyin olmasını istediğimiz gibi olduğuna gerçekten inanırsak, bu bizim gerçeğimiz haline gelebilir.

Ama bizim gerçeğimiz.

Gerçek bu değil mi?

Ve gerçek şu ki annemiz deli. Sadece Viola'nın bunu fark etmesini istemedim.

"Anne, bu kadar yeter." Viola'yı masadan uzaklaştırıp arkamdan sürüklüyorum. "Gitmen gerek."

Kahkahası çabucak söndü. Ağzını kapatarak bana delici bir bakış fırlatıyor. Titreyip durması çok ürkütücü. Ele geçirilmiş biri gibi. Tam olarak insan olmayan biri gibi.

"Sana söyledim Cadey. Hiçbir yere gitmiyorum. Burası benim evim." Viola'nın nefes alış veriş gürlütülü ve panik içinde arkamda. Yaprak gibi titriyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor olsa da kolunu sıkıyorum.

"Bir süredir buraya gizlice girdiğine göre Vi ve benim hiç paramız olmadığını biliyorsun. Elimde sadece okul dizüstü bilgisayarım ve telefonum kaldı. Onları da rehin ver. Gözümüzün önünden uzak dur."

"Bekle..." Vi gıcırıyor. "Tabletimi ve babamın kolyesini alan annem miydi?"

"Özür dilerim, tatlım. Zor bir durumdaydım. Ama annen senin için geri alacak.

Viola'nın ağzından mizahsız bir kahkaha çıkıyor.

Eskiden buna inanırdı. Annesinin ona söylediği her şeye inanırdı. Bulutlardaki bir kale daha yıkılıyor.

"Neden ikiniz de bu kadar kızgınsınız?" Annemin başı aramızda sallanıyor. Sesi keskin, sanki sorunun ne olduğunu gerçekten anlamamış gibi. "Kaç tane çocuk olduğunu biliyor musun?"

ailenizin ölümünden dönmesini ister miydiniz?" Bir parmağını masaya vuruyor. "Ben yaptım. Senin için o mucizeyi gerçekleştirdim. Ve sen bana teşekkür bile edemiyor musun?

Asit midemi yakıyor.

Ona dik dik bakıyorum. "Senden bir kez daha kibarca gitmeni isteyeceğim.

"Ya yapmazsam?" Annem kendini beğenmiş bir şekilde arkasına yaslanır.

Ama ben onun tüm pisliklerini temizleyen ve beni kötü hayatının lağım çukurlarına sürüklerken peşinden t ö k e z l e y e n aynı kız değilim. O piyanomun üzerine kâbuslar çizerken ve parmaklarımın tuşlar üzerindeki her fırçasını gölgelere dönüştürürken.

Şu anda Redwood'da öğrenciyim.

Dutch Cross ve kardeşleriyle kapıştım. Ve kazandım.

Viola'yı korumak için her şeyi yaparım ve buna bağlı olarak, onu korumaya devam edebilmek için hayatta kalmak adına her şeyi yaparım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak çenemi kaldırıyorum.

"Eğer istemiyorsanız, eminim size eşlik etmekten mutluluk duyacak birkaç polis bulabilirim."

Yüzündeki kendini beğenmişlik kaybolur.

Bana yeni gözlerle bakıyor, korku dolu gözlerle.

Çenemi kaldırıyorum ve yeni keşfettikleri alçakgönüllülüğü içime çekiyorum. Dutch, Finn ve Zane'in bu kadar kibirli davranmalarına şaşmamalı. Okuldaki herkese korku aşılamakta hiç zorlanmamalarına şaşmamalı.

Üstünlüğü ele geçirmenin hipnotize edici bir yanı var.

Bağımlılık yapan bir şey, başka birinden korkmaktır. Onu solumak.

Tadına bakmak.

Çok lezzetli.

Annem yutkunuyor, hâlâ kontrol kendisindeymiş gibi davranmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Bunu bana yapmazsın Cadey," diye

mırıldanıyor. Ona boş boş bakıyorum.

Annemin alt dudağı titriyor. Gözleri keskinleşir. "Anlıyorum."

Sandalyelerin ayakları yere sürtünüyor. Masa sallanır

Ayağa kalktığında. "Bekle!"

Arkamı döndüm.

Annemin gözleri de Vi'ye takılıyor. Sanki istismar edilecek yeni bir zayıflık sezmiş gibi yüzünde yavaş, sinsî bir gülümseme belirliyor.

Bağımlılar bu konuda çok iyidir. Bir kalabalığa bakarak hayır diyemeyenleri, yalanlara inanmaya ikna edilebilecekleri, bir arkadaşına ihtiyacı olanları ve bu iş için herkesi kabul edecekleri seçerler.

Annem en küçük çatlakların ve en yumuşak davetlerin bile üstesinden gelmekte en iyisiydi.

"Bilmek istiyorum." Viola başını kaldırır. "Annem neden burada. Neden ölü numarası yapmak zorunda kaldı? Sen bunu neden kabul ettin?" Gözleri beni delip geçiyor. "Her şeyi bilmek istiyorum."

"Viola..." Kaşlarımı çattım.

"Artık sır yok!" diye bağırıyor.

"Aynen öyle." Annem başını eğdi ve bana gülümsedi. "Artık sır yok. Ben de bunu istiyorum."

Viola başıyla onaylıyor, sandalyesini çekiyor ve oturuyor. Ben olduğum yerde kalıyorum.

Hem Vi hem de annem bana bakıyor.

Küçük kız kardeşimin yüz ifadesi onu bir yabancı gibi gösteriyor. Dudakları gergin, gözleri kısık, parmakları hareketsiz. Acı beni tırmalıyor.

Kalbim kaburgalarımın kanıyor.

İşte o an fark ettim ki. Bu gece Viola'yı hiç bulamadım. Bugün okuldan eve yürüyerek gelen neşeli, masum, eğlenceyi seven on üç yaşındaki çocuk, ölü annemizi görünce kaçtı.

Ve o neşeli, masum on üç yaşındaki kız bir daha geri dönmedi.

Sana özel mesaj göndermeyeli uzun zaman oldu, yeni kız. Senin için bir anlaşmam var. Senin istediğin bir şey ve

Hayır.

Bir sır paylaşmak ister misin?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kadans

Telefonum çalıyor ama ona bakmıyorum. Annem önümde oturuyor. Viola yanımda. O kadar sessiz ki ciğerlerimde yankılanan her hırıltılı nefesi duyabiliyorum.

"Geçen yıl ne oldu anne?" diye fısıldıyor Viola. "O gece ne oldu?"

"O gece... Homurdanmalar ve boğuşma sesleri duyunca eve kestirmeden gitmeye karar verdim. Derin bir nefes alıyor ve cebinden bir sigara çıkarıyor.

Viola öne doğru eğiliyor.

Annem duman üflerken nefesimi tutuyorum. "Kaçmalıydım ama kaçmadım. Ne kadar aptalım. Ama

Yapabileceğimin en iyisini yaptım. Bir çöp kutusunun arkasına saklandım ve gözden uzak durdum. Her şeyin sakinleştiğini duyduğumda kavganın bittiğini ve çocukların gittiğini düşündüm.

"Yani?" diye ciyaklıyor Viola.

"Yanılmışım." Annemin kahverengi gözleri sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi parlıyor. "İşte oradaydı. Birinin kanına bulanmış. Elinde bıçak vardı. Sanki şeytan canlanmış gibiydi. Ve bana bakıyordu.

Viola titriyor.

Alnımı kırıştırıyorum. Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum.

Ağzından çıkan hiçbir şeye

inanmıyorum. Ama Viola felçli.

"Eğer bir cinayete tanık olduysanız, neden polise söylemediniz?"

Neden kaçıp ölü taklidi yapıyorsun?" Kız kardeşimin gözleri ciddi. Masumiyetinin parıltısı küllerinden doğuyor.

Rahatlardım ama böyle bir masumiyet saflık sınırına dayanır. Bir çocuğun ateşle oynamasına izin verecek bir cehalet.

Ya da bir yılanla.

"Hikayemi biliyorsun," diyor annem, sesini acınası ve kırılgan hale getirecek şekilde iç çekerek. "Rehabilitasyona girip çıktım. Ne söylersem söyleyeyim, polis bana inanmazdı. Bu riski göze alamazdım. Ya o adam ikinizin peşine düşerse? Bir tanığı serbest bırakacak birine benzemiyordu."

Alay ediyorum.

Annem duymamış gibi yapıyor. "İkisini de güvende tutacak bir karar verdim ve neyse ki Cadey beni idare etmeyi kabul etti.

"Sanırım ikisi de bunu benimle paylaşma ihtiyacı hissetmedi.

Ağzımı açıyorum ama annem ben açamadan araya giriyor. "Tatlım, biz sadece seni güvende tutmak istedik. Hepsi bu."

Viola'nın gözleri annesine bakarken yumuşar.

"Durum bu kadar kötüyse, şimdi geri dönmek nasıl mümkün olabilir? O adam hala dışarıda değil mi?"

"Sorun olmayacağımı çoktan kanıtladım." Annem sigarayı masaya çarpıp söndürdü. "Çoktan polise gidebilirdim ama gitmedim. Ve dava kapandı. Hiç tanık yoktu. Özgür ve temizim.

"Emin misin? Çok kolaymış gibi geliyor.

"Çok eminim." Annemin gözleri yana kayıyor. Elleri huzursuzlaşıyor.

Bazıları bunu sinir belirtisi olarak algılayabilir ama ben bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. İçmeyeli çok uzun zaman oldu. Sigaralar artık dürtülerini dizginleyemiyor.

"Artık her şey yolunda." Annem gülümsüyor ve ellerini masanın altına sokuyor. Muhtemelen kendini kaşımak için. Bazen kanayana kadar kaşırdı. Çocukken gördüğüm en korkunç şeydi.

Altı yaşındaki hiçbir çocuk annesinin yaralanmasını istemez, ancak

Kendi acısını kendi yarattığında.

"Vi, yatma vakti geldi." Saati me baktım. "Yarın okul için uyanmak zor olacak."

Annem ayağa kalkar. "Ben de biraz dinleneceğim."

"Nereye gidiyorsun?" Soğuk bir bakışla onu durduruyorum.

"Yatağa."

"Sadece iki yatak odamız var.

"Annem benimle aynı odayı paylaşabilir," diyor Viola.

"Kesinlikle olmaz."

"O haklı," diye onaylıyor annem. "Cadence'in odasıyla ben ilgilenirim. Sen ve Viola ben gitmeden önce yaptığınız gibi birlikte uyuyabilirsiniz.

Ağzım sıkıca geriliyor. "Sen-"

"Lütfen." Viola koluma dokunuyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor.

"Annemin ölmüş olması gerekiyordu. Öylece bir motel odası tutamaz. Ayrıca daha önce aynı yatakta yatmadık da değil."

İçimdeki her şey tartışmak istiyor ama bunun Vi için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirim.

"Peki," diye

vazgeçiyorum.

Annem

gülümsüyor.

"Sadece bir geceliğine."

"Tabii ki." Gözleri parlıyor.

Kafamdaki alarmlar çalmaya devam ediyor. Annemin hayatımıza geri dönmesine izin vermek yapmam gereken son şey.

Ama başka seçeneğim var mı? Sokaklara sırtımı dönüp başımı daha fazla belaya sokmak mı? Ya polis onun ölümünü gizlemeye yardım ettiğimi öğrenirse? Ya daha fazla araştırmaya başlarsa ve yalnız yaşadığımızı fark ederlerse? Ya da daha kötüsü...

Kendi ölümünü taklit eden aktif bir uyuşturucu bağımlısıyla yaşamak mı? Viola benden alınacak mı?

Bunu riske atamam.

Ayrıca, annemin bu gece bize tüm hikayeyi anlattığını sanmıyorum.

Aklıma yatmayan bir şeyler var ve aptalca kararlarının Vi'yle bana musallat olmamasını sağlamanın tek yolu daha fazla soru sormak.

Anneme doğru baktım. "Ben uyurken odamdan bir şey çalma. Annem gülüyor. "İyi geceler Cadey."

Vi'yi koridorda takip ediyorum ve onu banyoya götürüp dişlerini fırçalaması için ısrar ediyorum. Onu yatırıp yorganla örttüğümde yarı uykulu haldeydi.

Vi yarı baygın bir halde, "Bunu sır olarak sakladığın için senden gerçekten nefret ediyorum Cadey," diye mırıldanıyor.

Kalbim titriyor, "Biliyorum."

"Her şeyi hep yalnız yapıyorsun," diye mırıldanıyor, gözlerini daha da sıkı kapatarak. "Acıya her zaman tek başına katlanıyorsun."

"Ben iyiyim." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Sana yardım etmek istiyorum," diye mırıldanıyor Vi.

Kahretsin, Cadey. Sana yardım etmek istiyorum. Dutch'ın sesi anılarımda yankılanıyor.

Ciddi miydi? Bu mümkün mü? Her günümü hayatımı cehenneme çevirerek geçirdi. Şimdi birdenbire bana yardım etmek mi istiyor?

Aklıma başka bir düşünce gelene kadar alt dudağımı ısıırıyorum. Hollandaca.

Yüzük kutusu.

Süper pahalı elmas kesim nişan yüzüğü.

Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir uyuşturucu bağımlısından sadece birkaç santim uzakta. Viola derin bir uykuya dalarken, koridora doğru ilerliyorum. Neyse ki banyo kapısının kapalı olduğunu görüyorum, bu da annemin odamda olmadığı anlamına geliyor.

Kapıyı açıyorum ve çekmecelere yöneliyorum. Külotumun altına uzanarak, parmaklarım kadife bir kutuya dokunana kadar etrafı yokluyorum.

Evet.

Hâlâ orada.

"Ne arıyorsun?" Annemin sesi arkamda yankılanıyor. İrkiliyorum ve yüzük kutusunu hızla okul eteğimin cebine sokuyorum. Kıyafetlerimi karıştırıyormuş gibi yaparak mırıldanıyorum: "İç çamaşırı.

Pijamalarımı giymeden önce duş almak istiyorum." "Anlıyorum."

Annem bana bilmiş bir gülümseme veriyor.

Eteğimin kenarını çekiştirerek boğazımı temizliyorum. "Ciddiydim anne. Bu çatı altında sadece bir gün geçireceksin. Son birkaç aydır saklandığın yere geri dön." "Burası mıydı?" Annem yatağımın kenarına oturuyor ve şiltenin üzerine atlıyor. Geri çekilip kollarını arkasına bırakıyor.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye homurdanıyorum. Ne dediğimi duydu mu ki? "Burada, bu yatakta seks yaptın mı? Gülümsemesi biraz daha heyecanlandı. "Burada mı?"

Burun deliklerim genişledi. Bunu onunla yapamam. Dönüp kapıya doğru yürüyorum.

"Seni iyi bir otele götürmeliydim. Mumlar. Müzik. Biraz romantizm. Beş yıldızlı bir muameleyi hak ediyordun, özellikle de bekaretini o güzel piyano parmaklarıyla koruduğun için.

Elimi kapı koluna koydum. Çeviriyorum.

Açıyorum.

"Böyle bir arabayla, en azından IJores'i karşılayabilirsin.

Yolumda durdum.

Panik boğazımı sıkıyor.

Göğsüm korkuyla kabarırken arkamı döndüm. "Ne?

Ne arabası?"

"Bilmek istemez misin?" "Anne!"

diye bağıriyorum.

Yatağına kıvrılır ve gözlerini kapatır. "Yorgunum. Uzun bir gün oldu Cadey."

Yanına gittim ve onu oturttum.

Annem çığlık atıyor ve elimi çiziyor. "Acıyor!"

Umurumda değil.

Yüzüm onunkine yaslanıyor ve tıslıyorum, "Her ne gördüğünü sanıyorsan, benim hakkımda her ne biliyorsan, yanıliyorsun.

Hayatımdan uzak dur, duydun mu beni?"

"Cadey güçlü, cesur ve mükemmel". Gözleri kararır ve hesapçı olur.

"O süslü okula gitmek sana onlar kadar ayrıcalıklı olduğunu mu düşündürdü? Kim olduğunu unuttun mu?"

Yüzüme gülüyor. Nemli nefesi üzerimde geziniyor ve ben

mide bulandırıcı.

"Sen benden geldin. Sen ve ben aynı gemideyiz. Ve eğer bu cehennemden çıkma umudun varsa, beni de yanında götüreceksin."

Omzunu bırakıyorum ve yataktan uzaklaşıyorum.

Sözleri benim anlayamayacağım kadar şifreli ama iki şeyi net olarak biliyorum.

Annemin bu daireden ayrılmaya niyeti yok. Ve planları var... Dutch'ı da içeren planlar.

ALTINCI BÖLÜM

Hollandaca

Zane o kadar sert esniyor ki boğazından ciğerlerine kadar görebiliyorum. Bir elini siyah saçlarında gezdiriyor ve saçları alnına düşüyor.

Bir grup amigo kız gülüyor. Her biri Zane'e bakıyor, sanki onun varlığı dizlerinin üzerine çöküp ona tapınmak için yeterli bir sebepmiş gibi. Denemese bile, ikizim kadın nüfusunun yarısını yok edebilir.

Ponpon kızlar da bana gülücükler gönderiyor ama ben dönüp bakmıyorum. Gözlerim ufukta, bir çift uzun, soluk bacağı kaldırımada gürültülü adımlarla ilerlemesini bekliyorum.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum.

Cadey gecikti.

"Kükürt kokusunu hâlâ alabiliyorsun," diye mırıldanıyor Finn.

Arkama bakıyorum ve kardeşimin merdivenlerde dinlendiğini görüyorum. Bir bacağı korkuluklara dayanmış, diğer bacağı ise o kadar uzun ki üç basamak altımıza değiyor. Elinde elektronik bir okuyucu var.

"Ateşten." Keskin kahverengi gözleri bana kayıyor, "Hâlâ kokusunu alabiliyorsun."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"Yapabildikleri kadarını yeniden inşa ettiler, ama hepsini saklayabilecekleri gibi değil. Bazı hasarlar ömür boyu sürer. Zane geriniyor ve uzun kolları başının üzerine uzanıyor. "Bugün okulda ne halt ediyoruz? Sol'un kitabından bir sayfa alıp uyumalıydık ama hayır. Birisi

Gelmekte ısrar etti.

Finn bilerek, "Hollandalıların kendilerine göre nedenleri var," diyor. Telefonumu çıkarıp Cadence'i tekrar arıyorum.

Hiçbir şey,

lanet olsun.

Bu kız neden cevap vermiyor? Telefonlarıma cevap vermesini söylediğimde şaka yaptığımı mı sandı?

Ona sormam gereken önemli şeyler var. Mesela... O iyi mi?

Dün gece ben gittikten sonra Vi ile aralarını düzelttiler mi?

Peki bu ceset muhabbeti de neyin nesiydi?

Finn tabletinden başını kaldırmadan, "Belki de seni görmek istemiyordur," diyor.

"Neden onu görmek istemesin ki?" Zane alay ediyor. "Kız kardeşini aramak için o mahalle çöplüğüne gitti ve bizi de ona katılmaya ikna etti." Finn'le aralarında bir işaret yapıyor. "Minnettarlığını göstermek için onun ayaklarını öpmeli."

"Eminim Dutch'ın onu nerede öpebileceği konusunda başka fikirleri vardır." Finn "sayfasını" çevirmek için bir düğmeye tıklar.

"Kesinlikle." Zane gülümser.

Dönüp kardeşlerime buz gibi bir bakış gönderiyorum. "Belki."

Finn omuz silkiyor, rahatsız olmuyor.

Zane beni inceliyor. "Büyükanne külotunu çöz. Sadece şaka yapıyoruz.

Homurdanıyorum ve girişe doğru yürüyorum. "Fince?

Mağara adamı çevirisi, lütfen?

"Onunla yattı ve şimdi de bağımlısı oldu," diye mırıldanıyor Finn, gözleri hâlâ tablette.

Donup kaldım.

Zane de öyle. "Kardeşim."

"Jinx mi söyledi?" diye homurdanıyorum.

"Bu bilgi için Jinx'e para ödeyecek kadar umurumda değil." Finn gözlerini devirdi. "Ertesi sabah eve geldiğinde her şey yüzündeydi." Ürperiyorum. Doğru.

Zane ağzını kapatıyor ve gözleri fincan tabağı gibi açılıyor. "O gece çalışma odamızı dağıttıktan sonra... sen ve Brahms... kahretsin! Onu geri almak zorunda olmadığımızı söylemene şaşmamalı. Bedeli çoktan tahsil etmiştin.

Kaşlarımı çattım.

Zane sırtımı sıvazladı. "Zamanı gelmişti." Elini sıkıyorum.

"Bekle," diye burnunu kırıştırdı, "onu görmek için neden bu kadar endişelisin? Kızlar genellikle görüştükten sonra yapışkan olurlar... ah! Gömleğinin yakasını tutuyorum. "Ağzını oynatmaya devam edersen, yumruğumu ağzına sokarım."

Zane gülüyor. "Dene ve ne olacağını gör." Elimi geri çeviriyorum.

"Yeter, Zane. Üzerine gitme." "Neden yapmalıyım?"

"Reddedildiğini görmüyor musun?" Finn basamaklardan ayağa kalkıyor ve boynunu iki yana yatırarak burkulan yerlerine masaj yapıyor.

Doğrulurken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Dutch hayatında ilk kez birini gerçekten önemsiyor ve o kişi onunla birlikte olmaktansa ölmeyi tercih ediyor.

Öfkem yükseliyor.

Yanaklarım yanıyor.

Zane'i bırakıp Finn'e vuracağım.

Bir eliyle beni engelliyor ve sıkılmış gözlerle bana bakıyor.

"Sakin ol. Karın bize doğru yürüyor.

Hemen arkamı döndüm. Finn haklıydı.

Cadence, Redwood Hazırlık Okulu'na doğru ilerliyor. Üzerinde eski üniformalarından biri var: çok kısa etek ve beyaz bluz. Bir an durup ona bakıyorum ve yorgunluktan koyu mor halkalarla çevrelenmiş iri kahverengi gözlerini fark ediyorum.

Ne oldu böyle?

Bunu nasıl çözebilirim?

Onu gülümsetmek için kimi öldürmem gerekiyor?

Arkamda Finn'in iç çektiğini duyuyorum.

"Babam Redwood'u ele geçirmeye çalışıyor ve Sol her şeyi yakmaya çalıştı, ama bir adam gözlerini yeni kızdaki alamıyor ve diğeri de üvey kız kardeşimize aşık. Boku yedik."

Zane'in gülümsemesi hemen dağılır. Hava gerginleşir.

Bir kavganın yaklaştığını hissedebiliyorum.

Kardeşlerime dönerek kendimden emin bir şekilde konuşuyorum.

"Babamla biz ilgileniriz. Ve Bayan Jamieson, o... Gözlerim Zane'e kayıyor ve geri dönüyor. "Biyolojik kız kardeşimiz değil ya..."

"Unut gitsin." Zane merdivenlerden inerken omzuma dokunuyor. "Sınıf böyle," diyor Finn.

Zane bizi kandırıyor. "Eve geri dönüyorum. Ve araba bende kalacak.

Cadence geçerken ona başıyla selam veriyor.

İkizim başını sallıyor ve virajda kayboluyor.

Finn tableti kolunun altına sıkıştırır. "Ben kütüphanede olacağım.

Bugün de derse girecek gibi hissetmiyorum."

Finn de Zane gibi Cadence'i selamlıyor.

Onlardan herhangi biri tarafından tanınmak büyük bir onur, ama özellikle Finn tarafından. Brahms bizim çevremizde yer almıyor ve hepimiz diğer insanları, özellikle de daha önce yattığımız kızları görmezden gelme eğilimindeyiz; onları uzak tutmak daha kolay. Ama Cadence farklı. O benim için önemli ve bu kardeşlerim için de önemli olduğu anlamına geliyor.

Zane, Finn ve ben sumo güreşçileri gibi dövüşsek bile neyin önemli olduğunu biliyoruz.

Aile.

Bu yüzden mi Cadence'e karşı bu kadar korumacı hissediyorum - o artık benim ailem mi?

Bu önemli bir düşünce ama Cadence'in lanet Cooper'ı yanımdan geçip gittiği için bunu düşünecek zamanım yok. Sanki bütün sabah burada onu beklemiyormuşum gibi.

Sanki telefonunu havaya uçurmamış gibi.

Sanki onu ilk gördüğümünden beri aklımdaki tek şeyin o olduğunu bilmiyormuşum gibi.

Sanki o yanımda olmadan nefes alabilirmişim gibi.

O.

Cehenne

mde.

Cehenne

m.

Bu mu?

"Bir adım daha at ve ne olacağını gör," diyorum, kelimelerimi geveleyerek. Sesim sakın, rahat. Ama altında onu durduran çelikten bir katman var.

Arkasını dönüyor, koyu renk atkuyruğu yüzüme dolanacak kadar uzun. Kahverengi gözleri öfke dolu. Bu görüntü bana, her tepkisinde onu yakındaki bir dolaba çarpıp eteğini ayak bileklerine kadar indirmeyi istediğim günleri hatırlatıyor.

Onun bu meydan okuması bana hep bir şeyler hissettirmiştir.

Hayal kırıklığıyla kanımın zonklamasına neden oldu. İhtiyaçla.

Şimdi sadece umurumda.

Bir sorun var.

Ve sıçıp batırmak meselenin özüne inmeyecektir.

Pantolonum ne kadar bağırırsa bağırırsın, tam tersi doğru. Daha önce kızlarla sadece yüzeysel kaçamaklar yaşadım. Randevular hakkında pek bir şey bilmem ama tavşanlar gibi sevişmenin bir ilişkiyi canlı tutmak için yeterli olmadığını biliyorum.

Aksi takdirde, babam bir eş ve baba olarak bu kadar büyük bir hayal kırıklığı yaratmazdı.

Pantolonunun içinde tutmakta zorlanan biri varsa, o da odur.

Redwood Prep'te müzik çanları çalıyor.

Son uyarımız.

"Ders başlamak üzere," diyor Cadence. Bakışlarını kaçırıyor ve dosdoğru önüne bakıyor.

Seni aradım. Neden cevap vermedin? İyi uyudun mu?

Vi'yle aranız düzeldi mi? Çenemi sıkıp kelimelerimi yutuyorum.

Zane haklıydı. İçtiğim şeyi bitirdiğimde onları geri çağırmam için yalvaran kızlardan biri gibi davranıyorum," dedi.

Ben istiyorum.
Bu ben değilim.
Ben yapışmam.
Yalvarmıyorum

.

Bana ait olanı talep eder ve alırım.

Ve bu kız benim.

Bunu kabul etmesi sadece an meselesi.

Çenemi kaldırarak onun yanına yürüyorum ve sonra onun önünde yürüyorum. Beni takip etmeyince geri dönüyorum.

Cadence bana şüpheyle bakıyor.

Parmaklarımı ona doğru salladım. "Derse geç kalmak istemediğini sanıyordum."

Alay ederek yanımdan geçip gidiyor, eteği kalçalarının etrafında genişliyor ve neredeyse bir kalçasını ortaya çıkarıyor. Parmaklarım karıncalanıyor, o tene dokunmak için sabırsızlanıyorum ama elimi cebime atıp onu sınıfa kadar takip ediyorum.

Omzunun üzerinden öfkeli bakışlar fırlatıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Okula git."

"Sen bu sınıfta bile değilsin.

"Tabii ki bu sınıftayım." Ona kaşlarını çatıyorum ve geçebilmesi için kapıyı açıyorum. "Sadece katılmıyorum."

Boğazından bir inançsızlık sesi çıkarır.

İçeri girdiğimizde, cebir öğretmeni cümlesinin ortasında durdu.

Dersine devam etmesi için elimle işaret ettim.

Kıpkırmızı oluyor ve dersin geri kalanında kekeliyor.

Cadence sıralara doğru yöneliyor ama her zamanki sandalyesinin zaten dolu olduğunu görünce parmaklarını sırt çantasının etrafında sıkıyor ve diğer tarafa dönüyor.

Koltuğundaki serserinin bir şey kazanmış gibi sırttığını görüyorum ve kanım daha hızlı pompalanıyor. Bu piç benim kadınının koltuğunu alıp bununla nasıl böbürlenir?

Onu yerinde tutmak için Brahm'ın dirseğini tutuyorum.

Bana kaşlarını çatıyor.

Tek kelime etmeden onu her zaman oturduğu sandalyeye götürüyorum. Neden?

Neden gitmiyor? Neden istediğini talep etmiyor? Hep burada oturuyor. Cebir dersinin ilk gününden beri hep arkada oturuyor.

Bunun değişmesine imkan yok. Ben buralardayken olmaz.

Cadence ne yaptığımı anlıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Elimi itti. "Dutch, ben iyiyim. Başka bir yere oturacağım."

"Sen." Serseriye gösteriyorum.

Aptal gibi titre. Şimdi korkmanın sırası değil. Küstahça davranmadan önce iki kez düşünmeliydi.

"Dutch," diye tıslıyor Cadence.

Arka planda matematik öğretmeni kalkülüs hakkında gevezelik ediyor. İkisini de kapatıyorum.

Parmağımla işaret ederek, sıradaki ilk sandalyeden onunkine kadar hayali bir çizgi çiziyorum. "Bunların hepsi ona ait." Başparmağımla Cadence'i gösteriyorum. "O gün hangi sandalyede oturmak istediğine karar verene kadar kimse buraya oturmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Dutch!" Cadence fısıldıyor ama itirazlarını bağıarak da dile getirebilir.

Çocuk ayağa fırlar ve çantasını göğsüne bastırır. Kaçmak için acele ederken, kitapları açık sırt çantasından fırlar ve bir gümbürtüyle yere düşer.

Sessizlik çöküyor.

Sınıftaki herkes bize bakıyor.

Çocuğun yüzü kızarır ve aceleyle kitaplarını kaldırır. Cadence ona yardım etmek için diz çöker.

Kaşları çatıldı. Elini tutmak ve kaldırmak için eğildim. "Yere yat!" Hırlıyor.

Gözlerim açıldı.

Cadence çocuğa kitaplarını geri veriyor, bir özür mırıldanıyor (neden, hiçbir fikrim yok) ve bana Sibiry'a'yı Karayip gezisi gibi hissettirecek kadar buz gibi bir bakış atıyor.

Normalde sevdiği koltuğu işaret ederek oraya oturması gerektiğini söylüyorum.

Cadence sanki bana küfür etmemek için dudaklarını ağzına götürüyor. Aniden dönüyor ve sınıfın önündeki tek boş koltuğa oturuyor.

Cehennem mi?

Asla önde oturmaz.

Birisi bu bariz reddedişe gülüyor ama ben ona buz gibi bir bakış fırlatınca kahkahası hemen bitiyor. Ondan sonra kimse nefes almaya cesaret edemiyor.

Sabır arayarak, onunkinin hemen arkasındaki sandalyeyi gösteriyorum. Dolu ama umurumda değil.

Çocuğun bir anda kaçışını izliyorum ve sessizce Cadence'in arkasındaki sandalyeye geçiyorum. Arkasında olduğumu biliyor.

Küçük yumruklarını sıkmasından bunu anlayabiliyorum. Boynunun gerildiğinden eminim. Ama arkasını dönmeyi reddediyor.

Benim için iyi.

İkisi de umurumda değil.

Sandalyemde kambur durarak gerçekten önemli olan şeye konsantre oluyorum. Cadence. Bu noktadan tek görebildiğim, yüksek at kuyruğundan çıkan parlak kahverengi saçları.

Yanaklarının etrafında küçük dallar beliriyor. Parmaklarımın arasından kayarken nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Uzun ve ipeksi. Meyveli şampuan kokusu taşıyordu. Eğer yaklaşırsam, şimdi kokusunu alabiliyorum.

Lanet olsun.

Arkadan da çok seksi görünüyor.

Ona bakmaktan memnunum ve zamanın akıp gittiğini hissetmiyorum. Salondaki müzik zilleri çalana kadar dersin bittiğini fark etmiyorum.

Jinx: Beyaz atlı prens mi yoksa kurt adam prens mi?

Bugün ilk devre boyunca tüm gözler Kraliyet Kötü Çocuğumuzun üzerindeydi, ancak onların gözleri tek bir kişideydi.

*Tüm o kalbi kırık üvey kardeşler için, cesaretinizi kaybetmeyin.
Redwood Prensi kuyruğunu sallıyor olabilir ama kolyeyi boynuna
takan kız irkilmedi bile.
Onun bağlılığı yanlış giden bir cesaret mi, yoksa Beyaz Atlı
Prensimiz geçmişteki kabahatlerini mi telafi ediyor?
Kesin olan bir şey var. İster bir erkek ister kişisel bir evcil hayvan
şeklinde olsun, umarım Külkedisi elindeki tasmanın güçlü bir
canavara bağlı olduğunu bilir.
Bir sonraki yayına kadar düşmanlarınızı yakın, sırlarınızı daha da
yakın tutun.*

Jinx

YEDİNCİ BÖLÜM

Kadans

Annemle yaşamak bir kabus. Umutsuzca uyanmak istediğim bir kabus.

Bu sabah erken saatlerde oturma odasında çıplak dans ediyordum ve o kadar yüksek sesle müzik çalıyordum ki alt kattaki daireden biri tavana süpürgeyle vurmak zorunda kaldı.

Banyoyu ucuz otlarla kokuttu; onu almak için parayı nereden bulduğunu bile bilmiyorum.

Açlık hissi onu vurduğunda, annem mutfakta bir karmaşa yarattı. Yapışkan yumurta kabukları. Un sıçramış ayak izleri. Kirli tencere ve tavalar. Kahvaltı yenilebilir olsaydı bu biraz kabul edilebilirdi ama değildi.

Bu ikinci kez bir yemeği çöpe atmak zorunda kalışım. Bu da gerçekten iyi bir yemeği çöpe atmak zorunda kaldığım anlamına geliyor. Bu da paramı çöpe attığım anlamına geliyor.

Ve bilin bakalım tüm bunlardan sonra mutfak kim temizlemek zorunda kaldı? Annem geri döndüğü ilk gün bütün sabahımı mahvetmekle kalmadı, aynı zamanda odamın altını üstüne getirdi. Üniformalarımı almak için sessizce içeri girdim ve tüm kıyafetlerimi yerde, kirli ve buruşmuş halde buldum. Çarşaf larım yatağımdan sökülmüştü. Yatağımın altındaki her şey çıkarılmıştı. Annem evlilik yüzüğünü aradığını iddia etti, sanki babamın yüzüğünü yıllar önce rehin verdiğini bilmiyormuşum gibi.

Tüm kıyafetlerim çöpe atıldığı için bulabildiğim tek temiz üniforma çekmecemin dibinde katladığım eski üniformamdı.

Sırt çantamın kayışını sıkıyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum.

Annem neden geri gelmek zorundaydı?

Neden? "Dikkatli ol," dedi derin bir ses.

Birkaç dakika sonra birinin avucuna vurdum.

Sersemliğimden uyanıyorum ve çevremle yeniden bağlantı

kuruyorum. Koridor insanlarla dolu. Fısıldaşan ve bize bakan

öğrenciler. Duvardaki posterler. Yüzümün iki santim ötesindeki açık

dolap. Ne? Neden dolaba bu kadar yakınım?

Gözümü kırpiyorum ama güvercin deliği hâlâ orada. Açık. Bir

ustura kadar keskin. Sadece Dutch'ın alnımı kavrayan eli metale

çarpıp kafamı yarmamı engelledi. Sersemlemiş bir halde arkamı

döndüm.

Dutch taş suratlı bir şekilde arkamda duruyor. Dövmeli kollarını

Redwood Prep yeleğinin üzerinde çaprazlıyor ve yırtıcı gözleriyle

bana bakıyor. Amber balı. Bir aslanınki gibi. Tam altın rengi değil

ama yeterince yakın. Özellikle de şu an olduğu gibi güneş ışığında

duruyorsa. Bu hazırlık okulu üniformaları ona uymuyor. Tam bir

canavar. İki kara kaşı ve korkunç yakışıklı yüzünün alt tarafında saf

bir tehdit ağzı olan, 1.80'in birkaç santim üzerinde bir canavar.

Kemik yapısı o kadar yontulmuş ve aurası o kadar karanlık ki, parlak,

buğday sarısı saçları ona ait değil. Yine de bu onu daha da çekici

kılıyor.

Işıklar ve

gölgeler. Canavar

ve insan. İkisi de

aynı anda.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun, daha doğru dürüst yürüyemiyorsun

bile?" diye homurdanıyor Dutch, nane kokulu nefesi yüzümü

yıkayacak kadar yakınımaya eğilerek.

Vücudum titriyor, ona olan ihtiyacımınla ağrıyor. Ve bu

beni kızdırıyor.

Şu anda hayatım berbat, her şeyin üstüne bir de annemle uğraşmak

zorundayım. Evimde hiç yerim yok.

başka bir komplikasyon için.

Ve Dutch Cross, şiddetli varlığı ve yıldızları görmemi sağlayan elleriyle, karmaşıklığın tanımıdır.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve sonsuz bal havuzları gibi altın rengi gözlerle karşılaşıyorum. "Neden beni takip ediyorsun?" "Seni takip etmek mi?" diye kara kara gülüyor. "Yapacak daha iyi bir işim yok gibi mi görünüyor, Brahms?"

"Beni takip ediyor gibi görünüyorsun".

Kaşları seğiriyor. Birden yumruğunu açık dolaba çarptı ve kulağıma yumruk attı. Yerimden sıçıyorum ama onu azarlayamadan parmakları bileğime dolanıyor ve beni geri iterek dolaba çarpıyor. Fazla güç kullanmıyor ama yine de içime girerken nefesimin ciğerlerimde sıkıştığını hissediyorum.

Çılgık atmasını ya da kulağımın dibindeki dolaba vurmasını bekliyorum. Bir şeyler.

Ama öyle değil.

"Sorun ne?" Sesi alçak, ikna edici. Beklenmedik derecede nazik.

"Dün gece iyi uyuyamadım gibi görünüyor ve bu sabah tamamen kendinde değilsin."

Şok içinde göz kırpmıyorum. "Sen ve Vi yine kavga mı ettiniz?"

Olgun ağzının büzülmesini izliyorum ve aklım başımdan gidiyor. Bu kadar hızlı atmayı kes, seni aptal kalp. Bu önemli bir şey değil.

"Cadey." Bu ismi söyleyişinde bana 'Brahms' demesinden farklı bir şey var. Daha yumuşak bir şey. Daha acil bir şey.

Talimatlarıma rağmen kalbim hızla çarpıyor.

Kollarımı boynuna dolamak, göğsüne sokulmak ve ona her şeyi anlatmak istiyorum. İlle de düzeltmesini istediğim için değil, yalnız olmadığımı dair birinin bana güven vermesini istediğim için. Her şey daha iyi olacak. Annem hayatımı tekrar cehenneme çevirmeyecek. Ama yapmayacağım.

Dutch'a kimsenin sahip olmadığı tek şeyi verdim: Bekaretimi.

Ve bu beni ona daha yakın hissettirdi.

Ama aynı zamanda daha uzak hissettiriyor.

Benim dünyam onlarınkinden çok uzak.

Benim deli annem. Gece yarısı bir cinayet. Onun yüzünü ve ailemizi tanıyan bir katil.

Halletmem gereken çok şey var ve Dutch beni parçalara ayırıp her şeyi ele geçirirse bunu yapamam.

Parmakları yanağımda geziniyor ve o gece sokakta yaptığı gibi saçlarımı kulağımın arkasına itiyor. O kadar hassas ki gözyaşlarım gözlerimin arkasına akıyor.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle," diye fısıldıyor Dutch.

Söylemek istiyorum.

Ama yapamam.

Bu dünyanın bana öğrettiği tek şey, kendinden başkasına güvenmenin bir hata olduğudur. Kısa bir süre önce Dutch beni umutsuzca Redwood'dan çıkarmaya çalışıyordu.

Değiştğini kim söyleyebilir? Beni tekrar hedef almayacağını kim söyleyebilir? Henüz var olmadığını kim söyleyebilir?

Pozisyonumu koruyup onu itiyorum. Hareket etmiyor.

"On dakika içinde ışıktandırmam var ve tuvalete gitmem gerekiyor," diye mırıldanıyorum. Teknik olarak bu bir yalan değil.

Gözleri sanki her düşüncemi okumak istermiş gibi yüzümde geziniyor. Sonunda geri adım attı.

Bana yol açmak için ayrılan kalabalığa dikkat ederek koridorda aceleyle ilerliyorum. Dutch'ın artık arkamda olmaması önemli değil.

Davranışlarına bakılırsa, hepsi çıkış yolunda olduğumuzu düşünüyor. Beni gördüklerinde, Redwood Prep'in müdürü Dutch'ı, birini oturduğu sandalyeden atacak kadar çılgın bir adamı görüyorlar.

Deli piç.

Çaresizce en yakın banyoya girip elimi lavabonun soğuk suyunun altına sokuyorum ve yüzümü yıkıyorum.

Onun çok farkındayım. Büyüsüne çok kapıldım.

"Al şunu, Cadey." Yanağıma bir tokat attım. Islak avuçların deriye çarpma sesi banyoda yüksek sesle duyuluyor. "Al şunu."

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Kendi işime bakıyorum ve lavabonun kenarına tutunuyorum, başımı çeneme dayıyorum. Burnumdan lavaboya su damlıyor.

"Bu Dutch Cross'un fahişesi değil mi?" diye tiz bir ses kulaklarımı tırmalıyor.

Aynadaki yansımda Paris ve amigo kızları etrafımda zıplıyor.

Bronz ten. Kabarık saçlar.

Pahalı röfle. Makyaj topaklanması. Redwood'un mükemmellik anlayışı.

Uçak tehlikeli bir şekilde ilerliyor ve ben doğruluyorum, gözlerim Paris'e sabitleniyor. Aynaya gülümsüyor, parlak beyaz dişleri ortaya çıkıyor.

Kaplama. Doğal olarak ona ait olamayacak kadar mükemmeller.

Ona bakıyorum.

Paris küçük eteğinin içinde kalçalarını sallayarak ilerliyor. Lavabonun önünde durur, zarif bir makyaj seti çıkarır ve içine uzanıp bir tüp dudak parlaticısı alır.

Orada durup ona bakmak istemiyorum ama iki adamı yanımda ve arkamda durarak beni yerime kilitliyor.

Paris dudaklarına parlaticı sürüyor ve tatsız bir şekilde tıklıyor.

"Biliyor musun," diye mırıldanıyor aynada kendine hayran hayran bakarken, "Jinx bugün senin hakkında bir yazı yazmış.

Jinx'ten bahsedilince aklım dün gece bana gönderdiği o belirsiz mesaja gidiyor.

Senin için bir anlaşmam var. İsteddiğin ve istemediğin bir şeyi içeriyor. Jinx neden şimdi benimle bir anlaşma yapmak istesin ki?

Merakımı bir kenara itiyorum.

Jinx şu anda aklımdaki son şey.

"Dutch'ın tasmağını senin tuttuğunu söyledi." Paris'in ağzından kuşkulu bir kahkaha kaçır. Seste sıcaklık ya da neşe yok. "Ama ikimiz de tasmayı tutanın o olduğunu biliyoruz, değil mi Brahms?"

Dudak parlaticısını açık makyaj çantasına bırakıyor ve bana dönüyor.

Gözleri karanlık. Soğuk. Kin dolu

ikinci el üniformam sürüklenip götürülürken.

"Ne olursa olsun, teninizdeki yoksulluk kokusundan kurtulamazsınız ve bir sadaka vakası olduğunuz gerçeğini değiştiremezsiniz. Onun için asla yeterince iyi olamayacaksınız".

Başımı salladım. "Haklısın."

Gözlerinde şok ifadesi beliriyor.

Ona işaret ediyorum. "Madem ondan bu kadar aşağıdayım, neden benden almıyorsun?"

Gözleri açılıyor.

"Ciddiyim. Sana yalvarıyorum." Elini tutuyorum. "Biraz ten göster.

Sonsuz bağlılığına söz ver. Hadi baka lı m."

Kirpikleri titriyor ve kolunu geri çekiyor. "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Aylardır Dutch Cross'tan uzaklaşmaya çalışıyorum. Benim yapamadığımı yaparsan minnettar olurum." Gözlerim kıyafetine kaydı. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ama... bir tavsiye: umutsuzluğu azalt. Ben fakir olabilirim ama sen, Christa 2.0," ona doğru bir adım atıyorum, "çok ucuzsun."

Paris'in gözleri kısıldı. Ağzı zalimce büküldü, bana tokat atmak için elini kaldırdı.

O yapamadan bileğini tutup aynanın yanındaki duvara doğru itiyorum. Çılgılık atıyor ve saçımı tutmaya çalışıyor. Gözlerimi çizmesini engellemek için mücadele ediyorum.

Şaşırtıcı derecede güçlü ama ben daha güçlüyüm. Ve kızgınlım.

Nefes nefese iki kolumu da ona doğru indirmeye çalışıyorum.

"Güneyli pislik!" Paris yüzüme tükürdü.

Sabırım bir dal gibi kırıldı ve göğsümde çırpınan tüm hayal kırıklığı içimden patladı.

"Dinle, seni bok parçası," diye seslendim, "hayatım o kadar berbat ki bu küçük lise draması benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Senin beynin üzüm tanesi kadar, o yüzden yavaş konuşacağım. Dutch seni balo kraliçesi olarak seçmediği için duygularının incinip incinmediğinden daha önemli endişelerim var.

Paris'in ağzı açıldı.

"Hiçbir şey mi?" Sesi alçak ve bir gitar teli gibi gergin. Onun için yeterince iyi değilsin. Arkamı dönüyorum. "Ben sadece... kötü bir kediyle kavga ettim. Hiçbir şey yok.

Endişelenecek bir şey
yok. "Kedi nerede?"

"Gitti." Kolumu geri çektim. "Ben hallettim."

"Dutch, Cadence. Bayan Jamieson bize sesleniyor. "Oturup derse hazır olmamanızın bir sebebi var mı?"

Dutch sertleşiyor. Redwood Hazırlık Okulu'ndaki tüm öğretmenler arasında Cross kardeşler en çok Bayan Jamieson'a saygı gösterirler. Bunun nedeni Redwood'daki en çekici öğretmen olması olabilir: ince ve kıvrımlı, koyu tenli ve kıvrırcık saçlı. Ya da başka nedenlerden dolayı olabilir. Cross kardeşlerin ne düşündüğünü kim bilebilir?

"Orada olacağız."

"Hayır, değiliz." Dutch'ın çenesindeki bir kas sıkıştı. "Cadence yaralandı."

"Sen mi yaptın?" Bayan Jamieson sınıftan çıkar ve koşarak gelir. İçerideki öğrencilerin bize nasıl baktığını fark ettiğimde yüzüm kızardı. "Gerçekten önemli bir şey değil."

Dutch'ın kehribar rengi gözleri gözlerime çarpıyor ve yemin ederim bakışlarında şimşekler çakıyor. "Kanamam var."

"Kediyi görmeliydin," diye kısık bir sesle şaka yaptım.

Dutch bileğimi çeviriyor ve kolumun alt kısmındaki deriyi inceliyor. Eğlenmiş gibi görünmüyor.

"Dutch, onu revire götür. Ve Cadence. Bayan Jamieson endişeli bir bakışla beni durdurdu. "Dersten sonra seninle birkaç dakika konuşmam gerek."

Bir onay mırıldanıyorum ve Dutch'ın beni götürmesine izin veriyorum. Bir baba adayı gibi hemşirenin odasına giriyor ve doktor ona biraz yalnız kalması gerektiğini söylediğinde bile durmuyor. "O andan sonra da böyleydi," diye mırıldanıyor hemşire, ona kızgın bir bakış göndererek. "Seni havuzdan çıkardı ve omzumun üzerinden nefes alıp veriyordu. Endişeden delirmiş gibiydi. Bu da çalışmayı zorlaştırıyor."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Doğru kişi o muydu?

Dutch'ın benim için endişelendiğini hayal etmek zor. Christa'nın beni havuza ittiği gün, iki ülke arasındaki savaşın ortasındaydık.

Biz.

Hemşire omzunun üzerinden azarlayıcı bir bakış daha atıyor.

"Kız arkadaşın iyi, genç adam.

"Ben onun kız arkadaşı değilim," diyorum.

Hem hemşire hem de Dutch beni görmezden

geliyor. "Alo?" Elimi sallıyorum.

"Kesiklerde antiseptik kullandınız mı? Enfeksiyon kapmış olamaz," diyor Dutch.

"Bana işimi nasıl yapacağımı mı söylüyorsun?"

"Onun kız arkadaşı olmadığımı söyledim," diye tekrarlıyorum.

Dutch, "İşinizi iyi yapmış olsaydınız, şu anda bu kadar savunmacı olmazdınız" diyor.

Hemşire gözlerini kısıyor.

Onlardan herhangi birinin beni dinlemesini sağlamak ümitsiz bir vaka olduğu için kalıyorum.

Cadey, sakın ol." Dutch üzerime atlıyor. Hemşire,

"Sana iyi olduğunu söyledim," diye ısrar ediyor.

Dutch ağzını açtı.

O aptalca bir şey söylemeden önce ben konuşuyorum. "Sınıfa geri dönüyorum. Sınavı kaçırmak istemiyorum.

Hemşire bana çizikleri nasıl temiz tutacağıma dair talimatlar veriyor. Daha sonra Dutch bana Lit'e kadar eşlik ediyor.

Meditasyon yapmakla meşgul olduğu için ders sırasında beni rahatsız etmiyor ve ben de huzur içinde sınava giriyorum.

Ziller çalışıyor ve Bayan Jamieson onunla ön tarafta buluşmamı işaret ediyor.

"Seni dışarıda bekleyeceğim," diyor

Dutch. "Yapmak zorunda değilsin..."

Tepkisi o kadar karanlıktı ki çenemi kapattım.

Masasına yaklaştığımda Bayan Jamieson bana eğlenerek bakıyor.

Birkaç gün önceki kadar yorgun görünmüyor, ama yine de onda ağır bir şeyler var. Daha önce olmayan bir şey.

Her şeyin yolunda olup olmadığını merak ediyorum.

"Sen ve Dutch çıkıyor musunuz?" Kollarını göğsünde kavuşturup masaya yaslandı, koyu renk dudakları

komissürler.

"Hayır, değiliz," diyorum şiddetle. "Ben onun kız arkadaşı değilim. Birlikte değiliz. Böyle bir şey olmayacak.

Dudakları titriyor ama bana açıkça gülmüyor. "Anlıyorum."

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" Bir bacağımdan diğerine geçiyorum.

Antiseptik yüzünden sıyrıklarım yanmaya başladı ve kaşımamak çok zor.

"Serena hakkında.

Hemen vücudum suçluluk duygusuyla gerildi ve yere baktım.

Arkadaşımla okuldan atılmasına neden olan yangından Dutch ve kardeşlerinin sorumlu olduğundan şüphelendiğimde, onun çalışma odasını tamamen yok ettim.

Sonra Dutch benimle yüzleşmek için evime geldi.

Ve sonra annem ölmediğini kanıtlamak için ortaya çıktı.

Serena'yı düşünecek ya da onu ziyaret edecek zamanım olmadı.

Bana tüm zamanların en kötü arkadaşı diyebilirsin.

"Birkaç güvenlik görevlisiyle daha konuştum. Yangın başladığında The Kings'in çalışma odasından ayrılan kişi hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyordum." Bayan Jamieson manikürlü tırnağıyla masaya vuruyor. "O kişinin sizin özel temizlikçiniz Martina olduğu ortaya çıktı."

Kaşlarımı çatmıştım. "Sabah erkenden temizliğe mi gönderildi?" "O saatte gitmeyi seçti. Bunun daha uygun olduğunu söyledi."

İnsanlardan uzak durmak için işini sabahın erken saatlerinde yapan biri olarak buna itiraz edemem.

"Ve o hiçbir şey görmedi mi?"

Bayan Jamieson başını sallar. "Bir çıkmaza girdim."

"Kanıt olmadan Serena'yı okula geri getiremeyiz. Alt dudağımı ısıriyorum ve midem bulanıyor. "Ona annesine okuldan atıldığını söylememesini söyledim. Onu geri getireceğime söz verdim."

Ya onu umutlandırıp hayal kırıklığına uğrattıysam? Şimdi Serena'yla nasıl başa çıkacağım?

"Ve yapacağız. Merak etmeyin." Bayan Jamieson omzumu sıktı.

"Ben hâlâ Müdür Harris'in sana

başka bir fırsat.

"Yangının arkasındaki gerçek suçluyu bulamazsak bunu yapmayacaktır".

"Başka bir şey daha var." Bayan Jamieson hareket ediyor. Kendimi destekliyorum.

"Serena'nın geçici bir bursu vardı. Okul yangın hasarı için kendisinden ücret talep etmeyecek olsa da, yönetim kurulu ona yatırdıkları para için dava açmaya karar verdi."

Kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü. "Ne kadar tutuyor?"

Bayan Jamieson kafamı patlatacak bir figür gibi geliyor.

"Bunu karşılayamazlar! Serena'nın annesi kanser tedavisi görüyor ve hastane masraflarını zar zor karşılayabiliyorlar. Bir dava onları mahvedecek.

"Gerçekleşiyor." "Ne zaman?"

"Yaklaşık bir haftamız var," diyor Bayan Jamieson. "Eğer suçluyu bulamazsak..."

"Serena mahvolacak.

"Bunun bir son olduğunu düşünmüyorum. Bir çıkış yolu bulacağımızı biliyorum. Sadece yeterince dikkatli bakmamız gerekiyor.

Sözleri bana umut vermek içindi ama hissettiğim tek şey karanlık.

Başımı suyun üstünde zar zor tutabiliyorum ve şimdi Serena da bana güveniyor.

Annem, Viola ve Serena arasında, her şey bunaltıcı görünüyor.

Koridorda ayak sürüyerek ilerliyorum, görüşüm bulanıklaşıyor.

Başka bir koridora girdiğimde sessizlik çöküyor.

Herkes beni izliyor, gözlemliyor, her hareketimi inceliyor. Ben gezici bir sergiyim. Kendi çarpık zevkleri için bir gösteri.

Gerçeküstü.

Rahatsız edici.

Solitaire.

Redwood Prep'e her zaman derin bir saygı duymuşumdur, çünkü buranın ne kadar sert bir yer olduğunu biliyorum.

Ama şimdi?

Şimdi tutkuyla nefret ediyorum.

Gösteriş. Kör açgözlülük. Örtülü rekabet.

Neden izlediklerini biliyorum. Beni önemsedikleri için değil. Başarısız olduğum anı kaçırmak istemedikleri için. Gülmek için orada olmak istiyorlar. Beni işaret etmek için. Hiçbir şey kalmayana kadar beni parçalamak için.

Uzun bir süre yalnız yürüdüm.

Ve sonra, sıcak bir el benimkinin üzerine kapanıyor.

Başımı kaldırdığımda Dutch'ın yüzünü görüyorum. Keskin çizgiler. Yıkıcı açılar. Biçim ve simetride saf şiir.

Ve sonra gözler.

Dutch'ın gözleri o kehribar rengi gözleriyle beni delip geçtiğinde, vücudumda garip bir karıncalanma hissediyorum. Bu bana roller coaster'ı baş aşağı denediğim ve tüm kanın başıma hücum ettiğini hissettiğim zamanı hatırlatıyor. Dünyam, olduğum ve bildiğim her şey nasıl da yeni, farklı ve kontrol edilemez bir şeye dönüşmüştü.

"Aç mısın?" Dutch soruyor. Ses tonu sakın. Bu onun için normal.

Teşhirde olmak. En savunmasız anlarında bile gözleri tarafından itilip kakılmak.

Neredeyse onun için üzüleceğim. Bu kadar duygusuz olmak için ne kadar zor dersler alması gerekti? Artık umursamayana kadar kalbinin ne kadarının atması gerekti?

Beni kafeteryaya götürüyor. Uzun bir kuyruk var ama biz geride kalmıyoruz. Onun yerine Dutch beni doğruca ön tarafa götürüyor.

Herkes yer açıyor, tepsilerini bırakıyor ve sanki etraflarında dokunamayacakları bir yörünge varmış gibi geri çekiliyorlar.

Kafeteryadaki bayanlar gülümsüyor. Tepsilerimize dumanı tüten kaseler yerleştiriyorlar. Cam kubbelerin arkasına yayılmış yiyeceklere bakıyorum ve bugünün menüsünde çorba olmadığını fark ediyorum.

Dutch'a şüpheyle bakıyorum. "Bunu yapmalarını sen mi istedin?" Hiçbir şey söylemiyor.

Ama yemekçi kadın bileğimi tutup sıktığında şüphelerim doğrulandı. "Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur, tatlım.

"Hey, teşekkürler.

"Bu taraftan." Dutch

homurdanıyor. Tartışmadan onu takip ediyorum.

Beni normalde Serena'yla oturduğum masaya götürüyor.

Kalbim acıyla çarpıyor.

Dutch yüzüme dikkatle bakıyor ve "Başka bir yere oturabiliriz" diyor.

"Hayır. Burada kalmak istiyorum."

Artık okulda değil diye Serena'yı unutmak istemiyorum. O acıyı hissetmek istiyorum. O suçluluğu. Hatırlatmak istiyorum çünkü onu asla unutmak istemiyorum.

Dutch iki tepsiyi de tezgâhın üzerine bırakıyor ve bir kaşık alıyor.

Yemek yemesini bekliyorum ama onun yerine bir kaşık çorbayı bana doğru itiyor.

Gözlerim açıldı. "Ne yapıyorsun?" "Ellerin acıyor."

"Sadece bir çizik. Kırılmış gibi değil." "Yüzünü buruşturduğunu gördüm.

"Hayır, yapmadım.

"Kolunuzu ileri geri hareket ettirdiğinizde gömleğinizin yan tarafına sürtünüyor ve cildinizi tahriş ediyor. Gördüm, Cadey.

Ne o, CSI mı?

Dutch inatla kaşığı bana doğru itiyor. Bizi gözetlemek için çıkardıkları cep telefonlarını görünce kıvranıyorum. Paris'in banyoda söylediklerine bakılırsa, Dutch ve ben hâlâ Jinx uygulamasında g ü n d e m d e y i z . Onun böyle davranması birlikte olduğumuza dair dedikodulara yardımcı olmayacak.

"Aç ağzını, Cadence," diye çağırıyor. Açıyorum.

Dutch çorbayı bana uzattı ve ona bir ders vermek için tükürmek niyetinde olmama rağmen yapmadım.

Dilimin üzerinde bir lezzet patlaması dans ediyor.

Ağızma alıyorum ve yutkunuyorum. "Bu çorba harika. Vay canına, bu nasıl bu kadar lezzetli?

Hollandalı gülümsemiyor. Gözünü bile kırpmıyor.

Garip bir şekilde portakal suyu şişemi aldım. "Ne?"

"Bana ne zaman güveneceksin?" diye fısıldıyor düşünceli bir şekilde. "Sana güvenmek mi?" Sırtındaki kaslar kasılıyor. Kaşığı bırakıyor ve kaşık tekrar çorbanın içine düşüyor. "Bugün gerçekten bir kedi tarafından parçalandın mı?"

"Elbette söyledim, neden bu konuda yalan söyleyeyim ki? Gözlerim onunkilerden uzaklaşıyor.

Arkasına yaslanıyor ve soğuk, karanlık bakışlarıyla bana bakıyor. Tek kelimeyle dehşet verici. Zahmetsiz. Hiç çaba sarf etmeden.

Havadaki gerginliği azaltmak için dikkatimi çorbaya veriyorum.

"Sen benimsin. Bunu açıkça belirttim. Eğer biri seni incitirse, beni incitmiş olur." "Ben kendime aidim. Sana değil. Kendi işimi yapabilirim.

Bana uzun, çalışılmış bir bakış atıyor. Disney prensi gibi sarı saçları, kehribar rengi gözleri ve dövme vücutuyla tam bir kraliyet ailesine mensup. Paris haklıydı, ne kadar sinir bozucu olsa da. Dutch Cross kesinlikle benim gibi birine aitmiş gibi görünmüyor ve onu ciddiye alamıyorum. Bunların gerçek olduğuna kendimi inandıramıyorum.

"Cadence-"

"Sen de kimsin?" Siseo.

Bana bakıyor ve ifadesi yine donuklaşıyor.

Parmaklarımı tepsinin içine sokuyorum. "Beni perişan etmek için haftalar harcadın. Beni okuldan attırmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Öğretmenimin hayatını mahvettin. Beni itip kaktın, kışkırttın ve benimle alay ettin. Şimdi de sana güvenmemi mi istiyorsun? Beni aptal mı sanıyorsun?" Kelime, sapanla fırlatılan bir lastik bant şiddetiyle patladı. "Bir gün benden nefret edeceğine karar verip sonra da tesadüfen benden hoşlanamazsın. Bu işler böyle yürümez."

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" diye tıslıyor. "Sence bir gün uyandım ve bir kızın kalbimi boğazıma geçirmesini istediğimi mi düşündüm?"

Nefesim kesildi.

"Benim de başka seçeneğim yoktu Cadence. Sen hayatıma girdiğin an, tüm evrenim

tek bir nokta ve başka bir şey göremedim". Ayağa kalktı ve bana baktı. "Yani evet, hâlâ kendini çok rahatsız hissediyorsun. Çünkü ben de öyle.

"Dutch!" diye bağıyorum. Öfke beni titretiyor ve eğer kaşık elimde olsaydı, muhtemelen onu o pis kafasına fırlatırdım.

Elinde tepsisiyle banktan kalkıyor ve şiddetli fırtınaya bakıyor.

"Bana ister güven ister güvenme, bu sana sahip olduğum gerçeğini değiştirmeyecek." Çenesini kaldırıyor. "Ve ben her zaman malıma göz kulak olurum."

Öfkeyle kaşığı alıp ona fırlatıyorum ama Dutch çoktan uzaklaşıyor.

Jinx: Redwood Prep'in yeni bir sahibi olabilir. Görünüşe göre keskin dişleri olan tek kişi Prensimiz değilmiş. Ponponlar'ın patronunun kıcına bir

Dişleri olan Sindirella. Kendi krallığında kraliçeye bulaşılmayacağı ortaya çıktı. Bayan Ponpon'un zor yoldan öğrenmesi gereken bir ders - yoksa neden banyodan gözlerinde yaşlar ve dağınık saçlarla çıksın ki?

Ve Sindirella'nın cesur savaşının ödülü? Yakışıklı Prens onu avluda elle besliyor.

Bu iki aşk kuşu şurup gibi tatlıdır, ancak gün daha yeni başlamıştır ve Sindirella ile Beyaz Atlı Prens'in gün batımına atlamadan önce öldürmeleri gereken birkaç canavar daha vardır.

Bir sonraki yayına kadar düşmanlarınızı yakın, sırlarınızı daha da yakın tutun.

Jinx

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hollandaca

Yemeğimi en yakındaki çöp kutusuna atıyorum ve koridorda yürüyorum. İnsanlar dolaplarına yaslanıyor.

Muhtemelen yüzümdeki öfkeyi gördükleri ve yeterince hızlı gitmezlerse kafalarını ezeceğimi bildikleri içindir.

Kanım kulaklarımda uğulduyor.

Öfke dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

Hayatımı bu öfkeyi kontrol etmeyi öğrenerek geçirdim, gereklilikten ziyade spor olsun diye vuran bir piç olmak yerine tüm öfkemi gitarıma döktüm. Müzik bu konuda yardımcı oluyor.

Tüm enerjimi odaklıyor. Benden başka kimseye bir anlam ifade etmeyen akorlar ve notalardan oluşan karmakarışık bir karmaşaya kanalize ediyor.

Duygularımı kontrol etmek, onların beni yönetmesine izin vermekten çok daha tatmin edici.

Ama Cadence ile? Boş ver onu.

Sahip olduğumu düşündüğüm tüm kontrol parmaklarımdan arasından kum gibi kayıp gidiyor. Dengemi kaybetmek sinir bozucu.

Her zaman dünyanın tepesindeydim. Üstümde kimse yok. Kimse beni yönetemez.

Ama o kızın tek yapması gereken göz kırpmak ve ben savaşı açarım.

Onun için savaşa gitmemi istediğinden değil.

Bana bir baş belasıymışım gibi bakması beni derinden etkiledi. Daha da ötesi, sözleri içime işledi ve milyonlarca sivrisinek gibi sokan bir gerçeği ortaya çıkardı.

aynı anda inen. Görevim
bunu mahvetmektir. Ve
başaramadım.

Sonunda, beni mahveden o oldu.

Beynimin bir kısmı ona zaman tanımam gerektiğinin farkında.
Birbirimize ait olduğumuzu görmesinin zamanı geldi. Ona bir
daha asla zarar vermeyeceğimi göstermenin zamanı geldi.

Ama neden içim parçalanmış gibi hissediyorum? Neden birinin
kafasını koparmak istiyorum?

Başka bir koridora sapıyorum ve olduğum yerde duruyorum.

Babamın kişisel korumaları Lucien ve Ron, müzik konferans odasının
dışında duruyorlar.

Sağdaki Ron, babamın en sevdiği pislik. Koca bir kas yığını ve kafa
yerine boş bir tenekeden başka bir şey değil. Babam ne derse, Ron
tereddüt etmeden yapar.

Lucien Ron'dan biraz daha zayıf, ama cüssesinin eksikliğini
kurnazlığıyla kapatıyor. Lucien'in gözlerinde bir şey var, insanı
bıçak gibi kesmesi beni hep tedirgin eder. Lucien'le kaderi
kışkırtmaktansa aptal köpekbalığı Ron'la dövüşmeyi tercih ederim.

Kalabalık bir öğrenci grubu sınıfın önünde durmuş, endişeyle içeri bakıyor.
Bazılarının elinde posterler var.

Seni seviyoruz, Jarod Cross'

'Evlen benimle' 'Evlen benimle'

'Evlen benimle' 'Seni seviyoruz,

Jarod Cross

Jarod Cross'un bir numaralı hayranı!

Beyinsiz zombiler. Hepsi. Kendilerini umursamayan biri için
çırpınıyorlar. Nefesleri kesilmiş ve her hareketlerini bekliyorlar.
Aptallar.

Sınıfa doğru ilerliyorum. Kalabalık sessiz ve koridorda olduğu
gibi yolumdan çekiliyorlar.

Ron bana kasvetli bir bakış attı.

Lucien beni selamlama zahmetine girmiyor. Ben yaklaşıp kadar.
Aniden uzanmış bir kolla beni engelledi. Yılan. "Üzgünüm Bay
Cross," diyor Lucien sert bir sesle. "İçeri giremezsiniz."

"Beni durdurmaya çalış," diye tıslıyorum. Koluna bir tokat atarak yanından geçiyorum. Babam astlarına doğru hızlı ama güçlü bir hareketle bir parmağını kaldırıyor. Lucien takım elbisesinin ceketini düzeltiyor ve dikkatini tekrar kalabalığa veriyor.

Damarlarımda kabaran öfkeyle babama doğru döndüm. O felaket "aile sunumu" yemeğinden beri onunla konuşmadım. Bayan Jamieson'ı üvey kız kardeşimiz olarak ilan ettiği ve ikizimin kalbini kanlı bir taşla ezdiği yemekten beri. Zane yıkıcı bir şekilde içmeyi bıraktı ama hala o olayı atlatamadı.

Belki de hiç yapmayacağım.

"Ne hoş bir sürpriz evlat. Bana senin ve diğerlerinin bu konferansa pek sık katılmadığınız söylendi". Babamın sesi yumuşak. Yağlı. Bu sesi fanteziye aç kadınlara satarak inanılmaz miktarda para kazanmıştır. Her şeye (para, görünüş ve yetenek) sahip bir adamın onlara ve sadece onlara şarkı söyleyebileceği hayali.

Karanlıkta kirli fantezisinin ne yaptığını bilselerdi, yine de ona taparlar mıydı?

İçimden bir ses öyle yapacaklarını söylüyor.

Kaşlarımı çatarak babama baktım. "Redwood'da ne işin var?"

"Sana ders vereceğimi söylemiştim." Babam başını eğiyor ve kulağının arkasındaki dövmeyi gösteriyor. "Dün ilk dersimi verdim. Biraz paslanmıştım ama ilk dersimde iyi olduğum söylendi....

"Yani," diye yaklaşıyorum, "burada gerçekten ne yapıyorsun?"

Gözlerim yüzünde geziniyor, bir işaret arıyor. İkimiz de babamın yaptığı hiçbir şeyin tesadüf olmadığını biliyoruz.

Yavaş yavaş, şefkatli baba görüntüsü kayboluyor. Babamın gözleri, iliklerine kadar işlediğini bildiğim zalimlikle parıldıyor.

"Miller'la konuştuğumu duydum," diye homurdanıyor.

Dudaklarım bükülüyor. "Yönetim kurulu başkanıyla konuşamam için bir neden var mı?"

"Ne planlıyorsun Dutch?"

"Hiçbir şey bilmenize gerek yok.

"Sinirlerimi bozuyorsun." "Bu kasıtlıydı.

Gözleri kararıyor. "Elimi zorlama, evlat." "Sen zaten

benimkini zorladın." Çenemi sıkıyorum. "Biz

Biraz daha tutalım baba. Sana iyi bir şaplak atmak istiyorum.

Hoparlörlerden müzikal çan sesleri geliyor.

Ders başlamak üzere ama ikisi de kılını bile kıpırdatmıyor.

Pencereden kalabalığın çoğaldığını görüyorum. Bazıları Jarod Cross'u uzaktan izlemek için gelmiş hayranlar, ama diğerleri de öğrenciler.

La Cadence de bunların arasında.

Onu henüz göremiyorum ama bu konferansa katıldığını ve yakında burada olacağını biliyorum.

"Git." Babam bir adım geri çekilir. Cebinden bir çift ince, yuvarlak gözlük çıkarır ve kılık değiştirir gibi takar. "Yapacak işlerim var."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Kuru ve alaycı bir ses tonuyla bana bakıyor. "Birdenbire okulla ilgilenmeye mi başladın?"

"Gözlerimi senden ayırmazsam çok şey öğrenebileceğime eminim".

Ağzı daha büyük bir gülümsemeye dönüşüyor ama bakışları kış kadar soğuk ve buz gibi. "İyi niyetim burada sona eriyor Dutch.

İtibarın için kendimi tutuyorum ama kalmakta ısrar edersen seni herkesin önünde dışarı atmak zorunda kalacağım."

Sırtım bir davul tokmağı gibi dikleşiyor. Ona cehennem gibi bir bakış attım.

"Redwood'daki öğretmenler senden korkuyor, değil mi? Ama ben korkmuyorum, küçük çocuk. Sana gücün ne olduğunu göstereceğim." Babanın sesi boğuk ve tehditkâr. "Ve seni utandırdığımda, onlara gerçekte ne kadar zayıf olduğunu gösterdiğimde, bu mankafaların sana duyduğu tüm saygıyı kaybedeceksin. Bunu istiyor musun, Dutch? Babam uzanıp boynumu düzeltiyor. Yıllarca gitar çalmaktan nasırlaşmış kalın parmakları derimi sıyrıyor. "Krallığının

parçalanır mı?"

"Efendim," Lucien boynunu çevirip sınıfa doğru baktı, "onları şimdi içeri alalım mı?"

Babamın gözleri üzerimde sabit kaldı, "Bir dakika içinde. Hollandalı az önce gitmişti.

İç öfke çatırdıyor ve çatırdıyor. Ama bu tehdit için iyi. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Görüşüm kırmızıya döndü.

Vücudum bir yay gibi geriliyor.

Çıkarken bir masa alıyorum ve bir tarafa sallıyorum.

Ahşap darbeler ve kıymıklar.

Metal saçaklar.

Babamın kahkahası ürkütücü bir şekilde arkama doğru yankılanıyor, devrilen masanın takırtısını takip ediyor. Tökezleyerek dışarı çıkıyorum, dişlerimi öyle sıkıyorum ki kırılacaklarından eminim.

Kalabalık yer açıyor ama bir insan denese bile arka plana geçemiyor. Ve lanet olsun, deniyor.

Dev bir sırt çantası olan uzun boylu bir adamın arkasına saklanan Cadence'in önünde duruyorum.

"Çık dışarı," diye homurdandım.

Yavaşça, ağır adımlarla, gözlerini kocaman açarak yürüyor.

Dümdüz önüme bakıyorum, onun yüzüne bakacak kadar kendime güvenemiyorum. Babamın artık burada olduğuna göre Redwood ya da bizim için iyi bir şey planlamış olması mümkün değil. Ona yaklaşmasına izin vermektense onu götürmeyi tercih ederim.

Ama bunun zorlama olacağını biliyorum.

Babamın onun benim için ne kadar önemli olduğunu görmesine izin veremem yoksa onu hedef tahtasına koyar.

"Dersten sonra antrenman odasında görüşürüz," diyorum.

Kaşlarını çatıyor ve bir an için itiraz edeceğini sanıyorum.

Neyse ki anlayışla başını sallıyor.

Hışımınla çıkıyorum, çalışma odasına ulaşana kadar ayak seslerim koridorlarda yankılanıyor.

Kardeşlerime bir mesaj gönderdim.

Miller gemide. Tek yapmamız gereken işaret edip ateş etmek. Tamam. Jinx'i çoktan görevlendirdim. Babamın öğrenemeyeceği bir sırra ihtiyacımız var.

Ben varım. O yaşlı adamın alevler içinde kalmasını izlemek için sabırsızlanıyordum.

Çenem seğiriyor ve gitarıma sertçe uzanıyorum, kucağıma bırakıyorum ve ellerimi tellerde gezdiriyorum. Uyumsuz bir nota duyuluyor, kalbimden gelen mükemmel bir reIJejo.

Babamın gitmesi gerek.

Redwood Prep ikimiz için de çok küçük.

Dahası, buradaki öğrencilerin yaşamları ve gelecekleri üzerinde tam bir kontrol sahibi olmayı da hak etmiyor.

Ve bunu benden daha iyi kimse bilemez.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kadans

"Teklifimi düşündün mü?" diye soruyor Jarod Cross, profesörün masasının arkasından kalkıp yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin ardından bana bakarak. Koyu renk saçları ve aristokrat yüzüyle golf sopalarının sallandığı ve milyon dolarlık anlaşmaların yapıldığı şehir kulüplerine çok yakıştırdı.

Dövmeleri hariç.

Jarod Cross'un tenindeki mürekkep, tüm hayatının sanat olduğunun fiziksel bir hatırlatıcısı. Müziği kollarının ve bacaklarının etinde yaşıyor. Boynundan çıkarlar. Yürüyen bir tuval. İnsan formunda bir resim.

"Cadence?"

"Uh..." Onun doğrudan bakışları karşısında kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum. Zane'inki kadar mavi gözler. Kafatasına hapsolmuş okyanus.

Dudakları kıvrılıyor, ama ne kadar çekici olsa da gülümsemesinde keskin bir şey var. Dutch'ı gözetlememi istediği gün bunu fark ettim ve şimdi daha da keskin. Kara bir bulut. Bunu saklayamıyor. Ya da belki de bu gözlerimle çok fazla gölge gördüğüm ve şimdi her yerde karanlık bulduğum gerçeğidir.

Her iki durumda da, bir cevabın ağzımdan kaçmasına izin vermemem gerektiğini biliyorum. Dikkatli hareket etmeliyim.

Jarod Cross ince elini pantolonunun cebine sokar. Yakalı gömleği ve ütülü pantolonu atletik ince bedenine mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Teklifimi kabul etmedin çünkü belki de müzik okuluna gitmekle ilgilenmiyordun diye düşündüm. Belki de başka türlü bir ödül istiyorsundur." Bir kaşını kaldırdı. "Belki daha parasal bir hediye." Yutkunurken boğazım çalkalanıyor. Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Dutch ve benim hakkımda ne kadar şey bildiğinizden emin değilim Bay Cross, ama biz arkadaş değiliz."

Gülüyor, "Evet, senin vahşi... kaçamaklarını duydum".

Bu fikir beni korkutuyor. Neyin farkındasın? "Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var".

"Hollandalılardan korktuğun içinse..." "Ondan değil."

Kaşını kaldırıyor.

"Kendimi bir şeye adadığımda sonuna kadar giderim. Bu işin düzgün bir şekilde yapabileceğim bir şey olduğundan emin olmalıyım".

Çenesini ovuşturuyor ve bana memnun bir şekilde bakıyor. "Siz zeki bir genç kadınsınız Bayan Cooper. Bence çok ileriye gideceksiniz... eğer size doğru kapılar açılırsa.

"Teşekkür ederim," diye nefes nefese kaldım.

Jarod Cross bana bakıyor, dünya dışı mavi gözleriyle beni inceliyor. Sonunda başını sallayana kadar nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Pekâlâ. Bunu düşünmen için sana bir gün daha vereceğim. Yakında bir cevaba ihtiyacım olacak. Gözleri parlıyor ve sesindeki soğuk ton beni ürpertiyor. "Bu kadar uzun süre beklediğime göre, cevabın duymak istediğim gibi olsa iyi olur."

Şu anda beni tehdit mi ediyorsun?

Korku parmaklarımı eteğimin içinde sıkımda neden oluyor.

Masasından kalkar ve sınıftan çıkar. İki iri yarı, sert görünümlü adam olan korumaları hazır olda bekliyor. Jarod Cross arkasına bakmadan gidiyor ama çocuklardan biri dönüp bana ters ters bakıyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Bu işte doğru olmayan bir şeyler var. Tıpkı ilk seferinde bildiğim gibi

Annemin beni o opioid inine sürükleyip oynamaya zorlamasını iliklerime kadar hissedebiliyorum. Sanki ölümün eşiğindeymişim gibi. Şeytanın ta kendisi.

Onlar giderken telefonum çaldı.

Arayan Dutch'tı.

Ders bitti. Neredesin?

Dışlerimi sıkıyorum ve telefonumu odanın öbür ucuna fırlatmayı düşünüyorum. O sinir bozucu, iğrenç piç - şimdi ne istiyor?

Onun emrinde koşacak zamanım yok. Bu öğleden sonra eve dönmeden önce Serena'yı ziyaret etmeyi ve annemin dairemizi ne hale getirdiğini görmeyi planlıyordum.

Ayrıca Rick'e annemin döndüğünü söylemem gerek.

Bir şekilde.

Bu konuşmayı dört gözle beklemiyorum.

"Derin nefes al, Cadence. Ücretsiz klinikteki terapistin bir zamanlar bana öğrettiği gibi çalışıyorum. "Her seferinde bir adım at.

Boynumu çevirip sırt çantamın fermuarını açıyorum. Yüzük kutusu içeride, mükemmel bir şekilde güvende.

Neyse ki, Dutch'ın yüzüğünü annem kirli ellerini sürmeden önce çıkaracak kadar akıllıydım.

Şimdi geri verebilirim.

Sadece eve götürürsem annem çalabilir diye değil. Dutch'la işimin bir an önce bitmesini istiyorum.

Antrenman odasına yürüyüş her zamankinden daha uzun geliyor.

Her adımda, elimde bir beyzbol sopası ve kalbimde intikam duygusuyla Redwood'a gizlice girdiğim geceyi hatırlıyorum.

Yangını Dutch'ın çıkardığını düşündüğümde hissettiğim acı beni neredeyse ikiye bölüyordu. Sonunda yanıldım ama bu Dutch'ın iyi bir insan olmadığı gerçeğini değiştirmiyor.

Zaten olduğumdan daha derine düşmeyi göze alamam.

Eğer yaparsam.
Asla bir çıkış yolu bulamayacağım.
Parmaklarım titreyerek yumruklarımı sıkıyor ve kapıyı çalıyorum.
Kilit tıkırdıyor.
Topuz dönüyor.
Hemen açılıyor.
Dutch kapıya yaslanıyor, iri vücudu çerçeveyi dolduruyor, elleri ceplerinde ve gözleri üzerimde. Bakışlarımız çarpıştığında dünyam biraz sarsılıyor.
Yağmur altındaymışım gibi titriyorum. Dutch
Cross sadece kötü bir çocuk değil.
Bu bir doğal afettir, şehirleri harap edebilen bir doğa gücüdür.
O da beni bekliyordu.
Donup kalıyorum ama kalbim aynı şeyi yapmıyor. Bir savaş davulu gibi atıyor.
"Devam et," diyor Dutch, kenara çekilerek.
Çalışma odasına giriyorum ve her şeyin temiz ve yerli yerinde olduğunu görünce hayrete düşüyorum. Gitarının telleri yeniydi.
Bunu belirtmemem gerektiğini biliyordum.
Bunun yerine, "Kardeşlerin ve Sol nerede?" diye soruyorum.
Dutch açıkça, "Dün geceki heyecandan yoruldular," diyor.
Suçluluk duygusu ciğerlerimi sıkıyor. Yere bakıyorum. "Dün gece...
Onlara üzgün olduğumu söyle. Onları rahatsız etmemeliydim."
Sert parmaklar çenemi tutuyor ve başımı kaldırıyor. Dutch'ın sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Kendi kararlarımızı kendimiz veririz ve sonuçlarına da kendimiz katlarız. Bu bizim dışımızda kimsenin yükü değil. O yüzden o bakışı bırak. Sen yanlış bir şey yapmadın ve ben de burada durup yaptığın gibi davranmana izin vermeyeceğim."
Sözleri tatlı ama ses tonu son derece sert. Çenemi ellerinden çekiyorum.
Geri çekilmeme izin veriyor ama gözleri üzerimde sabit kalıyor, her hareketimi inceliyor.
Eğer arkadaşına yakın bir şey olsaydık, eğer o bir deli olmasaydı

Bu son fırsatı ona bazı sorular sormak için kullanacaktım. Sol ile olan arkadaşlığı ve Dutch'ın onu kurtarmak için bana işkence edecek kadar yakınlaşmaları hakkında. Babası ve sınıfta aralarında gördüğüm gerginlik hakkında. Müzik hakkında ve bir cevaba eskisinden daha yakın hissedip hissetmediği hakkında.

Onun yerine, hiçbir şey söylemiyorum.

Antrenman odasındaki tek ses çantamı açarken fermuarımın yırtılması. İçine uzandım ve yüzük kutusuyla çıktım.

Dutch'ın gözleri kutuya ve tekrar yüzüme kayıyor. Gözlerinde bir umut parıltısı var, sanki kabul etmek için burada olduğumu düşünüyor.

Çılgınca olan şey... Muhtemelen yapardım. Başka bir hayatta.

Başka bir dünyada.

Aramızdaki bağ yadsınamaz ama bu hayatta hayatta kalmak için yeterli değil.

Ve şimdi dikkatim dağılamaz.

Annelik tam zamanlı bir iş. Daha da kötüsü, yanında bir katil getirdi. Hikayesinin tamamına inanmasam da, annem kadar bencil bir kadının hiçbir şey için hayatını geride bırakmayacağını biliyorum. Kaçmasına neden olacak kadar büyük bir şey gördü ya da keşfetti. Ama neden geri dönelim?

Bu soru beni rahatsız ediyor. Eğer ilişki gerçekten bitmiş olsaydı, annem kendiliğinden ortaya çıkar ve her şeyi açıklardı. Onun yerine sinsice dolaşıyordu. Yüzünü gösterme zahmetine girmesinin tek nedeni kilitleri değiştirmem ve hırsızlık yapmak için eve girememesiydi.

İçgüdülerim, içinde bulunduğum şeyin henüz bitmediğini haykırıyor.

Viola hâlâ tehlikede.

Ve annemi hayatımıza geri kabul ederek, katili evimize davet etmiş olabiliriz.

Dutch'ın omuzları geriliyor ve yanağıma dokunuyor. "Sorun nedir?"

Babam sana bir şey
söyledi mi? Başımı
salladım.

O anın ağırlığı üzerime çöküyor.

Ağzımı açıyorum ama sesim çıkmıyor. Kahretsin, neden bu kadar
zor?

Hollandaca'dan nefret ediyorum.

Bundan nefret
ediyorum. değil
mi? Evet.

Evet.

Ama yapmıyorum. Olması gerektiği
kadar değil. Başından beri de
böyleydi.

Savaşın
çekişmesi.

Nefret ve
arzu. Şehvet
ve nefret.

Onun için hiçbir şey basit değildir. Onu uzaklaştırmamanın da basit
olacağını düşünmüştüm.

Söyleyecek söz bulamayınca yüzük kutusunu uzattım. Gözleri ona
sunduğum eşyaya takılıyor. Tek kelime etmiyor ama kutuyu benden
almaktansa çekişle parçalamayı tercih edeceğini söyleyebilirim.

"Bu çok saçmaydı Dutch. Bunu ikimiz de biliyoruz." Elimden almadığı
için yüzük kutusunu kanepenin koluna bırakıyorum. Kelimeler sıcak
sigara gibi yanıyor ve yemek borumu işaretliyor. Ellerim titriyor ve
onları yumruk haline getiriyorum. "Seninle evlenmek istemiyorum.
Sana bakmaya bile dayanamıyorum.

Kelimeler havada uçuşurken sessizlik çöküyor, kara bulutlar zehirli
yağmur ve dolu ile doluyor.

"Bana yaptıklarını asla unutmayacağım ve seninle hiçbir şey yapmak
istemiyorum," diye fısıldıyorum ateşli bir şekilde.

Başını tavana doğru eğiyor ve yüz ifadesini göremiyorum ama tekrar
aşağı baktığında düşünceli görünüyor. "Dene bakalım."

"Ne?"

Yüzü metanetini koruyor. Sarı saçları güneş ışığını yakalıyor ve
altın gibi yanıyor. Kanepeye gömülüştünü izliyorum, hâlâ bana
bakıyor. Bana eliyle işaret ediyor. "Gel ve kucağıma otur."

Boğuluyorum. "Bunu neden yapayım ki?"

"Beni görmeye dayanamadığını söylemiştin. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun. Başını eğdi. "O zaman fark etmez."

"Senin neyin var böyle?"

Hiç tedirgin görünmüyor. Kontrol tamamen onda. "Sana hissettirdiklerimden bu kadar mı korkuyorsun, Brahms?"

Ağzım büzülüyor. "Siktir git, Dutch."

"İkimiz de buraya gelip taleplerde bulunmanın beni durdurmayacağını biliyoruz. Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun?" Kaşını kaldırıyor. "Beni sevmediğini kanıtla."

Dudaklarım sert bir çizgi oluşturuyor.

Bu riskli bir oyun ama Dutch Cross'tan daha çok nefret ettiğim şey onu susturma şansını kaybetmek.

Oraya gitme. Oraya gitme.

Kafamın içindeki o küçük sesi görmezden geliyorum.

Delirmiş olmalıyım ama kendi sözlerini yemesini istiyorum. Beni kontrol edemediğini bilmesini istiyorum ve bu mücadeleyi kazanmak için yeni doğmuş kedi yavrularını, sezaryenleri ve sümüşü düşünmem gerekiyorsa, düşüneceğim.

Dutch Cross haklı olmanın tatminini yaşayamayacaktır.

Jinx: Bu taht mücadelesi kanlı mı olacak?

OG Bad Boy'umuz Redwood'da kraliyet görevini yerine getireceğini açıkladığı an, sokaklar fısıltılarla çalkalandı. Kraliyet savaşında kim kazanacak: tecrübeli hükümdar mı yoksa onun öfkeli genç oğlu mu? Bugünkü ilk raunt kalabalık önünde yapıldı ve oylar toplandı.

Yakışıklı Prens kendisinden daha güçlü olan babasına boyun eğmek zorunda kaldı. Ama çekip gittikten s o n r a a r k a s ı n d a b i r k a r m a ş a bırakmayı da ihmal etmedi.

Daha da mı ilginç? OG Hükümdarı bugün yine Sindirella ile konuştu. Prens, babası ve prensesin neyin peşinde olduğunu biliyor mu? İçimden bir ses krallıkta kaos çıkacağını söylüyor.

Bir sonraki yayına kadar dűşmanlarınızı yakın, sırlarınızı daha da yakın tutun.

Jinx

ONUNCU BÖLÜM

Kadans

İlerlerken sırt çantamın omuzlarımdan kaymasına ve bir gümbürtüyle yere düşmesine izin verdim.

Ayaklarımı sürüyüp kucağına oturduğumda Dutch'ın kehribar rengi bakışları bana çarpıyor. Kucağına oturduğumda kendini beğenmiş küçük sırtışı kalbime bir kurşun gibi saplanıyor. Onun oyununu oynuyormuşum gibi hissediyorum ama öfkem geri adım atmama izin vermiyor.

Parmaklarımı omzuna gömüyorum, gözlerim çakmaktaşı gibi.

"Gördün mü? Hiçbir şey yok."

Bu doğru değil.

Aslında, bu gerçeğe en uzak şeydir.

Vücudum anında ısınıyor ve onun sert, kaslı formunun altımda hissettirdiği his, kendimi başarısızlığa mı hazırladığımı merak etmeme neden oluyor. Belki de bu meydan okumayı Dutch'a bir şey kanıtlamak için değil, ona yakın olmak için bir bahane (herhangi bir bahane) bulmak için kabul ettim.

Hatamı fark ediyorum ama geri dönemiyorum. Dutch iki sert eliyle kalçalarımı kavırıyor ve beni yerimde sabitliyor. Kalça kemiğimin üzerinde bir daire çizmeye başladığında nefesim kesiliyor. Ara sıra başparmağının ucu, gülünç derecede kısa eteğimin açıkta bıraktığı üst uyluğumun derisine değiyor.

Bugün bu aptal kıyafeti giymemeliydim. Bu pozisyonda eteğimi de çıkarmış olabilirim. Etek belimin etrafına sıkışmış. Neredeyse oturuyorum.

Dutch'ın üzerinde iç çamaşırıyla. Pantolonunun kabalığıyla aramda sadece ince bir kumaş şeridi vardı.

"Pişmanlık için çok geç, Cadey." Gözleri keskin ve beni hesaplayarak inceliyor. Sanki her adım önceden belirlenmiş gibi. Sanki ben bu odaya girmeden önce beni tam olarak nasıl yakalayacağını ve benim nasıl içine düşeceğimi biliyordu.

"Pişman olduğum tek şey seninle tanışmış olmak," diye fısıldıyorum küstahça.

Bileğimi kırıyor ve sol kolumu kanepenin arkasına yaslamak için çekiyor. Bu pozisyonda onun kalçasına daha da yaklaşıyorum. Dutch'ın vücudunun sıcaklığı kalçalarımın arasına sıkıştığında, tenim eriyecekmiş gibi hissediyorum.

"Benim için ne zaman başladı bilmiyorum," diye mırıldanıyor Dutch. Kolonyasından bir parça aramızdaki havada dolaşüyor ve zaten yüksek olan hislerimi hezeyana sürüklüyor. O kadar güzel kokuyor ki. "Sana tam olarak ne zaman aşık olduğumu bilmiyorum ama aşık olduğumu ve bunun rastgele olmadığını biliyorum." Gözleri ışıltıyor, sonsuz bal. Keskin altın havuzlar. "Bu gerçek."

"Sen bana hiç aşık olmadın. Bir fanteziye aşık oldun. Kontrol edebileceğini düşündüğün birine.

"Kontrol mü?" Sesi, avını öldürmek için cezbeden bir yırtıcınıninki gibi şiddetle güzel bir kabuk.

Güneş sırtıma vuruyor ve havadaki gerilim bir yangın başlatacak kadar yoğun olsa da titriyorum. Her emrime itaatsizlik ediyorsun," diye gülüyor.

"Sana emir verme hakkını kim verdi?" Gözlerimiz buluştu. Ben öfkeyle gözlerimi kısıyorum.

Olduğu yerde kalıyor, bekliyor, bakışlarımı tutuyor. "Seni evcilleştirmek istemiyorum. Artık istemiyorum. Ama aynı zamanda kendimi açıkça ifade etmek istiyorum. Yüzük sende kalsın ya da kalmasın, umurumda değil. Seni kelepçelemeden önce bile benimdin.

"Piç kurusu." Boştaki elimi ona doğru salladım.

Bunu anlıyor ve gülümsüyor, "Böyle devam edersen ceza olarak kıyafetlerine el koymaya başlayacağım. Dutch yaklaşıyor ve fısıldıyor, "Seninle başlayarak

külot".

Vücudumda bir sıcaklık dalgası yükseliyor ama ona kaşlarımı çatıyorum ve görmesine izin vermiyorum. "D v şmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu beni korkutmuyor." Gözleri yüzüme dönmeden önce vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. "Eğer bu kadar savaşçı olmasaydın, Redwood Prep'te bu kadar uzun süre kalamazdın ve gözüme  arpmazdın.

Bakışları ağzımı okşarken dudaklarım ve dilim karıncalanmaya başlıyor. Dutch ellerimi bırakıyor ve ikisini de kal alarımaya götürüyor. Kibirli tavrı, ona tokat atmayacağımdan ya da onu itmeyeceğimden emin oluşu bedenimi öfkeyle geriyor. Kendinden çok emin ve bu beni sinirlendiriyor.

"Hala ne demek istediğini kanıtlayamadın, Cadey." Yüzünü buruşturuyor. " kna olmadım."

Ateş ve öfke damarlarımda yanıyor. Geri  ekilemem. Eğer yaparsam, bu beni kontrol altında tuttuğunu gösterir.

Onun midillisi olmadığımı göstermek için çaresizce sıktığım parmaklarımla boynunu kavrıyorum. Ben onun malı değilim. Ben onun değilim.

Ben kendimim.

Ve ben de istediğimi alabilirim.

Onu kendime doğru sürüklüyorum. "Sözlerinin hiçbir anlamı yok Dutch. Benim için değil. Artık değil."  ne doğru eğildim ama Dutch beni durdurdu ve sıkılı parmaklarıyla çenemi kavradı.

Gözleri beni ruhuma kadar kesiyordu. Kehribardan daha siyah. İnsandan çok canavar.

Acımasızlığının tüm boyutları yüzeye çıkıyor, sadece ince bir kısıtlama ipliğiyle geri çekiliyor. Eğer onu zorlarsam, eğer bir sonraki adımı atarsam, bu hiç de nazik olmayacak.

Ve bu beni korkutmaktan çok heyecanlandırıyor. Gerçekten aklımı kaçırmış olmalıyım.

"Bunu neden uzatıyorsun?" diye tersledi. "Kapa  eneni ve sana senden ne kadar nefret ettiğimi göstermeme izin ver." Kalçalarımı aşağı doğru oynattım. "Tabii buna dayanamayan sen değilsen." Parmakları yüzüme daha sert batıyor. "Benim korumam yok.

Bunu düşünmemiş olmam bile korkutucu. Ben gerçekten

onun vücudunun benimkini doldurduğunu hissetme ihtiyacım kadar etkiledi.

"Kıyafetlerimi çıkaracağımı kim söyledi?" Eğilip ağzımı onunkine bastırıyorum.

Dolgun dudakları büzüştü. Beni geri itiyor. "Beni şimdi öp ve durmayayım, Cadence. Beni şimdi öp ve benden asla kaçamayacaksın. Ne bu hayatta ne de sonraki hayatta." Sesi alçak, boğazımı düğümleyen karanlık bir vaat mırıldanıyor.

Aktif bir volkanın üzerinde asılı duruyorum. Her an ip kopup beni uçuruma gönderebilir. Ama yanmam umurumda değil. Bedenimin küle dönmesi umurumda değil.

O gece ben de aynı şekilde hissettim.

Dutch Cross için bacaklarımı açtığım ve beni tamamen almasına izin verdiğim gece.

Dengesiz. Delirmiş.

Zorunluluktan acı çekiyor.

Bu son kez.

Son kez, son kez ateşe bu kadar yaklaşmama izin vereceğim.

Parmaklarım boynuna dolanıyor ve onu kendime çekerken beynimi kapatıyorum.

Bir öpücük.

Sadece bir öpücük ve onu tokatlayacağım, iteceğim ve daha fazlasını istemesini sağlayacağım.

Size kontrolün kimde olduğunu göstereceğim.

Ama dudaklarımı Dutch'ın dudaklarına değdirdiğimde ve onun olgun ağzı benimkine değdiğinde, çizdiğim tüm çizgiler toza dönüşüyor. Sıcaklık içimi açıyor ve beni cayır cayır yakıyor.

Dutch beni göğsüne bastırıyor, iri elleri sırtıma bastırıyor ve beni orada tutuyor, dili ağzıma giriyor ve beni yağmalıyor.

Bu öpücüğü ben başlatmış olabilirim ama artık benim değil. Onun öpücüğü.

Ve bu, sahip olduğum ve olmadığım her şey için bir taleptir.

Daha önce var olmayan her şey şimdi ondan başka hiç kimse için var olmayacak.

Bu öpücük karanlık. Peri masallarına hiç benzemiyor. Cinderella ve Prince Charming: Jinx'in kod adları. Her şey ters gitti. Her şey tersine döndü. Bu, zavallı adamla kötü adam arasındaki öpücük. Birbirini arayan iki kayıp ruh. Birbirlerini yıkımlarına doğru sürüklüyorlar.

Bu kadar tatmin edici, bu kadar sarhoş edici olmamalı. Bu mükemmel. Ama öyle.

Dutch beni o kadar derinden öpüyor ki ayak parmaklarımda hissedebiliyorum. Vücudu benimkinin altında sertleşiyor ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, onun kollarında sert, kırık ve acımasız olabilmeyi seviyorum. Bununla başa çıkabilir. İçimdeki karanlıkla başa çıkabilir.

"Giysiler. Çıkar." Kelimeleri homurdanarak söylüyor. Tam cümlelerle uğraşma. Hepsi mağara adamı. Tümüyle ilkel bir canavar. Yatar pozisyona geçerken tıslıyorum, elleri gömleğimin altında kayboluyor ve beni sıcaktan yakıyor. Parmakları göğsümle oynarken düğmelerimden birini yakalıyor ve çekip çıkarıyor.

Sabırsızca ve kalın nefes alarak uzanıp gömleğini çekiştiriyorum. Tiksintiyle homurdanıyor ama ben bunu hissetmeden önce her bir düğmemi çözmesini bekleyemem.

Ellerimin altında onun sıcak etine ihtiyacım var. Avuçlarım onun karın kaslarını kazıyor.

Tırnaklarım kotuna batıyor. Ona ihtiyacım var.

Dutch yüzüme baktı. Ne gördüğünü bilmiyorum ama itiraz etmeden gömleğini yukarı çekmeme izin veriyor. Ancak gömleği kafasına geçiriyor ve kollarını kanepenin kenarına uzatarak yüzük kutusunu yere fırlatıyor.

İlk başta fark etmedim.

Dutch gömleksiz ve tekrar oturuyor. Boynumu bir çürük bırakacak kadar sert öpüyor.

Ellerimi kaslı sırtından aşağı kaydırıyorum, saçlarım yüzümde, ağzım yakıcı bir zevkle açık ve gözlerim görmüyor.

Ta ki bir Şey odak
noktasına gelene kadar.
Yüzük kutusu.
Yerde, açık... ama içinde yüzük yok.

Kadans

Çılgınca Dutch'ın kucağından iniyorum ve kanepenin önünde diz çöküyorum. Oturuyor, kaşları çatık ve gözleri bana sabitlenmiş. Teninde bir kızarıklık var. Parmaklarım saçlarını karıştırıyor ve zor nefes alıyor.

"Brahms".

"Burada olmalı. Kanepenin altına uzanıyorum ve karanlıkta etrafı yokluyorum. "Uygulanmış olmalı. Başka yolu yok." "Cadence." Dutch adımları daha yüksek sesle telaffuz ediyor.

Donup kaldım ve panik içinde ona baktım.

Yüz ifadesi kavgacıdan endişeliye döner. "Neler oluyor?

Ne arıyorsunuz?"

"Kutuda yüzüğün düşmesini önlemek için bir kanca vardı. Kilitliydi. Dün gece okulda sırt çantamdan düşme ihtimaline karşı sıkıca kapattığımdan emin oldum." Ayağa kalkıyorum ve gözlerimi yerden ayırmıyorum. "Ama bu şeyler kırılır, değil mi? Düşmüş olabilir."

"Neden bahsediyorsun, yüzükten mi?" Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. Zihninin hâlâ kanepede işlerin nereye gittiğini düşündüğü belli. Vites değiştirmek için çabaladığını görebiliyorum.

"Yüzüğün sandalyenin altına düştüğünü mü söylüyorsun?"

"Anlamıyorum Dutch.

"Sorun değil. Sana başka bir tane alırım. Büyükannemde çok vardı. Doğru adamı asla bulamadı." Ayağa kalktı ve kollarını belime doladı. Kalbim küt küt atarken onu geri itiyorum. "Anlamıyorsun.

"Neyi anlamıyorum?" sesi sinirli geliyor. "Benim için sandalyeyi çekebilir misin?"

Kaşları bir araya geliyor.

Onu beklemiyorum. Sandalyeyi kendim itiyorum. Hareket etmiyor.

Dutch iç geçiriyor ve kanepeyi kenara itiyor. Cep telefonumun fenerini açıyorum ve kanepenin arkasındaki ışığı yakıyorum.

Hiçbir şey.

Masa ayaklarının etrafına bakıyorum. Restore edilmiş kupa dolabını kontrol et.

Hiçbir şey.

Yakınında bile olmamamıza rağmen Zane'in bataryasının etrafına bakıyorum.

Finn'in gitarının arkasına bakıyorum. Ve sonra Hollandalı.

Hiçbir şey.

"Cadence, dur. Dutch güçlü parmaklarını koluma doladı. Beni yerimde tutuyor. "Açıkla. Bu neden bu kadar önemli?

Göğsüm boş hissediyorum.

Duvara bakıyorum ve dehşet beni ele geçiriyor.

Bu sabahı düşünüyorum. Banyodaki pis kokuyu. Annemin gülümseyen yüzünü.

Artık kaşınmıyordu.

"Vay canına, marihuana almak için parayı böyle bulmuş demek." Nefesim kesildi.

"Ne?"

"O çaldı." Boğazım sıkılıyor, yutkunamıyorum bile. "Dün gece yüzüğü çaldı."

"Yüzüğü kim çaldı?"

"Gitmem gerek." Ondan uzaklaşıyorum ve kapıya doğru koşuyorum.

Dutch'ın yüzüğü ucuz görünmüyordu ama bunun bir önemi yok.

Annem adil bir fiyat alma konusunda endişelenmezdi. Alabileceği her paraya satardı.

Oh, hayır. Oh, hayır. Oh, hayır.

O yüzük ne kadardı? Ya iade etmek zorunda kalırsam? Hayır

Şu anda başka bir faturayı ödeyebilirim. Bir sonraki maaş gününe kadar yiyecek alacak param bile yok.

Dutch bana kolayca yetiştı. Elimi tutuyor ve aniden duruyorum.

"Bırakın beni!" Paniğimi, anneme olan kızgınlığımı ve çaresizliğimi aynı anda açığa vurarak ona bağıyorum.

"Lanet olsun, Cadey." Sözlerinde sert bir ton var ama bunun öfkeden çok sabırsızlıktan kaynaklandığını hissediyorum. "Gitmene izin vermeyeceğim. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Beni öptüğünde seni uyarmıştım ve bunda ciddiydim. Ne olursa olsun, ya bana söylersin ya da söylemezsin. Umurumda değil. Ama ben bu işin içindeyim."

Gözyaşlarım gözlerimi kızartıyor. Öfke mi yoksa rahatlama gözyaşları mı emin değilim.

Her şeyin yeniden başladığını biliyorum: annemin pisliklerini temizleme ve yaptığı tüm hataların sorumluluğunu üstlenme döngüsü.

Birkaç harika ay boyunca o ağırlığın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Birkaç harika ay boyunca özgürdüm. Ama artık bitti.

"Nereye gidiyorsun?" -Dutch ciddiyetle sorar. "Eve."

Bana eliyle işaret etti. "Önce kendini hazırla, sonra seni götürüleceğim." Kalbim hızla çarparak bluzumu eteğimin içine sokuyorum ve Dutch gömleğini tekrar giyiyor. Giyindikten sonra beni koridorun sonuna götürüyor.

Arabasına tırmanıyorum, pencere dışında bulanıklaşan ağaçları ve binaları zor fark ediyorum. Parmaklarım pantolonuma vuruyor. Kalbim boğazımda güm güm atıyor.

Annem cep telefonuna cevap vermiyor.

Hiç şaşırmadım. "Öldükten" hemen sonra cevap vermeyi bıraktı. Sanırım ağzını sıkı tutarken rehin bıraktığı ilk şeylerden biri telefonda.

Yüzüğü nasıl aldı?

Dün gece odamdan gizlice çıkardım. Uyumadan hemen önce kontrol ettim ve hala orada olduğundan emin oldum.

"Lanet olsun!" Birden patladım. Dutch dudakları bükülmüş bir şekilde ona bakıyor.

Görmezden geliyorum ve çenemi ovuyorum. Yüzüğü cebime saklamaya çalıştığımda annem görmüş olmalı. Hırsızlığı planladığını, Vi'nin odasının önünde çömelip zaman kolladığını, içeri girip çantamdan almadan önce benim uyumamı beklediğini hayal edebiliyorum.

Ne kadar aptalım.

Onu yendiğimi sanıyordum ama galip gelen o oldu. "Dövüşecek miyim?" Dutch dosdoğru önüne bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum dalgınca.

"Kaç tanesini dışarı çıkarmam gerekecek? Beşten fazlaysa kardeşlerimi çağırmam gerekecek. Gözleri bana döndü, "Ben ninja değilim.

Sözleri o kadar saçma ki dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Biriyle kavga edeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Gözlerinde o bakış var," diyor ve dikkatini tekrar

Yol. "Birinin dünyasını mahvedeceğiniz zaman yaptığınız o yüz ifadesi".

Kaşlarım kalktı. "Evet?"

Başını sallıyor. "Cehennem gibi sıcak."

Yüzünün yan tarafına bakıyorum ve bunu hissedebiliyorum. Cazibe. Vahşi arzu. Yıkım. Aramızdaki gerilim sıcak ve yapışkan, ellerimle tutup okşayabileceğim kadar kalın. Ona dokunmak için yanıp tutuşuyorum ama doğru zaman değil.

Başka tarafa bakarak, "Soru sormazsan daha iyi olur," diye mırıldandım. "Peki. Ama ilk darbeyi senin vurmanı istemiyorum. Giydiğin ayakkabılar yüzünden topuğunda zaten bir yara izi var ve şimdi de kolların çizildi. Vücuduna zarar verecek bir sonraki kişi hayatta kalamaz.

Gözlerim kısıldı. Gerçekten benim için birini öldürecekmiş gibi geliyor.

Sahiplenici piç. "Bu hiç komik değil.

Amber gözleri benimkilerle buluşuyor. Hala. Kararlı.

Bir yırtıcının gözleri.

"Şaka yaptığımı kim söyledi?"

O anda Hollanda Haçı'nın ne kadar ciddi olduğunu fark ediyorum.

Kendime korkmam gerektiğini söylüyorum.

Ancak durum böyle değildir.

Ve bu korkusuzluk, bu acımasız pervasızlık, en korkunç şeydir.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hollandaca

Sözümün kesilmesinden
nefret ederim. Konuşurken
değil. Antrenman sırasında
değil.

Hele ki Cadence Cooper'ın canına okumak üzereyken.
Başka bir kız beni sırf bundan kurtulmak için bu kadar azdırsaydı,
onları göndermeden ve görmezden gelmeden önce gözümü bile
kırpmazdım.

Ama Cadence?

Zincirimi bir kez çekince kaçmaktan başka çarem kalmıyor.
Bu kız beni parmağında oynatıyor ve şehrin bu boktan tarafındaki
boktan dairesine giriyorum, güneş üzerime vuruyor ve kaya gibi
sert vücudum her adımda protesto ederken beni terletiyor.

Lanet olsun. Lanet olsun. Bu bir işkence.

Duvara yapıştırıp içini manyak gibi karıştırmalıyım. Sakin ol, Dutch.
Daireye giriyorum, kendime sandviç hazırladığım masanın yanından
geçiyorum ve Cadence'in o gece gelmesini bekliyorum.

Tökezleyerek yanımdan geçti ve yatak odasına yöneldi.

O yatağa bir kez baktım mı her şey biter. Zihnim ona sarıldığım
anılarla doluyor. Kulağını ısırarak. Ağzının içine batmak. Onu sert ve
hızlı bir şekilde almak.

Sakin ol.

Ama bu noktada soğuk bir duş bile pek işe yaramayacak. "Bu bölüm için bana ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

"Ne?" diyor Cadence, sanki beyninin yarısı bu anı çoktan aşmış gibi. "Güzel," diye mırıldanıyorum. Aceleyle banyoya gidip yerleşiyorum ve başımı küçük musluğun altına sokuyorum. Fazla bir şey değil ama şimdilik idare eder.

Kafamın içine edemem. Cadey'nin dövüşmem için bana ihtiyacı varsa, beynimin tam hızda çalışmasına ihtiyacım var.

Kendimi tekrar kontrol altında hissettiğimde banyoya bakıyorum. Küçük havlular düzgünce katlanmış. Duş perdesi çekili ve Cadey'nin soyunup suyun altına girdiğini hayal etmemek için kendimi zor tutuyorum. Her şey küçük ve paslı ama temiz.

Kokuyorum. Tuhaf. Havada hafif bir çimen kokusu var.

Cadey'nin olmadığı kesin. O kadar gergin ki, bir gitar teli gibi koparırsanız bir nota çıkar.

Viola mı? Geçen geceki kavgaya uyuşturucu mu sebep oldu?

Bu da pek mümkün görünmüyor. Viola zeki, kız kardeşinin bile düşündüğünden çok daha zeki. Makyaj kanalını gerçek bir şeye dönüştürdüğünü, sponsorlar bulduğunu ve kendisi için bir imparatorluk yarattığını görebiliyorum. Görüldüğü kadar kırılgan değil.

Kız kardeşi de öyle.

Merakla ama yüzümdeki tüm duygu kırıntılarını silerek kapıyı açıyorum.

Cadence'in yatak odasından bir hışırtı sesi geldi. Oraya gidiyorum ve onu dizlerinin üzerine çökmüş, spor çantasının içindeki bir şeye bakarken irkilerek ağlarken buluyorum. Benim gözlerim de çantaya kaydı ve olduğum yerde durdum.

Bir tomar banknot kutuyu dolduruyor.

Cadence'in kahverengi gözleri çantadan bana kayıyor ve geri geliyor.

"O yüzük ne kadardı?"

"Yaklaşık yirmi bin dolar." Büyükannemindi. Antika. Ondan başka kimsenin parmaklarında görmek istemedim.

Cadence çaresizlik içinde tekrar ağlıyor. Alt dudağı titriyor.

"Neden bana böyle değerli bir mücevher verdin?" "Çünkü senin olmasını istedim." Ses tonum kesin.

Bana attığı bakış, daha küçük bir çocuk olsaydım tüylerimi ürpertirdi.

Hiçbiri önemli değilmiş gibi göz kırptım. Muhtemelen yanlış bir hareketti.

Güzel dudaklarının arasından küfrederek ayağa kalkıyor ve yanımdan hızla geçiyor. Elimi kapıya çarparak onu durdurdum. Aniden durdu ve çenesini kaldırarak meydan okuyan bir bakışla gözlerimin içine baktı.

"Üzgün değilim, Cadey. Eğer paraya ihtiyacın olsaydı..." "Suratına yumruğu yersin," diyor.

Dudaklarım kıvrılıyor ama gülmüyorum. Onun yerine omuzlarını ovuyorum. "Yüzüğü kim aldı Cadey ve bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

"Bu..." İç çekiyor. "Gerçekten karmaşık."

"Basitleştireyim. Bu işte iyiyim. Ona dokunmaya devam ediyorum ve omuzlarındaki gerginliğin azalmaya başladığını fark ediyorum. Gözlerini kapatır. "Aslında, annem..."

Telefonum çaldı.

Cadence sertleşiyor ve bir adım geri atıyor.

Arayanı kontrol ediyorum.

Fince. Lanet

olsun.

"İhtiyacım var..." Elimle telefonu işaret ediyorum. Bana sırtını dönüyor.

Sinirlenerek telefonumla kulağıma fiske vuruyorum. "Bu iyi olsa iyi olur, Finn."

"Seni hava durumu hakkında konuşmak için arar mıydım sanıyorsun?" Ürperdim. Bu hiç iyi değil. Finn'in sesi sabrının sınırında gibi geliyor. Benim soğukkanlı kardeşim nadiren sakinliğini kaybeder. "Neler oluyor?" diye soruyorum acilen.

"Zane az önce beni aradı. Babamın evinden. Taşınacağını söylüyor." Finn durakladı. "Ve Bayan Jamieson'ı

onun ve annesinin yanına taşınmak. Lanet olsun.

Babamın restoranda kafamıza attığı bombayı atlatmak için Zane'i bulduk. Sevdiği ama sahip olamadığı kadını okulda vals yaparken görmek bir şey. Onun aynı evde olması, duşlarımızı kullanması, mutfakta geceliğiyle hoplayıp zıplaması tamamen başka bir şey. Cadence'le birlikte yaşamıyorum bile ama şimdiden ellerimi ondan uzak tutmakta zorlanıyorum.

"Babam bu akşam yemekte bunu tartışacak. Zaten Marion'la birlikte orada.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Sorun değil. Tamam, babam bunun garip olmasını mı istiyor? Aynı oyunu oynuyoruz. Ben annemi arayacağım."

"Bir fark yaratacak mı?

"Kontrol etme konusunda bizden daha iyi".

Finn sessiz. "Babam neden Zane'e bu kadar sert davranıyor?" "Krallığının yıkılmasını mı istiyorsun? "Sınıftaki konuşmamızı hatırlıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Ona bize gelmesini söyledim."

"Yani başka bir belden aşağı vuruş yaptı," diye tıslıyor Finn.

"Çok uzağa gidemez. Yaptıkları hakkında çok şey biliyoruz. Birinin bana doğru geldiğini duyuyorum ve arkamı dönüyorum. Cadence omzunda para çantası ve yüzünde asık bir ifadeyle oturma odasına yaklaşıyor. "Birazdan orada olacağım Finn." "Acele et. Evde görüşürüz."

Telefonu kapattım. "Gitmem lazım." "Al." Çantayı bana uzattı.

"Bunu neden bana veriyorsun?"

"Paranın bir kısmı hala orada. Geri kalanını size ödemenin bir yolunu bulacağım".

"Yapmak zorunda değilsin..."

"Al şunu." Çantayı daha sert itiyor.

Telefonum tekrar titriyor.

Zane.

Muhtemelen Finn'in söylediklerinin aynısını söyleyecektir. Kardeşlerime yardım etme ihtiyacım çok güçlü ama Cadence'i yalnız bırakmayı doğru bulmuyorum. Parmaklarımı bileğine dolayarak kolunu karnına doğru itiyorum, böylece çantamı zorlayamıyor. Alçak ve sert bir sesle, "Arkadaşını ara. Küçük sarışını." "Gülümsemek mi?"

Başımı salladım.

"Zaten bunu yapmayı planlıyordum," diye yakınıyor. Sonra da çantayı bana doğru itmeye çalıştı. "Dutch, al şunu. Geri adım atıyorum ve uzaklaşıyorum, "Senden yüzüğü kimin rehin verdiğini söylemeni istemeyeceğim. Bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmeni de istemeyeceğim. Kapıda durdum. "Senden talep edeceğim tek şey, tehlikede olduğunda beni araman.

"Tehlikede değilim.

"Dövüşmek istersen beni ara o zaman."

"Hiç komik değilsin."

"Eğer bir şey olursa, telefonunu aç ve benim numaramı çevir."

"Dutch..."

"Ara beni." Kapıyı açıyorum ve arkamdan kapanmasına izin vermeden önce bir saniyeliğine yüzünü ezberliyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kadans

"Zamanı gelmişti." Breeze bir eliyle patates kızartmasını itiyor ve iri mavi gözleriyle bana bakıyor. "Ne zamandır burada oturup senin on beş dakikalık molanı bekliyoruz, biliyor musun?" "İşim bittiğinde gelmeni söylemiştim. Önceden gelmek için ısrar eden sendin." En iyi arkadaşıma kaşlarımı çatıyorum.

Breeze genellikle neşeli ve güler yüzlüdür ama bugün görevdeki bir savaş generali gibi görünüyor. Makyajı bile sınıf atlamış. Koyu ruj. Koyu renk göz farı. Tırnakları orman yeşiline boyanmış ve bol kamuflaj pantolonu, kısa bir üst ve spor ayakkabı giymiş.

Kıyafetin işe yaramaması gerekiyor ama Breeze'in Goodwill kıyafetlerini bir milyon dolar gibi göstermenin bir yolu var.

"Senin küçük okul dedikodu uygulamanı takip ediyorum. Pipetini bana doğrultuyor ve gazoz masanın üzerine düşüyor. İçimi çekiyorum, üniformamın cebinden bezimi çıkarıyorum ve hemen siliyorum. Sonra kuruyacak ve yapış yapış olacak. O noktada da temizlemek tam bir eziyet olacak.

Breeze onun ortalığı dağıttığını görür. Özür dileyerek gözlerini açıyor ve pipeti bardağa geri koyuyor.

Ama başımın etini yemeye devam ediyor.

"Bana, en iyi arkadaşına, Redwood'da hayatını cehenneme çeviren adamla çıktığını ne zaman söyleyecektin?"

Gözlerim suçlulukla açılıyor. "Onunla çıkmıyorum.

"Bu, neden sadece bir değil, Cadey, dilinin boğazının beş metre derinliğinde olduğu birkaç görüntü olduğunu açıklıyor".

Yüzüm kızardı.

"Jinx'e göre," diye devam ediyor Breeze, "okulda gittiğin her yerde seni takip bile ediyor".

"O değil."

"Öyle. Alıntı yapıyorum, 'Sindirella', o sensin," Breeze bana eliyle işaret ediyor, "tasmaında güçlü bir köpek yavrusu var."

"Sanırım terim 'kurt adam'dı," diyor Serena, bitkin bir şekilde gülümseyerek.

Gözlerim onunkilere kayıyor. Daha önce Serena'ya hastaneye uğrayıp uğrayamayacağını soran bir mesaj göndermiştim. Onunla başka bir yerde buluşmam için bana yalvardı. "Sürekli Clorox ve hastalık koklamaktan bıktım."

Breeze, "Hayır, yavru köpek dedi," diye itiraz ediyor.

"Jinx ona kurt adam dedi. Kurt adam. Dutch Cross bir köpek yavrusuna hiç benzemiyor."

İnledim. "Sen de öyle

Serena." "Ne? Ben Jinx'i

seviyorum."

"Korkunç biri." Breeze'in yanındaki koltuğa oturdum ve tabağından bir kızartma çaldım. En iyi arkadaşım öfkeleniyor ama yine de tabağı bana doğru itiyor ve hatta üzerine daha fazla tuz döküyor, tam da benim sevdiğim gibi. "Eğlendiriyor. Annem uyurken yapacak daha iyi bir şeyim yok, bu yüzden paylaştığı her şeyi okuyorum."

"Hepsi mi?" Esinti soluk soluğa kalır.

Serena deri ceketini giyiyor. Tırnakları koyu siyaha boyanmıştır. Her zamanki gibi göz kalemi çok kalın ve dudakları kan kırmızısı.

"Dramayı duyduğumda kendimi hala Redwood Prep'te gibi hissediyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Makyajına ve kalın deri ceket, siyah gömlek ve siyah kottan oluşan zırhına rağmen bitkin görünüyor. Omuzlarının çöküşünden son olayların onun için zor olduğunu anlayabiliyorum.

Okuldan atılmış olması bir yana, haksız yere suçlanmıştır. Sadece o değil

bu leke sicilinde sonsuza dek kalacak, ancak Redwood Prep onu ve annesini dev bir faturayla mahvetmek üzere.

Serena'nın başına gelen her şey adil değil. Ve sopanın kısa ucuyla vurulmak normal olsa da, Serena gibi tatlı insanların da tekmelendiğini görmekten nefret ediyorum.

"Annen nasıl?" diye soruyorum sessizce. "Kemoterapi alacak mı?"

"O iyi. Ve hayır, henüz yeterince fon toplamadık." Serena omuzlarını dikleştirdi ve gülümsemeye zorladı. "Konuyu değiştirmeye çalışma.

Biz de tam sen ve Dutch hakkında konuşuyorduk, Hatırladın mı?

"Kesinlikle!" Esinti çılgılık atıyor.

Burnumu kırıştırıyorum. "Yapamaz mıyız?"

"Cadence, gözlerini aç ve şu lanet kahveyi kokla!"

İçkisini kokluyorum. "Buzlu çay gibi kokuyor."

"Bunu konuşmuştuk!" diye bağırıyor Breeze, elini masaya vuruyor ve tüm fincanları ve çatal bıçak takımlarını dans ettiriyor. "Biz aptallarla çıkmayız, unuttun mu? Bize kötü davranan insanlarla çıkmayız. Bu şık değil. Romantik değil. Olmayı bekleyen bir baş ağrısı sadece."

"Onunla çıkmadığımı söyledim," diye mırıldanıyorum.

"Yani eğlenmek için karanlık merdiven boşluklarında ateşli kötü çocukları yalıyorsun, öyle mi? Çünkü benim tanıdığım Cadence bu değil."

Bir kızartma daha alıyorum. Midem guruldamaya başlıyor. "Bütün molamı dedikodu için bana bağırarak mı geçireceksin?"

"Eğer fotoğraflar varsa bu dedikodu değildir".

"The Kings'in çok iyi tanınan solisti Dutch Cross'un ellerini eteğinizin altına gömdüğü bir fotoğrafı başka nasıl açıklayabilirsiniz?"

Boğazımı temizliyorum. Kızarıklık yüzümden göğsüme doğru yayılıyor. "Photoshop."

Serena milkshake'ine cips batırıyor. Kahkahalar omuzlarını sarsıyor. "Çok makul."

"Teşekkür ederim."

Esinti homurdanıyor. "Sıkışıp kaldın, Cadey. Sırılsıklam aşıksın ve şimdi tüm uyarı işaretlerine karşı tamamen körsün."

"Onlara karşı kör değilim, Breeze. Ben sadece... bir sürü şeyle uğraşıyorum. Ve Dutch inatçı biri. Ona gitmesini söylesem bile, her zaman ortaya çıkıyor."

"Ve seni takip mi ediyor?" Bana ters ters bakıyor. "Hâlâ seni taciz ediyor mu?"

Sessiz kalıyorum ama buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum. Dutch kardeşimi bulmama yardım etti. Topalladığımı görünce bana ayakkabı aldı. Öğle yemeğinde benimle ilgilendi. Bugün ringde tur atabilirdi ama yapmadı. Parasını bile geri istemedi. Parasını bile geri istemedi.

Beni Redwood Prep'ten kovmaya çalışan canavar Yaşlı Dutch asla bu kadar sakın ve anlayışlı olmazdı.

"Neden cevap vermiyorsun?" Breeze kaşlarını çatır.

"Çünkü sana onunla çıkmayacağımı söyledim. Söyleyeceği hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek.

Breeze gözlerini kısarak bana bakıyor.

Ben de benimkine karşılık veriyorum.

"Ehem," diye elini kaldırdı Serena, "o Hollanda Takımı falan değil, ama Cadence'e karşı her zaman zorba değildi.

Neredeyse tatlı olduğu zamanlar oldu."

"Birini söyle."

Serena burnunu kırıstırıyor, bu derin düşüncelere daldığının bir işareti. "Yemek kartını yükseltti. Artık öğle yemeklerinde VIP muamelesi görüyor. İlk sırada. İlk tercih. En iyi yemekler onda."

"Size yemek verdiği için iyi bir adam mı?

Breeze'e dirsek atıyorum. "Yemek Serena'nın sevgi dilidir."

"Her neyse." Breeze alnını ovuşturur. "Başım ağrıyor." Gözlerini bana dikti. "Dutch Cross karşıma çıkarsa boynunu karate ile kıracağımı bil. Onun ve kardeşlerinin seksi olması umurumda değil. Ya da gözlerinin güzel olması. Ya da gitarda yetenekli olması. Ya da zengin ve..."

"Dutch'ı eleştiriyor musun yoksa ona iltifat mı ediyorsun?" Ağzım cipsle doluyken soruyorum.

Breeze bana karanlık bir bakış attı.

Saatime baktım. "Beş dakika kaldı. Eğer dedikodu yapmayı bitirdiyseniz, ikinize de söylemek istediğim bir şey var."

"Ne?" Breeze eğilir. Serena da öyle.

Bir dakika duraksıyorum. Breeze'e annemin geri döndüğünü söyleme ihtiyacı dilimin ucuna kadar geliyor. Ama bu beş dakikada açıklanamayacak kadar karmaşık.

Sonra aynı derecede acil olan ikinci soruya dönüyorum.

"Jinx bana bir anlaşma teklif etti. Sana metni göstereceğim.

Breeze'in gözleri iki kat büyüdü. "Jinx sana mesaj mı gönderdi? Şahsen mi?"

Başımı salladım.

"Bunu yaptığını bilmiyordum. Sadece uygulamada olduğunu sanıyordum".

"Bir uygulaması olmadan önce Jinx Redwood'un seçkinleriyle sırlarını paylaşırdı," diye anlatıyor Serena. "İnsanlara şahsen kısa mesajlar gönderirdi.

"Sana hiç mesaj attı mı?"

Serena donup kalıyor, sonra kekeleyerek, "Hayır, Jinx'in beni fark etmesini sağlayacak kadar önemli ya da zengin değildim.

Onu inceliyorum ve o bakışlarımı kaçırıyor.

"Her neyse," diyor Serena çenesiyle beni işaret ederek, "anlaşmayı yaptın mı?"

"Henüz değil, ama bunu düşünüyorum".

"Asla!" diye fısıldadı esintili çığlıklar. "Zenginlerin sırlarını ifşa eden anonim bir kişi, bulaşmak isteyeceğin biri değildir. Bu konuda içimde çok kötü bir his var Cadence."

"Elinde istediğim bir şey olduğunu söyledi." "ÇY?"

Gözlerim Serena'ya sabitlendi. "Senden kanıt istiyorum... yangını senin çıkarmadığına dair kanıt."

Serena'nın çenesi düşer. "Ne?"

Breeze sessiz. Bakışları benden Serena'ya kayıyor. Gözlerini hızla kırpıştıran Serena kekeliyor. "Hayır, Cadence. Jinx'in senden ne istediğini bile henüz bilmiyorsun. Benim yüzümden onun için çalışmayı körü körüne kabul edemezsin."

"Kabul etmeden önce ona ne istediğini sorabilir misin?" Breeze endişeyle başparmağının yan tarafını ısırıyor. "Ya bekaretini satmanı falan isterse?"

Ürperiyorum. Breeze'e bekâretimi Dutch Cross'la kaybettiğimi söylersem muhtemelen patlar.

"Onun böyle bir şey yapacağını sanmıyorum".

Breeze'in gözleri yüzümde geziniyor. Yavaşça geri çekiliyor ve başını sallıyor. "Tamam. Arkanı kollarım. Görevin ne olursa olsun, eğer yardım edebilirim, ederim."

"Bekle? Bunu düşünmesine izin mi veriyorsun? Serena itiraz ediyor.

"Cadence ilkokuldan beri benim en iyi arkadaşım. Onu herkesten daha iyi tanıyorum. Bir konuda kararını verdi mi, geri dönüşü olmaz." Kaşlarını çatarak dudaklarını eğiyor. "Ve bunu yapmaya karar verdi."

"Bugün seni bu yüzden görmek istedim. Jinx ile çalışmanın ne anlama geldiğini konuşmak için," diye itiraf ediyorum Serena'ya.

"İznimi mi istiyorsun?"

"Onun hedefi olmayı kabul ettiğinden emin olmak istiyorum." Serena beyazlaşır.

"İstedığimi istediğimde, Jinx'in radarında olacaksın. Tüm sırların. Belki annenin sırları bile. Ne kadar ileri gideceğini bilmiyorum."

"Ama bu sadece bir test, değil mi? Sadece o yangın gecesi için.

"Jinx'in ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun. Sadece onun görüş alanında değilsen güvendesin. Eğer kanıt istersem, seni tanıyacaktır. Benim için önemli olduğunu bilecek. Sadece yangının kanıtlarıyla sınırlı kalmayabilir.

Serena yutkunuyor. Parmakları o kadar titriyor ki onları masanın altına sokuyor.

Bakışlarımı patates kızartmalarına indiriyorum ve gerçek nedeni itiraf ediyorum

Bunu neden düşündüğümü. "Bir hafta içinde, Redwood Prep bursun değeri için size dava açacak.

"Ne?" Serena'nın gözleri kot pantolonundan ayrılıp benimkilerle buluşuyor. Derinliklerinde korku yüzüyor.

Bakışlarındaki umutsuzluk hissediliyor ve kendimi gözyaşlarımı tutmakta zorlanırken buluyorum. "Özür dilerim, Serena." "Bunu nasıl... nasıl yaparsın? Yangını ben çıkarmadım. Yanlış bir şey yapmadım."

"Biliyorum."

"Annem... eğer öğrenirse, kemoterapi için biriktirdiğimiz tüm parayı alır ve sana öder. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Cadence, eğer annem tedavi olmazsa, o... "

Alt dudakımı sertçe ısırıyorum, kalbim küt küt atıyor. Serena'nın yıkıldığını ilk kez görüyorum.

"Git." Esinti beni selamlıyor.

Ona çaresiz bir bakış attım. "Git ona sarıl.

Garip bir şekilde masanın Serena'nın tarafına kaydım ve ona sarıldım. Ben PDA ile büyümedim. Sevgimi gösterme şeklim dokunmak değil. Serena da sarılmaktan pek hoşlanan bir tipe benzemiyor. Ama beni şaşırtarak, sanki onu gerçekten rahatlatıyormuşum gibi dönüp bana sarıldı.

Acısını kendi acımmış gibi hissederek sırtını sıvazlıyorum. "Söz veriyorum. Jinx'in elinde gerçekten kanıt varsa, onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Serena arkasına yaslanır ve gözlerini siler. "Özür dilerim. Onu bu şekilde kaybetmek istememiştim."

"Sorun değil," diyor Breeze kibarca.

Serena nefes alır. "Jinx'in bana bakması umurumda değil." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Emin misin?"

"Evet." Serena yutkunuyor. "O benim tüm hayatımı mahvedebilir. Eğer bu annemi bir gün daha hayatta tutabileceğim anlamına geliyorsa, bunu yaparım." Yüzünü buruşturuyor. "Bedelini ödemek zorunda olan sen olduğun için üzgünüm. Değişmemizin bir yolu var mı? Bundan faydalanacak olan benken senin acı çekmen doğru değil."

Breeze başını sallar. "Jinx yerine başkasının geçmesini kabul edecek birine benzemiyor."

"Breeze haklı." Serena'ya bir peçete uzatıyorum ve o da titrek bir gülümsemeyle bana teşekkür ediyor. "Ve gerçekten umurumda değil. Güçsüz hissetmekten nefret ediyorum. Bu şekilde işleri düzeltmek için bir şansım var."

"Çok teşekkür ederim Cadence." Serena elimi sıktı.

"Copper!" Garsonlardan biri bana eliyle işaret ediyor ve sonra Frankie'yi gösteriyor.

Mutfak penceresinden dışarı bakıyorum ve patronumun ızgaranın arkasından bana baktığını görüyorum.

"On beş dakikanız dolmuş olmalı," diye yeniden açıklıyor Breeze, "İşe dönmem gerek, çocuklar." Telefonumu kontrol ediyorum ve Frankie'nin bana verdiği on beş dakikayı beş dakika aştığımı teyit ediyorum. Bu sefer biraz nezaket gösterdi. Muhtemelen Serena'yı ağlarken gördüğü için.

"Benim de dışarı çıkmam gerekiyor," diyor Serena. "Annemi kontrol etmem gerek."

"Seni hastaneye götüreceğim. Annem bugün kamyonetini kullanmama izin verdi." Breeze anahtarını orta parmağında oynatır ve kaşlarını oynatır.

Kızlarla vedalaşıp restorandaki mesaimi bitiriyorum. Eve dönerken otobüste telefonumu kontrol ettim.

Birkaç mesajım var.

Senin gibi bir arkadaşı hak etmek için ne yaptım bilmiyorum. Çok teşekkür ederim Cadence. İşler yolunda gitmese bile, benim için yaptıklarını asla unutmayacağım.

Dutch: Kavga mı başlattın, Brahms?

Kendime rağmen gülüyorum. Kim olduğunu sanıyor bu? Bir mesaj daha var.

Vi'den.

Viola: Annemin nerede olduğunu biliyor musun?

Omuzlarım sertleşti ve telefonu uzattım. Hiçbir şey yok.

Annem benimle irtibata geçmedi ve telefonu olup olmadığını bilmediğim için (telefon numarasını bırakın) ona ulaşamıyorum.

onunla iletişim kurmak.

Hayal kırıklığı içimde kaynıyor. Vi'ye
bir mesaj gönderdim.

Yakında evde olacağım. O zaman konuşabiliriz.

On beş dakika sonra dairemin kapısını açtım ve Viola dışarı fırladı.

"O katilin onu yakaladığını düşünmüyorsun, değil mi?" Küçük
kız kardeşim alt dudağını ısıyor. Bugün yine makyaj yapmış.
Abartılı değil, zevkli görünüyor. Kendisi için neyin işe yaradığını
bulmaya başladı.

"Hayır, istemiyorum." Yorgunluk beni aşağı çekiyor, ama onu
serbest bırakıyorum. "Yemek yedin mi?"

Viola uzun kirpiklerini iri kahverengi gözlerinin üzerine indirerek
beni mutfığa kadar takip ediyor. "Nereden biliyorsun? Ya annem
bir çukurun içindeyse? Ya cesedini parçalara ayırıp bir çöp
torbasına koyup nehre atmışlarsa?"

İçim dondu. Bir yanımda annemin gerçekten ortadan kaybolmasının
hayatı bizim için kolaylaştıracağını düşünüyor. O olmasaydı hayatın
nasıl olacağına dair bir fikrim vardı. Zordu ama korkunç değildi.

Vi ve ben hayatta kaldık.

Annem olsa da olmasa da hayatta kalmaya devam edeceğiz.

Vi kolumu yumrukluyor. "Cadey, beni dinliyor musun?" "Evet,
dinliyorum," diyorum bıkkınlıkla ve ekmeği çıkarıyorum. En azından
annem saçma kahvaltı girişimi sırasında bu ekmeği bitirmemişti.
Vi'nin bütün bir sandviç yemesine yetecek kadar var. Ben de son
ekmek dilimini birkaç parça sosisle birlikte yiyebilirim.

"Umurunda mı ki?" Suçluyor.

"Elbette önemsiyorum. Ya da en azından istiyorum. Ama kalbim
katılaştı. Duygusuz olmak zorundayım. Aksi takdirde, hayat yüzüme
her tokat attığında yıkılıp ağlayacağım. Ki öyle de oluyor. Sık sık.
Her zaman hissetmeme izin verirsem, gerçekten bitecek. Bir gün
daha dayanacak gücüm kalmaz.

Viola hâlâ kızgın gözlerle bana bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum, ekmeğın üzerine hardal sürerek. "Benden daha fazla sır saklamayacaksın, değıl mi?" "Hayır."

"Bunu söylediğinde bile sana güvenemiyorum." Alay ediyor.

"Annemin öldüğü konusunda yalan söyledin. İnanmamı istediğın şeye inanmama izin verdin. Tamamen karanlıktaydım."

Vi'nin keyfi yerinde ama ben hayal kırıklığımı dizginleyemeyecek kadar yorgunum. "Benden ne yapmamı istiyorsun, Vi?

Annem bu aptal planı hazırlarken ve yapılacak en iyi şeyin bu olduğuna beni ikna ederken seni odaya sürüklememi mi istiyordun? Polise bildirmem gereken cesedi bana gösterirken seni içeri almamı istedin mi? Benimle birlikte yetkililere yalan söylemek istedin mi? Başka birinin annesini, başka birinin kız kardeşini, başka birinin arkadaşını yakmak istedin mi? Bunun getirdiğı suçluluk duygusuyla yaşamak istedin mi? Dünyada hala iyi bir şeyler olduğuna inanan o parçanın tamamen ölmesine izin vermek istedin mi?

Kirpikleri titriyor. Gözleri yaşlarla doluyor. "Bana güvenmeni istedim! Lanet olası yüklerini paylaşmanı ve kendini feda edebilecek tek kişı senmişsin gibi davranmayı bırakmanı istedim!

"Endişelenmeni istemedim..."

"Ben çocuk değılim!" Kelimeleri bana fırlatıyor. Yakacak kadar sıcak.

"Ve sen de benim annem değılsin."

Normalde yıkılmaz biriyimdir.

Ama duygusal savunmam düştü. Kelimeler hedefi vurdu.

"Ben yatmaya gidiyorum." Tabağı ona uzattım. "Ye. Yatağı aç gitme."

"Cadey..."

Odama yürüyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Annem bu gece geri gelebilir ve beni görmesini istiyorum. Gözlerinin içine bakıp bunu neden yaptığını sormak istiyorum. Bizi bu cehennem gibi dünyaya kendisiyle birlikte sürüklemek yerine neden bir yetimhanede kendi başımızın çaresine bakmaya terk etmediğini sormak istiyorum.

Ona en başta neden çocuk sahibi olma zahmetine girdiğini sormak istiyorum.

Ağırlığımı içine verdikçe yatağım gıcırıyor. Vücudumu eğiyorum

Öne doğru, kelimenin tam anlamıyla başımı kaldıramıyorum.
Göğsümde ağır bir yük var. Çok acı verici. Çok fazla.
Gözlerim köşedeki klavyeye kayıyor. O kadar işe yaramaz ki annem
rehin vermeye bile tenezzül etmemiş. Yataktan kalkıp yere
uzanıyorum, kulaklığımı takıyorum ve parmaklarımın tuşları
okşamasına izin veriyorum.
Sessizlik titriyor ve ölüyor. Müzik
kulaklarımı dolduruyor.
Kendi eserim. Kendi çarpık canavarımı. Onu kendi acı ve
işkencemden başka hiçbir şeyden oluşturmam. Karanlık, titreşen
notalar. İpleri bağlıyorum. Kanama ve yıkım hakkında bir şarkı.
Kalbimle iç içe geçiyor ve daha önce hiç enerjim yokken bana enerji
veriyor.
Parmaklarım zonklamaya başlayana kadar çalışıyorum.
Sonra duruyorum.
Harcadım.
Kuru bir paçavra gibi topallıyor.
Bacaklarım uyuşmuş, bu yüzden ayağa bile kalkamıyorum. Yılmazdan
yatağa giriyorum ve şifonyerden telefonumu alıyorum.
Vakit geldi.
Jinx'e bir mesaj gönderdim.
Ben de varım. Ne yapmamı istediğini söyle.
Jinx: Bir sır karşılığında bir sır. Redwood Prep'in en derin
mağaralarında, kraliyet ailesi sırlarını açıklıyor. Jarod Cross
karanlıkta ne saklıyor? Meraklı zihinler bilmek istiyor. Ama
adımlarına dikkat et Cadence. Sırlarını gömmek için çukur
kazanlar, mezarları ters döndüğünde bundan hoşlanmayacaklar.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hollandaca

Babam bana bir yılanı hatırlatıyor. Parlak pullar. Isırmadan önce dişlerini gizler. Hareket ettiğinde yumuşak. O kadar yumuşak ki neredeyse yağlı.

Onu sadece biz görebiliyoruz. Ailesi.

Önemli olması gereken ama olmayan insanlar.

Dünyaya göre, pulları sayesinde değil, altından yapıldığı için parlıyor. Dünyaya göre, dişleri zehirli değildir. Dünyaya göre, o sevimli ve parlak. Mükemmel.

Koyun postuna bürünmüş bir yılan.

Sandalyeme geri yerleşiyorum ve gürültülü gıcırtı sessizliği deliyor.

Marion, babamın hiçbir şeyden haberi olmayan yeni karısı, başını kaldırıp bana gülümsüyor. Koyu tenli. Kısa saçlı. Zarif bir elbise. Ve parmağında kocaman bir elmas yüzük. Onunla çok gurur duyuyor. Onunla.

O kadar masum mu merak ediyorum. Sırf Bayan Jamieson'ın annesi olduğu için ona şüpheyle yaklaşmayacağım.

Her zaman bir şey isterler: babalarının kadınları.

İster para, ister şöhret, ister bir müzik efsanesiyle yatmanın prestiji olsun. Her zaman onlarla ilgilidir.

Sanırım Marion babamı seviyor.

Ama onu

seviyor

musun?

Bilmiyorum.

"Bir sorun mu var Dutch?" diyor

Marion. Başımı sallıyorum.

Gölümsüyor.

Hayır.

Gölümsemesi azalır ve sonunda kaybolur.

Bir an için yemek odasındaki tek ses, ineklerin böğürmesini duyabileceğim kadar çiğ biftek üzerindeki bıçakların kesilmesidir.

Babam kanın çıkışını izlemeyi seviyor. Yiyeceğinin birkaç dakika önce kesilmiş olduğunu bilmek onu mutlu ediyor. Ben et yemem.

Zane de öyle.

Gerçi kardeşim başka nedenlerden dolayı açlıktan ölüyor olabilir.

Sağımda oturuyor, gözleri salatası boğazına kaçacakmış gibi duran Bayan Jamieson'a dikilmiş. Bütün bunlar hakkında ne hissettiğinden emin değilim. Babamın duyurusundan beri okulda mesafesini korudu ve metanetle profesyonelliğini sürdürdü. Utandığı için ya da bu durumdan bizim kadar nefret ettiği için olabilir. Kimse bilmiyor. Finn solumda. O da yemek yemiyor. Gözlerini masanın altındaki bir kitaba dikmiş, sanki her şey onun altındaymış gibi.

Ama ben gerçeği biliyorum.

Finn'in dikkati dağıldı ve sessizliğe gömüldü. Zane'in kontrolünü kaybedip garajda aküsünü parçalara ayırmasını izlemek ikimizi de rahatsız etti.

Babam bizden birine saldırıyor.

Finn harekete geçmek istiyor. Babasının acısını şimdi istiyor, sonra değil. Sabırlı olmak zor. Uzun bir oyun oynamak.

Kardeşlerimin hiçbirisi bu maskaralıktan hoşlanmıyor. Ben de hoşlanmıyorum.

Ama heyecanlanırsak, babam kazanır.

Bizi kontrol edebileceğini biliyor. Hangi düğmelere basacağını biliyor. Parmaklarını hangi yaralara sokup daha çok acı çektireceğini.

Şu anda bir galibiyete ihtiyacımız var.

Gözlerim ayak ucunda yemek yiyen kadına kayıyor.

masanın üzerinde. Uzun, ışıltılı küpeler takıyor. Saçları zarif bir topuz yapılmış. Elbisesi Marion'unkine benziyor ama üzerine farklı oturmuş. Sanki en pahalısı olduğu için raftan almak yerine onu giymek için doğmuş gibi.

"Yemekler güzel," diye belirtiyor anne, hafifçe çiğneyerek. Marion genişçe gülümsüyor. "Teşekkür ederim-"

"Eksik olan şey şirket. Marion
boğuluyor.

Babamın gözleri fincan tabağı gibi
açılır. Bayan Jamieson kaşlarını çatı.

Annem irkilmiyor. Yüz ifadesi boş. Babamın tam tersi. Onunla rol yapmak yok. Yalan yok. Sadece doğrudan ve dürüst olmayı bilir. Mirasçı olarak büyümenin bir avantajı. Annem istediğini yapar, istediğini söyler ve hiçbir sonucuna katlanmazdı.

Bu onu cesur yaptı.

Finn ilk kez gülümser. Zane
bıyık altından güler.

Anneme gururlu bir bakış attım.
Zamanında gelmesine sevindim.

Babam bez bir peçeteyle ağzını siliyor ve sandalyesinde kıpırdanıyor.

"Jacqueline, bu gece buraya nasıl geldin?"

"Özel jetime bindim ve geldim Jarod. Bu soruyu bilmediğin için mi yoksa burada olduğum için hayal kırıklığına uğradığın için mi soruyorsun?"

Marion öksürüyor.

Babam homurdanır ve başka tarafa bakar.

"Bence bu harika. Hep büyük bir aile yemeği yemek istemiştir.

"Oh, biz aile miyiz?" Annem eğlenmiş görünüyor.

Marion yüzünü kurtarmak için çabalıyor. "Elbette öyleyiz. Jarod senin hakkında çok güzel şeyler söyledi Jacqueline. Oğulların da çok... uh... muhteşem..." Marion sanki masanın üzerinden atlayıp onu bıçaklayacağımdan korkuyormuş gibi bana bakıyor, "onun tarzı."

Finn homurdanıyor.

Bayan Jamieson başını kaldırır ve annesine gergin bir bakış atar. "Anne."

"Ne?"

Elini annesinin elinin üzerine koyar, sessiz olması için sessiz bir komut verir.

Kızının uyarısına rağmen Marion elini çeker ve havlamaya devam eder. "Jarod'un yeni eşi olarak uyumlu bir atmosfer yaratmak istiyorum. Herkesin neden iyi geçinemediğini anlamıyorum."

"Normalde eşleri tanımayız," diyor annem sakince. Ağzına bir dilim havuç atıyor. "Uzun süre kalmıyorlar ve sürekli isimleri hatırlamak can sıkıcı oluyor."

Marion sertleşiyor.

Babam kaşlarını çatı. "O kadar uzağa gitmek zorunda mısınız?"

Annem şarabını yudumluyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, parlak ela. Bir mumun titreyen tek alevi gibi. "Bariz olanı söylüyorum, Jarod."

"Eğer sadece şikayet edeceksen, uzak durmalıydın." Babam peçetesini rulo yapıp tabağına atıyor.

"İnanın bana, bunu yapmak istedim. Ama davet aldığımda hayır diyemedim".

Babam parmaklarını yumruk yaptı ve başka bir şey söylemedi. Güç dengeleri bozuluyor. Annem odaya girdiğinde hep öyle olur. Babam annemin dikkatini çeken genç, asi bir rock yıldızı olabilir ama annem onun doğru kapıları çalmasını ve doğru insanlarla tanışmasını sağlayan kişiydi.

Jarod Cross'u o yaptı.

Bir parçam onun da işini bitirebileceğini umuyor.

Babamın yeni karısı aniden masadan kalkıyor. Gülümsemesi titriyor. Her an yere yığılabilir. "Kendimi biraz halsiz hissediyorum. Eve gitme vakti gelene kadar uzanacağım."

"Sizinle geleceğim," dedi Bayan Jamieson.

Zane ona eşlik etmeyi planlıyormuş gibi öne doğru eğilir. Son anda toparlanır ve oturmaya devam eder.

Edebiyat öğretmenimiz annesinin dirseğini annesinin dirseğine sarıyor.

koluna girip merdivenlerden çıkarken ona eşlik ediyor.
Zane'in gözleri onlara sabitlenmiş, iyi bildiğim bir özlemle dolup taşıyor.

Çünkü Cadence'e her baktığımda bunu hissediyorum.

Parmaklarım rahatlatıcı bir şekilde omzuna dolanıyor.

Beni görmezden geliyor ve sandalyesini geri çekiyor. "Benim de işim bitti. Finn'e bakıyorum. Finn ayağa kalkıp Zane'in peşinden gitmeden önce kardeşimle aramızda sözsüz bir iletişim kuruluyor.

Annem parmaklarıyla babama işaret eder. "Jarod, konuşalım.

Hizmetçimiz Martina, annem ve babam odadan çıkana kadar bana yaklaşmak için bekliyor. "Bay Dutch," diyor kalın aksanıyla, "size bir tabak gerçek yemek getirmemi ister misiniz?" Bana göz kırpmıyor.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Belki sonra."

Bana bir "tamam" işareti yapıyor ve masanın iki yanında bekleyen garsonlara eliyle işaret ediyor. Tabaklarımızı temizlemek için acele ediyorlar, ziyan olmuş yemek yığınlarını tepsilere yığıyorlar ve yemek odasından dışarı taşıyorlar.

Sonunda yemek bitti.

Zane'i görmem gerek ama önce Cadence'i arıyorum.

Beşinci çalışta cevap verdi. "Ne?"

"Uyuyor muydun?"

"Bu seni ilgilendirmez." Sesi boğuk geliyor. Onu yatakta hayal ediyorum, saçları dağılmış ve gözleri yarı açık. Lanet olsun. Sadece hatırası bile yetmiyor. Bu boktan akşam yemeğini yememiş olsaydım, oraya koşar ve onun yatağına girerdim.

Zaman kaybetmemize bile gerek kalmazdı. Sadece ona sarılmak iyi olurdu.

Bu da bana derinlerde olduğumu söylüyor. "Yemek yedin mi?" diye sordum.

"Neden umursuyorsun ki?"

Hararetli ses tonuna gülümsüyorum. "Sana sormam gereken önemli bir şey var.

"Ne?" diye homurdanıyor.

Sesimi alçaltıyorum. "Ne giyiyorsun?"

Cadence saf bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Beni bir daha böyle aptalca sorular sormak için ararsan bütün lastiklerinin havasını indiririm. Dene bakalım."

Bu sefer açıkça gülüyorum. Arabamı çöplerle doldurduktan ve havuzdan kıyafetlerimi çaldıktan sonra, bunun boş bir tehdit olmadığını biliyorum. Bu konuda iyi.

"İyi geceler, Cadey." "Pislik ye, Dutch."

Çevir sesini duyunca gülümsedim.

İnanılmaz seksi. Yalan söylemeyeceğim. Onu kızdırmak eğlenceli. Ayrıca, beni eleştirdiğini duyduğuma sevindim. Demek ki ailesiyle ilgili olanlar onu üzmüyor.

Bir yanım Jinx'e mesaj atıp bu konuda bilgi almak istiyor ama bir yanım da Cadence'in bunu paylaşmasını istiyor.

Şimdilik bana neler olduğunu anlatmanızı bekleyeceğim.

Eğer çok uzun sürerse, kendi ellerimle halledeceğim. Telefonu cebime koyduktan sonra Lambo'nun anahtarlarını almak için koridorda yürüyorum. Nadiren dışarı çıkarız ve üstü açık bir araba gibi narin bir şey yerine sağlam minibüsleri tercih ederiz.

Ama Zane'in biraz hava almaya ihtiyacı var ve ben de yürümesine yardım ediyorum. Yolda annemle babamın konuştuğu odanın önünden geçiyorum.

"Hayatında ne yaptığın benim için bir şey ifade etmediği için görmezden geliyordum ama beni rahatsız etmeye devam edersen Jarod, çocuklara her şeyi anlatırım."

Donup kalıyorum ve kulaklarım dikiliyor.

"Devam et, söyle ona. Korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Bence çocukluk yapıyorsun. Neden çocuklarla sürekli rekabet halindesin? Senin için değil de Bex Dane için oynamak istiyorlarsa ne olmuş yani? Bu onların hayatı. Bırak yaşasınlar!"

"Onları şımartıyorsun, Jacqueline. Bu yüzden asi ve kontrol edilemezler." "Yetişkinleri kontrol etmek benim beceri alanıma girmiyor Jarod. Öyle olsaydı evliliğimizde bu kadar hayal kırıklığı yaratmazdın."

"Seninle konuşmaktan bıktım. Bir dahaki sefere bizi varlığınla onurlandırmaya karar verdiğinde, beni bunun dışında tut."

"Sözlerimi unutma Jarod. Sakın bunları boğmaya cüret etme ve onları taşınmaları için tehdit ediyorum yoksa ne yapacağımı bilmiyorum". Tedirgin ayak sesleri duyuyorum.

Babam hışımla odadan çıktı.

Çabucak bir direğin arkasına saklanıyorum ve ona bakıyorum, yüzü buruşmuş ve kulakları kızarmış, ön kapıya doğru tepiniyor. Kapı bir an sonra çarparak kapandı.

Annemin narin ayak sesleri bana doğru yankılanıyor.

Gölgelerden çıkıyorum. "Ne demek istemiyorsun, babam bize ne söylemek istemiyor?"

Annem bağırıyor. "Dutch, burada ne işin var?"

"Bilmem gereken bir şey mi var?"

Yüzümü inceliyor. Birkaç dakika sonra bana işaret etti. "İçeri gel, Dutch. Özel olarak konuşalım."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hollandaca

Annem ilkel bir şekilde sedirin kenarına oturuyor. Bir bacağını diğerinin üzerine atmış, ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturmuş. Heyecanla öne doğru eğiliyorum, şimdiden babamızın üzerindeki kiri hayal ediyorum.

Tüm işlerinizi belgeleyen bir defter olabilir mi?

Kirli iş mi?

Halının altına süpürülen bir vur-kaç vakası daha mı?

Annem ağzını açıyor ve her zamanki soğukkanlı ifadesiyle şöyle diyor: "Büyükkannenizin vasiyetinin içeriği yakın zamanda ortaya çıktı. Tüm mal varlığı, parası ve mülkü torunlarından birine kalacak.

"Bizden biri mi?"

"İlk büyük torunu doğuran kişi".

Gergin bir kahkaha beni boğuyor.

"Ne?"

"Onları kasıtlı olarak ondan uzak tuttuğum için bunu bilmiyor olabilirsin ama büyükkannen çok sert bir kadındı. Onunla yaşamak hiç hoş değil." Annem sanki kimseye anlatmayacağı bir hikâyesi varmış gibi dudaklarını büzüyor. "Ama yaşlılığında bundan pişmanlık duymaya başladı. Bu yüzden ölmeden hemen önce vasiyetini değiştirdi.

"Büyükkannem iki yıl önce öldü.

"Ve vasiyeti yakın zamanda ortaya çıktı. Bana emlak avukatından son arzularını özetleyen bir mektup gönderdi".

Öne eğildim, ilgimi çekti. "Ne yazıyordu?"

"Büyükkannen her şeye yeniden başlamak istiyordu. Onun hayali

zenginliklerini kendilerinden en uzak nesle aktarırlar".

"İlk torunu doğuran torun," diye mırıldanıyorum.

"Bu gereksiz bir rekabet.

"Her zaman mızdı. Hiç şaşırmadım."

Annem bana eliyle işaret ediyor. "Dahası da var. Eğer hiçbirinizin çocuğu olmazsa, miras babanıza kalacak.

"Bu saçmalık. Sen onun kızıdır.

Annem rahatsız olmuyormuş gibi elini sallıyor. "Hayatta kalmak için annemin mallarına ihtiyacım yok. Ayrıca, paranın bana dokunmayacağını hep biliyordum. Annemle iyi bir ilişkimiz yoktu ve Jarod'la evlendiğimde daha da kötüleşti.

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, hepsini ailemden birine bırakmak istediğimi duyduğumda şaşırdım. İyi niyetimden değil ama inadımdan hayır kurumlarına bağışlayacağımı düşünmüştüm."

"Babam bunu hak etmiyor. Anneme baktım. "Tek niteleyici bebek sahibi olmak mı? Çünkü ikimizden biri bunu dokuz ayda yapabilir. Annem kafamın arkasına bir şaplak attı. "İşte tam da bu yüzden üçünüze söylemek istemedim. Sen ya da Zane sırf babanızı kızdırmak için zavallı bir kızı hamile bırakacak kadar aptal olabilirsiniz. Baş belaya girmeyecek tek kişi Finn.

"Bu doğru değil," diye mırıldanıyorum, enseme ovuşturarak. "Finn bir boşluk bulur ve bir yıl yerine iki ay içinde hak kazanmak için bir çocuk evlat edinirdi.

Annem bana öldürücü bir bakış attı. "Bu kadar saçma bir şey yapmak istesen bile, bu o kadar basit değil. Büyükannenin bir şartı vardı. Mülk kime miras kalırsa kalsın önce evlenmeli."

Evliyim.

Ani bir aydınlanma vücudumu sarıyor.

"Bu durum babam için de geçerli mi?" diye soruyorum.

"Geçerliydi."

Gözlerim onunkilere sabitleniyor. Yerçekimi bedenimi, yeri delecek kadar ağır hissedene kadar çekiyor.

"Anne, babam vasiyeti ne zaman öğrendi?"

"Avukat beni aradıktan sonra onu aradı. "Kesin tarihleri istiyorum," diye ısrar etti.

Başını bir yana eğiyor ve ağzı bilmiş bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor. Sanki benimle gurur duyuyormuş gibi. "Sanırım Marion'la evlendiği zamanlardı."

"Ne tesadüf."

"Gerçek bir tesadüf."

"Büyükanne'nin vasiyetinin yürürlüğe girdiği sırada Redwood Prep'te öğretmenlik yapmaya karar vermem de sanırım sadece bir tesadüf.

"Mmm." Annem tembel bir parmağını inci kolyesinin üzerinde kaydırıyor. "Ne tesadüf."

Sandalyemin kolunu tuttum ve yerdeki deliğe baktım. Babamı motive eden şeyin başkanın işinden daha büyük bir şey olduğunu bilmeliydim. Redwood Prep'te öğretmenlik yapma ve Miller'ın gücüne meydan okuma kararı çok rastlantısal. Çok ani. Babam yıllarca Miller'ın burayı yönetmesine izin vermiş, kendisi de arkasına yaslanıp her şeyi sessizce kontrol etmişti. Şimdi neden tahtını tehdit etsin ki?

Her şey yerli yerine oturur. Güç hareketleri.

Hayatlarımıza olan ani ilgi. Miras.

Babam hak kazanmadığımızdan emin olmak için bizi görmek istiyor. Annem bana döndü, "Zane o öğretmene aşık, değil mi?"

"Fark ettiniz mi?"

"Gözlerini ondan alamıyor." "Bunu saklamakta daha iyi olduğumu sanıyordum."

"Lütfen." Annem gözlerini devirir. "Yemek sırasında o kadının yemek yerken dilini yaktığı bir an oldu. Zane'in ona yardım etmek için masaya tırmanacağını sandım. Çok etkilenmiştim." Annem duraksıyor. "Baban da bunu fark etmiş olmalı."

Derin bir nefes alıyorum ve ellerimi sıkıyorum. "Yani diyorsun ki... babamın eş seçiminin bile

Miras mı?"

"Diyorum ki Dutch, baban bu parayı çok istiyor.

Neden? Bilmiyorum. Tek bildiğim, sizin onu ele geçirmeyi aklınızdan bile geçirmenizi engellemek için hamleler yaptığı. Ve başlangıçta sizi karanlıkta tutmaya inanırken, böylece daha büyük ve daha yerleşik olduğunuzda evlenip çocuk sahibi olabilirsiniz, ne kadar ileri gidebileceği beni endişelendiriyor. Sakladığı bir şey var mı diye merak ediyorum. Bilmediğimizden emin olmak istediği bir şey. Babamın sırları benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Önemli olan tek şey onun planını bozmak ve bu parayı asla alamayacağından emin olmak.

"Ne kadar zamanımız var?" diye soruyorum.

"Aptalca bir şey yapmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ne kadar anne?"

"Çocuk sahibi olmak için..."

"Biliyorum. Dokuz ay."

"Son teslim tarihi 12 ay sonra".

On iki ay.

Evlenmek ve çocuk sahibi olmak için bir yıl.

Ellerini omuzlarıma koydu. "Jarod'la ringe çıkmanızı istemiyorum. Hiçbirinizin zarar görmesini istemiyorum."

"Zaten incindik anne. Bak ne yaptı! Sevdığı kadını üvey kız kardeşine dönüştürerek Zane'i masadan kaldırdı.

Evet, belki de buna gerek yoktu.

"Finn kendini evliliğe atacak bir tip değil. Babamın ona bulaşmamasının tek nedeni bu. Yani geriye ben kalıyorum."

"Gözlerindeki o bakış da ne?" diye nefes nefese kalıyor. "İlgilendiğin biri mi var?"

"Evet." Cadey'i düşünüyorum ve kalbim kaburgalarımda güm güm atıyor. "Dutch."

"Bebek sahibi olmak sorun değil." Cadey bugün kalçalarını kucağımda oynatırken prezervatifleri düşünmüyordu bile.

"Ama onu koridordan aşağı sürüklemem gerekirdi. O da her adımda benimle dişe diş mücadele ederdi."

"Eğer bu bir kavgaysa, bu onun hazır olmadığı anlamına gelir". "Onu hazırlayacağım.

Annem başını sallar. "Hollandaca'da birinden gerçekten hoşlanıyorsan, onu zorlamıyorsun demektir.

"Yani cevap babamın kazanmasına izin vermek mi?"

Dudaklarını birbirine bastırır. Kısık bir sesle şöyle der: "Başka biri olabilir. Daha istekli biri...

"Evlenip evlenmeyeceğim ona bağlı. Anneme kararlı bir bakış fırlatıyorum. "Ya o ya da hiç kimse.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kadans

Annem bütün gece eve gelmedi.

Birkaç günlüğüne kontrolünü kaybedecek kadar para almış olmalı. Ya da belki benden kaçmaya çalışıyordur.

Duş alıp okula gitmek için hazırlanırken ev ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. Vi'yi burada yalnız bırakacağım için gerginim. Annemi uyuşturucu kullanırken görmeyeli uzun zaman olmuştu.

İyi bir günde, annem... tahmin edilemez.

Kötü bir günde.

Annemin para dolu çantasını saklamak onu kesinlikle kızdıracaktır.

Eğer annem geri gelir ve paranın gittiğini fark ederse, kendine ne yapacağını kimse bilemez.

Eve.

Kız kardeşime.

Daha önce Vi'yi hiç incitmedim ama şimdi kız kardeşim on üç yaşında ve otuza yaklaşıyor, işler farklı olabilir. Annem kullanırken çok hassas oluyor. Annem kötü durumdayken Vi konuşmaya başlarsa....

Ürperiyorum.

Kendimi rahatlatmak umuduyla kız kardeşimin yatak odasının kapısına yaklaşıp içeri bakıyorum. Viola yatakta yatıyor, bir ayağı kenardan sarkıyor ve bir kolu yatak başlığının üzerinde.

Onu uyandırmalıyım ama birkaç gün zor geçti. Ayrıca, bugün Cuma. Kimse hafta sonundan önce bu kadar erken kalkmak istemez.

Parmak uçlarımda dışarı çıkıyorum, çantamı alıyorum ve otobüse binip kuzeye gidiyorum.

Redwood Prep tüm acımasız ihtişamıyla önümde duruyor. Açık tuğla. Sürünen sarmaşıklar. Cesur mesajlar. Bina, kapıdan giren çocuklar kadar seçkin.

Ancak skandal ve ihanetle kolayca sarsılabilen hoppa öğrencilerin aksine Redwood Prep dimdik ayakta duruyor. Daha birkaç gün önce karnında bir ateş kaynıyordu ama ona bakınca bunu anlayamazdınız.

Burayı fethetmek kolay değil. İçinde gömülü olan sırları nasıl bulabilirim? Aramaya nereden başlayabilirim?

Kalbim küt küt atıyor.

Avuçlarım terliyor.

Titreyen parmaklarımla kulaklığımı çıkarıp kulağıma takıyorum. Brahms'ın Wiegenlied'i kulak zarımı gıdıklıyor ve sinirlerimi yatıştırıyor.

Bunu yapabilirim. Çifte ajan olabilirim. Kimse öğrenmeyecek. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

On saat.

Sadece 10 saat kaldı.

Bu gece son zil çaldığında, Redwood Prep'ten uzakta bir hafta sonum olacak. Kafamı toparlamak için. Bir plan oluşturmak için. Jarod Cross'la el ele vermenin yapmam gereken şey olduğunu kendime hatırlatmak için... hayır, yapmam gereken şey. Jinx'in emrini yerine getirmenin tek yolu bu.

Boynumda iki kişi olmasına aldıрма. Annemin hâlâ dışarıda, kim bilir ne yapıyor olmasına aldıрма. Her şeyi çözeceğim.

Hayatımdaki karmaşa hakkında çok fazla düşünmediğim sürece ilerlemeye devam edebilirim.

Eee?

Birkaç dakika sonra kendimi karanlık binaya zorladım. Ayakkabılarım sessizlikte gümbürdüyor. Gölgeler girip çıkıyor. Dolaplar keskin dişler gibi parlıyor.

Bir ses duydum ve kalbim boğazımda, arkamı döndüm. Orada kimse yoktu.

Serena sabah erkenden benimle birlikte iş servisine çıktı. Onun etrafımda olmasına alışmıştım. O gittiğinden beri biraz korkuyorum.

Redwood Prep'in mağaralarının derinliklerinde sırlar gömülüdür.

Jinx hangi sırlardan bahsediyordu? Neden bu kadar belirsiz olmak zorunda?

Uzakta bir kapı gıcırtyla açılıp kapanıyor.

Kulaklıklarımdan birini çıkarıyorum, sinirlerim alarma geçiyor.

Gözlerim karanlık koridorda geziniyor - burada neler oluyor?

Aniden, yumuşak sarı bir ışık yanar.

Dönüyorum ve Dutch'ı dolaplardan birine yaslanmış buluyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Eğer bir piyano parçası çalıyor olsaydım, hızlı çalmam gerekirdi. Daha hızlı ve daha hızlı.

Sanki sahneye çıkıp çılgılık atan hayranlarının önünde gösteri yapacakmış gibi parıltının içinde duruyor. Kare çenesine altın bir ışık düşüyor. Öldürecek kadar keskin. Kötü adam kahramana dönüştü.

Erkek kızlar içten içe uzak durmaları gerektiğini biliyorlar ama çaresizce etkileniyorlar.

Beyaz düğmeli gömleği ve taba rengi pantolonu Redwood Prep üniformasının temel parçaları, ama ona yüksek görünüyorlar.

Sanki Paris'te bir mankenden kapmış da şimdi rahat rahat giyiyormuş gibi.

Dutch bana yaklaşıyor. Her adım beni iliklerime kadar sarsıyor.

Hareket halindeki bir panter. Sarı saçları, kehribar gözleri ve dövmeli vücuduyla bir yıkım imgesi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye mırıldandım.

"İşçi servisinizi denetlemek için buradayım". Yüzü benimkinin tam üstünde olacak şekilde eğildi, "Sizden ben sorumluyum, hatırlıyor musun?"

Eğlenen ses tonu tüylerimi diken diken ediyor. Tabii ki bana işkence etmek için burada. Neden onu gördüğümde bir heyecan şimşegi hissettim? Neden bunun beni korkutmak için bir oyundan başka bir şey olmadığını düşündüm?

mutşuz mu hissediyorsun?

Aptal pislik, umarım sahneden düşer ve bacağını kırarsın!

"Oradan başla, Brahms." Dutch çenesiyle koridorun sonundaki bir sınıfı işaret ediyor.

"Başlamak istediğim yerden başlayacağım," diye tükürdüm.

Öfkeyle, tepinerek uzaklaşıyorum. Ama sağ tarafımdaki kapıya doğru ilerlerken Dutch elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bir saniye içinde belimi vücuduna doğru çekti ve yüzünü bana doğru eğdi.

Burunlarımız birbirine sürtünüyor.

Sesi üzerimde bir okşayış gibi fısıldıyor. "Neden her şey seninle kavga etmek zorunda, Cadey?"

"Dövüşümü sevdiğini sanıyordum." diye homurdandım.

"Evet," diye mırıldanıyor, beni bir dolaba sıkıştırıp ne kadar çok istediğini gösteren gözlerle bana bakıyor. "Gerçekten öyle düşünüyorum." Dutch'ın ağzı yaklaşıyor, içimde yakıcı bir alev yanıyor, çaresiz, zonklayan bir ihtiyaçla titrememe neden oluyor. Bunu ne kadar çok istediğimi görmek acı verici.

Keşke yapmasaydım diye ne kadar acı çekiyorum.

Başıma gelen tüm kötü şeyleri hak edip etmediğimi merak ediyorum. Eğer Dutch gibi acımasız, kötü ve karanlık birinden etkileniyorsam, bu benim de bir canavar olduğum anlamına gelmez mi?

Bana haftalarca işkence etti ve ben hala ellerimi ondan uzak tutamıyorum.

Bunu özlüyorum.

Üzgünüm.

Mazoşist. Kendi acısından zevk alan biri. Kendi zehrini tüketen biri.

Dutch ağzımdan bir santim uzakta duruyor. Ağır nefeslerimiz birbirine karışıyor, hâlâ açık olan dudaklarımızın arasında dolanıyor. Ağzımı daha da ayırıyorum. Nefes al. Nefes al. Nefes alıyorum. Sanki onun karanlığını daha fazla içime çekiyorum. Ve hepsini içime çekiyorum. Geride hiçbir kırıntı kalmıyor.

"Uslu bir kız ol, Cadey. Kameralar var. Gözleri

bluzumu. "Tabii güvenlik görevlilerinin izlemesine aldırmasanız..."

Aklım tam zamanında yerine geldi.

Onu itiyorum ve o da bırakıyor.

Yüzüm alev alev yanarken, işaret ettiği sınıfa koşup kapıyı açıyorum ve içeride ne olduğunu görünce olduğum yerde kalakalıyorum.

Çenem düştü.

Her yere dağılmış llores var. Beyaz bir masa örtüsü serilmiş bir masa. Mumlar yanıyor. Kahvaltı hazırlanmış.

Bir parti.

Sessiz bir iç çekiş boğazımda düğümleniyor. Gözlerimi kırpttırıyorum ama önümdeki sahne değişmiyor. "Bu taraftan," diyor Dutch, ellerini belime koyup beni öne doğru çekiyor.

Parmakları yanımda dururken içimde bir ateş yanıyor. Bana dokunduğunda harika hissediyorum. Korkunç bir şekilde. Tepkimi gizlemek için elini tokatlıyorum. Sanki bunun beni gerdiğini biliyormuş gibi gülümsüyor. Sanki tüm bu ateş ve gerilim onu da benim kadar korkutmuyormuş gibi.

Sertçe yutkunuyorum ve Dutch bana bir sandalye çektikten sonra ayağa kalkıyorum.

"Bu da ne?"

"Kahvaltı," diyor. Sanki çok açkımış gibi. Sanki bir sınıfın neden aniden bir randevuya benzediğini merak eden tuhaf kişi benmişim gibi. Şaşırmış bir halde öfkemi ön planda tutmak için mücadele ediyorum.

Yine de zor. Kalbim eriyor ve dizlerim zayıflıyor. Buna kanma, Cadence. Bu sadece başka bir oyun.

"Seninle oynayacak vaktim yok Dutch. Yapacak işlerim var." Arkamı döndüm ve elimi tuttu.

Masaya dönen Dutch basitçe "Martina" der.

Kapı gıcırıyor. İki orta yaşlı bayan tarafından desteklenen tıknaz bir kadın görüş alanıma giriyor.

"Cadey'nin iş servisini Müdür Harris ile daha sonra ayarlayacağım," diyor sakince. "Bugün için, sen..."

"Elbette." Martina gülümsüyor ve bana göz kırptıyor. "Keyfini çıkar

kahvaltı."

Kendimi berbat hissederek sandalyemin arkasına yapıştım. "Hayır, seni bırakamam, bu benim işim. Ben temizlerim.

"Sorun yok, bayan." "En

azından size yardım etmeme

izin verin.

"Bize yardım ederseniz para almayız," diye açıklıyor

kaşlarını çatarak. "Ama-"

"Otur Cadey," diye homurdanıyor Dutch.

Burun deliklerim genişledi. Ona döndüm. "Neyin var senin?"

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve Martina ile arkadaşları gözden

kayboluyor. "Kahvaltı ettin mi?" -Hollandalı bana bir bardak

portakal suyu doldururken sakince soruyor.

Göğsüm tıkanmış gibi hissediyorum. Sanki içimde keskin iğnelerden

oluşan bir top serbest bırakılmış gibi. Kaburgalarım, kalbime her

çarptığında önemli bir şeyi delip geçiyor. "Arkadaşım Şef Kraus'tan

benim için yemek yapmasını istedim. Genelde kahvaltı hazırlamaz

ama annem televizyon programı başlamadan önce onunla çalışmıştı

ve....

"Senin aptal kreplerini istemiyorum." Yassı, yuvarlak hamuru yere

çarptım.

Dutch'ın gözleri inişi takip eder ve krebin yere yapıştığı yerde

durur.

Göğsüm kabarıyor.

Gözlerim yaşardı.

Yavaşça bakışları bana dönüyor. Keskin. Ateşli. "Siktir git!" diye

bağırıyorum. "Siktir git, Dutch!"

Gözleri kısıldı.

"Şu anda neler yaşadığım hakkında bir fikrin var mı?" diye

bağırıyorum. "Hiç..." Öfke, kelimeleri tükürmek için boğazımı

tırmalamama neden oluyor. "Hizmetçini buraya getirip onun ve

benim zamanımı boşa harcamana gerek yok! Benim yüzümden

neden acı çeksin? Benim işim sınıfları temizlemek. Ben temizlerim.

Sabah açıktan ölsem kimin umurunda? Kendim hallederim. Beni

beslemene ihtiyacım yok. Servetini yüzüme vurmana ihtiyacım yok.

Kreplerin ya da aptal özel şefin umurumda değil!

Dutch ayağa kalkar. Sandalye geri teperek yüksek bir ses çıkarır.

Bana kara gözlerle bakıyor. Yılan gözleri. Karanlık ve kırpmayan. Ama umursamayacak kadar yorgunum.

"Sen zaten kazandın!" diye bağıriyorum kollarımı açarak. "Beni Redwood'dan kovdun. Zar zor geri dönebildim. Bedel olarak bekaretimi istedin, vermeyeceğimi söylediğim halde onu da verdim! Ben aptalım. Ben kaybedenim! Benden daha ne istiyorsun! Daha ne alacaksın...?"

Hızlı hareket ediyor. Kolları omuzlarıma dolanıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor.

"Bırakın beni!" diye çırpınıyorum.

Beni daha derinden kucağına çekiyor. Göğsü sıcacık. Kalbi güçlü ve emin bir şekilde kulaklarıma çarpıyor.

İri eli enseme kavrayıp saçlarımı okşadığında gözyaşlarıma karşı verdiğim savaşı kaybediyorum. En son ne zaman biri beni teselli etti? Neden bu canavar prens bile beni sakinleştirebilecek kadar kırıldım?

Dutch hiçbir şey söylemiyor ve buna seviniyorum çünkü zaten inanılmaz derecede utanmış durumdayım. Gözyaşlarım durmuyor. Neden durmuyor?

Ben güçlüyüm.

Küçük kız kardeşimi ve beni ben büyüttüm.

Masaya yemek bıraktım. Elektrik faturalarını ödedim. Rick ona yük olduğumuzu açıkça belirttikten sonra, ondan bir kuruş daha istemedim.

Christa'yı yendim ve onu Redwood'dan sürgün ettim.

Annem ölümden döndüğünde sakinliğimi korudum. Benim gibi insanlar yıkılmaz. Gözyaşları, hisler ve duygular hakkında endişelenme ayrıcalığına sahip değiliz. Öyleyse neden ağlıyorum, neden göğsüm ağrıyor?

İyiyken neden kalbim parçalanıyormuş gibi hissediyorum? Ben mükemmelim, tamamen iyiyim.

Kaldırıldığımı hissediyorum ve şişmiş gözlerimi çekip Dutch'ın beni kaldırdığını görüyorum. O gece kız kardeşimi ararken yaptığı gibi beni göğsüne yaslıyor.

Kollarımı hızla boynuna doladım ki

Sonbahar.

Dutch tek kelime etmeden beni çalışma odasına götürdü.

Kartınızı tek elinizle çekip tarayıcıya dokundurduğunuzda ışık bip sesi çıkarır.

"Ne yapıyorsun?" Sesim boğuk çıkıyor. Sesim üşütmüşüm gibi çıkıyor ama sadece burnum tıklalı. "Dutch..."

Parmakları beni sıkıyor ama soruma cevap vermiyor. Dutch kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve dün öpüştüğümüz kanepeye yöneliyor. Beni öpmeye çalışıp çalışmayacağını merak ederek kaskatı kesiliyorum.

Ama öyle değıl.

Beni kucağına oturttu.

Tutuşumu bırakmak için çabaladığımda kaşlarını çatıyor. "Beş dakika."

"Ne?"

"Gözlerini kapat. Hiçbir şey düşünme. Burada güvendesin. Hiçbir şey sana dokunmayacak. Kimse sana zarar vermeyecek. Kimseye karşı bir sorumluluğun yok. Önümüzdeki beş dakika için değıl.

Gözlerim yine doluyor - bu nasıl çılgın bir ütopya? Sorumluluk yok mu? Baskı yok mu? Korku yok mu? Dutch elini yüzümde gezdiriyor. Baş ve işaret parmağıyla göz kapaklarımı nazikçe kapatıyor.

"Beş dakika, Cadey." Yumuşak sesi saçlarımı karıştırıyor. şakağıma bir öpücük kondurduğunu hissediyorum. Sonra dudakları kulağıma okşuyor. "şimdi başlıyor."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kadans

"Çalışma odamız artık otel mi oldu?" "Kapa çenenı, Zane."

"Sadece söylüyorum. Buraya kız getirmeyeceğimizi kim söyledi?" "Onun için sadece bir kız değil. Belli ki."

"Finn haklı.

"Sesini alçalt. Eğer onu uyandırırın, dişlerini düzeltirim. Sersemlemiş bir halde gözlerimi açtım. Önce bir güneş ışığı patlaması oluyor. Ve sonra bu dünya için fazla güzel üç yüz üzerime üşüşüyor.

Bir an için meleklerle mi bakıyorum diye düşündüm. Ama bu doğru değil.

Meleklerin dövmesi olmazdı. Ya da kasları. Ya da gözlerini karartan karanlık parıltıları.

Göz kırp ve Redwood Prep ceketleri odak noktasına gelsin.

Tekrar göz kırp.

Gitarlara, davullara ve ses sönümleyici duvar panellerine dikkat edin.

Kaskatı kesildim.

The Kings'in antrenman odasımdayım. The

Kings ile birlikteyim.

Dört dev çocuk (üçü haftalarca bana işkence etmeme yardım etti)

bana tam erişim sağlarken ben uyuyordum, halsiz ve çaresizdim.

Kendimi koruma güdüsü devreye girdi ve hızla doğruldum, gözlerim kıyafetlerime kaydı.

Hala boynunda fiyonk olan mavi gömleğimi giyiyorum. Eteğim

hala açık. K lotum da  yle.

Tamamen giyinik olduğumu bilmeme rağmen, kalbim hızla çarpıyor. Bu adamların hiçbiri aziz değil. Dutch bile değil.

Özellikle de Hollandalı.

Zane bana bir şişe su uzatıyor ve ben kaşlarımı  atıyorum. Kaşını kaldırıyor. "Bira mı tercih edersin?"

Bana uzattığı şişeyi alıyorum, parmaklarım titriyor.

Dutch'ın ikizi kanepeyi işaret ediyor: "Horluyorsun."

"Horlamıyorum," diye tersliyorum, yüzüm kızarıyor.

"şaka yapıyor," diyor Sol, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Horlamıyordun ama gerçekten yorgun görünüyordun. Ve endişeli. Uykunda bile.

Finn başını sallar. "Bu doğru."

Dutch hiçbir şey söylemeyen tek kişi. Duvara yaslanıp bana bakıyor. Varlığımı hiç açıklamıyor.

Muhtemelen kendimi nasıl idare ettiğimi görmek istediği içindir. Bir gladyat r  ringe atan ve eğlenmeyi uman bir kral gibi. Ona kaşlarımı çatıyorum ve kanepenin kenarına kayıyorum.

Sanki fırtına sırasında içeri giren meraklı bir hayvanmışım gibi hepsi bana bakıyor. Onların ağır bakışları altında  rpermekten kendimi alamıyorum.

Yırtıcılar.

Bana bunu hatırlatıyorlar. Hepsi de güçlü, görkemli ve yemek için öldürebilen bir aslan sürüsü.

Mesele şu ki, ben kimsenin akşam yemeği değilim.

"Evi yeniden dekore edişimi beğendin mi?" Kupa dolabını ve sehpanın olması gereken boş alanı gösteriyorum.

Finn gülümsüyor.

Zane başını sallıyor. "Gerçekten korkmuyorsun, değil mi?"

Dutch o bal rengi gözleriyle bana bakıyor. Bu mesafeden, derinliklerinde yüzen altın benekleri görmek zor. Ama orada olduklarını biliyorum.

Başka tarafa bakıyorum ve suyumun kapağını çeviriyorum. Susamıştım.

"Ortalığı dağıtan o muydu?" diye soruyor Sol, sesi yükseliyor.

sürpriz için.

"Sana söylemediler mi?" Şişeyi bıraktım ve çenemi kaldırdım.

"Dutch'ın gitar tellerini kestim."

Sol cevap vermiyor ama gözleri hemen Dutch'a kayıyor. Zane gülerek, "Kahretsin, Cadence. Gerçekten dövüşmek istiyorsun."

"Bu noktada, beni korkutmuyorsun." Önce ona sonra Finn'e bakıyorum. "Bana daha önce yapmadığınız ne yapabilirsiniz?"

Dutch sonunda duvardan uzaklaşarak, "Çok şey," diyor. "Sana yapmadığımız çok şey var Cadey."

Bana doğru delici bir bakış atarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Hollandalı'nın bana şefkatle sarıldığını ve onunla birlikte dinlenebileceğimi fısıldadığını hayal edip etmediğimi merak ediyorum. Rüya mı gördüm? O krepler uyuşturucu muydu?

Bekle, ama ben bir şey yemedim.

Peki ne oldu, Dutch neden şimdi bu kadar gergin görünüyor?

Masadan bir sandalye çekip kanepenin önüne bırakıyor ve tahtına bir kral gibi oturuyor. Kendinden emin bir şekilde öne doğru eğilir.

Kibirli ifadesine kaşlarımı çatıyorum. Kibrinin hak edilmiş olması daha da sinir bozucu. İsteddiği zaman özel bir temizlik ekibini çağırabilen ve beni iş servisinden çıkarmak için müdürün kolunu bükebilen bir adam bu. Güçlü.

Neredeyse sınırsız güç. İsteddiği her şeye sahip olabilir, peki neden bana işkence etmekte ısrar ediyor?

Tırnaklarım eteğime batıyor.

"Konuşmaya başla." Dutch ayaklarını yere indirir ve dirseklerini dizlerine dayar. Tek ihtiyacı olan dudaklarından sarkan bir sigara ve bir gangster gibi görünebilir. Kolayca.

Ben ona bakıyorum. Ağzımı açıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun..."

"Neyle uğraştığınızı bilmediğimi söylediniz. O zaman bana bir liste ver. Kardeşlerine işaret ediyor. "Onları teker teker ele alacağız."

Zane bana başını salladı.

Finn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

Kaşlarım şaşkınlıkla gerildi. Numara ne? Gerçekten mi?

Bana yardım edeceklerine inanmamı mı bekliyorsun? Dutch sabırsızca kaşlarını çatıyor.

Ona bakıyorum. "Listedeki ilk şey... beni yalnız bırakmanı sağlamak." "Olmaz. Sıradaki." Parmaklarını şıklatıyor.

Kaşlarımı çattım.

Bekliyor, yüzü şifreli bir maske.

Bir şey söyleyene kadar gitmeme izin vermeyeceğini fark ettim.

Ne söylemeliyim? Dutch'a Jinx'in bilgilerini almak için babasıyla birlikte çalışmayı planladığımı söyleyemem. Eğer onunla olan anlaşmamı tehlikeye atarsam, Serena asla hayatta kalamaz.

"Bekliyoruz, Brahms," diyor Dutch, başını bir yana eğerek. Güneş ışığı altın sarısı saçlarına düşüyor. Dili alt dudağının üzerinde kayıyor. "Bizi çok bekletme."

Bu ses tonunu bana daha önce de kullandığına eminim. En sevdiğim öğretmen Bay Mulliez'i göndermeden hemen önce.

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Serena," diye bağıryorum, kapana kısılmış olmaktan nefret ederek.

Bir parçamın bu tehlikeli, pervasız çocuklara umut bağlamaya istekli olmasından nefret ediyorum. Elimden gelse onları ateşe verirdim.

Hepsini. Sol hariç.

Ya da belki onu da alevlerin içine atardım.

Dutch Cross'un arkadaşı olmanın günahı için.

"Adının temize çıkmasını istiyorum. Redwood'a geri dönmesini istiyorum." "Şey-"

"Ve gerçek suçlunun yakalanmasını istiyorum. Kanının akmasını istiyorum. Lanet olası kazıkta yakılmasını istiyorum."

Sol solgun.

Finn bana kaşlarını çatı.

Zane başka tarafa bakıyor.

Dutch'ın gözleri benimkilere sabitlendi, daha az kehribar, daha çok siyah. İki sonsuz gölge havuzu.

Konuştığında, sözleri cesurca. "Bir yolunu bulacağız."

Sol, Dutch'a delici bir bakış fırlatıyor. Başımı

salladım ve ayağa kalktım.

Dutch elini kaldırarak beni durdurdu. "Öyle mi?"

"Önce bunu yap. Çantamı omzuma atıyorum. "Sonra sana gerisini anlatırım."

Ağzı sert bir çizgiye dönüşür.

Umurumda değil. Benim için hiçbir şeyi düzeltmesini beklemiyorum, ama bu sefer kötülüğünü iyilik için kullanmak istiyorsa, onu durdurmayacağım.

Müzik çanları hafifçe çalıyor.

Ne zamandır uyuyorum? Ders vakti geldi.

Gözlerim Dutch'ın üzerinden kayıyor ve Sol'a takılıyor. "Geliyor musun?" "Nereye?"

"Cebir." Krallara doğru başımı salladım. "Eğitimlerini gerçekten önemsemelerini beklemiyorum."

Zane gülüyor ve kanepeye, tam benim uyuduğum yere oturuyor. "Onu yeterince evcilleştirememişsin Dutch."

Parmaklarım yumruk oldu. Zil tekrar çalmasa onu yumruklayacaktım.

"Gitmekte özgür müyüm yoksa ben uyurken beni ürpertici bir şekilde izleyebilmen için uzanmamı mı istiyorsun?" Meydan okurcasına bir kaşımı kaldırıyorum.

Finn eğlenmiş görünüyor. Bizden uzaklaşıyor ve dizinin üzerinde dengelediği tabletiyle bir köşeye yerleşiyor.

"Gidebilirsin," diyor Dutch.

Uykuya dönmüş saçlarım ve karelerden oluşan bir kasırgada uçarak geçip gidiyorum, ancak Dutch kolumu tutuyor. Beni kupa kutusunun yanındaki duvara doğru itiyor ve bir elini yüzümün yanına koyarak öne doğru eğiliyor.

"Öğle yemeğinde bizimle otur." "Çek ellerini üzerimden," diye homurdandım.

Hiç çekinmiyor. "Eğer beni okulun her yerinde seni aramak zorunda bırakırsan Cadey, seni bulduğumda olacaklardan hoşlanmayacaksın." Vücudunu üzerime örtüyor, sert göğsü gömleğimin düğmelerine değiyor. "Öğle yemeğinde görüşürüz." Bedenim ona doğru yükseliyor, sanki benim kişisel uyuşturucummuş gibi onu arıyor.

Anlık ve çaresiz acıdan iğreniyorum.

bacaklarımın arasında.

Dutch çenemi tutuyor. "Anlıyor muyum?" Yüzümü onun elinden çekip alıyorum.

Bunu bir onay olarak kabul etmiş olmalı ki geri çekilip Sol'a kapıyı açması için işaret ediyor.

Homurdanarak dışarı çıkıyorum, arkamda Zane'in çarpık kahkahasını duyuyorum.

"Onlarla nasıl arkadaş oluyorsun?" Zorlanıyorum, adımlarım hızlı, derse yetişmek için acele ettiğimden değil, çok kızgın olduğumdan. "Onlar hayvan."

Sol bana katılıyor. Düşünceli bir ses tonu var. "Farklı görünüyorsun." "Ne demek istiyorsun?" Sözcüklerin bir suçlama gibi ortaya atılmasına hâlâ sinirleniyorum.

Bana öncekinden daha üzgün ve karanlık gözlerle bakıyor. Sinirlenerek köşeyi dönüyorum.

Belki ben farklıyım.

Sol Redwood'a döndüğünden beri çok şey oldu. Hayat beni her yönden vurdu ve kırdı. Pürüzleri keskinleştirdi. İçimdeki yumuşaklığı eritti. Artık daha soğukum. Daha güçlüyüm. En büyük düşmanım masumiyetimin son kırıntısını da söküp aldı ve artık beni o çocuksu, umutlu halime bağlayan hiçbir şey yok.

Üstelik riskler artık eskisinden çok daha yüksek.

Güç ve zalimlik sahibi dört liseli çocuk beni annemin Vi ve bana yapabilecekleri kadar korkutmuyor.

Sol elini cebine atıyor ve koridorun ortasında duruyor. Ben de duruyorum ve ona bakıyorum. Bana bakıyor, kara gözlerinin ardında fırtına bulutları toplanıyor.

Parmaklarım çantamın kayışını sıkıyor ama büzülmüyorum. Sol güney yakasında doğdu.

Şimdi The Kings gibi pisliklerle takılsa bile o hayatı biliyor.

Onlardan çok bana benziyor.

Ona yaklaşıyorum, artık sınıf hakkında endişelenmiyorum.

Koridorlar tamamen boş ve ayakkabılarımın yerde çıkardığı ses çok yüksek.

"Senin için her şey yolunda mı Sol?" Ona kaşlarını çatıyorum. "Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu söylemiştin."

"Ben yaptım.

Gözlerini arıyorum.

Sessiz kalır.

"Söyleyebilirsin. Her neyse, seni yargılamayacağım," diye fısıldıyorum usulca. "Biz arkadaşız, değil mi? Bizim gibi insanlar... birbirimize bağlıyız."

Dudakları kıvrılıyor ama bu bir gülümseme değil. Çok boş. Çok kırık. "Birbirimize bağlıyız."

"Gel hadi." Kolunu tuttum ve çektim. "'Öğleden sonramız' bir 'devamsızlığa' dönüşmeden sınıfa gidelim."

"Aslında bugün derse gideceğimi sanmıyorum."

Gözlerim büyüdü. "Neden?"

"Sonra görüşürüz, Cadence."

Sol uzaklaşırken göğsümde bir his yırtılıyor. Bana ne söyleyecekti ve neden onun sırları da Redwood'daki herkesinki kadar karanlık gibi görünüyor?

Jinx: Yakışıklı Prens paylaşmaya istekli mi?

Yakışıklı Prens, çok kızgın Külkedisi'ne kur yapmayı başaramayınca mumlar, şekerlemeler ve gurme bir kahvaltı çöpe atılmış olarak bulundu. Sanırım özel akşam yemekleri Külkedisi'ni Prensimizin elini tutmaya ikna etmek için yeterli değil.

Ama gözyaşlarını sil, Yakışıklı Prens. Gözlerini dört açman gerekecek. Sindirella'nın balkabağını kırmak isteyen tek kişi sen değilsin. Krallıkta birçok yarışmacı var. Ve tıpkı farelerin uşak olabileceği gibi, dostlar da düşman olabilir.

Bir sonraki yayına kadar düşmanlarınızı yakın, sırlarınızı daha da yakın tutun.

Jinx

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hollandaca

Kapı kapandığı anda Finn tabletini bırakıyor ve karanlık bakışlarını bana dikeyor.

Elimi cebime atıyorum ve gözlerindeki soruyu kasten görmezden geliyorum.

Zane ve Finn arasında beni temkinli yapan üvey kardeşim.

Zane saf duygudur. Bu yüzden davulda bu kadar iyi. Kontrol edilemeyen bir enerji, duygu ve dürtü karmaşası içinde patlıyor. İyi, kötü, çirkin, sonunda geriye hiçbir şey kalmayana kadar içinden kükreyerek çıkıyor.

İkizimin nerede olduğunu bir bakışta anlıyorum.

Ama Finn kontrol altında. İçerik.

Ne düşündüğünü bilmenin tek yolu size doğrudan söylemesidir.

"Suçluyu bulacağınıza söz verdiğinizde ne demek istediniz?"

Finn sorar.

Buzdolabına doğru yürüyorum, sonuna kadar açıyorum ve bir bira alıyorum. "Onun için bir suçlu bulacağımızı kastetmiştim." Adisyonu kapatıp içkimi yudumluyorum. "Sol'u kastetmemiştim."

"Bunu en başta kabul etmemeliydin. Bu çok riskli," diye azarlıyor beni Zane. Gözleri berraktı. Dün gece bisikletine binip yola çıkmadan önce kaç bira içtiği düşünöldüğünde bu bir sürpriz.

Finn ve ben onun sağ salim dönmeyeceğinden endişeleniyorduk ama sabah iki sularında seks kokarak içeri girdi,

parfüm ve  fke. Ona hayal kırıklıklarıyla nasıl baŗa çıktığını sormadık ama gerçek çok geçmeden ortaya  ıktı.

En sevdiği amigo kız onun arkadan çekilmiş bir fotoğrafını neŗeyle paylaŗtı.

Çıplak.

Siktiğimin mankası sabah kardeŗimin yanaklarını Jinx uygulamasına yapıŗtırmıŗtı.

Zane'in umurunda değil.

Ama o ukalayı amigo takımından atmayı planlıyorum. Geceyi bizden biriyle geçirdiğinde sağduyulu olmanın ŗart olduğunu anlamazsa, ona bu dersi vermeyi kendime görev edineceğim.

"Bu odadaki her ŗeye saldırdığı için Cadence'i affetmiŗ olabilirsiniz," diyor Finn sakince. "Ama bu bizim yaptığımız anlamına gelmez."

"Bir sorunun mu var?" diye homurdanıyorum.

Umursamaz bir hareketle omzunu kaldırıyor.

"Finn haklı. Ondan alacağını aldın. Malları teslim ettikten sonra borcunu ödeyeceği konusunda anlaŗmıŗtık." Zane dudaklarını yalıyor. " deŗtik. Ama bizim alanımıza saygısızlık ettikten sonra buraya ait değil."

"Yeter." Elimi kaldırıyorum.

Finn bir dizini kaldırır ve uzun kolunu üzerine koyar.

"Neden onun hakkında bu kadar hassassın?" diye suçluyor Zane.

"Sana karŗı bir ŗeyler mi hissediyor?"

Gözlerim ikizimin gözlerine kayıyor.

"Yoksa bacaklarının arasında bir tür b y  m  var,   n  eğer  yleyse-" "Cadence benim niŗanlım," diyorum sertçe.

 ki kardeŗim de sessiz. Zane'in çenesi yerde.

Finn'in gözleri keskin yarıklara d n ŗ .

Gülümsüyorum. Beynim aŗırı hızda  alıŗıyor olsa da ve gelinlik içindeki Cadence ile aramda dev bir duvar olsa da, bu yine de akıllara durgunluk veren bir olay.

Niŗanlım.

Lanet olsun.

Yapılacak en doğru şey bu. Mükemmel bir şey.

"Düşüp başını mı çarptın?" diye kekeliyor Zane. "Kaç parmağımı kaldırıyorum?"

"Bu bir beyin hasarı değil. Bu lanet olası bir gerçek.

"O gece ona evlenme teklif ettin mi?" Finn'in gözleri güneş ışığında parlıyor. "Onun evine gittiğin gece mi?"

Başımı salladım. "Hey."

Eğlenmiş görünüyor.

"Bu konuda nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?" diye bağılıyor Zane. "Bu salak evlilikten bahsediyor. Evlilik! Daha on sekiz yaşındayız.

"Bu yasal.

"Ve o değil." Zane'in gözleri bana dikildi. "Bunu hiç düşündün mü? Kız on yedi yaşında.

"Aralık ayında-"

"Henüz Aralık ayında değiliz," diye homurdanıyor Zane.

Sözümün kesilmesi umurumda değil. Tepkisini bekliyordum.

Finn beni inceliyor. "Dahası da var, değil mi?"

"Daha mı? Ne daha?" Zane parmaklarını şakaklarına bastırdı ve yüzüstü kanepeye düştü. "Daha fazla dayanamayacağım." "Otur. Buna dikkatini vermeni istiyorum." Onu dürtüyorum.

Sertçe cevap veriyor, gözleri kısılmış. "Neden bana sormadın? Seninle bağlantı kurabilirdim.

"Beni neye bağladın?"

"Bir meydan okuma mı istediniz? Yeşil ve geniş gözlü insanlar mı istediniz? Kolaydı. Bakirelerden oluşan bir kuyruk kapınızı çalabilirdi. Evlilik teklifine gerek yok."

Finn, "Eğer bakireler kapılarını çalıyorsa, o zaman bu bir meydan okuma değildir," diyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Şu anda mı? Gerçekten mi?" "Bu bir şaka değil. Sadece bir gözlem."

"Birimiz aptalca bir şey yaptığında, birbirimizi kınıyoruz. Sen de benim için bunu yaptın. Neden o bu işten sıyrılıyor?"

Finn basitçe, "Daha fazlası olduğunu söyledi," diyor.

Zane derin bir nefes alır, gözlerini kapatır ve tekrar yerine oturur.

"Bu iyi olsa iyi olur, Dutch."

Kaskatı oturuyorum ve kelimeleri zihnimden geçiriyorum, nasıl telaffuz edeceğimi merak ediyorum. Bunu süslemenin bir yolu yok.

Yara bandını da yırtabilirsiniz.

"Büyükannem servetini içimizden birine bıraktı," diye itiraf ediyorum. "Doğru mu duydum? 'Bir' mi dedin? Zane bir kaşını kaldırdı. "Sadece bir kişi."

"Biyolojik mi?" Finn sessizce sorar.

Yukarı baktım. Gözlerinde bir belirsizlik var. Zırhında gördüğüm ilk çatlak.

"Hiç sanmıyorum. Torunun evli olması ve bir yıl içinde çocuk sahibi olması gerekiyor. Hepsi bu kadar."

"Bir oğlan mı?" Zane'in kaşları çatılır. "İnsan bir çocuk gibi mi?"

Finn tedirgin görünüyor. "Bir yıl mı?"

"Dahası da var."

İkisi de hazırlanıyor gibi görünüyor.

"Eğer birimiz gereksinimi karşılayamazsa... babam her şeyi alır".

"Kesinlikle olmaz." Zane oturduğu yerden patlar.

Finn uzaklara bakıyor, sözlerimi parlak zihninde gözden geçiriyor.

Sonunda bana baktı. "Bayan Jamieson'ın annesiyle evlilik. Babam onu bir sebepten dolayı seçti, değil mi?

"Vasiyetin gereklerini yerine getirmek ve Zane'i kızıyla uzak tutmak için."

Zane olduğu yerde durur.

Ona sempatik bir bakış attım. "İki kuş. Bir taş."

"Bayan Jamieson, ona para versem bile benimle evlenmezdi."

"Ama onunla evlenmek ister miydin?"

Adam hiçbir şey söylemeden yere bakar.

"Babam bu yüzden Redwood'da. Mirasa dokunmayı aklımızdan bile geçirmeyelim diye bize göz kulak oluyor."

Kardeşlerim bunun ne anlama geldiğini kavrarken bir an sessizlik oldu.

Babamız lanet bir psikopat.

Finn'in karanlık bakışları benimkilerle buluşuyor, "Bana daha fazlası olmadığını söyle."

"Bu kadar." Boş olduğumu göstermek için iki elimi de havaya kaldırıyorum. "Peki ya siz ikiniz?" Zane titrek bir parmağıyla işaret ediyor. "Neden benim peşime düştünüz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İkiniz de bir yıl içinde bebek sahibi olmak için gerekli araçlara sahipsiniz. Emin olmak için üç tane bile yapabilirsiniz."

"Çünkü..."

"Babam oğlum sayılmayacağımı düşünüyor." Finn'in sözleri boğuk. Sanki az önce bir kamyon çarpmış gibi sesi çıkıyor.

"Bilmiyoruz," diye mırıldanıyorum.

Finn başını sallıyor, belli ki bu konuda konuşmak istemiyor. "Peki ya Cadence? Jinx uygulamasının her yerinde ikinizin fotoğrafları var.

Babam abone olmasa bile, sadece birkaç kişiyle konuşmak bile ikinizin bir çift olarak işaretlenmesini sağlayacaktır."

Cadence'in babamın radarında olduğundan zaten şüphelendiğim için kaskatı kesiliyorum. Finn'in de böyle düşünmesi bunu doğruluyor. Kardeşim beni inceliyor. "Jinx, Cadence ve babamın dersten sonra gizli gizli konuştuklarından bahsetti. Sence nedeni bu mu?

"Babam bunu nasıl başaracak?" diye mırıldanıyor Zane. "'Merhaba on yedi yaşındaki öğrenci, oğlumla evlenmezsen sana bir milyon dolar ödeyeceğim' mi?"

"Bu ona yakışmaz," diyor Finn.

"Altında hiçbir şey yok çünkü yerden daha alçakta. Ama babam akıllıdır. Kendini bu şekilde açığa vurmaz. Zane dudaklarını büzer.

"Ayrıca babamın tek kuruş ödemesine gerek yok. Seninle bedavaya evlenmez.

"Benimle evlenecek," diyorum sertçe. "Kız kardeşini kaçırıp onu tehdit mi edeceksin?"

"Tabii ki hayır." Eğer kız kardeşine dokunursa, Cadence

Muhtemelen uykumda boğazımı keserdim. "Mahkeme kayıtlarında onun imzasını taklit edecek misin?"

"Hayır."

"Yani böyle bir şey olmayacak.

"Oluyor," diyorum sessizce. "O artık aileden biri." Aralarına bakıyorum. "Ve ikinizin de onu bu konuda ikna etmeme yardım etmenize ihtiyacım var."

"O kızı ikna etmek için bir mucizeye ihtiyacın olacak," diye mırıldandı Zane.

Finn düşünceli görünüyor. "Cadence inatçıdır. Onu Redwood'dan çıkarmak için elimizden gelen her şeyi yaptık ama o her şeye katlandı. Onu çıkardığımızda da geri geldi. Onu seninle evlendirmek geçmişte yaptıklarımızdan on kat daha zor olacak.

"Başka seçeneğimiz yok," diye homurdandım. "Başka biriyle evlenmeyeceğim. Tabii ikiniz de bir eşe kaydolmak istemiyorsanız? Kardeşlerim çenelerini kapadılar.

"Başka ilgilenen olmadığına göre, Cadence ile evliliğim kesin.

Finn, "Neden önce onu hamile bırakıp evliliği sonra düşünmüyorsun?" diye sorar.

Kulaklarım diken diken oldu.

Zane'in bile ilgisini çekmiş görünüyor.

"Annem bunun hangi sırayla olması gerektiğini belirtmedi, değil mi?" "Hayır."

Zane, "Eğer babam gibi biri mirasa hak kazanabiliyorsa," diye mırıldandı, "o zaman Dutch'ın kağıtları imzalamadan önce neden bebek kısmına başlamadığını anlamıyorum. İşe yarayabilir." Finn, "Bebek sahibi olmak Cadence'i seninle evlenmeye de ikna edebilir," diyor.

"Bu da bir seçenek. Çenemi ovuyorum. Cadence'i çocuklarımla doldurma düşüncesi kanımı ısıtıyor. Onu şimdiden hayal edebiliyorum, bacaklarını uzatmış, ağzı açık, gözleri yıldızları görüyor ve ben onu çocuğumuzla hamile bırakıyorum.

"Ama senden nefret edecek," diyor Finn sessizce.

Sözleri görüşümü paramparça etti. Kardeşime baktım.

Söylediklerinden daha fazlasını gören gözleriyle bana bakıyor. "Sol hakkında ona yalan söylemek başka bir şey. Ama ona bu konuda yalan söylersen..." "Fark etmez. O benden kaçamaz."

"Ya yaparsa?"

"Onu geri getireceğim," diye homurdanıyorum, ona ters ters bakarak. "Bu aşk mı?" diye merak ediyor Finn.

Beni suçlamaktan ziyade sesli düşünüyor gibi görünüyor ama ben yine de savunmaya geçiyorum.

"Aşk kimin umurunda? Burada evlilikten bahsediyoruz. Korkmuyor musun? Zane'in gözleri büyür. "Bu bir meydan okuma değil. Bu flört değil. Bu evlilik. Bu ebeveynlik. Tüm bunlara hazır mısın?"

"Bilmiyorum."

"O zaman ne biliyorsun?" diye soruyor Finn, gözleri üzerimde gezinirken.

"Bize yaptıklarından sonra babamın bir şeyler kaybetmesini istediğimi biliyorum".

Zane arkasını döner, boynunda bir damar şişkinleşir.

"Cadence'le evlendiğim an benim için her şeyin biteceğini biliyorum. Ömür boyu evli kalacağım.

Zane buna şaşırmış görünüyor.

Finn şaşırmadı.

"Onun benim için uğruna ölecek kadar önemli olduğunu biliyorum. Ve biliyorum ki onunla birlikteyken..." Derin nefes alıyorum.

"Gitarımla ilk kez sahneye çıktığım zamanki gibi hissediyorum.

Başım dönüyor. Endişeli. Canlı."

Finn bana döndü. Gözleri yanıyor. "Ben de varım."

Kaşlarım kalktı.

"Cadence'i karın yapalım."

Zane isteksizce yaklaşır. "Umalım da bu sefer onu Redwood'dan çıkarmaya çalıştığımız zamankinden daha başarılı olalım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kadans

Öğle yemeğinde The Kings ile oturmak, ana caddede çıplak bir gezintiye çıkmak gibidir. Herkes bize bakıyor. Bütün gün izlediklerine de eminim. Bu sabah fark ettiğim diğer şeyler: cebir sırasında arka sıranın tamamı boştu. Öğretmenler koridorda gözümünden kaçtı. Kafeteryaya giderken biri yanlışlıkla sırt çantasıyla omzuma dokundu ve ben ona sorun olmadığını söyleyemeden ağlayarak kaçtı.

Kings'in Redwood Prep'in rock tanrılarından daha fazlası olduğunu unutmuşum.

Onlar acımasız yöneticiler.

Onlara çok yaklaştım, o kadar yaklaştım ki gerçeklikle bağlantımı kaybettim. Çoğu Redwood öğrencisinin onlara baktığında gördüğü şeyi göremiyordum.

Dövme ve intikamla sarmalanmış tehditler.

Ben de emirlere uydum ve kendimi kafeteryaya sürükledim.

Bugünlerde çok fazla savaş veriyorum ve bunlara bir yenisini daha eklemeyi umursamıyorum.

En azından bugün değil.

Ben gücümü toparlarken Dutch Cross bu raundu kazanabilir.

"Başka bir şey ister misin?" Dutch soruyor. Sesi kulağıma fısıltı gibi geliyor. Sert bir fısıltıyla "Yoksa seni tekrar beslememi mi istiyorsun?" diye eklediğinde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Ona bakıyorum. "Dene de elini ısırp koparayım." Finn o seksi hayalet gülümsemelerinden birini salıyor.

Sol sadece başını sallar, sinirli görünmektedir.

Zane homurdanır. "Lanet olsun, Dutch. Yengemi biraz rahat bırak. Sen böyle ensesindeyken nasıl yemek yiyebilir ki?

Dutch benden uzaklaşırken memnun görünüyor.

Ama gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

Dutch cevap vermeden önce kardeşinin sözünü kesiyor. "Bu sabah Bex Dane'den bir telefon daha aldım. Halloween Bash çok başarılı olduğu için, adamları Noel turnesinde çalmamızı istiyor."

İsmi duyduğumda gözlerim açılıyor. Bex Dane günümüzün en popüler solo punk-rock sanatçılarından biri. Eğer Jarod Cross bir efsaneyse, Bex Dane de bir numarada kendine yer arayan karanlık bir at.

"Yine mi aradın?" Sol gülümsüyor.

"Bex tüm eski sevgililerimin toplamından daha muhtaç," diye mırıldanıyor Zane. Finn kaşlarını çatıyor. "Ve Noel bana göre değil."

"İğrenç." Zane sandalyesinde geriye doğru çöküyor, uzun dövmeli kolları neredeyse yere kadar sarkıyor. "Kabul etmeyeceksin, değil mi? İşe çıkmadan önce hep bir talim çavuşuna dönüşürsün."

Dutch başını sallar. "Hayır dedim." Zane rahatlayarak iç çeker.

"Bex sorup duruyor," diyor Finn derin bir sesle. Okulda Finn'in bir keresinde bir kızla sadece telefonda konuşarak dondurucu soğukta bir mil yürümesini sağladığına dair bir söylenti vardı. Bu söylentinin abartılı olduğunu sanmıyorum. Ses tonunda gece yarısı radyosu için mükemmel bir çikolata kalitesi var... ya da büyü yapmak için.

Sol bir kolunu Zane'in sandalyesinin arkasına dayıyor. "Neden işi kabul etmiyorsun? Bu babanı kızdırır.

Dutch bana bakarak, "Başka planlarımız var," diyor.

Kıvranıyorum ve başka tarafa bakıyorum. Kafeteryadaki yemekler lezzetli görünüyor, ama kendimi yemeye ikna edemiyorum.

"Al." Sol tepsisini bana doğru kaydırır. Üstünde bir sandviç var.

"Bende bu var."

"Teşekkür ederim." Ona minnettar bir gülümseme veriyorum. Öğle yemeğinde bu beş yıldızlı otel yemeği yerine bir sandviç yemek benim için çok daha rahat.

Dutch konuşmalarımızı izliyor ama umurumda değil. Sol'la arkadaş olmamdan hoşlanmıyor mu? Ne olmuş yani? Sol'la ben yakın ve ben kendime ait biriyim.

"Bak, Paris orada," diyor Finn, kafenin diğer ucuna başıyla işaret ederek.

Bütün çocuklar durup bakıyor, ben de bakıyorum.

Paris başı eğik bir şekilde yemek odasına girer. Zane gülüyor. "Ona ne dedin?"

Dutch cevap vermiyor ama amigo kızların kaptanına attığı bakış tam bir çılgınlık. Paris, Kralların masasının hemen önünde durur ve tepsiyi karnını bir zırh gibi örtmek için kullanır. Gözleri henüz yerden ayrılmamıştır.

"Bunu hallettin mi?" Dutch homurdanıyor.

"Zane'in fotoğrafını çeken kız takımdan ayrıldı. Eğer takımdan biri onunla konuşursa, o da ayrılır.

Zane sapından bir üzüm koparır ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yer.

Finn kitap okuyor, bu durumda kelimelere nasıl konsantre oluyor? Hiçbir fikrim yok.

Sol şimdiden tüm bu sahneden sıkılmış görünüyor. "Bu kadar mı?" Paris titriyor.

"Bir şey daha var."

Dutch bileğimi kavradı ve kolumu kaldırdı. Sandviçim bankın üzerine düştü, marul ve mayonez sıçradı.

Ona öfkeli bir bakış fırlatmak için dönüyorum ama bana bakmıyor. O korkunç yüzüyle Paris'e bakıyor.

Amigo kız cevap olarak titriyor.

"Vahşi bir kedi pençelerini kızıma geçirmek gibi bir hata yaptı."

"Senin kızın mı?" diye tısladı Siseo.

Dutch ellerimi sıkıyor ve gözleri yanıyor. "Eğer o kedi Cadence'e bir daha elini sürerse, onu avlar ve pençelerinin hepsini keserim. Beni duyuyor musun?"

Paris hızla göz kırpar. "Evet.

Dutch gözlerini ondan ayırır ve kız o kadar hızlı kayar ki yerde patinaj izleri bırakır.

Zane bir kaşını kaldırıyor. "Paris Cadence için ne zaman geldi?" Dutch cevap vermiyor.

Zane bana bir kaşını kaldırdı. "Brahms mı? Paylaşmak ister misin?" "Yok." Burun deliklerim genişliyor. Dutch'ın yanına gidiyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Çubuklarını alır ve sessizce suşisini yer.

Göğsüm kızarmış ve öfkem yükselmiş bir halde ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye homurdanıyor Dutch, bana bakmadan çiğniyor. "Tuvalete. Yoksa işemek için iznine mi ihtiyacım var?"

Zane Finn'e doğru eğilir ve "Annem ve babam yine kavgaya ediyor" diye fısıldar.

Öfkeli bir bakışla onu yere serdim.

Sol'un kaşları kalkıyor. "Paris seni incitti mi Cadence? Nerede? İyi misin?"

Dutch ona "Bu seni ilgilendirmez," der.

Sol'un gözleri kararır.

Dutch'ın ezici varlığına bir an daha dayanamayarak bankı terk ediyorum. O beni kontrol etmeye çalıştıkça, ben ondan daha çok nefret ediyorum.

Paris benim sorunum.

Sol benim arkadaşım.

Ve istersem onunla ya da onsuz öğle yemeği yiyebilirim. Bunun beni daha iyi yapmasına izin vermeyeceğim.

Asla.

Nefes alırken değil.

Kafeteryadan koşarak çıktım. Muhtemelen tüm kızların korkup kaçacağı tuvaletlere gitmek yerine sağa dönüp özel merdivenlerden birine çarpıyorum.

Basamağa düşüyorum, bir elimi sıkıp ağzıma tıkıyorum ve boğuk bir hayal kırıklığı çığlığı atıyorum. Sessiz olmaya çalışıyorum ama ses duvarlardan sekerek boşluğa yayılıyor.

Son yankı da kaybolurken alt katın kapısı açılıyor ve Dutch bana doğru yürüyor, sanki her gölgenin sahibiymiş gibi karanlığın içinde ilerliyor.

"Burası banyo değil.

"Yolumu kaybettim," diye

tükürdüm. "Ayağa kalk, Cadey."

"Beni yalnız bırakın."

Dutch'ın gözleri kısıldı. Merdivenlerde yanıma oturdu. "Onu daha fazla cezalandırmamı ister misin?"

"Ne? Hayır!" Olabildiğince uzağa sürünüyorum. "Sana Paris'ten bahsetmedim çünkü yardımına ihtiyacım yoktu."

"Yardım ettiğimi kim söyledi?" "Ben halledebilirdim".

"Bunu biliyorum. Ama bir örnek teşkil etmem gerekiyor. Herkes benim olana dokunursa sonuçlarını anlamalı".

Bu noktada, tamamen bittim. "Cehenneme git," diye homurdandım.

Dutch aniden üstüme yuvarlandı ve iri bedenini bacaklarımın arasına soktu. Sırtım merdivenlere çarpıyor ve onun ağırlığı üzerime çöküyor. Gülümsüyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, kulağıma ulaşana kadar dudaklarını yüzümde gezdiriyor. "Sana söyledim Cadey. Eğer cehenneme gidersem, seni de yanımda sürükleyeceğim."

Kalçalarını ileri doğru itiyor ve beni inletiyor. Varlığımın her zerresiyle ondan nefret etmeme rağmen çok iyi hissettiriyor. Kalbim patlayacak kadar hızlı atıyor.

Koridorlarda müzikli çanlar çalıyor. Zil kurtardı.

"Derse gitmem gerek," diye kekeliyorum ama vücudumdaki her şey bacaklarımı onun beline dolamak ve onu içime çekmek istiyor.

Dutch çenemi kaldırıp onun koyu ela gözlerine dalıyor. "Sınıfsız."

"Ders yok mu?" diye soytarı gibi arkasından tekrarlıyorum.

"İki seçeneğin var Cadey. Bir- -Adımı sınıfların her iki ucundan da duyulacak kadar yüksek sesle haykırmanı sağlarım.

Koridor. O-"

"İki. İki olsun," diye tükürdüm.

Gülümsüyor, "Kafeteryaya geri dön ve yiyecek
bir şeyler al. Gözlerim açıldı.

"Bu sabah hiç kahvaltı etmedin." Bana kaşlarını çattı. "Öğle yemeğini
de kaçıırırsan çok kızarım."

Sözleri buz gibi.

Sert çizgiler ve koyu gölgelerle dolu yüzüne bakıyorum.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Eğer Dutch Cross'a aşık olma
hatasına düşersem, bir deliye aşık olurum.

*Jinx: Bir kral konuştuğunda, bu bir rica değildir. Bu bir emirdir.
Bu sabah erken saatlerde Kral Trap vatandaşlarını sıkışık ve
tonlanmış... kamarasının manzarasıyla onurlandırdı. Kimse şikayet
etmedi. Yakışıklı Prens dışında kimse.*

*Kraliyet kardeşlerimiz öfkelerini belli ettiler ve düşmanlarının
kalplerini sökmek için hiç vakit kaybetmediler. Yoksa neden Snare
King'in bir gecelik cariyesi saraydaki konumundan atılsın ve tüm
sevdikleri tarafından küçümsensin?*

*Umarım Snare King'in yatağındaki o oyun ve beş saniyelik
şöhret buna değmiştir.*

*Ne yazık ki, acı çeken tek kişi o değildi. Bayan PomPoms neredeyse
Yakışıklı Prens'in kraliyet tahtının dibinde kafasını kaybediyordu.
Suçu neydi? Hafta başında yaptığı ve Yakışıklı Prens'in unutmadığı
bir hata.*

*Dışarıda bir savaş var, millet. Adımlarınıza dikkat edin.
Şımartılmış prensesleri söz konusu olduğunda, bu kraliyet
çetesi merhamet göstermez.*

*Bir sonraki yayına kadar düşmanlarınızı yakın, sırlarınızı daha da
yakın tutun.*

Jinx

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kadans

Jarod Cross'un koruması okul çıkışında otoparkta beni bekliyor. Onun gölgeli gözlerine baktığımda tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Hayatım boyunca karanlığın sümüksü tarafında bulundum ve bu adamda bir şeylerin kokusunu alabiliyorum. Beni huzursuz eden bir şey.

Telefonum çaldı.

Bilinmeyen bir numara.

Acaba annem mi? "Alo?"

"Cadence," Jarod Cross'un dumanlı, milyon dolarlık sesi kulaklarımı dolduruyor. "Lucien seni otoparkta bekliyor. Onu görüyor musun?"

"Evet."

"Korkarım bir konser için hazırlanıyorum, bu yüzden gelip beni görmen gerekiyor, tamam mı?"

Ses tonunda bana bu sorunun tek bir doğru cevabı olduğunu söyleyen bir şey var.

Alt dudakımı ağzıma götürüyorum. "Evet."

"Birkaç dakika sonra görüşürüz," diyor Jarod Cross. "Ortaklığımız konusunda heyecanlıyım."

"Sana henüz cevabımı söylemedim".

"Sen akıllı bir kızsın. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum. Uyarı karşısında tüylerim diken diken oluyor. Telefonu kapatıyorum ve korkunç sığağa rağmen tamamen siyah bir takım elbise giymiş olan adama yaklaşıyorum.

Bunu kendim için yapmıyorum. Bunu para için yapmıyorum.

Bunu Serena için yapıyorum.

Hak ettiği yere geri dönmeyi hak ediyor ve onun hakkında yalan söyleyen ve hayatını mahveden kişi cezalandırılmalı. İkisini de elde edene kadar durmayacağım. Jinx'in kanıtını elde etmek için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Lucien bana sert gözlerle bakıyor. Arka kapıyı açtı. İçeri giriyorum ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Kalbim boğazımda yükseliyor. O uzaklaşırken tırnaklarımı emniyet kemerine geçiriyorum.

Dutch'a nerede olduğumu söyleyeyim mi?

Bu düşünce beni derinden sarsıyor. Neden onu düşünüyorum ki? Başı dertte bir genç kız olmak yerine, kendi çıkış yolumu bulmalıyım.

Henüz değil. Seni ürküten bir yabancıyla gitmekten iyidir. Ama Dutch'ı ararsam, ona ne diyeceğim?

"Babanın tehlikeli olduğunu düşünüyorum, bu yüzden onunla yaptığım anlaşmadan caymak istiyorum. Gelip beni kurtarabilir misin?"

Bunun iyi gittiği bir gerçeklik yok. Ben tek başımayım.

Hızlıca düşünerek cep telefonumu bantladım ve kalçamın altına koydum.

"Adın Lucien mi?" Sıradan bir sohbet başlattım. Siyah, boncuk gibi gözler dikiz aynasında parıltıyor.

Gülümsemeye zorladım. "Ne zamandır Bay Cross için çalışıyorsunuz?"

Uzun bir sessizlik dönemi var.

Cevap vereceğini sanmıyorum ama sonunda şöyle diyor:

"Yaklaşık beş yıl".

"Gerçekten mi? İkinizin etkileşimine bakınca, kariyerinin başından beri onunla çalıştığımı sanıyordum".

Lucien'in ağzında ince bir çizgi oluşur.

Boğazımı temizliyorum. "Beni nereye götürüyorsun?" Hâlâ bir şey yok.

"Bay Cross benden ne yapmamı istiyor?" Henüz bir şey yok.

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. Tırnaklarımı telefona geçiriyorum, bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini merak ediyorum.

Bir şeyler doğru gelmiyor.

Bu adam. Bu yürüyüş. Rock yıldızının isteği.

Lucien keskin ve kuru bir sesle, "Bunu kaydetmenize gerek yok," diyor. "Efendim. Cross size zarar vermez. Gözleri yine bana bakıyor. "Hayır, işbirliği yaptığınız sürece."

Burun deliklerim genişledi. Bunun nasıl bir ses olduğunun farkında mısın? Belki Lucien'in kafasında bu beni rahatlatmak içindi ama benim tek duyduğum 'İşbirliği yapmazsan Bay Cross sana zarar verecek' oldu.

Dudaklarımı yalıyorum ve kaydı kapatıyorum. Demek istediğini anladım. Bu koşullardan kaçış yok. Tek yapabileceğim hayatımın en büyük hatasını yapmadığıma inanmak.

Lucien soğuk gözlerle tekrar sokağı bakar.

Yolculuğun geri kalanı boğucu bir sessizlik içinde geçer. Sonunda arabayı dev bir arenanın içine çeker. Dışarıda paparazziler var ama hiçbirisi burada değil.

Aracın motoru kapatılır.

Lucien sanki önemli biriymiş gibi bana kapıyı açıyor. Yüzüne baktım.

Gözlerinde zalim bir parıltıyla bana bakıyor. Bana anaokulunda sırf boğulmalarını izlemek için su birikintilerine karınca koyan çocuğı hatırlatıyor.

"Bu taraftan." Kaplan sembollü bir kol düğmesini göstererek işaret ediyor. "Orada bekliyor."

Yanından geçip gidiyorum, onun garip ve rahatsız edici varlığından uzaklaştığım için mutluyum.

Sahneye çıkan merdivenler büyük ve ahşap. Terliklerim yüksek sesle vuruyor, ama ses yukarıdaki devasa kakofoni tarafından emiliyor. Dev vinçler sahnenin üzerinde süzölüyor. Sırtlarında 'CREW' yazan tişörtler giyen adamlar umutsuzca koşuşturuyor.

Kaos çemberinin içinde, sessiz ve tekinsiz bir güzelliğe sahip Jarod Cross duruyor. Uzun ve zayıf vücuduna asılı bir gitarı var. Dövmeler göğsünü ve vücudunun büyük bir kısmını süslüyor.

kolları, siyah karısı tarafından gösteriliyor. Tüm ışıklar ona dönük, yüzünü beyaz ve gizemle yıkıyor.

Başını yana çeviriyor ve ben Dutch'ı görebiliyorum. Gitarlarını umursamaz bir zarafetle tutuşları, ikisinin de spot ışıkları altında korkusuzca duruşları garip, günahkâr bir şekilde baştan çıkarıcı. Jarod Cross'un mavi gözleri bir anda açılıyor ve sanki varlığımı hissetmiş gibi bakışları sahneyi tarıyor. Beni görüyor ve yüzünde yavaş, kendinden emin bir gülümseme beliriyor. Faresini tam istediği yerde yakalamış bir kedi gibi.

"Cadence." Gitarı başının üzerinde yumuşak bir hareketle sallıyor. Biri yaklaşır ve gitarı alır.

Hissettiğim kadar şaşkın göründüğümünden eminim ama yüz ifademi saklayacak gücü kendimde bulamıyorum. İlk kez profesyonel bir sahneye çıkıyorum. Redwood Hazırlık Okulu müziği ciddiye alsa da, bu bir okul performansı değil. Bu tamamen başka bir seviyede.

"Buradasın." Jarod parmaklarını şıklatır.

Sihirli bir şekilde önünde bir şişe su belirir. Şapkasını çevirir, bir yudum alır ve kollarını uzatır.

Şişe hızlı bir şekilde çıkarılır.

Kolunu omzuma doladı. "Gel. Benimle yürü." Yanında tökezliyorum, ne zaman uykuya daldığımı ve rock yıldızlarının bana tiyatro turları teklif ettiğini hayal etmeye başladığımı merak ediyorum.

Jarod Cross grubunu işaret ederek, "Millet," dedi, "bu Mulliez'in en iyi öğrencisi: Cadence Cooper".

Müzisyenler soğuk bir selamla çenelerini kaldırıyorlar.

Midem gergin bir şekilde kasılıyor. "Merhaba."

"Onu Mulliez mi seçti?" Bas gitarist gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Bay Mulliez'i nereden tanıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Bizim grupta çaldı. Kısa bir süre," diyor Jarod. "Artık bizimle olmayabilir ama grup arkadaşınızı asla unutmazsınız."

"Ne yapıyor?" diye soruyor davulcu. Dövmelerle kaplı, uzun boylu, zayıf bir adam. Saçları o kadar dağınık ki

Yüzünün büyük bir kısmı.

"Piyano," diye mırıldanıyorum.

"Anahtarlar?" Başını sallıyor. "Fena değil."

"Burada gitar çalıyoruz ama piyanoya saygı duyuyoruz. Nefret etmiyorum." Başçı yumruğuyla göğsüne vuruyor.

"Bir şeyler çalmalısın.

"Evet, kesinlikle. Mulliez'in hayatını ne için riske attığını söyle bana. Jarod gülüyor. "Cadence?"

"Yapamam." Kelimeler gıcırdayarak kaçıyor. Sessiz ve korkulu.

Beni Dutch Cross gibi öfkeli bir canavarın karşısına koyun, dişe diş mücadele ederim.

Kalabalık önünde çalmamı istersen tüm ateşimi kaybederim.

"Neden olmasın?" Jarod bir kaşını kaldırdı.

"Sahne korkum var," diye itiraf ediyorum, ellerimi birbirine kenetleyerek. Bütün grup sessizliğe gömülüyor.

Jarod uzun bir bakışla beni inceliyor, bakışları saçlarımdan kışıma ve tozlu ayakkabılarıma kayıyor. "Mulliez ile nasıl bir ilişkiniz vardı?"

Gruptaki herkes hemen kaskatı kesildi. Ben de öyle.

Ne ima ediyor bu?

"İlginçtir ki, Jarod Cross şoktan çok eğlenmiş görünüyor.

Hemen gerildim.

Amca benimle mi? Olur. Ama değer verdiğim insanların peşinden gitme.

"Efendim. Mulliez beni yeteneğim için seçti." Bakışlarımla grubu delip geçiyorum. "Başka bir sebep için değil."

"Sahne korkunuz varsa Redwood'a girmeye nasıl hak kazandınız?"

Derin bir nefes alıyorum. "Buralarda peruğunuz var mı?" Onlar rock yıldızları. Binada bir çeşit kostüm bulundurmaları gerekir.

"Hayır."

Kalbim daha hızlı atıyor.

Peruksuz yapamam. Yapamam.

Jarod'un eli omzuma düştü. "Cadence, sorun yok.

gerçeği kabul et. Eğer Mulliez...

"Etmedi," diye homurdandım.

Jarod'un eğlenen gülümsemesi daha da büyür.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Hadi Cadence. Yapabilirsin.

Kafeteryadaki bayanlar için bile çalmıştın, hatırladın mı? Dutch beni sayamayacağım kadar çok kez konfor alanımdan çıkardı. İşe yarayıp yaramadığını görme zamanı.

"Pil kutunuz var mı?"

Jarod parmaklarını şıklatır. "Bu kıza örtünmesi için bir şey ver. Kalın battaniyeyi kabul ediyorum ve sol sahnedeki piyanoya yaklaşıyorum.

Artık mürettebatın çoğu merakla bizi izliyor ve Jarod Cross'un neden bu kadar ilgilendiğini anlamaya çalışıyor. Herkesi görmezden geliyorum ve battaniyeyi başımın üzerine çekerek saçlarımı bir örtü gibi örtüyorum.

Gülünç görüldüğümünden eminim ama bu noktada umursamayacak kadar işin içindeyim.

Piyanonun altında ışık yok. Karanlık ve tuşları görmek zor. İhtiyacım olduğundan değil. Her nota kemiklerime kazınmış ve kaburgalarımın derinliklerine gömülmüş.

Gözlerimi kapatıyorum ve oynuyorum. Blind Love ilerliyor ve kumun üzerine yayılıyor. Jarod Cross'un ilk hitinin acılı, asi bir yorumu.

Parmaklarım siyah tuşlarla oynuyor, zaten sinsi olan ritmi ekstra bir kaos dozuyla kaplamak için oktavları tırmanıyor. Daha yüksek. Daha yüksek. Ta ki tek duyabildiğim kalbimin kulaklarımda patlaması olana kadar.

Ve sonra yumuşak. Rüzgar gibi. Akıyor. Hafif. Yerçekimi olmadan. Sostenuto pedalına basıyorum ve son notanın çalmasına izin veriyorum, onları transımdan kurtarmadan önce kalplerini mümkün olduğunca uzun süre kömürlerin üzerinde sürüklüyorum.

Bitirdiğimde ellerimi kaldırıyorum. Çok utanıyorum.

Az önce piyanonun tuşlarına kan sıçrattım. Ya bu pisliği görüp korkaklığıma gülerlerse? Ya anlamazlarsa?

Sahne korkum biraz düzeldi ama o kadar da değil. Güvenmiyorum

Bu battaniyeyi kafamdan çıkarıp kalabalığa bakarsam ne olacağına dair.

Arkamdan yavaşça alkış sesleri yükseliyor. Bir başkası takip ediyor.

Alkışlar salonda yankılanıyor ve şarkının kreşendosuna uyacak şekilde yükseliyor.

"Odaya ihtiyacım var!" -Jarod Cross ağlıyor.

Ayak sesleri duyuluyor.

Fısıltılar koşuyor.

"İnanılmazdı.

"Hayatımda hiç kimsenin böyle çaldığını duymadım." "Dostum, ben neden ağlıyorum ki?"

Sonunda her şey sessizliğe gömülür.

Davulun kapağının hareket ettiğini hissediyorum ve yavaşça başımdan omzuma, oradan da kucağıma düşüyor. Jarod Cross'un mavi gözleriyle karşılaşıyorum ve onu piyanonun üzerine eğilmiş, dudakları kemerli halde buluyorum.

"Bu yeteneği gömmek bir suç olur," diyor sessizce. "Hiç turneye çıkmayı düşündün mü?"

"Ben mi? Tur mu? Hayır." Başımı salladım ve saçlarımı taradım.

Battaniye her yerde kabarmaya neden olmuştu. "Belli ki nasıl çalınacağını biliyorsun. Ve Mulliez'in seni fark etmesi için herkesin içinde çalmış olman gerekiyordu.

"Genellikle peruk takar ve makyaj yaparım.

"Peruk ve makyaj mı?" Alçak sesle ve derinden gülüyor.

Kıvraniyorum. Nefes ver. Konuyu değiştir. "Bay Cross, gerçekten Dutch'ı gözetlememi istiyor musunuz? Cross, gerçekten Dutch'ı gözetlememi istiyor musun? Neden?"

"Oğlumun uyuşturucu sattığından şüpheleniyorum," diyor açıkça. Gözlerim açıldı. Odadaki tüm hava dışarı akıyor ve nefes alamıyorum.

"Uzun zamandır şüphelerim vardı ama Dutch'ın hesabındaki tüm parayı görünce ... araştırmaya başladım. "O... Dutch uyuşturucu kullanmaz. Onu sigara içerken bile görmedim. "Hollandalılar doğaları gereği asidir." Jarod Cross kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yaptığımı düşündüğü hatalardan dolayı benden öz almak için her şeyi yapar."

Ağzım açılıp kapanıyor.

"Araştırmamı yaptım ve siz, Bayan Cooper, oğlumdan korkmuyor gibi görünen tek kişisiniz. Bu yüzden sizi seçtim. Bu yüzden beni hayal kırıklığına uğratmayacağınızı biliyorum."

Tüylerim diken diken olmaya başladı. Bu dünyada her şeyden çok nefret ettiğim tek şey, annemi bir bağımlıya dönüştüren madde ve bu ticaretten kazanç sağlayan insanlar.

Eğer Hollandalılar...

"Hayır. Bunu yapıyorsa saklanacak biri değil - ısrar ediyorum. Hollandalıların pazarlık yapıyor olabileceğini düşünmek neden canımı acıtıyor? Neden bunun bir yalan olmasını umutsuzca istiyorum?"

"Bazı insanlar kendilerini diğerlerinden daha iyi gizler." Jarod Cross davulun kapağını kaldırır. "Gerçek seni saklamak hakkında bir şeyler biliyor olmalısın."

Göğsüm yanıyor. Gülümsemesinin altındaki gerçeği görüyorum. Benimle alay ediyor. Bana meydan okuyor.

O anın tehlikesi bir fırtına gibi göğsümde dolaşüyor, derin ve önsezili. Neler olup bittiğini bilmiyorum ama hızlı ve tehlikeli akıntılara adım attığımı biliyorum. Her an bir taş gibi batabilirim.

"Eğer bunu beni Dutch'tan uzak tutmak için söylüyorsan, zahmet etmene gerek yok. Oğlumla ilgilenmiyorum.

Gülüyor. Çarpık bir ses. "Onun lise aşkı umurumda değil, Bayan Cooper. Tek istediğim ona göz kulak olmanız ve şüpheli bir şey yaptığını görürseniz bana haber vermeniz."

"Yani rapor edebilir misin?"

"Hayır." Masumca göz kırpmıyor. "Onu kendinden kurtarmak için." Yüzünü hüznü kaplıyor. "Ünlü birinin çocuğu olmak zordur. Tüm hatalarınız dünyaya sergilendiğinde daha da kötü. Ben onun babasıyım. En büyük dileğim onu korumak.

Annemin de bize karşı bu kadar düşünceli olmasını dileyerek başımı sallıyorum.

Jarod Cross piyanonun etrafında yürüyor. Eli piyanonun tepesine düşer. "Hayran toplantılarını

Londra mı?"

Dizlerimin bağı çözüldü. "Açık mı? Senin için mi? Hayır, açamazdım.

"Bunu bir düşün." Saatine bakıyor. "Bugünlük bu kadar yeter.

Gidebilirsin." "Bekle." Ayağa kalktım.

Dönüyor, mavi gözleri karanlık ve değerlendirci. "İstedğin başka bir şey var mı?"

"Evet." Sertçe yutkundum. "Bana burs ya da para bulmaktan bahsetmiştin." "Evet..."

"Bunların hiçbirini istemiyorum." "Ne istiyorsun?"

"Arkadaşım haksız yere suçlandı ve okuldan atıldı.

Onu geri getirebilir misin?

"Arkadaşınız mı? Yangını başlatan kişi o olabilir mi acaba? Çenesini ovuşturuyor.

Nefesimi tutuyorum. Jinx'le yaptığım anlaşma A planı ama ondan üç dileğimi almadıkça Jarod Cross'un bundan kurtulmasına izin vermeye niyetim yok.

Bunu düşünür ve başını sallar. "Onu geri getirebilirim. Kalbim umutla kabarıyor.

"Ama bu yıl mezun olamayacak."

Omuzlarım çöktü. "Hayır."

"Ve o her zaman yangını çıkaran kişi olarak hatırlanacak." Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten istediğin bu mu?"

"Hayır. Onun okula geri dönmesini istiyorum ve....

"Yani, ödemeni başkası için mi harcamak istiyorsun?" "Evet."

Bir saniye bile tereddüt etmedim.

"Ne kadar tatlı." Sesinde derin bir eğlence ve başka bir şey var.

Çözemediğim bir şey. Tek bildiğim bunun bir iltifat olmadığı. "Bana istediğimi verin Bayan Cooper, ben de arkadaşınıza yardım etmek için elimden geleni yapayım."

Sertçe yutkunuyorum. Bu sözleri duymama rağmen hâlâ şeytanla yatıyormuşum gibi hissediyorum.

Jarod Cross elini sallar. "Şimdi gidin. Lucien sana ihtiyacın olan şeyleri verecek."

"İhtiyacım olan şeyler mi?"

"Oğlumu gözetlemek için." Döndü ve bana baktı. "Umarım

Sizin hakkınızda harika şeyler duydum Bayan Cooper. Beni hayal kırıklığına uğratmayın.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Hollandaca

Bir kadının yıldızları görmesini nasıl sağlayacağımı biliyorum. Ona nasıl dokunacağımı, onunla nasıl oynayacağımı, daha fazlasını isteyene kadar onu nasıl kızdıracacağımı biliyorum. Emirlerimi kulağına nasıl fısıldayacağımı, vücudunu nasıl kontrol edeceğimi, ona mümkün olan her şekilde nasıl sahip olacağımı biliyorum. Ama randevuyu nasıl planlayacağımı bilmiyorum.

En azından kızın oturup yemek yediğı ve eğlendiğı bir yemek değil. Cadence'in onun için hazırladığım mum ışığındaki akşam yemeğinde bana bağırması ve ardından gözyaşlarına boğulması aklıma geldikçe ürperiyorum.

Onu ağlarken görmekten nefret ediyordum ve artık ağlamasının sebebi olmak istemiyorum.

Zane buketi bana doğru iterken kaşlarımı çatarak, "İJores'i sevmiyor," diye mırıldanıyorum. Odamda oturmuş, hayatımın en büyük mücadelesini düşünüyoruz: Cadence'i benimle çıkmaya ikna etmek.

"Süslü yemekleri de sevmez," diye ekliyorum. Cadence'in kulağına ısıp koparmadığı tek an, öpücüklerimle dudaklarını acıttığım ya da dilimle vücudunu işaretlediğim anlar.

"Kapa çeneni ve ona İJores'i ver, Dutch. Bu garanti bir galibiyet.

"Hayır," diye kaşlarımı çattım. "Denedim. Yangının olduğu gün. Ve yine o gün sınıfta. Çıldırdı."

"Muhtemelen okulda onu baştan çıkarmaya çalıştığın içindir," diyor Finn robot gibi. Gözleri bir kitapta. Sayfayı çeviriyor ve bir sonraki bölüme geçerken keskin bir ses çıkıyor.

Ürperiyorum. "Ona çıkma teklif edersem beni dışarıda görecek değil ya." "O zaman neden evine gitmiyorsun?" diye öneriyor Zane.

"Orada onun için güzel bir şey yap."

"Beni içeri almıyor." "Karışıyor."

"Elbette. Haneye tecavüz çok romantik," diye mırıldanıyor Finn.

"O gece adam geldi ama kadın yine de gitti.

Sertleşiyorum ve Zane'e karanlık bir bakış atıyorum.

Finn bir kaşını kaldırıyor. "Amaç seninle yatmasını sağlamak mı yoksa senden hoşlanmasını sağlamak mı? Çünkü konu sen ve Cadence olduğunda, ikisi birbirinden tamamen farklı şeyler."

"Önemli olan benimle evlenmesini sağlamak." "O zaman en azından senden hoşlanmalı."

Zane homurdanıyor. "Eğer bu bir gereklilikse, neden evliliklerin yüzde ellisi boşanmayla sonuçlanıyor?"

"Cadence ve ben boşanmıyoruz." Onu kaybetme düşüncesi bile içimde bir şeyleri kırma isteği uyandırıyor.

"Boşanacağınızı söylemiyorum. Aslında soruyorum." Finn ve bana baktı.

"Karılar ve kocalar artık birbirlerini gerçekten seviyor mu?"

Finn, "Bunu hep başlangıçta yapıyorlar," diyor.

Zane gözlerini devirir. "Bence Hollandalılar büyük oynamalı.

Fransa'ya bir gezi planlayın. Onu şu romantik dönme dolaplardan birine bindir ve orada evlenme teklif et. Kızlar buna bayılır."

"Dönme dolabın tepesinde, kaçamayacağım bir yerde mi?" Çenemi ovuşturuyorum. "Bunu sevdim."

Finn, "Önce onu Paris'e giden bir uçağa bindirmelisin," diyor.

Zane ve ben bakışlarımızı değiştiriyoruz.

İkimiz de aynı anda ağızımızı açıyoruz ama daha ne düşündüğümüzü söyleyemeden Finn, "Eğer onu 'kaçıracağını' söylersen gitarının tellerini keserim," diyor. "Kanıtla," diye homurdandım.

"Cadence gitarını öldürüp yaşayabilen tek kişi," diye gülüyor Zane.

"Onu köşeye sıkıştırmaya devam edersen senden sonsuza dek nefret edecek," diye uyarıyor Finn. "Zane'in dediği gibi, benimle evlenmek için benden hoşlanmasına gerek yok." "Yani onu tehdit etmeye mi karar verdin?"

"İkimizin de hissettiklerini ona itiraf ettirmeye karar verdim.

Kaşlarımı çattım. "İşi zorlaştıran o."

Ve seni tehdit olarak gören kızın seninle evlenmesini isteyen sensin.

Cadence aptal değil. Çaresiz de değil. Sana aşık olması için onu zorlamak mı istiyorsun? Kavurucu bir ateşle gidemezsin. Denedin.

Ve şimdiye kadar işe yaramadı.

"O zaman ne öneriyorsun?" diye homurdanıyorum, sinirli bir şekilde. Bir çocuk yaratmak için onlardan yardım istemiyorum. Onu yatağa yatırmak yeterince basit.

Ona her dokunduğumda, Cadence benim için hazır oluyor. Ne derse desin, aramızdaki kimyayı inkar edemez.

Ama bana karşı bir şeyler hissettiğini ona nasıl itiraf ettireceğimi bilmiyorum.

"Bu konuda akıllı olun. Gizli bir silahın var." Zane yatağımdan atladı. "Neymiş o?"

"Kız kardeşi."

Bunu düşünürken olduğum yerde donup kaldım.

"Şüphe." Zane kaşlarını çatıyor. "Kız kardeşi on üç yaşında."

"Kastettiğim bu değildi."

"Ne demek istediğini anladım," diye mırıldandım.

Zane'in kaşları kalkıyor. "Oh. Oh. Aslında bu fena değil." "İyisin, Finn."

Sanki her şey çok açıkmiş gibi omuzlarını silkiyor. Kibirli piç.

Telefonu elime aldım ve Viola'ya bir DM gönderdim.

Sanki bekliyormuş gibi hemen cevap veriyor. "Ne dedi?" Zane omzumun üzerinden bakıyor.

"Bana bir dakika ver." Kaşlarım konsantrasyonla çatıldı. "Numaranı istedim."

Sekmeye tıklayarak Viola'nın bana verdiği numarayı çeviriyorum ve telefonun çaldığını duyuyorum.

Zane yanıma geliyor ve kulağını hücreme dayıyor. Finn kitabıyla oturuyor ama tek bir sayfayı bile çevirmediği için dikkatinin dağılmadığını anlayabiliyorum.

Uzun bir halka var.

Sonunda klik sesi geliyor.

Utangaç bir ses, "Bu... Dutch Cross mu?"

"Merhaba, Viola." der.

"Eep!" Kız gibi bir çığlık atıyor. "Dutch Cross'un beni aradığına inanamıyorum!"

"Nasılsın Vi?" "İyiyim."

Başı dönüyor gibi.

Zane dairesel bir hareket yaparak acele etmemi işaret ediyor.

Boğazımı temizliyorum. "Vi, bize söz verdiğin iyiliği hatırlıyor musun?"

"Mm-hm," diyor hevesle.

Makyaj eğitiminde ona yardımcı olduktan sonra Viola nezaketimizi unutmayacağına dair yemin etti.

Önce Finn'e sonra da Zane'e baktım. Kalbim küt küt atarken Cadence'in kız kardeşine seslendim. "Bu iyiliği paraya çevirmem gerekecek."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Kadans

"Uyan. Cadey, uyan.

Biri yatağıma atlıyor ve eğer beş saniye içinde durmazsa onu karate tekmesiyle yan odaya atacağım.

-Cadey!

"Urg, git buradan," diye mırıldandım anlaşılmaz bir şekilde.

Hafta sonu geç saatlere kadar uyuyabildiğim tek zaman ve çok yorgunum. Sabah ikiye kadar uyuyamamam da yardımcı olmadı. Jarod Cross'un suçlamaları kafamın içinde dönüp duruyordu.

Dutch mı? Uyuşturucu satıcısı mı?

O kadar yersiz ki gülebilirim ama düşündükçe daha az saçma geliyor.

Bunu başarabilecek kadar korkutucu. Suçüstü yakalasalar bile hiçbir öğretmen ona bir şey söylemez. Soğuk ve dikkatsiz. Bu süreçte zarar verdiği insanlar umurunda bile değil.

Ancak tüm acımasızlığına rağmen, aşmayacağı sınırları olduğunu düşündüm.

Yanılmış mıydım, gardımı düşürmüş müydüm, kız kardeşimin en nefret ettiğim türden bir adama yakın olmasına izin vermiş miydim?

-Cadey!

İnliyorum ve güneş ışığının göz kapaklarımdan parlamasını engellemek için bir kolumla yüzümü kapatıyorum. Altın ışık herkesten fışkırıyor.

başımı ağrıtıyor.

Viola omuzlarımı sarsıyor. "Eğer şimdi kalkmazsan, şarkı söylemeye başlayacağım.

"Hayır!" Oturana kadar ateş ediyorum.

Viola gülüyor, güzel kahverengi gözleri parlıyor. Annem döndüğünden beri onu ilk kez bu kadar geniş gülümserken görüyorum.

Vücudumdaki yorgunluk hemen kayboluyor.

Ben de gülümsüyorum. "Neden bu kadar neşelisin?" "Çünkü nihayet Cumartesi. Hafta sonunun gelmesi çok uzun sürdü."

Yatağımın kenarına oturuyor ve yatak onun ağırlığıyla zıplıyor.

"Cumartesi temizlik günü". Gözlerimi ovuşturuyorum.

"Hadi, Cadey." Alt dudağını uzatıyor ve elimi tutuyor.

Onu ileri geri hareket ettirerek, "Bugün dışarı çıkıp eğlenceli bir şeyler yapamaz mıyız?" diyor.

Bir esneme çenemi kırıyor ve kelimelerimin düzleşmesine neden oluyor. "Hangi parayla?"

"Biraz param var."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Natasha Bombark bir parti verdi, bu yüzden normalden daha fazla makyaj işim oldu." Viola yatıştırıcı bir hareketle iki elini havaya kaldırıyor. "Bana söylediğin gibi paranın üçte birini biriktirdim ama eğlenceli bir şeyler yapmak için yeterince para kaldı." "Neden gidip kendi arkadaşlarıyla eğlenceli bir şeyler yapmıyorsun?" "Çünkü seninle bir şeyler yapmak istiyorum." Kıpırdamadan duruyor ve dizlerini göğsüne doğru çekiyor. "Annem döndüğünden beri farklı bir dünyada yaşıyormuşum gibi hissediyorum."

Kalbim suçluluk duygusuyla çırpınıyor. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Üzülme." İç çekiyor. "Üzgün olan benim. Her konuda haklıydın.

Annemin seni saklamaya zorladığı o sırlarla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Viola düşünceli görünüyor. "Sanırım onun nasıl biri olduğunu unuttum. Ya da belki bu sefer farklı olmasını istedim. Ama hiçbir şey değişmedi. Muhtemelen bir şey çalmak için bir günlüğüne bizimle geri geldi ve o zamandan beri onu görmedik. Neredeyse üç gün oldu ve aramadı bile."

Gözlerim yatağa düşüyor. Çözülen ipliklerden birini çekiştiriyorum.

"Annem konusunda yanılmışım ama yine de her şeyi tek başına yapman gerektiğini düşünmüyorum. Gerçekten yardım etmek istiyorum. Viola ayaklarını sürüyerek yanıma geldi. "Sadece bugün değil. Her konuda."

"Neden uyumama izin vererek bana yardım etmiyorsunuz hanımefendi?" Burnuna dokunuyorum.

"Ben ciddiym Cadey. İşbirliği yapmak için daha fazlasını yapabilirim. The Kings ile yayınladığım video viral oluyor. Artık para kazanmaya hak kazandım. Bu da gelecekte görüntülemeler için ödeme alacağım anlamına geliyor."

"Bu harika Vi. Kanalının geliştiğini fark etmediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Hayatım öyle aksiliklerle dolu bir kasırgaya dönüştü ki, kaosun ortasında kız kardeşim geride kaldı.

Çenemi kaldırıyorum. "Biliyor musun? Haklısın. Annem öldü ve hayatlarımız bu garip arafta kaldı diye yaşamayı bırakmamız gerekmiyor."

Viola parlıyor. "Benimle gelir misin?"

"Elbette. Giyinmeme izin ver.

Viola yumruğunu kaldırıyor ve muhtemelen bir saat sürecekt bowling salonu gezisi ve belki biraz kızarmış soğan halkası için aşırı heyecanlı görünüyor. Ama o mutluydu, ben de mutluyum.

Duştan sonra kendimi biraz daha zinde hissediyorum.

"Hazırım," diyorum, çantamı başımın üzerinden kaydırıp oturma odasına giriyorum.

Kız kardeşim iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor. "Cadey, ne giyiyorsun?" "Bowling takımım," diyorum, büyük boy tişörtümü, kot pantolonumu ve yıpranmış spor ayakkabılarımı göstererek. "Çok rahat."

Viola'nın gözleri korkmuş görünüyor. "Rahat olmak istemiyorum! "Rahat ve şık" dedim!

"Bu çok rahat." Büyük gri kolunu çekiştiriyorum. Dehşetle verdiği yanıt karşısında biraz utandım. "Öyle değil mi?"

"Benimle gel." Viola elimi tutuyor ve odasına gidiyor. Yatağın üzerine neredeyse yirmi elbise attıktan sonra sonunda kısa, IJuido desenli bir elbisede karar kılıyor. "Al. Bu ceketle eşleştir." Bir ceket çarptı yüzüme

Krem rengi kot. "Çok şirin olacak." "Bu çok fazla değil mi-"

"Oturun. O!"

"Pekala. Pekâlâ. Sakin ol." Ona karşı burnumu kırıştırıyorum. Onun yoğunluğu bana Hollandalıları hatırlatmaya başladı. Belki de artık Krallar'ın etrafında takılmasına izin vermemeliyim. Israrcı olmaya başladı.

"Bu taraftan." Viola bana işaret ediyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Makyajını mı?"

"Vi, zahmet etme. Ben senin gibi değilim. Makyaj benim için eğlenceli değil."

"Piyano çalmak için makyaj yapıyorsun".

"Bu sadece sahne korkumla başa çıkmanın bir yolu. Bugün sadece takılalım. Süslenmeye gerek yok.

"Arada bir giyinip kuşanmalısın. Sadece kendin için," diyor kararlılıkla başını sallayarak.

"Hayır-"

"Bla, bla, bla. Sıkıcısın. Anladım. Şimdi otur bakalım.

Karşı koymak istiyorum ama kendime bunun onun günü olduğunu söylüyorum. Bowlinge gitmek için yüzüme makyaj yapmayı seviyorsa, şikayet etmeyeceğim.

Vi benimle işini bitirdikten sonra bir ayna alıp reIJejo'ma bakıyorum.

"Vay canına, bana benziyor ama... parlak.

"Tabii ki. Bu senin yüzün." Çenesini kaldırıyor. "Bugün hafif ve doğal tuttum. Ben buna klasik 'ıslak' diyorum. Seni bir melek gibi gösteriyor."

"Çok beğendim. Vi, çok etkilendim. Kendini gerçekten geliştirmişsin.

"Teşekkür ederim." Eğildi. Birisi kapıyı çalıyor.

Vi ciyaklıyor ve gülümsüyor, "Erken geldin".

"Kim erken geldi?" Midem sıkışıyor. Onu görmemiş olsam da, kapının önünde kimin durduğuna dair bir fikrim var. "Viola." Adı bir uyarı gibi ağızımdan kaçıyor.

Kız kardeşim bana göz kırpmıyor, dans ederek odadan çıkıyor ve ön kapıyı ardına kadar açıyor.

Dutch ışıklar içinde belirir. Tüm güneşe rağmen, gölgeler hala onu çevreliyor. Gözlerimi dağınık sarı saçlarında, hemen altındaki dövmeleleri gizleyen deri ceketinde, kot pantolonunda ve özel tasarım spor ayakkabılarında gezdiriyorum.

"Hadi ama." Vi kolumu tuttu ve beni geri çekmeye çalıştı. Bacaklarım yere sabitlenmişti. Bütün gece dönüp durdum, birlikte geçirdiğimiz anları tekrar tekrar yaşadım.

Dutch'ın canavarlığının altında gördüğüm insanlık kalıntılarının kafamda yaratılıp yaratılmadığını merak ediyordum.

Nefesim yettiğinde nefret ettiğim bir insana kendimi açıp açmadığımı merak ediyordum.

Para. Güç. Şimdi de uyuşturucu mu? Yakalanmak istemediğim karmaşık bir ağ.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim keskin. Soğuk.

Dutch'ın yüz ifadesi, kaşlarının neredeyse fark edilmeyen bir şekilde seğirmesi dışında aynı kalıyor. Bu düzeyde bir düşmanlık beklemiyordum - ne bekliyordu ki, kız kardeşimi kendi emellerine alet ederse onu kollarımı açarak kabul edeceğimi mi?

"Cadey," dedi Vi kolumu çekiştirerek, "Dutch'a bugün onunla çıkacağımıza dair söz verdim zaten."

"Neden ona böyle bir söz veresin ki?"

"Bir iyilik istedim." Dutch bana bakıyor ve sarı saçlarının bir kısmı gözlerinin üzerine düşüyor. Güçlü parmaklarıyla geri itiyor.

O bir uyuşturucu satıcısı.

"Lütfen?" Vi surat asıyor. Bir uyuşturucu satıcısı.

Kalbim çarpıyor. Bir baba kendi çocuğu hakkında yalan söyler mi? Bu suçlamada doğruluk payı yok mu?

"Cumartesi günü bizimle takılmaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?" diye soruyorum ve Dutch o kehribar gözleriyle bana bakıyor.

Bunu daha önce hiç görmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum.

"Bu dünyada bugünü seninle geçirmekten daha çok yapmak istediğim bir şey yok," diyor. Sonra doğrulur ve sanki bugün seninle

yalnızız. "Ve Vi.

Viola homurdanıyor. "İyi kurtardın."

Donup kaldım, tereddüt ettim. Kararsızım. Sadece ben olsaydım, riske girebilirdim. Ama konu Vi. Eğer kız kardeşim bu adamlara daha fazla bulaşacak olursa....

"Hadi!" Viola arkamdan atlıyor ve beni ileri doğru iterek kapıya doğru sürüklüyor. "Bugün beni öldürse bile eğleneceksin Cadey!"

Bu ifade karşısında ürperdim.

Jarod Cross'a inanacak olursak, Dutch'la takılmak ikimizi de öldürebilir.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Kadans

Boş lunaparka bakıyorum. Güneş rengarenk oyuncakların üzerinde parlıyor, ışıklar tam üç kişilik bir kalabalığı karşılamak için yanıp sönüyor.

Benim için. VI. Felemenkçe.

"Herkes nerede?" diye merak ediyor Vi, solgun parmakları çantasının askısına dolanıyor. "Kapalı mı?" "Halk için, evet."

Kız kardeşim ve ben başımızı çevirip Dutch'a bakıyoruz.

"Kiraladım" derken sesi rahattı.

"Kiraladın mı?" Ciyakladım.

"Bunun fiyatı ne kadar?" Viola öksürüyor.

"Öğleden sonra kiraladığımız kadar değil," diyor Dutch, sinirli bir ifadeyle. "Ama ev sahibini ikna edemedim. Jarod Cross konserine iki VIP bilet hediye ettikten sonra bile.

Primini ödemediği için kızgın....

Ben hâlâ burayı günün herhangi bir saatinde kiralayabileceği gerçeğini kafamda oturtmaya çalışırken. "Yani burada kimse yok mu? Tek bir kişi bile mi?

"Operatörler burada," diyor Dutch.

"Ama bunun dışında?" Vi ayak parmaklarının ucunda zıplar.

"Bunun dışında, sadece biz varız".

"Sadece biz mi?" Vi'nin sesi sanki derin bir helyum çekmiş gibi çıkıyor.

"Uzun süre beklemek yok. Kalabalık yok. Ne isterseniz yapabilirsiniz."

Vi yumruklarını sıkıyor. "Bu hayatımın en güzel günü!"

"Dutch, neden...?"

Parmağını dudaklarıma koyuyor. Vücudum bu dokunuşla titriyor.

"Bugün tek işiniz eğlenmek. Tek yapman gereken bu. Bana sorular sor. Azarla beni. Benden nefret et. Aklına ne gelirse. İşimiz bittiğinde yapabilirsin.

"İşimiz ne zaman bitecek?" diye soruyorum, sert öğretmen ses tonumdan nefret ederek ama ona boyun eğmek istemeyerek. Jarod Cross bana bir uyarıda bulundu ve sırf Dutch vücudumu ısıtıyor diye bunu göz ardı etmek istemiyorum.

Breeze beni uyarı işaretlerine karşı kör olmakla suçladığından beri daha iyisini yapmaya çalışıyorum. Şu anda doğru hissettirip hissettirmedeği umurumda değil. Hayatımda bir uyuşturucu satıcısına asla ama asla müsamaha göstermeyeceğim. Asla. Dutch eğiliyor ve gözlerindeki altın benekler daha da parlıyor.

"Yeterince eğlendiğin zaman.

Kaşlarım düşüyor.

"Hadi şu hız trenini deneyelim!" diye bağıyor Vi, steroid almış bir kurbağa gibi bir aşağı bir yukarı zıplayarak.

Dutch bana ukala bir sırıtiş atıyor ve başını ona doğru çeviriyor.

Şüphelerimi bir kenara bıraktım ve onları takip ettim.

Vi'nin hatırı için bunu durdurmayacağım ama kim olduğundan emin olana kadar Dutch Cross'un bana daha fazla yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Onların iyiliği

için. Ve

benim için.

Tüm araçlara binmiş olan Vi, yemek alanındaki plastik sandalyelerden birine oturmaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşmüştür.

Dutch güler ve bir külah dondurma uzatır. "Dağıtmaya hazır mısınız?"

"Bana bir dakika verin. Bacaklarımı hissedemiyorum. Kız kardeşim gürültülü bir şekilde nefes veriyor.

Ona gülümsüyorum. Bugünkü niyeti ne olursa olsun, Dutch'ın hakkını vermeliyim. Vi harika vakit geçiriyor. Uzun zamandır bu kadar çok güldüğünü duymamıştım. Kalbim o kadar dolu ki patlayabilir.

Bir hışırtı duyuyorum ve Dutch'ın varlığını yanımda hissediyorum. Ceketini çıkarmış, bir ileri bir geri volta atarak ısınıyor. Mürekkeple kaplı yağsız kaslarına dikkat ediyorum. Kot pantolonu inanılmaz uzun bacaklarını sarıyor. Kişiliği berbat olsa da, vücudu... o kadar da kötü değil.

Bana o vücudun neler yapabileceğini gösterirken boynunu tuttuğum anılar zihnimi dolduruyor.

Bacaklarımın arasından bir sıcak darbe daha geliyor. Kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum.

"Eriyorsun," diyor Dutch. "Ne?" diye bağıyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Dutch bana ne yaptığını biliyormuş gibi gülümsüyor. "Dondurman.

"Oh." Gözlerimi kırıştırıyorum ve dondurmanın parmaklarıma döküldüğünü fark ediyorum. "Vi, bana bir peçete getirebilir misin?"

"Bir saniye." Ayağa kalkıyor ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor. "İzin ver," diyor Dutch. Öne doğru eğiliyor ve sıcak dilini parmağımın üzerinde gezdirmeden önce bana hınzırca bir bakış fırlatıyor.

Açgözlülükle emerken ağızım bir tıslamayla açılıyor ve ardından dişleriyle tenimi nazikçe sıyrıyor.

Karnımın alt kısmındaki sıcaklık bir cehenneme dönüşüyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor. "Onları aldım," diyor Vi, aceleyle geri dönerek.

Yüzüm alev alev yanarken yürüyüp gidiyorum.

Vi olduğu yerde durur. "Cadey, neden bu kadar kızardın?"

"Burası çok sıcak," diyor Dutch. Sırtımı ovuyor. Elleri ceketime sürtünürken saf bir sıcaklık hissediyorum.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Çok sıcak."

Vi omuz silkiyor ve bana bir peçete uzatıyor.

Peçeteye uzanıyorum ve Dutch'a kızgın bir bakış atıyorum.

O kendini tamamen kontrol ediyor gibi görünüyor ama ben tam tersiyim. Bana tekrar dokunmasını istiyorum. Ona dokunmak istiyorum. Onu benim kadar kırılmış, nefessiz ve muhtaç görmek istiyorum.

Uyarı işaretlerini görmezden gelmemeye ne oldu? Kim olduğunu öğrenene kadar ona yaklaşmamaya ne oldu?

Daha iyisini yapmak
zorundayım. Daha iyisini
yapacağım.

Ama gün geçtikçe fantezinin içine daha çok çekiliyorum.

Ya her günüm bu kadar güzel geçseydi? Ya Vi'nin kahkahalarını hep böyle duyabilseydim?

Kendimi umutlu hissederken yakalıyorum ve bunu bir kenara bırakıyorum.
Bu bizim gerçekliğimiz değil. Yaşadığımız hayat bu değil, hatta belki de hak ettiğimiz hayat bile değil.

Aklımın bir köşesinde hafif bir endişe var.

Mutlu olmak, böylesine lüks bir şekilde eğlenmek normal mi?

Ya bu Vi'yi gelecekte sıkıntıya sokarsa?

Ya bir kez sahip olup size ait olmadığını fark etmektense onu görmemiş, tatmamış ve deneyimlememiş olmak daha iyiye? Asla size ait olmayabilir.

Tek istediğim kız kardeşimin para, alışveriş ya da annesinin gizlice odasına girip eşyalarını çalması konusunda asla endişelenmemesi.

Ve işte bize daha iyi bir yaşamın ipuçlarını veren Hollandalılar.

... Ama tuzağa düşmeme izin verirsem, bu sadece hayal kırıklığına yol açacaktır. Hayaller, arzular... çok kırılğanlar. Tek bir dokunuşla paramparça olurlar.

Güneş batmaya başladığında Vi'yi kendime çekiyorum ve Dutch'ın önünde duruyorum. "Bugün için teşekkürler ama bence artık eve gitmeliyiz.

"Eve gidemem," diyor Vi. "Ne? Neden?"

"Bir grup projem var.

Gözlerim yerinden fırladı. "Ne demek istiyorsun, bu sabah ödevin olduğunu söylemedin mi?

"Çünkü bugün seninle gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum." "Viola," diye tükürdüm.

Masumca gülümsüyor ve Dutch'a bakmak için kafasını etrafımda dolaştırıyor. "Beni arkadaşımın evine götürebilir misin?"

Dutch arabasının anahtarlarını parmağında gezdiriyor. "Atla." Viola'yı Shanae'nin annesine götürüyoruz, ne Breeze ne de ben müsait olmadığımızda kardeşime bakacağına gerçekten güvendiğim birkaç anneden biri. Arabayı park ettikten sonra iniyorum ve kız kardeşimi iki omzundan tutuyorum.

"Vi," diye yumuşak bir sesle konuşuyorum, "bunu senden istediği için uyurmuyorsun, değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Dutch bu gece bizi kampa götüreceğini söyledi. Kaşlarını çattı. "Gerçekten gitmek istiyorum ama bu projenin Pazartesi günü teslim edilmesi gerekiyor. Shanae ve ben bütün gece çalışmak zorunda kalacağız çünkü son dakikaya kadar bekledik." Vi'nin ödevini son dakikaya bırakması tamamen inandırıcı. Ve bana söylememiş olması da inandırıcı.

Yine de boşa kürek çekiyorum. "Belki yarın üzerinde çalışabilirsin. "Shanae'nin yarın kilisesi var."

"Ama..."

"Dutch'la yalnız kalmaktan bu kadar mı korkuyorsun?" Viola kaşlarını oynatıyor. "Çünkü eğer onu istemiyorsan..."

"Sen on üç yaşındasın. Sakın bu şakayı bitireyim deme."

Ablam gülüyor. Ablam gülüyor. "Bugün gerçekten eğlenmedin." "Eğlendim," diye itiraz ediyorum.

"Hayır, sen bana hep ne yapmak istediğimi sordun. Neye binmek istediğimi. Ne yemek istediğimi. Bir kez olsun, neden biraz eğlenmiyorsun? Vi, Dutch'ın arabadan indiği ve arabaya yaslanıp beni beklediği yere doğru başını sallıyor. "Eminim yardım edebilir." Kalbim küt küt atıyor.

"Sana mesaj atarım, Cadey." Kız kardeşim bana bilmiş bir gülümsemeyle bakıyor. "İçimde ikimizin de geceyi dışarıda geçireceğine dair bir his var."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hollandaca

"Burası kamp mı?" Cadey gözlerini önündeki manzaradan ayırmadan söylüyor. Işık dizileri yaprakları delip geçiyor ve ormanın zeminine altın rengi ışık huzmeleri gönderiyor. Ahşap çiteler ağır dalların üzerinde sallanıyor. Sıcak tonlar. Tembel bir hamak. İnanılmaz derecede parlak bir mimari. "Bu mu?"

Cadence vurgulamak için işaret ediyor.

Sırtıma dudaklarımdan uzak tutmaya çalışıyorum. Cadey beni manyak gibi sırtırken yakalarsa her şeyi onu yalnız bırakmak için planladığımı düşünecek.

Kardeşimin tavsiyesine uydum ve bugünü ona ve Vi'ye adadım. Özellikle Vi'ye.

Umarım bu da onu etkilemiştir.

Onlara göz kulak olabileceğinizi gösterin. Bir centilmen ol,' Finn'in tavsiyesiydi.

Kızların yataklarımızı bizden ve kendilerinden nefret ederek terk etmelerine ama Finn'i onun için ölmeye hazır olarak bırakmalarına şaşmamalı. Onun tavsiyesine uymaya karar verdim. Bu gece Cadey ile soyunmak gibi bir beklentim yoktu. Hayaller? Fanteziler? Evet. Ama onu yalnız yakalayana ve umutsuzca istediğim şekilde tadını çıkarana kadar beklentinin azalacağını düşündüm.

Sabrımın ödülünün bu kadar çabuk geleceğini tahmin etmemiştim.

"Bugün bize ne kadar harcadın?" diye mırıldanıyor Cadey, bana yaklaşarak. Yüzü yukarı doğru dönük. Dudakları

Zehir dolu tombul gözler. Beni boğazımdan yakalayan gözler.
Saçlarım esintiye karıştı.
İnanılmaz derecede etkileyici. Tenime kazımak istediğim bir sanat
eseri.

"Dutch."

"Para hakkında çok soru soruyorsun," diyorum kollarımı
göğsümde kavuşturarak.

"Sana ne kadar geri ödeme yapmam gerektiğini hesaplamaya çalışıyorum".
Ona uzun uzun baktım. "Bana geri ödeyebileceğin birkaç yol
düşünebilirim.

Kızardı. Daha çok kızardığını fark etmeye başladım. Önceden de
kızarırdı ama bu kadar değil. Onu masalara, karanlık köşelere, sessiz
alanlara yasladığımda bile kızarmıyordu.

Ama görünüşe göre bekaretini kaybetmek onu cesur olmaktan
çok utangaç yapmış.

Bunu sevdim.

Kendini sürekli bana atan kızlar sıkıcıdır. Cesur ve korkusuz
Cadence Cooper'ın yumuşadığını görmek güzel.

Bakışlarını kaçırıyor ve bütün gün takındığı o sert, güvensiz ifadeyi
takınıyor. Varlığımın onu derinden rahatsız ettiğini hissediyorum.

Nefret ve rahatsızlık arasında hangisi daha kötü bilemiyorum.

Elimde bir fırsat olduğunu ve bunu boşa harcamayacağımı
biliyorum. "Bunu sadece Vi fotoğraf çekmemi istediği için kabul
ettim," diyor Cadey, sanki kendini ikna etmesi gerekiyormuş gibi
konuşarak. "Hadi içeri girelim. Ben birkaç fotoğraf daha çekip eve
gideceğim."

Bu kızı bu gece bırakmamın imkanı yok. Onunla işim
bitene kadar olmaz.

"Bu taraftan." Kolumla işaret ediyorum.

Cadence çantasını cebine koyar ve kalın ağaç gövdesine
yaklaşır. Tahtaya çivilenmiş bir merdiven vardır.

"Anladın mı?" diye soruyorum, tereddüt ettiğini hissederek.

"Tabii ki." Alay ediyor ama gözleri giydiği dolgu topuk sandaletlere
takılıyor. Çok seksi görünüyorlar, ama değiller

tam olarak doğru tırmanma ekipmanı.

Ben yardım teklif edemedim Cadence kararlılıkla başını sallıyor ve ilk bara ulaşıyor. Onu takip ediyorum, tırmanırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Eteğinin kumaşı sallanıyor ve çoraplarını görebiliyorum.

Pantolonum daralıyor.

İç çamaşırını bile görmüyorum ama aklımı kaçırmama yetiyor.

Konu ona gelince hiç mantıklı davranmadım.

"Ah!" diye bağırır Cadence. Ayakkabılarından biri kurdeleden kaydı. Anında harekete geçip avucumu arkasına vuruyorum ve düşmemesi için onu sabit tutuyorum.

"İyi misin?"

"Evet," diye mırıldanıyor.

Kendime engel olamayıp onu okşadım. "Bir şeyin yok. Sadece devam et."

Cadence bana baktı. "Dokunma, Dutch.

Teslim olmak için iki elimi de kaldırıyorum ama bu sefer gülümsemem silinmiyor.

Yanıt olarak gözlerini kısıyor ve yolun geri kalanını başarıyla tırmanıyor. Kısa süre sonra ben de ona katılıyorum ve merdivenleri kolayca çıkıyorum. Oraya vardığımda Cadence'in sert sözlerle beni beklemesini bekliyorum ama o manzara karşısında soluk soluğa kalmakla meşgul.

"Bu inanılmaz," diye fısıldıyor. Ay ışığı ağaçların tepesinden dökülüyor, gümüşü çizgiler görkemli bir yeşili taçlandırıyor. Yıldızlar dokunulacak, öpülecek kadar yakın. Gözleri kör edecek kadar parlak.

Telefonumu elime alıp onun fotoğrafını çekiyorum, yüz ifadem büyülenmiş ve hayret içinde.

Cadence bunu fark eder ve transtan çıkar. "Az önce fotoğrafımı mı çektin?"

Telefonumu cebime koydum. "Hayır."

Gözleri kısıldı. Bana inanmıyor.

Yaklaşıyorum. Yüzüm dikkatle nötr ama içimde uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde canlı hissediyorum.

Ona ne kadar takıntılı olduğumu bilse çılgılık atar mıydı? Gitarımı her çaldığımda onu okşamayı tercih ettiğimi duysa korkudan titrer miydi? Yorgunluktan iç çektiğinde nefesimi tuttuğumu, o ağladığında yıkıldığımı?

Sanki tüm dünya onun omuzlarındaymış gibi davranıyor. Bu yükü onun üzerinden almak istiyorum. Sadece bir geceliğine bile olsa.

"Soğutucuda atıştırmalıklarım var. Şu kocaman, kabarık halı yeni. Uyku tulumlarından daha rahat görüldüğü için aldım. Projektör, bulabildiğim tüm aptal, kadınsı filmlerle dolu bir bilgisayara bağlı." "Kadınsı filmler mi?" Dudakları gerilir.

"Hepsini aldım. Vi'nin burada olacağını düşünmüştüm ve hangi filmleri izlemekten hoşlandığını bilmiyordum."

"Bütün bunları gerçekten Vi için mi yaptın?" Parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum. "Sen de yaptın."

Kafa karışıklığı alnında bir düğüm oluşturur.

"Vi senin için önemli. Bu da onun benim için önemli olduğu anlamına gelir".

Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Bunun seninle ne ilgisi var?"

"Sen benimsin. Seni ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir."

Omuzları sertleşti ama gitmesine izin vermedim.

"Senin koruduğun kişiyi ben de koruyacağım. Sevdiğinizi seveceğim. Nefret ettiğinizden nefret edeceğim". Sözler çok yalın. Dürüstçe. Beni duyup duymadığını bilmiyorum. Eğer anladıysa. Sadece dökülmelerine izin verdim. "Sen ve Vi bir paket anlaşmanızdır. Bu beni korkutmuyor."

"Hiçbir şey seni korkutmuyor," diye mırıldanıyor.

Omuzlarımı silkiyorum. Başımı sallıyorum. "Hayır."

Beni tekrar inceliyor, bu gece daha karanlık ve daha sinir bozucu görünen o sinsî, güvensiz bakış.

"Bu kamp gezisini Vi için planladığınıza göre yanınızda alkol getirmediğiniz, değil mi?"

Gözlerim açıldı.

Alt dudağını ısıyor, derin düşüncelere dalmış. Sonra bakışları benimkilere yöneliyor. Saf, çekici kahverengi. Öne doğru bir adım atıyor. Ayakları kayıyor. Elbise sallanıyor

kalçalarından.

Tam önümde durduğunda kalbim sıkışıyor.

Ve söylemesini beklediğiniz son şey.... şehvetli ağzından çıkıyor
"Gerçek ya da çıplaklık". Sözleri yüzüme fısıldıyor. "Hadi bir oyun
oynayalım, Dutch."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Kadans

Ona sırtımı dönüyorum ama güzel ağaç evin ortasına doğru yürürken Dutch'ın beni izlediğini hissedebiliyorum. Burası havada beş yıldızlı bir tatil köyü gibi görünüyor. Aval aval bakmamak için kendimi zor tuttum ve sanırım bu görevde başarısız oldum.

Ama nasıl hayret etmem?

Hayatım boyunca boktan mahalleimde yaşadım, boktan yerler gördüm. Geçimimi sağlamaya çalışırken başım yere eğik, burnum sabana dayalıydı. Bırakın bakışlarımı böylesine abartılı yüksekliklere yöneltmeyi, başımı kaldırıp bakacak vaktim bile yoktu.

Redwood Prep olmasaydı, buranın havasını koklama şansım olmayacaktı.

Son üç ayda yaşadığım her lüks deneyim (pahalı partilerde piyano çalmak, Jarod Cross için özel bir konser vermek ve bugün kız kardeşimin birinci sınıf muamele görmesi) burada eğitim alma fırsatım olduğu için gerçekleşti.

Ama Redwood kendi payını almadan bana bunları vermedi. Acı çekmek zorundaydım.

Hayatta kalmak için haykırmak zorundaydım.

Ve işkencenin merkezindeydi. Hollanda haçı.

Evrenimin merkezi haline gelen tehlikeli, yağmacı, acımasız çocuk. O yeri sorgusuz sualsiz aldı ve özür dilemeden talep etti. İstedğim en son şey orada kapana kısılmak.

Özellikle de kim olduğunu gerçekten bilmediğim zaman.

Ama bu gece öğrenmeyi planlıyorum.

"Kurallar basit," diyorum çantamı başımdan geçirip hamağın içine atarken. Yastık kalelerinin arasında bir sepet M&M ve Snickers var. Bir şeker harikalar diyarı.

Vi buna bayılırdı.

"Sana bir soru soruyorum. Sen cevapla. Dürüstçe. Vermezsen soyunursun".

"Dürüst olup olmadığımı nasıl anlayacaksın?" Arkamda hissediyorum. Göğsünün sıcaklığını. Nefesinin serinliğini. Hava değişiyor. Aynı anda hem hor gördüğüm hem de umutsuzca arzuladığım, her şeyi tüketen bir karanlık. Yutkunmak zorlaşıyor ama beni etkilemiyormuş gibi davranıyorum. "Etmeyeceğim.

O sessiz.

Dönüyorum ve onu o karanlık, hayvani bakışıyla bana bakarken buluyorum.

"Ancak yalan söylediğinizi hissedersen, ceza alırsınız" diye ekledi.

"Neyin var senin?" sesi alçak ve baştan çıkarıcı. "Aynı oyun. Aynı kurallar."

"Cezaya ben mi karar vereceğim?" Gözlerimi kaçırıyorum. "Evet."

Neden kendimi sürekli burada, Dutch Cross ile tehlikeli oyunlar oynarken buluyorum? Bu beni korkutmak yerine neden heyecanlandırıyor?

Başka bir seçenek yok.

Doğruyu ya da içkiyi tercih ederdim. Bu şekilde kıyafetlerimi çıkarmak zorunda kalmazdım ama cevap almak için ateşin yanında dans etmeye hazırım.

"Anlaştık." Dutch elini uzattı.

Ona bakıyorum. Yavaşça yaklaşıyorum. Sıkıyor ve parmakları benimkileri tamamen yutuyor. Beni öne doğru çekerken nefesim kesiliyor. Onun kokusunu alabiliyorum, pahalı nane kokusunu. Bütün erkekleri. Tüm Hollandalılar.

Gözleri hafifçe kısılıyor. Bakışlarında sert bir ifade var ama konuştuğunda sesi yumuşak. "Bunu sen başlattın,

Cadey. Daha sonra caymayı aklından bile geçirme".
Bunun onun merhametinin bir uzantısı olduğunu biliyorum.
Onun son iyilik hareketi. Aramızdaki gerilim yoğun ve ikimiz de hâlâ giyinik durumdayız.
Başa çıkamayacağımı düşünüyorsam geri adım atmamı söylüyorsun. Ama bu sadece rekabetçi ruhumu daha da canlandırıyor. "Kendin için endişelen," diye tıslıyorum. "Bana yalan söylediğini yakalarsam, yaptırımım şaka olmayacak."
Gözleri elbisemden aşağı kayarak yüzüme geliyor. "Bunu dört gözle bekliyorum, Brahms.
Sıcaklık başımın üstünden, Vi'nin bana ödünç verdiği sandaletlerin içinde kıvrılan ayak parmaklarımın altına kadar yayılıyor.
Arkamı dönüp odanın ortasına, ahşap bir kirişe asılı projektör ekranının tam önüne yürüyorum.
Dutch ceketini çıkarır.
Alnımı kırıştırıyorum. "Ne yapıyorsun? Henüz hiçbir soru sormadım.
"Ben ateşliyim."
"ÇY?"
"Sana bilmek istediğin her şeyi anlatmayı planlıyorum." Ağzının bir köşesini gülümseyerek kaldırıyor. "Soyunabilmem için uzun zaman geçmesi gerekecek."
Burun deliklerim genişledi. "Önce sen mi gitmek istersin yoksa ben mi?"
"Ben başlıyorum." Kollarım iki yanımda, gözlerim yüzündeki her kasta gezinirken ona bakıyorum. "Hiç uyuşturucu kullandın mı?" Kaşlarındaki sıçrama çok açıklayıcı. Soru karşısında şaşırmıştır. "Hayır."
Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Hiç uyuşturucu sattın mı?"
Başını eğiyor, beni anlamaya çalışıyor. "Bunlar iki soruydu.

Çok endişeli olduğumu fark ettim. Başımı salladım ve gitmesini işaret ettim.

"Ama cevabım hayır." Nefesimi sertçe veriyorum.

Dutch gözlerimin içine baktı. "Ben uyuşturucu kullanmıyorum ya da satmıyorum. Bunu sana kim söyledi?"

"Hiç kimse." Bu bir yalan, ama bana rapor etmedi.

Zihnim hızla dönüyor. Dutch sorum karşısında gerçekten şaşırması görünüyordu. Uyuşturucu konusunda yalan söyleyebilirdi ama o şaşkın ifadeyi taklit edebileceğini sanmıyorum.

Midemdeki düğümler biraz gerginleşti. Ama bu başka soruları gündeme getiriyor.

Jarod Cross neden bana Dutch'ın uyuşturucu sattığını söyledi - gerçekten yanılıyor muydum yoksa daha önemli bir şeyi mi kaçıırıyordum?

Bu gizemden rahatsız olarak ona elimle işaret ettim. "İki tur at. Bir sorunuz daha var.

"O gece ilk kez böyle dokunulmak nasıl bir şeydi?

Donup kaldım.

Dutch bana bakıyor, gözlerinde bir meydan okuma var. Bekliyor. Sırtımdan aşağı kayan parmaklarını düşünüyorum. Boynumdaki dudaklarını. Güçlü okşama larını.

Bu ağır, nüfuz edici sıcaklık beni istila ediyor. Tenime yapışıyor. Yağmur gibi. Giysilerinizi vücudunuza bastıran ve ağzınızı açıp içmek istemenize neden olan türden.

Dutch'ın bakışları beni kötü şeyler yapmaya teşvik ediyor.

Çok kötü şeyler.

Ceketimi çıkarıyorum, pelerininimden kurtulduğum için mutluyum. Ben de ısınıyorum.

Her hareketimi inceliyor, özellikle bir şey arıyor. Ona vermeyeceğim. Ne isterse. Her ne arıyorsa. Benden asla alamayacak.

"Hizmetçiniz Martina, yangın günü Redwood'daydı.

Gerçekten bir şey görmedin mi?

Dutch'ın dudakları ince bir çizgi halinde bastırılır. Geçti

gömleği başının üzerinden geçirip bir tarafa çekiyor.
Şaşırdım. Yangın hakkında bir şey biliyor musun?
Gözlerimi mürekkepli teninde ve karın kaslarında gezdirirken
düşüncelerim bulanıklaşıyor. Kahretsin, adam yırtık pırtık. Dutch
salyalarımın aktığını fark ediyor ve onu yumruklamak istememe
neden olan sinirli bir sırıtış atıyor.
Hemen gözlerimi kaçırıyorum.
"Vi o gece neden kaçtı? Gerçek sebebi. Bana verdiğin
saçmalıkları değil."
Kalbim çarpıyor. Ona annemden bahsetmeyeceğim. Kırılmışlığımın
o tarafını görmesine gerek yok. O parçalara dokunmasına izin
vermeyeceğim.
Eğildim ve ayakkabılarımı çıkarmaya
çalıştım. "Onları en son çıkaracaksın," diye
emrediyor.
Ona bakarken gözlerim yanıyor.
Bana bakıyor, ona meydan okumam için
cesaretlendiriyor. Titriyorum ama bu öfke değil.
Bu bir gerekliliktir.
Saf ve yakıcı bir arzu.
Soyunmak istiyorum.
Gözlerini görmek istiyorum, nasıl parladıklarını, nasıl
karardıklarını.
Bakmasına izin vermek ama
dokunmamak. İstemesine ama
sahip olmamasına izin vermek.
Bu beni dumana çevirmeye yeter.
Yavaşça elbisemin arkasındaki fermuara uzanıyorum ve aşağı
kaydırıyorum. Santim santim açılan metal dişler odanın içinde
dalgalanan bir ses çıkarıyor.
Dutch'ın yüzü gergin. Gergin duruyor, parmakları iki yanında
yumruk olmuş, ihtiyacı sıcak ve kızarmış teninde belli oluyor. Ter
ensemenden aşağı damlıyor ve onun alnında da ter lekeleri
görüyorum.
Elbise ayak bileklerimde toplanıyor. İçinden çıkıyorum.
Ayakkabılarımla birlikte çıkarıyorum.
Sütyen. Çorap. Külot. Ayakkabılar.

Hepsi bu kadar.

Benimle onun açgözlü, acımasız gözleri arasında duran tek şey.

"Yangın hakkında bana söylemediğin bir şey mi var?" Sessizce talep ediyorum.

Çenesindeki bir kas tıkırdıyor. Fermuarının açılma sesi içimin pelteye dönmesine neden oluyor ve alt dudağımı sertçe ısıırıyorum.

Pantolonunun düğmelerini açıyor ve çıkarıyor, hâlâ bana bakıyor.

Bakışlarımı V çizgisinin ötesine indirmeyi reddediyorum. Baştan çıkmanın beni ele geçirmesine izin vermeyi reddediyorum. İçimdeki sıcaklığın, onun çıplak olmaktan bir parça uzakta olduğu gerçeğiyle bir ilgisi olduğunu kabul etmeyi reddediyorum.

"Dikkatli ol Cadey. Bir kez sönerse, oyun biter" diye alay ediyor Dutch.

"Ben bitti dediğimde oyun biter," diye tükürdüm.

Gülüyor, o tür karanlık, çarpık bir gülüş ki acı ve zevki eşit oranda vaat ediyor. Bu beni korkutan bir ses. Vücuduma, tenime bir ürperti gönderiyor.

"Benim sıram." Tüm yüzü kararıyor, gözleri beni yakıp kavuruyor.

"Yüzüğü rehin veren ve yatağının altına para bırakan kişiyi buldun mu?"

Annemle ilgili bir soru daha.

Sütyenimi açmak için arkama uzanıyorum, vücudum beklentiyle seğiriyor.

Dutch öne doğru dev bir adım atıyor ve bileğimi kocaman nasırlı elinin altına sıkıştırıyor. Kokusu beni bir ip gibi sıkıyor. Kehribar rengi gözleri benimkilere kilitleniyor ve damarlarıma hain akımlar gönderiyor.

Kendi bedenimi bana karşı kullandı. 17 yıllık özdenetimim nereye gitti?

"Bunu senden alacağım," diye nefes alıyor. Sakin ol. Sakin ol. Bununla birlikte, iddiasını savunuyor. Sahiplik talep ediyor.

Konuştuğumda sesim sert ve kesik kesik çıkıyor. "Kural bu değil..."

"Bir sorun daha var Cadey. Daha önce bir soru daha

Kendimi kontrol edemiyorum ve oturmak, kalkmak, lanet bir duř almak beni dūřündürzene kadar bu vūcudun her santimini iřaretliyorum.

Titriyorum, nabzımın hızlandığını ve ciğerlerimin daraldığını hissediyorum.

Gözleri iki karanlık vaat havuzu, ağzı tehdit ve sıcaklığın sert bir bıçağı.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye mırıldanıyorum. "Neden senin dūnyandan bir kız değil de ben?"

Bana verdiđi gülümseme kibirli ve mutlak: Dutch onun olduđumu biliyor ve bir sonraki adımda ne yapacađını tahmin etmem için buna dūrūste cevap vermesine gerek yok.

Ama yine de vereceđi yanıtı dūřūnmek için bir saniyesini ayırır.

"Senin koruman gereken bir řey var, benimse yok etmem gereken bir řey. Sen mūziđe katın ve ben orada kapana kısıldım. Benden saklandın ve ben yine de seni buldum. Senin bittiğin yerde ben başlıyorum.

Uzun parmaklarını ensemde dolaştırıyor. "Aynı dūnyadan olmayabiliriz Cadence, ama aynı lanet ruhtan yaratılmışsınız."

"Dutch." Ağzını benimkinin üzerine kaydırıp dudaklarımdan içmeden önce syleyebildiğim tek řey bu. Yavař ve lūks. Sanki pahalı bir şarap tadıyormuşum gibi. Tadına varılacak bir řey, aceleye getirilmeyecek.

Ellerim saçlarına dolanıyor ve vūcudumdaki tūm kan bacaklarımdın arasına hūcum ederek bařımı dndūrūyor. Dutch'ın pūcūđū saf bir iřkence, bir peri masalının sayfalarından koparılmıř bir söz. Tam orada, ktū adamın dūnyayı yakacađına yemin ettiđi blūmde.

Yanlış prens. Yanlış hikaye.

Acıtmalı. Beni korkutmalı ama çok iyi hissettiriyor. Çok iyi hissettiriyor.

Ve eğer bu başka bir hikāye, başka bir gece, başka bir hayat olsaydı, sonsuzluğa bu anın içinde hapsolmuş olarak girerdim ve buna asla gerçekten inanmadığım bir şey derdim.

Sevgi dolu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Kadans

Sütyenim halının kenarına savrulurken ipeksi bir ses çıkarıyor. Ben duymuyorum. İnemelerim çok yüksek ve Dutch başparmağını yeni açığa çıkan tenimin üzerinde kaydırırken notaların çarpışması gibi içimden çıkıyor.

#AD G

Parmaklar notalarla çarpışıyor, müzik yaratıyor. Kaos yaratıyor. Sürtünme çok fazla.

Ayrıca. Hem de çok.

Beni halının üzerine yatırırken tırnaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Biz...?" Dudakları boynumdaki nabızla birleşirken nefesim kesiliyor. "Koruma. İhtiyacımız olan..." "Korumam yok," diye mırıldanıyor kulağıma.

Zihnimin arkasında bir yerlerde bir uyarı zili duyuyorum.

Yine de Dutch beni öpmeye devam ediyor, dudaklarımı acıtıyor, boynumdan göğsüme kadar emiyor. İstedğim her şeye sahip olduğunu gösteriyor. Sıcak, yakıcı bir zevk. Bir tatmin fırtınası. Acımasız bir işkence.

"Durmamı istiyor musun?" diye fısıldıyor, sert bir parmağını karnımda gezdirerek. Damarlarımda bir havai fişek huzmesi tıslıyor. Parmağının tamamını çoraplarımın üzerinden kaydırıyor, zevkimi ulaşamayacağım bir yerde tutuyor, böylece ona teslim olmaktan başka çarem kalmıyor.

Beni tekrar öptüğünde tüm itirazlarım dağılıyor, kıyafetlerimle alay ediyor.

Dışleri çıplak omzumu sıyrıyor ve sonra ısırıyor.

Vücudumdaki tüm hassas sinirler harekete geçerken içimde bir gerginlik oluşuyor.

Daha yüksek sesle inliyorum. Gergin. Kulağımdaki hırıltılı nefeslerinin, bacağıma bastıran ihtiyacının aşırı farkındayım. "Tatlı Cadey." Dili omzumun üzerinden kayıyor, ısırık izini okşuyor, beni sızlatıyor, geriyor, daha fazlasını istiyor. "Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki." Zonklayan tenime bir öpücük konduruyor. Benim acım. Benim ilacım. "Nazik olamadığım için şimdiden özür dilerim."

Tehdidi havada yeni bir görünmez ipi titreştiriyor. Karanlık ve çökmekte olan notalar.

#BC Eb

Şimdiden kör edici bir zevkin eşiğinde. İhtiyaçtan nefesi kesilmişti.

Duramıyorum.

Şimdi değil, bu ölçülemez susuzluğu gidermek için ihtiyacım olan her şey elimin altındayken.

Beni avucunun içine aldı. Bu canavar.

Bu canavar.

O bu gece benim. Daha fazlasını arzuluyorum.

"Senden korkmuyorum," diye takılıyorum ona. Onu kışkırtıyorum. Dudakları ne yaptığımı biliyormuş gibi kıvrılıyor. İçimi görüyor. Her şeyi.

Hafif gülümsemesine rağmen gözleri iki kara deliğe dönüşüyor. Karanlık vaatlerin uçuşumu.

"Hayır, korkmuyorum. Benden hiç korkmadın Cadey. Korkmuş olsaydın senin için daha iyi olacakken bile. O konuşurken, elleri hareket ediyor. Göz açıp kapayınca kadar kıyafetlerimin geri kalanı gitti, onunkiler de.

Notalar değişiyor. Pianissimo. Sessiz. Bir müzik parçasının olabileceği kadar sessiz. Alçak ve unutulmaz. Ses

Kreşendodan hemen önceki sessizlik. Ses patlaması havaya karışmadan hemen önce.

Dutch yaklaştıkça, zihnim bükülüyor. Vücudumun sıvı ısı olacağını düşünm ü ş t ü m . Bunu daha önce de yapmıştım. Bana bu kadar yakın olan tek erkek o, bir sonraki nefesimden daha yakın.

Tırnaklarımı sırtında gezdirdim. Beni tüketmesine izin verdim.

Beni cayır cayır yaktı. Ve hayata geri döndüm.

Ama Dutch'a bakmak bana hissettiğim acıyı hatırlatıyor. Sıkışmayı.

Sonuma ulaşmadan önce kırılabacağımı hissetmemi.

Vücudum kilitlendi, bekliyordum, gergindim.

Dutch bir eliyle başımı kaldırıyor, böylece onun sonsuz kehribar gözlerine bakıyorum. Sert parmakları kalçalarımın dolanıyor.

Bacaklarımı aralıyor. "Korktun mu Cadey?"

"Kapa çeneni," diye tıslıyorum, hazırlık için kalçalarını geri çekerken parmaklarım halının üzerinde kıvrılıyor.

"Bana bak."

Çenemi kaldırıyorum, meydan okumam şehvetim kadar parlak yanıyor.

Arzuyla kıvraniyorum, vücudumdaki her sinir alev alev yanıyor ve titriyor.

Yine de onun karşısında ne kadar güçsüz olduğumu görmesine izin vermeyi reddediyorum.

Çenemi gergin bir şekilde kavriyor, şehvet ve öfke tenini sıkıyor.

Gergin kaslarında ter parlıyor. Bir boncuk dövmeli kolundan kayarak göğsüme düşüyor ve karnımdan aşağıya, onun için açık olan uyluklarıma doğru ilerliyor.

"Benden nefret ediyordun, değil mi? Benden o kadar uzun süre nefret ettin ki hala bunun nefret olduğunu düşünüyorsun.

Kafamdaki müziğin sesi yükseliyor. Yavaş

yavaş.

Yavaşça. Bina.

"Siktir git," diye homurdanıyorum, Dutch'ın vücudu benimkiyle aynı hizaya geldiğinde nefesimin altında tıslıyorum.

Kalbimin çok sert attığını hissediyorum, patlamak üzere.

Patladı.

"Sana hissettirdiklerimden, seni titretmemden, sana sahip olmamdan nefret ediyorsun," diye nefes alıyor. "Kontrolünü kaybetmenden."

Titriyorum. Kaygan, çökmekte olan bir sıcaklık her yerde zonkluyor.

Kafamda, tam bir akor. GBD

"Benim tatlı Cadey'im." Sesi bir uyuşturucu gibi, duman havada yükseliyor ve beni ele geçiriyor. Görkemli bir mükemmellik, bağımlılık yapıcı ve yankılanan. "Ne kadar savaşırsan savaş, sen benimsin. Benden asla kaçamayacaksın. Dişlerimi sıkıyorum ve konuşmak için ağzımı açıyorum ama artık çok geç.

Hiçbir uyarıda bulunmadan iniyor ve tek yapabildiğim soluk soluğa kalmak. Kreşendo hızlı ve keskin, gök gürültüsü gibi zihnimi parçalıyor ve bunun ötesine geçiyor. Dudaklarımdan ne kadar uğraşırsam uğraşayım zapt edemediğim bir çığlık kaçıyor. Bir milyon nota aynı anda çalınıyor, parmaklar kırılmaya zorlanana kadar geriliyor, geriliyor, geriliyor.

Hollandalılar inliyor ve müzik gümbür gümbür çalıyor.

Hareket ediyor ve toprak parçalanıyor, bedenimi de beraberinde götürüyor, beni milyonlarca küçük parçaya ayırıyor.

Dudakları dudaklarımı eziyor, benden istediğini koparıyor, her parçama sahip olduğu gibi ağzıma da sahip oluyor: bedenime ve ruhuma. Öpücük acımasız, neredeyse vahşi, kime ait olduğumun ve bunun neden asla değişmeyeceğinin acımasız bir hatırlatıcısı.

Karşı koymalı, eşit zemini yeniden kazanmanın bir yolunu bulmalıyım, ama sadece kalbimin çılgınca ç a r p m a s ı y l a eşleşen çılgın bir hız tarafından tamamen ve tamamen yutuluyorum.

Artık müzik dinleyemiyorum. Kendi müziğimizi yapıyoruz.

Durduramadığım sesler. Çıkarabildiğimi bile bilmediğim sesler.

İçimden gelen inilti, inilti ve inilti bir kamçı gibi kırbaçlanıyor.

Bedenim öne doğru sallanıyor. Dillerimiz kılıç gibi çarpışıyor.

Durdurulamaz bir şey: zevk. İçimden akıyor, bana çığlık attıran bir alev seli. Bir şeyler mırıldanıyor, muhtemelen ona ait olduğumla ilgili başka bir cümle. Ve belki de öyleyim. Belki de haklıdır. Kendimi kontrol edemiyorum. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini saklayamıyorum.

Beni her yönden sahiplendi ve ondan nefret ettiğimi söylese bile, ettiğimi sanmıyorum.

Ben... Ben sevebilirim bile.

Dutch beni ters çeviriyor ve saçlarımı tutup vahşi ve güçlü bir fırtına estirirken halı yere bağlı kalmayı zar zor başarıyor. Yarattığımız müzik yeniden değişiyor. Bedenlerimizin çiğ, hayvani tokatları yasak bir şarkı.

Nefesi kesiliyor. Bunu duyuyorum ve içimden bir şey içgüdüsel olarak tepki veriyor. Redwood'un acımasız kralı temel formuna soyundu. Benim tarafımdan diz çöktürüldü. Öfkenin altında, saplantının altında, hatta nefretin altında teslimiyet var.

Kalçalarımı kıvırıyorum ve inliyor, karanlık, heyecan verici, ihtiyaç dolu bir nota. Parmakları üzerimde sıkılaşıyor. Vahşi. Vahşi. Güçlü. O kadar sert ve hızlı ki beni ikiye bölmeye mi çalışıyor diye merak ediyorum.

Ve sonra adımı haykırdı.

Yüzünü göremiyorum ama hissediyorum. Gerilimi. Zevki.

Benden uzaklaşıyor ve ben de ona bakmak için başımı eğiyorum. Kehribar gözler. Tehditkâr dudaklar. Karanlık ve gölgelerden oluşan bir yaratık ama yine de ışığı görmemi sağladı.

Dutch parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve bakışları nefesimi kesecek kadar sıcak. Ay ışığı ağaç evin üzerindeki açılır tavandan süzülüyor. Gümüş parmakları yüzünün çizgilerini okşuyor ve onun bana söylemesine gerek kalmadan anlıyorum: gece bitmekten çok uzak.

"Bu ateşkes sadece bu gece için," diye soluk soluğa kalıyorum, çünkü nefesimi toplamam muhtemelen tüm haftamı alacak. Ayrıca, karanlık bakışlarından bunu kabul ettiğim anlamına geldiğini düşündüğünü görebiliyorum. Yüzüğü. Bizim için istediği geleceği. Her şeyi. "Ateşkes olsun ya da olmasın, bu gece sonsuzluğun başlangıcı."

"Sonsuza dek mi?" Geri çekiliyorum. Bacaklarımı kapatıyorum. Ayakkabılarım gitmiş. Onları çıkardığını bile hatırlamıyorum. Hafifçe titreyerek içime çekiyorum ve ikimizin misk kokusuyla karışan onun kokusuyla çarpılıyorum. "Hâlâ genciz, Dutch. Hayatın ne getireceği belli olmaz. Gerçekten sonsuza dek benimle olmak istediğini mi sanıyorsun?"

Yavaşça geri çekilmeye çalışıyorum ama fazla uzaklaşmama izin vermiyor. Elleri kalçalarımın her iki yanında parantez gibi haliya çarpıyor. Kaslar ve mürekkep. Mükemmel bir kombinasyon. En azından onun uzun, zayıf vücudunda. Bir adım öne çıkıyor, yüzü benimkinden bir nefes uzakta. Gözlerim omzunda, tırnaklarımı sırtına geçirdiğim yerdeki hafif çiziklere takılıyor.

"Cadence," diyor Dutch, gözlerimi dudaklarına çekerek. Ağzım zonklıyor, onu incittiği tüm yolları hatırlıyorum. Acıyan tek yerim dudaklarım değil. Sabah kafa derimin acıyacağını şimdiden söyleyebilirim.

"Ne?"

"Evlen benimle."

Bakışlarını tutuyorum, kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi gümbürdüyor. "Beni gerçekten kızdırmaya çalışıyorsun, değil mi?" Dutch'ın ağzı keskin bir gülümsemeye dönüşüyor, beyaz dişleri gölgelerle örtülü yüzünde parıldıyor.

"Beyaz sana çok yakışacak," diyor ve beni geriye itiyor, dizlerimden tutup bacaklarımı ayırıyor.

Damarlarımda bir adrenalin dalgası dolaşıyor. Bir kez yeterli olur sanmıştım. Gecenin daha fazla ısınamayacağını düşünmüştüm ama dikkatini benim zevkime verdiği içinimde kükreyen ateş sönmüyor.

Yine o kaotik ihtiyacı hissediyorum.

Gözleri kirli vaatlerle parıldarken enerji içimde dalgalanıyor.

"Tüm dünya senin benim olduğunu kabul edene kadar durmayacağım Cadey."

Dutch önce diliyle sonra parmaklarıyla sözünü mühürlerken başım haliya düşüyor. İğrenç.

İğrenç. Müstehcen. Ne kadar karmaşık olduğu umurunda değil,

Beynimi ele geçiren bir vazgeçişle beni yalıyor. Bir saniye içinde, uçurumun kenarındayım.

Tüm hayatım gözlerimin önünden geçiyor. Parlak ışıklar.

Yıldızlar. Hiç kimse bana böyle hissettirmemişti.

Parmaklarımı sarı saçlarına gömüyorum ve o tekrar üstüme çıkmadan önce nefesimi zar zor tutuyorum.

"Dutch," diye bağıriyorum ama çenemi tutuyor ve beni öpüyor. Kendimi tadıyorum. Felaketi ve yıkımı hissediyorum. Ve yine de daha derine düşüyorum. Aptalca olmasına rağmen. Beni kesinlikle parçalayacak olsa da. Redwood'da her günü cehenneme çeviren canavar o olsa bile.

Daha iyi hislerim devreye girmeden onu çekiyorum. Önce bacaklarımı, sonra vücudumu ona doluyorum, ikimiz de alevler içinde kalırken onun kalbi benimkine çarpıyor. Tüm hareket, ısı ve sürtünme. İnlemeler, dudaklar boynuna, dişler omuzlarına.

Ve işimin bittiğini düşündüğümde, vücudum zonkladığında ve uzaklaşıp parçalamadığı parçalarımı bulmak üzereyken, beni üstüne yatırıyor. Parmaklar çalışıyor. Kontrolü ele alma talimatına rağmen kalçalarımı itiyor.

Bu geceyi atlabileceğimi sanmıyorum.

Dutch Cross beni öldürmek için elinden geleni yapıyor. Ama ben ölmüyorum.

Kreşendonun son çatırtısından sonra, odada yankılanan ve sessizlikte yankılanan son zevk çılgılığında sonra, kendimi dünyaya geri dönmüş buluyorum. Vücudum buz gibi. Üstüne uzanıyorum, her nefes alışında göğsü kabarırken yükselip alçalıyorum.

Yüzüm boynunun kıvrımına gömülüyor, teri ve özümü tadıyorum.

Dutch başını yana eğiyor ve sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi beni öpüyor. Sanki hiç yetmeyecekmiş gibi.

Durum böyle olmayabilir.

Aramızda ebedi bir nefret kaynağı varmış gibi görüldüğü gibi, her zaman ikimizi de ıslatacak ısrarlı ve açık bir arzu olacaktır. Hiçbir şey bizi birbirimize çekmezken

birlikte mantıklı.

Dutch beni sırtüstü yatırıyor ve yüzüme ve çıplak, terli vücuduma yumuşak öpücükler bırakıyor. Parmakları açık bir niyetle kalçalarımın arasından kayıyor.

Vücudum titriyor ve sırtımı haliya yaslıyorum. "Dutch," diye inliyorum, zaten aşırı hassasım. "Ölürsem seninle evlenemem." Gülüyor ve devam ediyor. "Bu bir evet mi?"

Ne söylediğimi, kulağa nasıl geldiğini fark ediyorum ve hızla göz kırpiyorum. "Hayır, hayır."

Meydan okumam yüzünden tüm gölgeleri ateşe verecek şekilde cezalandırıldım.

"Dövüşmek mi istiyorsun Cadey?" diye alay ediyor Dutch, terden sırlıklam olmuş bana ve memnuniyetimin kanıtlarına bakarak. Gözlerim ona parlıyor.

Gülümsüyor. Zalim kral. Ahlaksız hükümdar. Aşağılık canavar. Dudaklarını kulağıma dayayıp uyarıyor, "Sen benim kızsın. Nişanlısın. Karımsın. Seni ikna etmeden buradan çıkmaya izin vereceğimi mi sandın?"

Tehditkâr yüzüne bakıyorum ve kafamın içinde müzik yeniden başlıyor.

Yankılanan davullar. Israrlı kreşendolar. Deli bir adamın şarkısı.

Ve ben de onun hezeyanlarına katıldım.

Çünkü bütün gece boyunca bir kez bile korunmadığımızı ancak ertesi sabah fark ettim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Hollandaca

Kollarım Cadey'nin belinde uyandım. Vücudu benimkine sarılmış. Nasıl bu kadar güzel olabiliyor? Teninden ışık yayılıyor. Makyajsız. Dağınık saçlar. Dudakları sert öpüşlerimden şişmiş. Başparmağımı ağzının üzerinde gezdiriyorum. Yüzü dokunulamayacak kadar sıcak. O hareket ediyor ve ben de elimi çekip ön kapının ötesindeki ağaç tepelerine bakıyorum. Güneş tavan penceresinden süzülüyor ve biz birbirimizin kollarına dolanmış yatarken üzerimize düşüyor. Bu Cadey'e sarılıp uyuyakaldığım ikinci sefer. Evcil bir kurt gibiyim, sadece o olduğunda kıvrılmak istiyorum. "Mmm." Cadey uykusunda bir ses çıkarıyor ve göğsüme sokuluyor. Onu daha yakından kucaklıyorum, alnımı onunkine yaslıyorum ve sadece... nefes alıyorum. O kollarımdayken sanki tüm parçalar yerine oturuyor gibi hissediyorum. İçimdeki öfke, kızgınlık, belirsizlik, dudaklarından çıkan her tatlı nefesle sıyrılıp gidiyor. Babamla başa çıkabilirim. Miller. Gelecek. Bir oğul. Heyecan göğsümde patlıyor. Maksimuma o kadar çok pompaladım ki

Onlardan biri bunu yaptı.

Şu anda oğlumuz canlanıyor olabilir. Bir telefon çaldı. Etrafıma bakıyorum ve gözlerim hamaklardan birinin üzerinde duran çantasını bulana kadar atılmış kıyafetlerimizin üzerinde geziniyor. Muhtemelen Vi nerede olduğunu merak ediyordur.

Gece bir ara Cadence'in kardeşini kontrol etmesine izin verdim ama artık sabah oldu. İstemese bile gitmesine izin vermeliyim.

"Cadey, uyanman gerek."

"Mm-mm." İtiraz ediyor. Ağzı somurtarak geriliyor. Kaşları çatılır. Çok güzel bir kız.

Dudaklarımı şakağında gezdiriyorum. "Hadi, gidelim. Giyin.

Viola'yı almamız gerek."

"Mff." Göz kapakları çırpınarak açılır.

Onu boynundan öperim. "Cadey."

"Uyanığım. Uyandım," diye yakınıyor.

Dün gece onu eğittiğimi biliyorum ama çok yorgun görünüyor, bu kadar kötü bir erken kalkıcıysa her gün işe bu kadar erken kalkmayı nasıl başarıyor?

Cadey oturma pozisyonuna geçer. Saçları bir örtü gibi sırtından aşağı dökülüyor. Halının kenarından ceketimi kapıyor ve üzerine geçiriyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"İşemem lazım," diye mırıldanıyor. Önce kızgın olduğunu düşünüyorum. Ama sonra kulaklarının ucundaki kırmızı kızarıklığı görüyorum ve sadece utandığını anlıyorum.

O aceleyle uzaklaşırken ben sırtıyorum. "Duş almak istersen banyoda tişörtler ve havlular var," diye bağıriyorum arkasından. Halının altını üstüne getirdik. O da rahatsız olmuş olmalı.

"Evet," diye homurdanıyor.

"Nerede olduklarını göstermemi isterseniz..."

"Kendim bulabilirim!" Bir an sonra bir kapı çarpması ve kilit sesi duyuyorum. Cadence

Muhtemelen içeri giremeyeceğinden emin olmak için düğmeyi tıkırdatıyor.

Gülümsüyorum ve ayağa kalkıp kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. İyi ki kaçmışım. Ona tekrar açım ve hâlâ yanımda yatıyor olsaydı direnebileceğimi sanmıyorum.

Bir telefon daha çaldı.

Bu sefer benimki.

Şaşkınlıkla tişörtümü, boxer'ımı ve kot pantolonumu giyip telefona doğru yürüdüm. Kim arıyor böyle durmadan? Kardeşlerim olamaz. Bütün gece dışarıda olmamı bekliyorlardı.

Anne ya da baba olduğundan şüpheliyim.

Telefonumu elime alıyorum ve ekranda bilinmeyen numara takibini görüyorum.

Miller mı?

Merakla telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Hollanda Haçı ile mi görüşüyorum?"

Ses kadın sesi, boğuk ve tanıdık değil.

"Kim o?" diye hırılıyorum. "Ve numaramı nasıl aldın?"

Bu bilgiyi kimseye vermem. Aslında ailem, Martina ve sektördeki bir avuç insan dışında telefon numarama sahip olan tek kişiler Sol, Cadence ve Vi.

"Benim adım Tina Cooper." Duraksıyor. "Ben Cadence'in annesiyim."

Donup kaldım, kulaklarıma inanamadım.

"Dutch... hala orada mısın?"

"Dalga mı geçiyorsun?" diye homurdandım. "Sen de kimsin be?"

Bunu sana kim yaptırdı?

"Bu şaka değil."

"Cadence'in annesi öldü". Kayıtlarına göre intihar ederek ölmüş. Cadence Redwood'a transfer olmadan birkaç ay önce olmuş.

"Ben hayattayım.

Bir şey kafama dank etti. Vi'nin kaçtığı gece, Cadence onun kavgasının "annemle bir ilgisi olduğunu" söyledi. Cadence ve ben Vi'yi annesinin anıt ağacında saklanırken bulduk.

Annem daha sonra.

"Sana neden inanayım ki?" diye homurdanıyorum.

"Cadence'e antika platin bir yüzük verdin, değil mi? Pırlanta bir tektaş.

Sırtım sertleşiyor. "Onu çalan sen misin?" Hattın diğer ucunda sessizlik var.

Şaşırmış bir şekilde iç çektim. Dün gece, doğruluk mu çıplaklık mı oyunumuz sırasında Cadence bana yüzüğü kimin rehin bıraktığını söylemeyi reddetmişti. Vi ile olan kavgası hakkında da sessiz kaldı. Eğer bu kadına inanılacaksa, her iki olaya da aynı kişi sebep olmuş olmalı.

"Buluşabilir miyiz? Sana söylemem gereken önemli bir şey var," diyor. "Cadence hakkında.

"Peki ya o?" diye soruyorum ısrarla.

"Telefonda konuşamayız. Sana yerini mesaj atarım. Otuz dakika içinde benimle orada buluş.

Banyo kapısı bir klik sesiyle açılır.

Dönüp Cadence'e bakıyorum, tam da annesi uyarırken: "Ve yalnız gel".

"Bekle-"

Hat bip sesi çıkarıyor. O gitti.

Cadence yüzümde bir şey görmüş olmalı çünkü olduğu yerde duruyor. "Bir sorun mu var?" diye soruyor dikkatle, parmaklarını tişörtünün yakasında gezdirerek. O, Vi ve benim için üzerinde "GECEYİ AĞAÇ EVDE GEÇİRDİM" yazan üç dandik tişört almıştım. Kumaş onu bütünüyle yutuyor.

"Hayır." Bir an düşündükten sonra başımı sallıyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

Başını sallıyor.

Merdivenlerden önce ben iniyorum ve o da beni takip ediyor. Bu kez kolumu beline doluyor ve kayıp düşmesine fırsat vermeden aşağı inmesine yardım ediyorum.

Onu kucağıma aldığımda boynundaki ve omuzlarındaki kırmızı morlukları ve ısırik izlerini fark ettim. Cadence Cooper'ı iyice işaretledim ve aynaya bakmamış olmama rağmen

Eminim bende de onun izleri vardır. Memnun olmak yerine hayal kırıklığına uğradım.
Dün gece aramızdaki her şeyi ortadan kaldırdığımı sanıyordum ama benden büyük bir sır saklıyormuş. Annesi yaşıyor.
O sabah ona kahvaltı getirdiğimde yere yığılmasına, anlamadığımı haykırmasına şaşmamalı. "Ne yapıyorsun sen? Beni yere bırak."
Cadence göğsüme vuruyor.
Burada durup ona sarıldığımı fark ettim ve hemen onu yere bıraktım.
Arabaya doğru yürüyoruz ve ben geçen haftadan beri yaşadığımız her karşılaşmayı yeniden gözden geçiriyorum.
Annesi hayatta.
Böyle düşünmek çılgınca, ama parçalar o kadar mükemmel bir şekilde sıralanıyor ki neredeyse komik. Neden bana gerçek konusunda güvenmedi? Ben oradayken, her şeyi unutturmaya hazırlarken neden bu kadar büyük bir sırrı kendine sakladı?
Daha da önemlisi, annesi bana Cadence'in duyamayacağı ne söylemek istiyor?

*Jinx: Kraliyet kuyruğuna binmek.
Ne bildiğin önemli değil derler. Kimi tanıdığındır. Ve kraliyet ailesinin gözüne girmek özgürlüğe giden en hızlı yoldur.
Kraliyet ağı 101: Güçlü insanlar sadece sizin için değil, hayatınızdaki tüm önemli insanlar için kapıları açabilir.
New Girl'ün bugün keşfettiği bir ders.
Şehrin en büyük eğlence parkında sabah vardiyasında çalışan biri, alışılmadık bir şekilde gülümseyen Beyaz Atlı Prens ve etkilemeye çalıştığı hanımların fotoğraflarını gönderdi.
Bu sonunda Sindirella'nın elini kazanmak için yeterli olacak mı, yoksa Yakışıklı Prens kalbinin daha büyük bir kısmından ve hatta krallığının yarısından vazgeçmek zorunda mı kalacak?
Bir sonraki yayına kadar, düşmanlarınızı yakın tutun ve*

sırlar daha da yakın.

Jinx

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kadans

Dutch mahalleme dönerken gergin ve sessizdi. Dün gece olanlardan hiç bahsetmiyor. Aramızdaki mesafeyi hissediyorum ama bozmuyorum. Bir yanımda geri çekiliyor gibi görüldüğü için minnettar. Eğer üstüme çıksaydı bununla nasıl başa çıkabilirdim bilmiyorum.

Dün gece zaten bir şey kırılmıştı. Bir sınır.

Biraz duvar.

Benim hayatımla onun arasında bir savunma.

Hasarı değerlendirmem ve daha önce var olanı yeniden inşa etmem gerekiyor ki zaten olduğumdan daha da derine düşmeyeyim. Çünkü mücadeleyi gerçekten bıraktığımda ne olur?

Düğün. Mezuniyet.

O zaman ne olacak?

Dutch Cross'un içinde olduğu geleceğim neye benziyor? Bu fikir beni korkutuyor.

Kontrolü bırakamam. Basitçe yapamam.

Vi arabaya bindi. Yüzlerimizi görene kadar sorularla ve gülümsemelerle doluydu. Ağzı kapanıyor ve tek kelime etmeden arka koltuğa gömülüyor.

Dutch arabasını apartmanımın önünde yavaşlatırken, "Vi, gidelim," diye mırıldanıyorum.

Vi bunun yerine ön koltukların arasındaki boşlukta dolaşıyor.

"Shanae'ye lunaparktan bahsettim. Her yeri senin kiraladığını söyledim bana inanmadı."

Kadının masum sözleri onu sersemliğinden kurtarır gibi olur. Dutch omzunun üzerinden bakıyor. "Yakında tekrar yaparız. Bir dahaki sefere arkadaşlarını da getirebilirsin."

"Yok artık!" Vi'nin gözleri parlıyor.

Sertleştım. "Tutamayacağın sözler vermemelisin."

"Kim demiş bende kalamaz diye?" Dutch'ın gözleri benimkileri yakalıyor, beni parçalıyor, zahmetsizce parçalıyor. Şimdiden sana aşık olmaya başladım. Kardeşimin de aynı şekilde gitmesine izin veremem.

Hava gerginleşir.

Vi arabadan iniyor ve sonra ne olacağını beklemiyor. Ben de arabanın kolunu tuttum. Şu anda olmak istediğim son yer burası, bu arabada onunla birlikte olmak, bedenime yaptıklarının anılarına hapsolmak. Benim onunkine yaptıklarım.

Uzay. Hollanda Haçı'ndan kurtulmanın tek yolu bu. "Cadey," diyor o tarzıyla.

Duruyorum.

"Bu sefer kaçmana izin vermeyeceğim." "Kaçmayacağım. Eve gidiyorum."

Kehribar rengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve tam olarak gerçekleşmeyen bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Ev. Güzel." Bu bakışı anlamıyorum. İfadesindeki endişeyi anlamıyorum.

"Bir sorun mu var?"

Soruyu geçiştiriyor. "Kahvaltı için birini göndereceğim".

Gülümsüyor, "Merak etme. Krep olmayacak."

"Bunu yapmana ihtiyacım yok. "Dün gece çok fazla kalori yaktın." "Salak."

"İstiyorum." Sesi yumuşak ve alçak. "Sana ve Vi'ye bakmaktan başka bir şey istemiyorum."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Ondan uzaklaşıyorum, kapıyı açıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Araba çalışıyor ve köşeyi dönerken ona bakıyorum. Bu tartışmayı kazandım mı yoksa kaybettim mi karar veremiyorum.

Trajik bir şekilde.

Telefonum çaldı.

Jarod Cross: Gelişmeleri bekliyorum Bayan Cooper. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve titrek bir iç çekiyorum. Bu Cross adamlarına bulaşmanın en büyük hatam olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Hollandaca

Tina'nın benimle buluşmak istediği kafe, Cadey'nin dairesinden daha da kötü bir yerde.

Harap binanın önüne park etmeden çok önce kurşun deliklerini ve çöp torbaları ve koli bantlarıyla kapatılmış kırık camları görebiliyorum. Dış duvarlarda grafitiler var ve buranın çalışan bir dükkan olduğuna inanmak zor.

İlerliyorum, kapıyı kenara itiyorum ve içeri girmek için hafifçe eğiliyorum. Tamamen işleyen bir bara girdiğimde şaşırıyorum.

Kafatası süslemeleri var. Muhtemelen bir garaj satışından kazanılmış ya da bir çöplükten alınmış uyumsuz topuz ışıkları.

Kaypak gözlü, dövmeli ve motosiklet derisi olan insanlar.

Belli ki onlardan daha gencim ama masaların yanından geçerken kimse gözünü kırpmıyor. Sanırım dövmelerim ve ceketim mükemmel bir şekilde uyum sağlamama yardımcı oluyor.

Odayı tarıyorum ve gözlerim bana Cadence'i hatırlatan tek bir kadına takılıyor. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları, atletik ve kot pantolonuyla arkada oturuyor.

Aile benzerliği çok açık.

Karşısına oturduğumda gülümsüyor. Yakından bakınca makyajı akmaya başlıyor ve cildine kazınmış çizgiler hafifliyor. Muhtemelen annemle yaşıt, ama kendini taşıma şeklindeki bir şey onu çok daha yaşlı gösteriyor. Ya da belki sadece daha yorgun görünüyor. Travma geçirmiş.

Bana yaklaşıyor ve elimi tutuyor. Gülümsemesi daha da genişliyor.

"Dutch."

"Madam. Bakır."

"Bana Tina de. Lütfen." Gülüyor. Boğuk, gevrek bir ses.

Ağağı bakıyorum ve derisindeki iğne izlerini görüyorum. O izleri daha önce de grmğtm. Onun gibi insanları görmeden őöhretin arkasındaki perdeyi benim kadar çok kaldıramazsınız. Kokain, likör ya da acılarını dindirmek için bulabildikleri her türlü uyuğturucuyu kullanan insanlar.

Gvenmeyi bu kadar zor bulmana őaėmamalı Cadey. İfademi boğ tutuyorum. "Bunun Cadence'le ilgili olduğunu sylemiğtin."

"yle." Tina kollarını gėėnn üzerinde kavuğturuyor ve beni inceliyor. Kağlarımı atıyorum.

Sonunda konuğtu. "Anlamıyorum. Senin gibi bir adam neden parmağına yüzük taksın ki?

Omuzlarım sertleğti.

"O kadar da güzel değil." Tina omuz silkiyor ve masadaki sigaraya uzanıyor. "İnanılmaz derecede tutucu. Ve kızımı tanıyorsam, dığarı çıkmadan önce uzun zaman geçtiğine eminim.

"Sadede gel. Sesim sert. Cadence'e yüzüme karėı hakaret ediyor ve öfkemi dığa vurmamamın tek nedeni onun Cadence'in annesi olması.

Dudaklarının bir kğesi yukarı kıvrılıyor. "Bu konuda dikkatli olmalısın evlat. Birini çok sevdiğinde, bunu açıkça belli ettiğinde, insanlar bunu seni incitmek için kullanabilir."

Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim, etkilenmemiğtim. "lmden dönen insanların daha iyi tavsiyeleri olur sanıyordum."

Yine gülüyor ama bu sefer gözleri delici. İki elimi masaya koyuyorum, kalkıp gitmeye hazırım. Bu kadın Cadey'nin yüzüğünü çaldı. Cadey'i ağlattı.

Bana ait olan bir kadını açıkça küçümseyen birini ağırlamak zorunda değilim.

"Oturmak isteyebilirsin."

"Neden oturayım ki?"

"Baban hakkında elimde kanıt var" diyor.

Donup kaldım, çoktan yerimden kalkmıştım. Başımı çevirip ona bakıyorum.

"Jarod Cross uyuşturucu işiyle uğraşıyor."

Gözlerim parlayarak Tina'ya bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?" "Bir kadını yaşarken ve iyiyken neyin öldürebileceğini bilmek ister misin? Görmemesi gereken şeyleri görmek.

"Babam pazarlık mı yapıyor?" Öne doğru eğildim.

İnce dudaklarından dumanlar yükseliyor. "Jarod Cross'u patlamadan önce bir gece çalarken gördüm. Ağzını açtığı anda neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. Onun bebeklerini doğuracağıma yemin etmiştim." Tekrar gülüyor ve bana bir pişmanlık ifadesiyle bakıyor. "Meğer onun yerine başka bir kadın doğurmuş."

Lafı evirip çeviriyor ama ne zamanım ne de sabrım var.

"Ne gördün?" diye homurdanıyorum.

Ne yazık ki, tehditlerim onu korkutmuyor. O kendinden emin. Yılmıyor. Ona zarar vermeyeceğimi biliyor çünkü Cadey ile ilişkili kimseye zarar vermem.

Bu onu kibirli yapıyor.

Tina sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Belki de bu yüzden kızgıyım." Gözlerini tavana diker. "Jarod Cross'u elde edemedim ama kızım onun oğlunu beceriyor. Bu duyduğum en ironik şey. Kızım..." Gözleri benimkileri yakıyor, "Cross oğlanları için bir fahişeye dönüşüyor."

Elimi masaya vuruyorum ve sakın ifadem tehditkâr bir hal alıyor.

"Annesi olman umurumda değil. Onun hakkında asla böyle konuşma. Beni duyuyor musun? Senin işini bitireceğim ve bu hiç de zor olmayacak. Masanın kenarlarından tutup eğiliyorum. "Çünkü tek gereken bir telefon görüşmesi, işinizi yaparken çekilmiş bir fotoğrafınız ve birçok insanın kafasında soru işaretleri oluşması." Gözlerim kısılıyor. "Polisi kastetmiyorum."

Bakışlarını üzerimde gezdiriyor, kaşları geriliyor. Dudaklarının titremesinden, tehdidin olması gereken yere indiğini anlayabiliyorum.

"Senden almış," diye fısıldıyor Tina, sanki bir sırrı yeni keşfetmiş gibi. Ona bakıyorum.

"Sen Cadey'nin belkemiğisin." Tekrar gülümsüyor ve sigarasının izmaritini sol elinin yanındaki kül tablasında eziyor. "Kırk altı ve üç, Hamshire Caddesi. Saat on bir."

Gözümü kırpmadan dik duruyorum.

"Babana karşı olan kanıtlar. Onu orada bulacaksın."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Kadans

Kapı çalınır ve kahvaltı tanıdık bir yüzün ellerinde gelir.

-Martina! Şok içinde göz kırptım.

"Hanımefendi." Martina elinde ağır çantalarla koşarak içeri girdi.

"Size yardım edeyim." Çantalardan birini ondan aldım ve masanın üzerine koydum.

Vi odasından başını çıkarıyor, misafirimizi görüyor ve koşarak dışarı çıkıyor. "Bu da kim?"

"Bu... uh... Dutch..."

"Hizmetçi." Martina genişçe gülümsüyor ve muşamba kaplı küçük tezgahımızdan yiyecek kaplarını çıkarıyor. "Gerçi Finn bunu söylediğim için beni hep azarlar. Görünüşe göre o kelime 'sorunlu'. Bugünlerde neyin sorunlu olduğunu takip etmek zor. Bana Martina de.

Viola göz

kırpıyor. Ben

de öyle.

"Hollandalılar vitaminlere, protein ve kalsiyum açısından zengin yiyeceklerle ihtiyacınız olduğunu söyledi. Martina uzantıyı işaret ediyor.

Kendinden emin bir şekilde dolaplarımızı açıyor, çatal kaşık çekmecesini buluyor ve çatal bıçak takımlarını çıkarıyor. "Sana peynirli yumurta yaptım, somon..."

Vi'nin gözleri benimkilerle buluşuyor. "Somon balığı mı?" derken kaşları saç çizgisine değiyor.

"... ve fıstık ezmeli Fransız tost. Hindi pastırması. Senin için çok daha sağlıklı. Başka bir kaseyi işaret ediyor

taze kesilmiş çilek, kivi, çilek, papaya ve mango. "Önce meyveleri yiyin. Sindirim için daha iyidir. Avuçlarını eteğine siler. "Oh, neyi unutuyorum?"

"Başka var mı?" diye sorar Vi.

"Meyve suyu! Evet." Uzun, paslanmaz çelik bir bardak çıkardı.

Yanındaki işaret gözlerimi yaşartıyor. Bu tasarım bir bardak. Tıpkı diğer bardaklar gibi... İki yüz elli dolar olması dışında.

Gözlerimi hızla kııptım. "Martina, çok özür dilerim." "Ne için üzgünsün?"

"Seni rahatsız ediyorum. Dutch'tan bir daha böyle şeyler yapmamasını isteyeceğim."

"Zahmet etmeyin. Zahmet etmeyin, bayan. Ben iyiyim." "Ama-"

"Dutch, o iyi bir çocuk. Bir kızı hiç bu kadar sevmemişti.

Gülümsemesine ve seni önemsemesine çok sevindim. Bu kalbimi çok dolduruyor." Göğsünü tutuyor.

Öksürüyorum. "Sanırım yanılıyorsun. Dutch ve ben birlikte değiliz.

"Tabii ki." Gülümsemesi yüzünde donup kalıyor. Sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. "Tabii ki. Çocuklar artık çıkmıyor, değil mi? Birini sevdiğini itiraf etmek doğru değil. Evet, evet. Anlıyorum."

Hayır, yapacağımı sanmıyorum. "Biz gerçekten birlikte değiliz. Martina çantasını kaptığı gibi kapıya koşar. "Bulaşıkları yıkamak için endişelenmene gerek yok. Onları tekrar çantaya koy ve kapının önüne bırak. Biri gelip alacaktır." "Bekle." Onu ikna etmek için neden bu kadar çaresizim bilmiyorum ama kendimi oturma odasına kadar onu takip ederken buluyorum. "Dutch birlikte olduğumuzu mu söyledi?"

"Hayır, hayır, hayır." Bana gergin bir gülümseme veriyor.

Kendimi vites değiştirmeye zorladım. "Martina, gitmeden önce sana sormak istediğim bir şey var".

"Ne oldu, bayan?"

"Yangın sabahı Redwood Prep'te olduğunu duydum." Yüzü hemen solgunlaştı. Saçından bir tutamı fırçalayıp

dalgalı saçlar. "Gitmem gerek."

"Gitmek mi? Birdenbire mi?" Onu kapıya kadar takip ettim.

Martina sanki eli testereli korkunç bir psikopatmışım gibi hızını artırıyor. "Keyfini çıkarın!"

Daireden çıkıp kapıyı çarparak kapatmadan önce söylediği son şey bu. Sessiz kaldım, zihnim dönüyordu. Bayan Jamieson'a göre Kings'in antrenman odasını terk eden Martina'ydı. Biraz önce sorduğumda neden bu kadar suçlu görünüyordu?

Yangına karıştığı için mi?

Yoksa bunu yapan kişiyi mi koruyordu? "Hadi ama Cadence!"

Telaşla arkamı döndüğümde kız kardeşimi sandalyesine yığılmış, ağzı yemekle dolu ve gözleri parlarken buluyorum.

"Her sabah somon yiyebilir miyiz?"

"Mısır gevreğini zar zor alabiliyoruz ve sen somondan

bahsediyorsun." Mutfağa, yemek odasına ve bara gidiyorum.

Midem gurulduyor. Dünkü akşam yemeğinden beri hiçbir şey yemedim. Bir çatal kaptıktan sonra masanın etrafında kız kardeşime katılıyorum ve kendimi on iki saat içinde Dutch Cross yüzünden inlerken buluyorum.

Tekrar.

Balık ağzımda erirken "Bu neden bu kadar iyi?" diye inliyorum.

"Redwood'daki kafeteryada yemeklerin harika olduğunu düşünüyordum," diye itiraf ediyor Vi.

Gözlerinin içine bakıp başımı sallıyorum. Dutch yemek kartımı güncellediğinden beri yemeklerimin yarısını yiyor, geri kalanını gizlice köpek poşetlerinde saklıyor ve kız kardeşimin yemesi için eve yemek getiriyorum.

"Ama bu," dedi Vi gözyaşlarını silerken, "burası cennet." "Buna alışma."

Dilini çıkarıyor.

Yemeye devam ediyorum ama Jarod'un mesajını düşündüğümde yemek küle dönüşüyor.

Kanıt istedi. Ne kanıtı? Dutch'ın yapmadığı bir şey için nasıl kanıt sunabilirim?

Dudaklarımdan bir iç çekiş geçiyor. Dutch'ın Jarod'un düşündüğü kişi olduğunu sanmıyorum ama "gerçek ya da çıplak bir oyun oynadıktan sonra oğlunun uyuşturucu satıcısı olmadığını doğruladım" bahanesini kabul edeceğinden de şüpheliyim.

Sana ne getirdiğimin bir önemi var mı? Her neyse, Jarod'un casusu olmakla o kadar da ilgilenmiyorum. Tüm bunları Jinx'in sırlarını öğrenmek için yapıyorum.

Viola masanın karşısında gülmeye başladı. Ben de ona baktım. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bu çok garip. Martina "vitamin, protein ve kalsiyum açısından zengin" yiyecekler hazırladığını söyledi.

"Evet lo?" Çatalımla bir çileği dürtüyorum.

"Şu anda biyolojide üremeyi öğreniyoruz," diyor ağzı doluyken.

Çatalını kullanarak yiyecekleri işaret ediyor. "Balık, hindi, yumurta, fasulye, yulaf ezmesi..."

"Bu da neyin nesi?"

"Bunların hepsi bebeğin beyin ve kalp gelişimine yardımcı olan gıdalardır".

"Bebek mi?" Tenime şimşek gibi şok izleri çarpıyor. "Hamile olsaydın bu kahvaltı mükemmel olurdu."

Çatal elimden düşüyor ve gürültüyle tabağa iniyor. Vi kaşlarını çatıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim," diye mırıldanıyorum.

Ama midemde hastalıklı, çarpık bir korku canlanıyor. Dün gece korunmamakla hata ettim ama gözlerim Martina'nın getirdiği ziyafetin üzerinde dolaşırken, o ağaç evde tek yaptığının canavarla birlikte oynamak olup olmadığını merak ediyorum.

Bu numarayı aramaya zahmet etme, yeni kız. Ses yok. Sadece mesaj.

Bunu bitireceğim. Yarın. Jarod Cross'la ilgili istediğiniz pislik konusunda daha açık olsanız iyi olur çünkü yarından sonra hiçbirinizle işim olmayacak.

Ofisine bırakman için sana bir şey göndereceğim.

*Cadence: Bana nasıl
göndereceksin? Bu bir sır.*

OTUZUNCU BÖLÜM

Kadans

Jarod Cross bisikleti bacaklarımın arasında mırıldanıyordu. Kaskımı ve deri ceketimi giyerek gecenin içine karışıyor, sokak lambalarının yanından bir gölge gibi geçiyordum.

Bu makine için yararlı olabileceğimi düşünmüyordum. Her ne kadar Lucien'e bir teknoloji şirketinde ayak işlerini yaptığım kısa süre içinde araba kullanmayı öğrendiğimi söylesem de, motosiklete binmeyeli uzun zaman olmuştu. Böylesine güçlü bir makineye bineceğim için gergindim.

Ama bu gece korkularımın üstesinden gelmek ve sokaklarda gözlerimi Hollanda Haçı kamyonuna dikerek yürümek için bir nedenim var. Cevapları alana kadar onu takip etmeye karar verdim.

Jinx yüzünden değil.

Jarod Cross yüzünden değil.

Çünkü ne tür bir manyakla uğraştığımı bilmek istiyorum. Bu yemek hamile kadınlar için.

Viola bunu söylediğinde aklım başımdan gitti. Belki geçmişte olsa tüm bunları bir tesadüf olarak görmezden gelebilirdim ama Redwood Hazırlık Okulu'na atlayıp kendi işime bakarsam insanların beni rahat bırakacağını düşünen o saf kız değilim.

Dutch ve kardeşleri gözlerimdeki perdeyi kaldırmak için üzerlerine düşeni yaptılar.

Bu dünya adaletsizlikle dolu, acımasız ve çarpık bir yer. Yalanlar bolca var ve eğer Dutch'ın yalanlarından birine daha kanarsam...

"Benim korumam yok."

"Aptal," diye hırlıyorum kaskımın arkasından. Motosikletin motoru öfkeme karşılık vererek gırtlaktan bir ses çıkarıyor.

Bu sadece bir bahane miydi?

Sorumluluğu sizden almıyorum. Sonuçların çoğuna katlanmak zorunda kalacağım için suçun çoğunu ben üstleniyorum. Ergen hamilelikleri mahalleimde grip kadar yaygın. Kızlar kendilerini korumadıklarında ne olduğunu çok iyi biliyorum ama ben aptaldım. O anın heyecanına kapıldım ve durmayı hayal bile edemedim. Ama neden Dutch ertesi sabah bana hamileymişim gibi kahvaltı gönderdi? Sanki hamile olmamı istiyormuş gibi.

Art niyet kokuyor.

Dışlerimi diken diken eden bir tane.

İkimizin de birbirimize o kadar aç olmamız ve sağlıklı düşünemememiz ile onun beni kontrol etmek için kasıtlı olarak bana tuzak kurması arasında fark var....

Motivasyonlar önemlidir.

Gerçek önemlidir.

Kalbim küt küt atıyor. Bilmem gerek.

Gerçek Dutch Cross da kim?

Göstergesi sola dönüyor, iyi bildiğim bir alana doğru ilerliyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Onu takip etmeye devam ediyorum ve durmadan önce nereye gittiğine bakıyorum.

Motosikletimin farlarını kapatıp büyük bir çöp konteynerinin arkasına saklanıyorum. Daha net görebilmek için yüz siperimi yukarı çekiyorum ve Dutch'ın kamyonetinden inen üç adamı görmek için gözlerimi kısıyorum.

Kralların Günahkarlar İni'nde ne işi var?

Anılara karşı mücadele ederken nefesim daralıyor. Karanlığa.

Kıvranan bedenler. Piyano çalarken bana uzanan ince, iğne izli eller, beni cehenneme sürüklemeye çalışan hayaletler gibi.

Boğazım kapanıyor ve bir atağın ilk aşamalarını hissediyorum.

İçimde bir panik hissi.

Dutch aniden korkumun kokusunu almış gibi arkasına bakıyor.

Başımı eğmeye zorlayarak gözden kayboluyorum. Şüphe çekmemek için arabasıyla aramda yeterli mesafe bırakmaya özen gösterdim ama yine de gerginim.

Seni göremez, Cadence.

Başımı kaldırıyorum ve dikkatinin kardeşlerinde olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum.

Çantama uzanıp cep telefonumu alıyorum ve çekmeye başlıyorum. İlk başta çocuklar karanlığa gömülüyor ve yakınlaştırsam bile ne yaptıklarını anlamak zor oluyor.

Sonunda bir elektrik direğinin altından geçerler. Zane ve Finn hâlâ omuzlarının üzerinden bakıyor, suçlu ve şüpheli görünüyorlar. Dutch'ın yüzünü yakından çekiyorum. Keskin çene. Düz burun. Yüzünde sert kesikler olan dudaklar.

O dudakların yumuşadığı zamanı hatırlıyorum. Gevşemişti.

Benim için inlerken ayrıldı.

Sadece yirmi dört saat önce miydi? Bir ömür gibi geliyor.

Kapı açıldı ve kapüşonlu bir adam dışarı çıktı. Onu tanımıyorum ama Dutch onu bekliyormuş gibi görünüyor çünkü ona başıyla selam veriyor.

Elim fena halde titriyor. Kamera odaktan çıkıyor. Açığı ayarlıyorum ve bakışlarım ekrandakilerle gerçek hayatta olanlar arasında gidip gelirken derin bir nefes alıyorum.

Dutch çocuğa yaklaşıyor. Ne değiş tokuş ettiklerini görmek zor ama kesinlikle bir şeyler el değiştiriyor. Adam cebine bir tomar para koyuyor ve Dutch da ceketinin cebine şeffaf bir plastik torba koyuyor.

Hepsi çabucak dağılır. Hamamböcekleri gibi.

Krallar acele eder, araçlarına biner ve otoparktan çıkarlar.

Kapüşonlu adam stüdyoya geri döner.

Videoyu bitiriyorum ve kalbim boğazımda, yavaşça ayağa kalkıyorum.

İşte burada.

İstemediğim bir kanıt.

Dutch düşündüğümde daha da canavarmış.

Ama kendimi canavarın bebeğini doğurmaya açarsam neye dönüşürüm?

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kadans

Ertesi sabah okula girdiğimde tetikteyim. Dutch'ı tekrar görürsem ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, içimin şiddetle dolup taşıdığı. Bunu durdurmam gerek.

Akıllı ol.

Bütün geceyi yüzünü tırmalayarak ve rüyalarımda onu döverek geçirmiş olsam da, gerçek şu ki... o benden çok daha büyük. Tek bir darbe bile indirebileceğimden şüpheliyim.

İntikam benim olacak.

Seni başka şekillerde inciteceğim. Daha derin yollarla. Bu sadece doğru anı bekleme meselesi.

Güneş parlıyor ama sanki arkamda kara bir bulut sürüklüyor gibi hissediyorum. Koridora adım attığımda konuşmalar kesiliyor. Fısıltılar duraklıyor ve sonra sessizlik.

Herkes bana bakıyor.

Yüzüme ürkekçe dokunuyorum. Panik beni ele geçiriyor ve pençelerini omzuma saplıyor. Jinx bizi yine mi tanıştırdı? Ağaç evdeki o geceyle ilgili bir yazı mıydı?

Dutch'ın o yumuşak, zararsız halinin üzerinde bana yaptığı tüm ahlaksızca şeyleri biliyor musunuz? Dilinin nerede olduğunu, parmaklarının nerede olduğunu, bunları yaparken bana ne söylediğini biliyor musunuz?

Nasıl ürperdiğimi, inlediğimi ve merhamet için yalvardığımı biliyor musun?

Kalbim kaburgalarımın arkasında atıyor.

Açıktaki kalınca başımı eğip dolabıma koştum.

Açar açmaz telefonum çaldı. Yeşil kalem kutunu kontrol et. Gözlerim açıldı.

Başımı kaldırıp arkamı dönüyorum - Jinx şimdi koridorda mı? Bana mı bakıyor?

Huzursuz bir şekilde dolabıma uzanıyorum, kalem kutumun fermuarını açıyorum ve kalemlerimin, kurşun kalemlerimin ve silgilerimin arasında küçük siyah bir iğne buluyorum.

Parmaklarım metal kapıyı kazıyor - Jinx dolabıma nasıl girdi?

"Merhaba, Cadence.

"Ah!" diye bağıryorum ve dolabı çarparak kapatıyorum.

Sol bana garip bir bakış attı. "Sen iyi misin?"

"Evet. Mükemmel." Yavaşça içimi çektim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmek istedim."

"Güzel." Yoğun bir şekilde odaklanmış yüzüne kıkırdıyorum.

"Bana bakıyorsun."

Bana acı çeken bir ifadeyle bakıp duruyor.

Koridor insanlarla dolarken daha fazla fısıltı duyuyorum. Ders yakında başlayacak.

"Neden herkesin normalden daha fazla görüldüğünü biliyor musun?" Sol'a sordum.

Omzunu kaldırıyor ve omuz silkiyor, dudaklarını büzüyor. "Jinx sen ve Dutch hakkında bir yazı yazdı."

Öne atıldım. "Ne diyordu?"

"Bilmiyorum. Senin için bir lunaparkı kapatmasıyla ilgili bir şey. Elini saçında gezdiriyor, tedirgin görünüyor. "O tür şeyleri okumamaya çalışıyorum."

Lunaparkın hatırası beni ürpertiyor. Dutch, Vi'nin gününü güzelleştirdikten sonra ona yumuşak davranacağını biliyordu. Ona açılmamı sağlamak için bilerek kız kardeşimi kullandı.

Sol devam ediyor. "Cadence."

"Ne?" sesim sinirli. "Söylemek istediğim bir şey var." Gözlerimi kırpıştırıp bekliyorum.

"Gerçeği senden saklamayı doğru bulmuyorum ve..." Telefonum tekrar titriyor.

Bu sefer Jinx değil.

Jarod Cross.

Kaskatı kesildim. "Bir dakika Sol."

Alt dudağını ısıriyor, kahverengi gözlerinden bir gölge geçiyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Alo?"

"Bir şey bulabildin mi?" Rock yıldızının yumuşak sesi kulaklarımı dolduruyor.

"Haklıydın. O şey hakkında. Kanıtım var.

Kahkahası kulağa hoş geliyor. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum Cadence. Onu alması için Lucien'i göndereceğim."

"Hayır," diye bağırıyorum. Sol elimi cebime sokarak Jinx'in bana verdiği cihaza dokunuyorum. "Seni görmeye gelmeyi tercih ederim."

"Senin okulun yok mu?"

"İlk dersi kaçıracam. Öğretmenler artık dersi kaçırdığım için beni cezalandırmayacaklar. Herkes bana dokunmanın Dutch'a dokunmak anlamına geldiğini biliyor ve Redwood Prep'te kimse bunu deneyecek kadar aptal değil.

Nereye gidersem gideyim Dutch'ın zalim varlığının beni gölgelemesine iğerliyordum ama şimdi işime yarıyor.

"Bir saat içinde özel çalışma odamda buluşalım."

Telefonu kapattım ve Sol'a baktım. "Gitmem gerek." "Seninle yürüyeceğim."

"Bu özel bir şey. Rahatlıyorum. "Ama söz veriyorum, döndüğümde sana biraz zaman ayıracağım, tamam mı?"

Paten kaymaya gitmeden önce gördüğüm son şey Sol'un kırık ifadesi.

Bisikleti getirmedim (kısa bir Redwood eteği o makineye binmek için pek uygun değil), bu yüzden otobüse binmek zorundayım.

Jarod Cross'la olan toplantıma geç kalmak üzereyim ama tam zamanında kapıdan giriyorum.

Kayıt stüdyosu parlak bir şekilde aydınlatılmış ve ses yalıtım panelleriyle dolu. Dışarıdaki miks masası birkaç milyona mal olmuş gibi görünüyor. Nefes almak bile beni geriyor.

Hassas düğmeler ve kollar yönünde.

"Bayan Cooper." Jarod Cross gitarını müzik sehпасının üzerine bırakıyor, kayıt kabininin kapısını açıyor ve dışarıda bana katılıyor.

"Konuşabilir miyiz?" Ses mühendisine ve camın arkasındaki grup üyelerine bakıyorum. "Özel olarak?"

"Elbette. Bu taraftan gel." Jarod Cross beni loş bir koridora götürüyor. Posterleri her iki duvarı da kaplıyor. Çeşitli müzik ödülllerinde. Başkanlar ve kraliyet ailesiyle tanışırken. Ünlü dergilerin kapaklarında.

Hayatımı topraktan ve karanlıktan o kadar uzakta yaşıyorum ki bu kadar altını görmek zor geliyor. Bu koridor Jarod Cross'un sıradan bir insan olmadığını hatırlatıyor. Bir ölümlünün olabileceği kadar doğaüstüne yakın.

"İşte," diyor Jarod, kapıyı açık tutarak.

"Burası senin ofisin mi?" Zengin bir şekilde dekore edilmiş odaya bakıyorum. Burada o kadar çok kupa var ki sanki doğrudan güneşe bakıyormuşum gibi hissediyorum.

"Evet, burada önemli işler yapıyorum. Sanki ahşap zemin üzerinde durma ayrıcalığına sahip olmak benim için bir onurmuş gibi bana delici bir bakış atıyor. "Ne zaman şehirde olsam, bu odada evde geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyorum.

Parmaklarımı eteğimin cebine sokuyorum ve küçük cihazı çeviriyorum. Şu anda üç farklı satranç tahtasında bir piyonum: Jarod Cross, Dutch ve Jinx.

Ama ben kimsenin kuklası değilim.

Hangi ipleri tutup hangilerini kesmek istediğimi seçebiliyorum. Ben onları kullanıyorum, tıpkı onların beni kullandığı gibi.

Jarod Cross elini uzattı. "Bir bakayım."

"Kalbim boğazıma kaçıyor ve Jinx'in cihazını koruyucu bir şekilde tutuyorum.

"Kanıtlar." İki kaşını da kaldırıyor.

"Oh." Çantamın fermuarını açtım, içine uzandım ve flash belleği çıkardım. Videoyu dün gece hafıza kartına kaydetmiştim.

Jarod Cross cihazı kabul eder ve masanın üzerine bırakır. "İyi iş çıkardın."

"Kontrol etmeyecek misin?"

Gözleri bir tarafa kayıyor. Belli belirsiz bir hareket ama ben fark ettim. "Evet," diyor. Sanırım kontrol etmeliyim.

Seçtiği kelimelerde beni rahatsız eden bir şey var. Neden oğlunun trafiği hakkında bu kadar endişeli görünmüyor? Beni endişelendiği için işe almadı mı? Daha çılgın, daha üzgün, daha fazla olması gerekmez mi?

Şu anda sessiz görünüyor. Fazla sakın.

Sanki yaptığım her şey, hareket ettiğim tüm yollar öngörülüyormuş gibi.

Fazla düşünme, Cadence. Sadece cihaz için bir yer bul ve yoluna devam et.

"Çok fazla kitabın var," diye mırıldanıyorum, Jarod masasının arkasında otururken odanın içinde süzülüyorum.

"Sadece dekorasyon için. Elini sallıyor ve dalgın dalgın bilgisayara bakıyor. "Hayatımda bir gün bile açmadım."

Bingo.

Tırnağımı kitapların sırtlarında gezdiriyorum ve sonunda Jarod'un masasına yakın ama görüş alanının dışında bir rafta duruyorum. Başımı hafifçe çevirdiğimde bilgisayara konsantre olduğunu fark ediyorum.

Jinx'in cihazını çıkarırken üst dudağımda ter boncukları oluşuyor ve ellerim titriyor.

Casus olmak için çok endişeliyim.

Kalbim boğazımda, cihazı rafa kaydurdım ve bir kitabın altına sakladım.

Birdenbire kapı açıldı.

Doğruluyorum ve yüzümde suçlu bir ifadeyle arkamı dönüyorum. Lucien kara gözlerini üzerimde gezdiriyor.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ama kendimi sakın kalmaya zorluyorum. Çenemi kaldırarak gözlerimin onun yanından Jarod'a kaymasına izin veriyorum.

"Sana her zaman aramanı söylemiştim," diye homurdanıyor Jarod. Karanlık bir bakış Lucien'in bakışlarını deler. Kaşlarını çatar.

"TV röportajcısıyla görüşmen on beş dakika içinde. Gitmemiz gerekiyor."

"Doğru ya. Unutmuşum."

Lucien kapıda kalır.

Jarod bir hareketle onu uzaklaştırır. "Bayan Cooper ile biraz konuşmam gerek."

Lucien'in gözleri beni delip geçiyor. Kaşlarını çatıyor ve kapıyı kapatıyor.

"Onu görmezden gel. Göründüğünden daha dost canlısıdır". Evet, bundan şüpheliyim.

Önemli olan Jarod Cross'un odasına dinleme cihazı yerleştirdiğini fark etmemiş olması. Tek umudum burada güvenlik kamerası olmaması ve varsa da kimsenin izlememesi. Özellikle de Lucien'in. Bu adam beni ürpertiyor ve patronuna ihanet ettiğimi öğrenirse bana ne yapacağını bilmiyorum.

"Hollandalı'nın gerçek yüzünü göstermeme yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyor Jarod Cross, sesi neredeyse bir baba endişesiyle dolu. "Artık onun gerçekte kim olduğunu gördüğüne göre, onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Bu soruyu tuhaf buluyorum - bir rock yıldızı oğlu hakkında ne düşündüğümü neden umursasın ki?

Cevap çok kolay.

Dutch Cross'un cehennemde yanmasını istiyorum.

Ama bu duyguyu babasıyla paylaşmayacağım.

Onun yerine çenemi kaldırıyorum. "Hollandalılar hiçbir zaman umurumda olmadı ve olmayacak. Bu yüzden bana güvenmedin mi?"

Jarod Cross'un ağzından kahkahalar yükseliyor. Sesi kendini beğenmiş. Tatmin olmuş. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getir. Arkadaşımı okula geri götür ve anlaşmayı bitirelim."

"Evet, sanırım yapabiliriz," diyor gözlerini yüzümde gezdirerek. Çenemi indiriyorum ve gitmek için dönüyorum.

"Artık gözlerin açık, umarım öyle kalırlar," diyor arkamdan Jarod Cross.

Arkamı döndüm.

"Hollandaca ikna edici olabilir, ancak kiminle birlikte olduğunuzu asla unutmayın"

Deniyorsun. Ona güvenemezsin.

Rock yıldızına bakıyorum, yoğun gözlerini not alıyorum. İçimde rahatsız edici bir his var. Sessiz bir şüphe bana bağıyor.

Burada neyi kaçıyorum? Yüzeyde hafif bir akıntıda yüzüyormuşum gibi hissediyorum ama altım girdaplarla dolu.

Jarod Cross, "Dikkatli olun yoksa canınız yanacak Bayan Cooper," diye mırıldanıyor.

Ve beni oğlu hakkında olduğu kadar kendisi hakkında da uyardığını düşünmeden edemiyorum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Hollandaca

Finn gözlerimin içine bakarak, "Burada değil," diyor. Cadence'in dolabına yaslanmış, gözleri kitabında donup kalmış. "O dersi asmaz," diye homurdanıyorum. Kalbim hızla atıyor ve içim parçalanıyormuş gibi hissediyorum. "Sence babam..."

"Bu ona zarar verir mi? Hayır." Zane başını sallar.

"Bunun bir savaş başlatacağını biliyor," diye beni temin ediyor Finn.

"Telefonuna cevap vermiyor. Ellerimi yumruk yapıp onunkinin yanındaki dolabı kırıyorum. "Neden cevap vermiyor? Ya kaçırıldıysa?"

"Vi onunla temasa geçti. Telefonu çalışıyor. O iyi," diyor Zane.

"Ama annesi..."

Finn sözümü kesti. "Hikayesini düzgün anlatamayan bir uyuşturucu bağımlısı."

"Annesinin babası hakkında haklı olup olmadığını bile bilmiyoruz.

İçinde 'kanıt' olan o cep telefonu tam bir fiyaskoydu." Zane kaşlarını çatar.

Hâlâ kızgın bir şekilde dolaba tekrar vurdum.

Tina beni boşa kürek çekmeye gönderdi. İyi ki kardeşlerimi de yanımda getirmişim ama bozuk bir cep telefonunu aramak için şehrin o tarafına giden bir aptal gibi hissettim kendimi. Müzik çanları çalıyor.

İlk dönem sona erdi.

Koridor öğrencilerle doluyor ve Sol'un Cadey'nin dolabına doğru kararlı bir şekilde yürüdüğünü görüyorum. Bir anda durdu.

üçümüzü aynı bölgede görünce. Onun hayal kırıklığı seğirmesi beni sinirlendiriyor.

Sol yangından beri garip davranıyor. Daha sonra antrenman odasında yere yığıldığında, kendime çok şeyle uğraştığını söyledim. İşini kurcalamayı bıraktım ve ona biraz zaman tanıdım.

Ama şimdi bizden uzaklaşıyor.

Ve terapi seanslarına gitmediği hissine kapılıyorum. Finn, Zane'in göğsünü okşuyor ve çenesini Sol'a doğrultuyor.

İkizim doğruldu. Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Garip."

"Sen de mi Cadence'i bekliyorsun?"

Kılandım. "Cadence'le ne işin var senin?" Finn bana ters ters bakıyor. "Sakin ol, Dutch."

Sinirleniyorum ama çenemi kapalı tutuyorum.

Zane konuşuyor. "Onu arıyoruz. İlk dersi kaçırdı." "Onu bu sabah gördüm. Yapması gereken bir şey olduğunu ama geri döneceğini söyledi."

"Onunla konuştun mu?" Tehditkâr bir şekilde öne çıkıyorum. Sol çenesini kaldırıyor, parmakları yumruk olmuş ve yumruk atmaya hazırlanıyor.

Belki onunla koridorda yüzleşirim.

Ben kıskanç, sahiplenici bir piçim ve Sol ile müstakbel eşim arasında bir şeyler seziyorum. Umarım yanılıyordumdur. Ama eğer yanılmıyorsam, Sol'la bir ömür boyu sürecektir kardeşlik ayaklar altına alınmak üzere.

Aynı fikirde değilim.

Bunu kimseyle paylaşmayı düşünmeden önce rakiplerimi kimsenin cesetlerini bulamayacağı bir yere gömerdim.

Sol'la aramızdaki gerilim yoldan geçen çocukların dikkatini çekecek kadar artıyor.

Zane gergin bir şekilde güler. "Kavga etmek istiyorsan dışarı çık. Gereksiz eğlence olmayın."

"Kimse kavga etmiyor." Finn kitabını kapatıyor ve koltuk altına yerleştiriyor. Gözleri yarıklara kadar daralıyor, kitabı koltuk altına yerleştiriyor.

bir elini omzuma koydu ve kulağıma fısıldadı. "Dutch, kendini toparla. Burada kimse senin düşmanın değil.

Sol'a bakıyorum, o da bana bakıyor, kaşlarını çatarken neredeyse her yazı bizimle geçiren adama bakıp bakmadığımı merak etmeme neden olan bir tonla. Bakışlarında farklı bir şey var, eğlenmeye çalışan çarpık bir şey. Sanki bunların hiçbiri umurunda değilmiş gibi. Sırf eğlence olsun diye ortalığı kasıp kavurmak isteyen Joker gibi.

"Dostum, o burada." Zane beni çevirdi ve işaret etti.

Cadence cehennem ve intikam gibi görünerek ön kapıdan girer. Saçları omuzlarından sarkıyor. Eteği kalçalarının etrafında dalgalanıyor. Kahverengi gözleri bana kilitleniyor, sonra bakışlarını kaçırıyor ve Sol'un üzerine düşüyor.

Yüz ifadesi düzeliyor ve ona gülümsüyor. Piç kurusu ona dişlerini gösteriyor.

"Merhaba Sol," diyor Cadence, tek kelime etmeden yanımdan geçip giderken ve beni sertçe terslerken. "Kusura bakma, erken çıkmam gerekti."

"Sorun değil," diyor Sol. Ona karşı nazik davranıyor. Çok nazik. İki yanında tuttuğu yumrukları gevşiyor.

Ten rengi bir el omzuma dokunuyor. Soluk bir el diğer omzuma iniyor. Kardeşlerim beni tutuyor.

Cadey orada değilmişim gibi davranmaya devam ediyor. "Şimdi konuşmak ister misin? Dolabım bir çöp kutusuyla kapatıldığı için özel bir yere gidebiliriz." Gözleri üzerimde geziniyor, keskin ve öfkeyle yanıyor.

Midem bulanıyor ve dişlerimi sıkıyorum. Onun nesi var böyle? Dün onu eve götürdüğümde kızgın değildi. Utanmıştı belki. Yıldızları görmesini sağladığım için biraz şaşırdı, tabii.

Ama kızgın değildi.

Bir adım öne çıktım ama iki kardeşim tarafından geri itildim.

"Evet," diyor Sol, gözleri üzerimde geziniyor. Gülümsemesini gizlediğini görebiliyorum. Piç kurusu. "Evet, konuşalım."

"Cadence," diye homurdandım.

"Cebir dersinde bize bir sınav yapmadılar, değil mi?" Cadence, Sol'un yanında yürürken şöyle diyor.

"Hayır."

"Güzel. Önemli bir şeyi kaçırdığımdan endişeleniyordum". Sol,

"Notlarımı seninle paylaşacağım," diye öneriyor.

Öfkemin tavana vurduğunu hissediyorum ve beni durduracak hiçbir şey yok. Omuzlarımı yuvarlayıp kardeşlerimi silkeliyorum.

Adımlarım ağır ve tehlikeli.

Burun deliklerim bir boğanınki gibi genişliyor.

Uğruna öleceğim kraliçeye dönüşen, kırbaçlanmama neden olan kışkımdaki çileden çıkarıcı acıya doğru ilerliyorum.

Cadence sert adımlarımı hissediyor çünkü içgüdüsel olarak duruyor ve dönüyor. Gözleri açılıyor ama ben onu kucağıma alıp omzuma koymadan önce verebileceği tek tepki bu.

"Dutch!" diye bağırır Cadence.

Herkes dönüp bakar.

Cadence sırtıma tekme ve yumruk atıyor. Paris maçının dışında yaptığı manevrayı bile deniyor. Ama ben onun için hazırım. Kollarım kalçalarında çelikten bantlar gibi ve gitmesine izin vermiyorum.

Gözlerim Sol'u delip geçiyor.

Dudaklarını büzüyor, yüzü hayal kırıklığıyla buruşmuş. Hiçbir şey söylemiyorum.

Yapmak zorunda değilim.

Gözlerim tek bir şey fısıldıyor: O benim.

Eğer her şeyinizi kaybetmek istiyorsanız, bu konuda bana meydan okuyabilirsiniz.

"Mağara adamı gibi davranmayı bırak ve beni yere indir!" diye bağırıyor Cadence belime doğru.

Sol'un mesajımı aldığından emin olduktan sonra koridorda yürüyorum. Koridorlar kalabalık. Biz geçerken insanlar yoldan çekiliyor ama bu yeterli değil. Çok fazla göz var. Merdiven boşluğunda ya da uygulama odasında bu konuyu rahatça tartışamayacağım kadar çok insan bizi izliyor.

Daha fazla mahremiyete ihtiyacım var.

Sonra onu otoparka götürdüm.

"Dutch!" diye bağılıyor Cadey. "Bu bir adam kaçırma, biliyorsun!" Cevap vermiyorum.

"Dersim var!"

Elimi cebime attım, arabamın alarmina bastım ve onu arka koltuğa ittim. Bir gümbürtüyle yere düştü. Başını incitmediğinden emin olmak için yeterince duraksıyorum, sonra ön koltuğa tırmanıyorum ve huzurevinden kaçan bir hasta gibi otoparktan çıkıyorum.

Bu hafta sonu olan her şey (Tina ile tanışmak, babam hakkında şüpheli bilgiler almak, hatalı bir cep telefonu yüzünden büyük miktarda para kaybetmek) çözülmeyi bekleyen bir gizem.

İnsanların benimle oyun oynamasından nefret ediyorum ve Tina'nın aniden ortaya çıkması çok fazla gibi geliyor.

Cevaplarımı alacağım.

Ama şu anda en önemli tepki minibüsümün arka koltuğunda bana kaşlarını çatmak.

Cadence Cooper'ın bunu neden üzerime saldığını öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Tekrar.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kadans

Dutch arabayı şehre bakan çimenlik bir alanda frenliyor ve tüm varlığını ele geçiren şiddetli dalgalanma nefes almamı zorlaştırıyor. Bir insan bir canavarı nasıl öldürür?

Zehir mi? Gümüş uçlu ok mu? Kutsal su mu?

"Öne gel, Cadey." Sesinde, itaat etmezsem olacaklardan hoşlanmayabileceğimi söyleyen bir tehlike tonu var.

"Eğer polisi ararsam, senin için her şey biter."

Dutch dikkatini tam karşıya veriyor, ağzı yüzünde acımasız bir kesik.

"Ara onları. Hadi ara."

"Bu bir tehdit mi?" diye kıllanıyorum.

"Hayır, Cadey." Çenesi sıkıştı. Şakağındaki damarın patladığını görebiliyorum, sanki kendini tutmaya çalışıyor ve başaramıyor. "Bu dünyadaki herkes arasında beni yok edebilecek tek kişi sensin ve ben buna karşılık v e r m e m . İstersen beni hapse gönder. Ama önce konuşacağız."

Kaşlarım kalktı. "Çok iyi bir yalancısın. Oyunculuğu düşün, Dutch.

Ödüller kazanırsın."

Omuzları gerildi.

Arabada sessizlik hüküm sürüyor.

Kafasının arkasına bakıyorum. Sarı saçları. Kasları Redwood Prep kazağını zorluyor. Beyaz ve altın rengi. Dikenli. Onu giyen adamın tiki görünmek için fazla tehlikeli görünmesi dışında.

"Gel. A. El. "Yoksa oraya geri dönmemi mi tercih edersin?" Bu tehdit karşısında kaşlarım havaya kalkıyor.

"Seçme şansım var mı?" Sesim alaycı bir tonda çıkıyor. "Sen gitmiyorsun

beni saçlarımdan tutup kendi pelüş oyuncağınız mışım gibi sürüklemek mi? Neden orada duruyorsunuz? Neden kıyafetlerimi çıkarmamı emretmiyorsunuz, böylece bir tur daha korunmasız...? "İstedğin bu mu?" Çenesi titriyor ve bana sanki tanıdığı en dengesiz insanmışım gibi bakıyor. "Bu konuyu konuşmak yerine seni kucağıma alıp direksiyona mı sıkıştırmamı istiyorsun Cadey?" Gözleri alev alev yanarken bağırıyor. "Çünkü bunu yapabilirim ama bundan zevk almayacaksın."

Hoşuma gitmeyeceğini nereden biliyorsun?

Yüzüm kızarıyor. Gözlerimi kapattığımda, vücudunun benimkine yaptığı sert baskıyı, kısa süreli acıyı ve ardından beni doldurmasının verdiği yoğun zevki hissedebiliyorum.

Bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum.

Ya da belki sadece kendimden nefret ediyordum.

Dutch'ın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. Sadece beni kullandığını biliyorum. Jinx gibi. Jarod Cross gibi.

Ben onun oyuncağıyım.

Redwood Prep'e adım attığımdan beri öyleyim.

Ama önemli değil.

Onlardan alacağım. Benden aldıkları kadarını alacağım.

"Neden bu kadar inatçısın?" Son kelime gergin bir lastik bant gibi yüzüme çarpıyor. "Çoğu çift bir yanlış anlaşılma yaşadığında ne yapar biliyor musun Cadey? Kelimeleri kullanırlar. Tartışırlar. Sonra da yollarına devam ederler."

"Biz bir çift değiliz." "O zaman neyiz biz?"

"Bilmiyorum, Dutch? Sen söyle! Belli ki burada yetkili olan sensin."

Ellerim o kadar kötü titriyor ki onları eteğimin altına sokup üzerine oturmak zorunda kalıyorum.

Dutch dişlerini sıkar ve boynundan daha fazla damar çıkar.

Kapıyı açar ve arabadan iner.

Önce uzaklaşıp kafasını sakınleştireceğini düşünüyorum ama sonra arka kapıya yaklaştığını görüyorum. Kilidi hızla kapatıyorum.

Kolları çekiyor ve erişim reddedilince kaşlarını kaldırıyor. Kendimi beğenmiş bir şekilde başımı iki yana eğiyorum.

Dutch yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan parmaklarını cebine sokar ve arabanın kilidini açmak için alarmı kullanır.

Beni dışarı çekip arabanın etrafında iterken çığlık atıyorum, sonra beni belimden tutup kaputun üzerine itiyor. Ellerim boynuna dolandı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıriyorum, yanmamak için bacaklarımı ona sarıyorum. Çoğu arabanın kaputunun altı gerçekten sıcak olur - derimi eritmeye mi çalışıyor?

Ama Dutch beni arabasının üstüne bıraktığında o kadar da sıcak olmuyor. "Bu elektrikli," diyor Dutch. Lanet bir böcek kadar sessiz.

"Sana zarar verecek bir şey yapacağımı mı sanıyorsun Cadey?"

"Bana zarar veremezsin Dutch. Artık veremezsin. Gerçek seni tanıdığım zaman olmaz.

Gözleri kısıldı. O yakıcı, delici bakışlarıyla beni inceliyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunu seninle tartışmayacağım. Bacaklarımı onun belinden çekiyorum ve arabadan inmek için hareket ediyorum. Dutch ellerini kalçalarımın iki yanına koyarak beni hapsediyor.

Öne doğru eğilerek, "Bana ne düşündüğünü söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun" der.

Ona kaşlarımı çatıyorum.

O kehribar gözleriyle bana bakıyor, parmaklarını ayak bileklerime doluyor ve sarsıyor. Geriye doğru koşuyorum, beni kaputun kenarına sürüklerken dirseklerim metale batıyor. Bileklerini şıklatarak bacaklarımdan birini kendi etrafında kilitliyor.

Nefesim keskin, sıcak fişkırımlarla çıkıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye kıpırdanıyorum. Hareket sadece daha fazla sürtünmeye neden oluyor. "Sadece konuşmak istediğini sanıyordum?"

"Bu şekilde konuşabiliriz." İki bacağım da onun etrafında sabitlenmişken, Dutch tekrar öne eğildi. Bana istediğimi versen iyi olur diyen sert bir bakış attı. Tamam. Oynamak ister misin?

"Dün gece saat on birde neredeydin?" diye tersledi.

Gözleri belli belirsiz açılıyor. Yüz ifadesi eski haline dönmeden önce sadece kısa bir şok geçiriyor. Hemen cevap vermiyor ama kafasının içinde dönen çarkları duyabiliyorum.

Sessizlik arttıkça, öfkem de artıyor. Tekrar öfkeye kapılıyorum.

"Kız kardeşimin yanına yaklaşmana izin verdim," diye tıslıyorum, Viola'dan bahsedilmesi bile beni öfkelenendirirken nefesim düzensizleşiyor. "Daha iyi bir karar vermeme rağmen sana güvendim. Ve sen uyuşturucu satıyordun, seni hasta herif. "Dün annen beni aradı." Bana bakıyor. Gözlerimin her titreşimine. İfademdeki her değişiklik.

"Annem öldü.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz Cadey. Başını hafifçe eğiyor ve bana o soğuk, hesapçı ifadesiyle bakıyor.

Birden nefes almakta zorlandım.

"Beni yalnız görmek istedi, ben de gittim. Babam hakkında kirli bilgilere sahip olduğunu söyledi ve onu bulmam için bana bir adres verdi.

Bize bir paket veren bir adamla tanıştık, ama işe yaramaz olduğu ortaya çıktı". "Sana inanmıyorum." Sesim zayıf. Elimden geleni yapıyorum.

Dutch cep telefonunu çıkardı ve bir kayıt dinletti. Annemin sesini duyunca irkildim. "Kırk altı ve üç, Hamshire Caddesi. Saat on bir."

"Eğer bu yeterli değilse, temiz olduğumu kanıtlamak için uyuşturucu testine girmeye hazırım. O şeye asla dokunmadığımı söylerken ciddi dim. Ve asla dokunmayacağım.

Gözlerim açıldı.

Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "O gece bizi takip eden bir motosiklet gördüğümü sandım. Motosikleti nereden aldın? Nerede olacağımızı nereden biliyordun?

Ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum.

Dutch eğildi ve dudakları dudaklarıma yaklaştı, "Bu yüzden mi okuldan sonra babamla buluşuyorsun? Senden bizi gözetlemeni mi istedi?

"Hayır." Kendimi çok açıkta hissederek onu ittim. Haklı olduğundan o kadar emindim ki.

Her zaman ortaya çıkanın kötü adam olduğundan çok eminim. Ama her yerde kötüler varken, kimseye gvenemezsiniz.

Dutch kamama izin vermiyor. Sonuna kadar eğilip sırtımı arabaya yaslıyor. Gözleri yüzümü işaretleyecek kadar sıcak. Dişlerimi sıkıyorum, aramızdaki yakıcı bağla savaşmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bana yalan söyleme Cadey." Dutch çenemi ısırıyor ve ağzı yanağımdan kulağıma doğru fırçalıyor. "Sana inanacağım."

Üzerimdeki ağırlığı kısıtlanmışlığımın bağlarını kırıyor ve bedenimin dehlizlerine arzu parıltıları gönderiyor. Kırbalanıyormuşum gibi hissediyorum. Bir ileri bir geri. Nefret ve yanlış anlama.

Ama değişmeyen tek şey... aramızdaki bu yakıcı ekim.

Kozmik boyutlarda bir ekişme.

Uyuşukluğa karşı bir panzehir.

Elim Dutch'ın karın kaslarında kayıyor, üniformasının kumaşı altında kasların gerildiğini hissediyorum. Sırlar ve güven hakkındaki sorusuna şehvet ve arzuyla cevap vermek ona karşı ne kadar adil? Bilmiyorum.

Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Dutch'ın gözleri ellerimin onu okşadığı yere düşüyor. Fırtına bulutları kehribar gözlerinin önünde sürükleniyor.

Kalçalarımı kotuna doğru hareket ettiriyorum. İnliyor.

Evet. Mükemmel.

Annemin ikiyzllğnden kurtulmaya çalışıyorum ve bunun gelecekte ne anlama geleceğiyle yüzleşmeye hazır değilim. Kaostan uzaklaşmaya ihtiyaım var. Henüz başa çıkamadığım tüm acı verici ve zarar verici gerçeklerden kaçınmanın bir yolu.

Yüzüne uzanıp kendime

yaklaştırıyorum, "Hayır," diyor sertçe.

Reddedilme karşısında aniden duruyorum.

"Başka sırlar var mı Cadey? Bilmem gereken başka bir şey? Squeeze

Dişler. Ellerimi iki yanıma koydum. Parmak eklemlerim bembeyaz oldu. "Şimdi söyle bana."

Gizemler mi?

Jinx ile çalışmam hoşuna gitti mi?

Benim yüzümden uyuşturucu sattığına dair babasının elinde "kanıt" olması gibi mi?

"Neyin var senin?" diye

geçiştiyorum. Kaşı atlıyor.

Boynunun arkasını sıkıca kavradım. Düşüncelerim ağaç evdeki geceye geri döndü. Ertesi sabahki yemek teslimatı. Korumayı atlamamızla ilgili herhangi bir endişesini dile getirmemiş olması.

"Benden sakladığın bir şey mi var?"

"Evet."

Kalbim yerinden fırladı. Şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

"Ama bu benim paylaşacağım bir sır değil."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Dutch kaşlarını çatarak çenemi parmaklarının arasına alıyor ve yüzümü kaldırıyor. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

Bir süre bekler. Sonra başını sallar. "Bir gün bana karşı dürüst olacaksın, Cadence Cooper."

"Neden yapayım ki?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni öpüyor. Dili dudaklarımın arasından geçerken adeta yanıyor ve uyandırdığı tüm kontrol edilemez, kamçılayıcı duygulara yer bırakıyor.

Ateş karnıma doğru ilerliyor, ağrıyan içim daha fazlasını talep ediyor. Her şeyi talep ediyor.

Dutch dudaklarıma fısıldayacak kadar geri çekildi, "Çünkü sen ve ben..."

"Hasarlı mı?"

Parmakları dudaklarımda geziniyor. "Kaçınılmaz."

Sıcaklık üzerimden akıp gidiyor, kendime hakim olmanın kırıntılarını siliyor.

Sırtımı arabanın kaputunun kaygan yüzeyine yaslıyorum.

ve ikimizin de ruhunu sarsan patlayıcı bir öpücük için başını aşağı çekiyorum, ona o kadar derinden dalıyorum ki arka koltukta çalan telefonu duymuyorum...

Söz verdiğim gibi, yeni kız. Bir sır için bir sır. Ekte yangını çıkaran gerçek suçlunun videosu var.

Şaşırdınız mı? Kedi çantadan çıktı ve artık geri dönmek için çok geç. Bir sır mezardan çıktıktan sonra bir daha asla gömülemez.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kadans

Kıyafetlerimi düzeltiyorum ve Dutch'ın sağlam, pahalı kamyonetinin kaputundan kayarak titrek bacaklarımın üzerinde çimlere iniyorum. O tehlikeli parmaklarını sarı saçlarında gezdiriyor, dans eden bir alev, bal ve altın rengindeki gözleriyle beni inceliyor.

"Okula geri dönmem gerekiyor," diye mırıldanıyorum, sesimdeki hafif titremeyi gizleyemiyorum.

"Önce sakinleşmen gerek. Üst bedenimi işaret ediyor. "Ve düğmelerini düzgün ilikle. Redwood'a böyle pejmürde girersen herkes ne yaptığımızı anlar."

Kaşları kalkıyor. "Bununla ilgili bir sorunum olduğundan değil." Gözlerim parlıyor. "Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemene ihtiyacım yok."

"Yüzün kıpkırmızı, Cadey. Belki de bir şey anlatırken bu kadar kızarmamaya çalışmalısın".

Yanağımı avuçlarım. "Güneş yanığı."

Gülümsüyor.

Kaçmaya hevesli bir şekilde arka koltuğa yürüyüp telefonumu aldım. Jinx'in mesajı önümde beliriyor.

Kalbim hızla çarparken videoya tıklıyorum ve bulanık akışa bakıyorum. Yanan sınıfın yakınındaki koridorda bulunan kameralardan biri tarafından çekilmiş bir görüntü. Bu görüntüyü nasıl elde ettiniz? Polis o kameralardan hiçbir şey alamadı. "Neye bakıyorsun?" diye soruyor Dutch.

Derimin içinde zıplıyorum, videoyu duraklatıyorum ve arkama saklıyorum. "Hiçbir şey. Artık gidebilir miyiz?"

Uzun, gergin bir an bana bakıyor ve sonra bir kez başını sallıyor.

"Hadi gel." Dutch benim için yolcu tarafındaki kapıyı açtı.

"Ben arkayı alacağım."

"Şu andan itibaren benimle birlikte en önde seyahat edeceksin".

Tartışmak istiyorum çünkü bu noktada aykırı olmak tamamen alışkanlık ama tek düşünebildiğim video. Redwood'a ne kadar erken gidersem, o kadar erken özel olarak izleyebilirim.

Dutch sürmeye başlar.

"Annen bana ölmüş gibi yapmak zorunda kaldığını çünkü görmemesi gereken bir şey gördüğünü söyledi," diyor ve ben omuz silkiyorum. Annemin ağzından çıkan her şey şüpheli. Şüphe etmediğim tek şey, bir sonraki uyuşturucusunu bulmak için ne kadar ileri gidebileceği. "Ne gördüğünü biliyor musun?"

"Görünüşe göre bir cinayet." İtiraf dilimden dikkatsizce dökülüyor.

Dutch'ın parmakları direksiyonda sıkışıyor ve arkasını dönüyor.

Gözlerinde gergin, yakıcı bir hayal kırıklığı var.

Tepkisini gördüğümde, bunu ne kadar sıradan söylediğimi fark ettim.

"Ama yalan söylüyor da olabilir," diye ekliyor Redwood Prep otoparkına girerken, "Ödeyemeyeceği bir borcu olması ve ölümü kolay bir çıkış yolu olarak görmesi mümkün.

Bana kaşlarını çattı.

"Henüz kimse bizi rahatsız etmedi, bu yüzden iyi olacağımıza eminim.

"Hâlâ mı?" Motoru kapatıyor, anahtarları cebine koyuyor ve karanlık bakışlarıyla beni sabitliyor.

"Annemin güvenilir bir kaynak olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun." "Bu sefer doğruyu söylüyor olabilir."

Başımı salladım. "O bir bağımlı, Dutch." Normalde düşüncelerimi bu kadar rahat paylaşmam ama o çoktan konuya girdi.

Bu karmaşanın içinde. Hayatımda olmayan bir şey varmış gibi davranamam. "Seni hikâyesine inandırmak için her şeyi yapar, her şeyi söyler."

"İnsanlar eğlenmek için kendi ölümlerini taklit etmezler,

Cadey". Jinx videosu aklımın bir köşesinde duruyor.

Hollandalılar bunu konuşmak için en kötü zamanı seçmişler.

"Bu senin sorunun değil," diyorum.

"Tabii ki benim sorunum. Sizi ilgilendiren her şey benim sorunumdur".

Sahiplenici ses tonu karşısında kaskatı kesildim. "Tepede olanların hiçbir şeyi değiştirdiğini sanma. Sen ve ben hâlâ ölümcül düşmanlarız."

"Bütün ölümcül düşmanlarını beceriyor musun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Haklı.

Soruya cevap vermek yerine dönüp kendimden emin bir şekilde ona bakıyorum. "Sen ve ben... bazen dalga geçiyoruz. Biz... birbirimizi stres atmak için kullanırız. Hepsi bu."

Çenesi bir an için seğiriyor, sanki söylediklerimi iyice düşünüyormuş gibi, sonra çenesiyle Redwood'a doğru bir işaret yapıyor.

"Daha da saçma bir şey söylemeden önce içeri gir Cadey."

Ona kaşlarımı çatıyorum, savaşıma ihtiyacı içimi kavuruyor.

Dutch'la dövüşmek mi yoksa Jinx videosunu izlemek mi istersiniz? Bu kolay bir seçim.

Redwood'a koştum ve en yakın tuvalete girdim. Kendimi bir kabine kilitledikten sonra cep telefonumu tekrar elime alıyorum.

Parmaklar yukarı. Titrek nefesler. Oynat düğmesine bastım.

Video yeniden başlar, koridorun hareketsiz bir görüntüsü. Birden bir patlama sesi ve kırılan camların çınlaması duyuluyor. Hafif bir ılık sesi kulaklarımı dolduruyor.

Ekranımda bir gölge yere düşüyor.

Gerçek suçlunun dış çizgisi.

Başım dönüyor.

Gerçeğe o kadar yakınım ki tadını alabiliyorum.

Ama neden bu kadar gerginim?

Üst dudağımda oluşan teri siliyorum.

Ekranda, güvercin deliklerine karşı turuncu ve kırmızı parlıyor.

Büyüyen ateşten uzakta. Suçlu kameraya gittikçe

y a k l a ş ı y o r . Sabit adımlar. Gevşek kollar. Sebep olduğu yıkımdan, bir çivi kırıldığında gördüğümünden daha fazla rahatsız olmuyorum.

Ve sonra o orada.

Çerçevenin içinde.

Tanıdık kahverengi gözler. Geniş omuzlar. Kalın, dalgalı saçlar.

The Kings'in dördüncü üyesi.

Redwood Prep'in acımasız çocukları arasında sahip olduğum tek arkadaş.

Güneş.

Nefesim kesildi ve telefon elimden kaydı. Bir takırtıyla yere düşüyor.

Camın çatladığını duydum. Aklım başımda olsaydı dehşete kapılırdım. Telefonuma dikkat etmeye çalışıyorum çünkü kırılırsa tamir ettirmeye gücüm yetmiyor.

Ama zihnim çok hızlı dönüyor.

Avuçlarımla ağzımı kapatıyorum, gözlerim kocaman ve çılgınca.

Güneş mi?

Sol... suçlu.

Hemen bir anı dalgası üzerime çöküyor. Sol'un bana doğru ağır, acı dolu bakışları. Sürekli bana bir şeyler anlatmaya çalışması.

"Cadence, konuşmamız gerek."

"Senden gerçeği saklamaktan nefret ediyorum." "Konuşabilir miyiz?"

Görmezden gelmeye devam ettim. Dutch'a, Jarod Cross'a, Serena'ya ve annemle olan dramaya o kadar dalmıştım ki durup düşünmedim bile...

Diz çöküp telefonu ters çeviriyorum ve kırık ekrana bakıyorum. Video, Sol'un kamera önünde olduğu sahnede dondurulmuştur. Gerçekten o.

Ama neden? Sol'a böyle bir şeyi yaptıran neydi? O saydı

Dutch, Finn ve Zane Cross'tan korundum. O çocuklar Sol'u okula geri almak için benim ve Bay Mulliez'in hayatını mahvetttiler. Redwood Prep'ten ayrılmasına asla izin vermeyeceklerdi.

Parmaklarım cep telefonunun etrafına dolanıyor ve kırık camın avucuma sürtünmesine aldırmadan sıkıca tutuyorum. Cihazı çantama sokarken elimi tuvalete bastırıyor ve nefesimi tutmaya çalışıyorum.

O anda, bir grup kız kahkaha ve parfüm bulutu arasında banyoya girer.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Yine Edebiyat'a kaydı." "Neden?"

"Zane Cross'un katıldığı tek ders bu." Parfüm kokusu ve kumaş hisirtisi duyuyorum. "Pek zeki birine benzemiyordu."

"Tabii ki zeki. Ödevlerini hiç yapmazdı ama Bayan Jamieson ile kitaplar hakkında destansı tartışmalar yapardı".

"Ancak bunu uzun zamandır yapmıyorlardı".

"Evet, Bayan J artık sınıfta bağırıyor. Zane de ona seslenmiyor. Zil çalana kadar ona bakıyor ve sonra gidiyor. Bu çok garip."

Derin bir nefes alıyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Kızlar beni gördüklerinde şok içinde nefes nefese kaldılar. Hemen başlarını eğip kraliçeymişim gibi beni selamlıyorlar.

Onları görmezden gelip lavaboya doğru sürünüyorum ve ellerimi musluk suyunun altında birleştiriyorum. Aynaya tekrar baktığımda uzun kahverengi saçlarım, gergin dudaklarım ve huzursuz gözlerim ortaya çıkıyor. Hissettiğim kadar stresli görünüyorum.

"Um..." Kızlardan biri bana vahşi bir hayvanmışım gibi yaklaştı.

"Sen yeni kızsın, değil mi, Dutch Cross'un kız arkadaşı? Onu daha önce seni koridorda taşırken görmüştüm.

Mükemmel.

Sanki Dutch'la olan 'aşk hikayem' hayran olunacak bir şeymiş gibi başını kaldırıp bana bakıyor. Keşke Dutch gittikten sonra hayatımın ne kadar iğrenç ve çarpık bir hal aldığını bilseydi" diyor.

böyle bir yanılsama içinde olmayacaktı.

Tırnaklarını lavaboya batırdı.

"Sadece büyük hayranlarınız olduğumuzu bilmenizi istedim. Kızın yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. "Ben de burslu bir çocuğum. Siz gelene kadar Redwood'daki herkes bana pislikmişim gibi davranıyordu. Şimdi bizi kum torbalarından daha fazlası olarak görüyorlar." Diğer kızlar coşkuyla başlarını sallıyorlar.

"Şimdi Dutch Cross'u kontrol ediyorsun. Bu biraz çılgınca. Seni gerçekten dinliyor. Ayrıca, Krallarla takılıyorsun. Sen gelmiş geçmiş en havalı çocuksun."

Başım aşağı eğiliyor ve çenem göğsüme çarpıyor. Dudaklarımın arasında yankılanan ve aynayı buğulandıran titrek bir iç çekiyorum.

"Eğer yardıma ihtiyacın olursa, bana sorabilirsin. Rica ederim." Kız kirpiklerini kırıştırıyor.

Ona "git buradan" diye bağırarak istiyorum ama yüzündeki o gülümsemeyi bir türlü silemiyorum. O umut balonunu patlatacak ve yüzünü hayatım haline gelen bokun içine sokacak cesareti bulamıyorum.

Hala bir şey söylemediğimde, sonunda ipucunu anladı. Çenesini kapıya doğru hafifçe sallayarak arkadaşlarını çıkışa doğru yönlendirdi.

"Bekle," diyorum sert bir sesle.

Kızlar durup bale dansçıları gibi Jujitsu hareketiyle dönüyorlar. Şimdiden öne doğru eğilmişler, emrettiğim şeyi yapmaya hevesliler. Parmaklarımı yumruk yapıp sıkıyorum, tırnaklarım avucumun yumuşak etine batıyor.

"Sol'un kim olduğunu biliyor musun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tabii ki biliyoruz!" "Benim için onu bul ve bir mesaj ilet." Soğuk gözlerimi kızların üzerinde gezdiriyorum.

"Benimle müzik odasında buluşmasını söyle."

Nefes nefese kaldı. "Ama oraya giremezsin. Yangından sonra orayı yasakladılar.....

"Yap şunu." Sözümlü kestim. "Şimdi."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kadans

Duvarlarda derin, açık delinme yaraları var. Boğumlu siyah çizgiler. Yangın pencereleri yutmuş ve çatıyı yırtarak çirkin yaralar açmış. Nefes alıyorum ve pis koku o kadar güçlü ki gözlerimi yaşartıyor. Yangın bir süre önce oldu, ama sanki cehennemin parmakları hala dans ediyor, yüzümü sıcakla aydınlatıyor ve cildimi fırçalıyor gibi hissediyorum.

Arkamda kapı açılıyor ve sonra kapanıyor.

Ayak seslerini duyuyorum. Öğrencileri uzak tutması gereken sarı 'DİKKAT' bandının hışırtısı.

Ve sonra sessizlik.

Yavaşça dönüyorum.

Sol'un gözleri o kadar karanlık ki ona bakmak neredeyse acı veriyor.

"Her gece aynı kâbusu görüyordum." Sesi tehlikeli derecede alçak bir tona düşüyor, gırtlaktan gelen ve boş bir şey. "Bana tam da o ifadeyle bakıyordun. Sanki benden nefret ediyormuşsun gibi.

Yeni bir dersin başladığını işaret eden çan seslerinin hayal meyal farkındayım. Pencerelerden süzülüp yanmış sıraların ve paramparça olmuş plastik piyano tuşlarının üzerine düşen güneş ışığının hayal meyal farkındayım.

Kafamın içinde alçak bir nota çalıyor.

Kendileri için tuttukları yasın müziği.

"Serena'nın annesi hastanede, bunu biliyor muydun?" Elim titreyerek ona doğru bir adım atıyorum. "Okul, burs sözleşmesini ihlal ettikleri için ailesine dava açmak üzere. Sadece

Sahip oldukları para kemoterapi için biriktirdikleri paradır".

Sol'un geri çekilme nezaketi var.

"Annesinin hayatı tehlikede, ama sen öylece durup izledin".

Sesimden ateş fışkırıyor. "Bu hakkı sana kim veriyor? Kabus gören tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Uyanıkken ve uykudayken iblislerle savaşan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?

Gözleri benimkilere dönüyor, meraklı. Sanki ben son satırdan söz edene kadar söylediğim hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. "Bir sorun mu var?" diye soruyor.

Önüme kadar ilerliyorum. Bu binayı yakan yangını unutun. Kafasına yağdıracağım ateş iki kat daha sıcak olacak.

"Aklından ne geçiyordu, Sol?"

"Değildim." Çene kasları sıkılır ve kasılır. Başını eğiyor. İşkence görmüş gözlerini artık göremiyorum. "Bu yeterince iyi değil."

"Sana doğruyu söylüyorum. Sadece hissediyordum. Tüm adaletsizliği, haksızlığı, haksızlığı, çaresizliği hissediyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Dışarı çıkmalıydım." Gözleri benimkilerle buluştu. Elbette öyle. Umutsuzluk hissi yok. Özür yok. Redwood'un yarattığı canavar arkasını döndü ve onu göğsünden bıçakladı.

"Ateşe ateşle karşılık vermek mi?" Doğruca yüzüne doğru bir adım atıyorum. Burun buruna gelemeyecek kadar kısayım ama göğüs göğüse geldim ve bu yeterince iyi. Başımı yukarı e ğ i y o r u m .

"Sorun şu ki Sol, düşünmeden nişan aldığında masum insanlar yanıyor."

Kahverengi gözleri dalgalı kahverengi saçlarının altından dikkatle bana bakıyor. "Ben hallederim."

Ona bakamadan arkamı dönüyorum.

Serena için çok üzülüyorum. Kendimi çok aptal hissediyorum.

Yangını Sol'un çıkardığını hiç düşünmemiştim.

Kanıtlar gözümün önündeyken bile. Her şey onu işaret ediyordu.

The Kings'in antrenman odasından çıkan gizemli kişi.

Cross kardeşler Martina'yı günah keçisi olarak kullanıyorlar.
Kahvaltıda ateşi yaktığımda Martina suçlu bir şekilde kaçtı.
Ve Dutch.

"Bir şeyler biliyordu ama bana söylemektense ölmeyi tercih etti. Sol'a karşı her zaman korumacı olmuştur.

Görüntü tam önümdeydi ama Sol'a o kadar inanıyordum ki arkasında onun olma ihtimalini düşünemiyordum bile.

Bu beni aptal yapmaz mı?

Naif mi?

Benim mahallemden gelen, beni yakalayan, beni gören biriyle tanıştığım için çok mutluydum. Sol'la yaptığımız sohbetler bana birbirimize farklı olduğumuzdan çok benzediğimizi düşündürdü. İkimiz de buraya ait değildik. İkimiz de (isteyerek ya da istemeyerek) bizimkinden çok daha yüksek bir dünyada yaşayan bir grup kardeşle birlikte kapana kısılmış gibiydik.

Ona güvenmiştim.

Bunun için Serena acı çekti.

"Cadence", Sol'un ayak sesleri arkamda yankılanıyor, "Ben her şeyi halledeceğim".

Eli koluma dolanıyor.

Silkeleniyorum ve göğsüm kabararak arkamı dönüyorum. "Bu noktaya kadar hiçbir şey yapmamışken sana neden inanayım?"

"Bu doğru değil." Bana tekrar yaklaşıyor ama ona baktığımda duruyor. Tereddütle iki elini de ceplerine soktu. "Serena'nın tutuklandığını öğrendikten sonra doğruca Müdür Harris'e gittim. Bana defolup gitmemi söyledi." Sol'un gözleri yarıklara kadar kısıldı.

"Ona göre hangimizin atıldığının bir önemi yokmuş."

Alay ediyorum.

Sol dudaklarını yalıyor ve yere bakmaya devam ediyor. "Dutch başından beri biliyor muydu?"

Başını hızla kaldırıyor. Sol sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre bana bakıyor.

"Fark eder mi?"

"Ne?"

"Dutch'ın bilmesinin sakıncası var mı? Ondan nefret ettiğini sanıyordum." "Ondan nefret ediyorum."

Gözleri yüzümü arıyor. Sanki bana inanmak için elinden geleni yapıyormuş gibi çenesi bir dakika boyunca hareket ediyor. Aramızdaki gerginliğe dayanamayıp, "Ama Hollandalılardan bahsetmiyoruz. Senin hakkında konuşuyoruz, Sol. Yangını çıkarmak senin kararındı. Örtbas etmek de senin kararındı.

"Merak etmeyin." Sesi artık düz. Bana bakıyor. "Bunu ben başlattım. Bitireceğim."

"Hayır, bunu bitireceğim. Yanından geçip gidiyorum.

"Cadence..." Sol beni durdurmak için kolumu tuttu.

"Bırak gideyim."

Elimi hemen bırakıyor ama omuzları gergin. "Müdür Harris'in odasına dalıp bir şeyler talep etmenin işe yarayacağını mı sanıyorsun? Ben de oradaydım. Ben de yaptım. Onlarla yüzleştim ve umurlarında bile olmadı."

Belki o başarısız oldu ama ben olmayacağım. Sol'un elinde benim elimdeki görüntüler yoktu. Sol'un elinde benim elimdeki görüntüler yoktu. Harris elimdekileri gördükten sonra yangının suçunu Serena'ya atmakta ısrar ediyorsa, delirmiş demektir.

"Beni durdurmaya çalışma, Sol. Bu son uyarım. Tekrar kapıya doğru yürüyorum.

"Dutch'ın haklı çıkmasından gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyor Sol. Bir an sonra beyaz bir ses ve ardından bir kayıt tıslaması duyuyorum.

"Size söylüyorum, müzik odasındaki yangını çıkaran benim!

"Sol, açık konuşayım. Redwood'u hanginizin bıraktığının bir önemi yok. Hâlâ burada olduğunuz için mutlu olun ve derslerinize dönün."

Sarı ve siyah bandın tam önünde donup kalıyorum. "Kayda aldın mı?" diye fısıldıyorum, arkamı dönerek.

"Bu dersi zor yoldan öğrendim." Çenesini indiriyor. "Bir yılanla karşı karşıya kaldığınızda, kayıt cihazını daima açık tutun."

Burun deliklerim genişledi.

Aklım az önce duyduklarımda geziniyor.

Kimin kovulduğu önemli değil, Müdür Harris'in Serena'ya karşı gösterdiği duyarsızlık iğrenç. Bu insanlar için hiçbir şey ifade etmediğimi hep biliyordum. Ama en azından Dutch, Paris ve Christa beni küçümsedikleri konusunda dürüsttüler. Miller bile gerçek yüzünü çok çabuk gösterdi.

Ama Harris gibi insanlar? Onun gerçek Redwood efendilerinin zararsız bir yordakçısı olduğunu sanıyordum.

Bu kaydı dinledikten sonra, onun tasvir edildiği gibi masum ve beceriksiz bir yönetmen olduğundan şüpheliyim.

"Neden en başından beri benim için buna dokunmadın?" diye tısladı Siseo.

Sol bana yaklaştı, "Dutch kanıtım olmadan bana inanmayacağını söyledi. Senin inatçı olduğunu söyledi. Ona bana bir şans vereceğini söyledim." Dudaklarını büzüyor ve koyu renk gözleri hayal kırıklığıyla beni kesiyor. "Görünüşe göre haklıymış."

Dutch'la sidik yarıştırmaları şu an umurumda değil. Elimi uzatarak, "Telefonunu ver." dedim.

Gözleri büyür. "Neden?"

"Sadece bana ver."

Sol telefonu avucuma koymadan önce bir an tereddüt ediyor.

Doğruca Müdür Harris'in odasına gidiyorum. "Cadence!" Sol peşimden koşuyor.

Elim kapıya çarptı. Duvara çarptı.

Uzun tırnaklı ve sürekli sakız çiğneyen bir kadın olan sekreter bana iri gözlerle bakıyor.

Bakmaya zahmet etmiyorum.

Şiddet niyetiyle masasının önünden geçtiğimi görünce ayağa kalktı.

"Bir dakika bekle! Oraya giremezsin!"

Çılgınlıkları arka plandaki gürültü gibi. Şu anda tek düşünebildiğim Serena'nın annesi. Bana gülümsemek için elinden geleni yaparken yüzü solgundu. Yorgunluk ve stresten kızarmış gözleri. Serena'nın Redwood'da bir arkadaşı olduğu için duyduğu sevinç.

Sol'un yaptığı çılgıncaydı ama bir yanımda bu öfkenin nereden geldiğini anlıyor. Bir insan sadece

inanmadan ya da kendini savunmadan önce bir süre değersiz olduğunu söyler.

Ve şimdi mücadele zamanı.

Bu okulun bizi mahvetmesinden ve yıkmasından bıktım. Redwood Prep beni, Sol'u ve Serena'yı çıkarmak için elinden geleni yaptı.

Bir yere gitmiyoruz.

İyi ve hazır olana kadar olmaz.

Yumruğumu Harris'in kapısına vuruyorum ve o telefonla konuşurken içeri giriyorum. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve oturduğu yerden yarı doğruldu, sanki birinin içeri girip ona bir açıklama yapmasını bekliyormuş gibi boynunu bükerek bana baktı. "Özür dilerim, Müdür Harris," sekreter arkamdan koşarak geliyor, "sizi durduramadım."

"Seninle konuşmam gerek. Yalnız," diye tıslıyorum.

Sol tam arkamda. Sanki derimi yüzüyormuş gibi gözlerini hissedebiliyorum.

"Genç bayan, şu anda çok saygısızca davranıyorsunuz. İkinizi de yanlış davranıştan dolayı uzaklaştırmadan önce gidin....

Yumruğumu masaya vuruyorum. Saçlarım yüzümün önünde uçuşuyor.

"Onun gitmesini isteyeceksin ve kapıyı kapatmamı isteyeceksin çünkü b u n u yapmazsan buradan giderim ve polise ulaşana kadar durmayacağım. ."

Harris gözlerini kocaman açarak önce bana, sonra Sol'a baktı.

Hızlı bir bilek hareketiyle sekreteri dışarı atıyor. Kapıyı kapatmadan önce bana pis bir bakış attı.

"Bunun anlamı ne?" Harris büyük yuvarlak gözlüklerinin arkasından bana bakarak homurdanıyor.

Sol'un cep telefonunu masaya vuruyorum. Harris'in golf sopalı fotoğrafının çerçevesinin yanındaki metal kapta bir kalem tıkırdıyor. Göz temasını koruyarak oynat tuşuna basıyorum.

Sol'dan sessiz olmasını isterken Harris'in sesi odayı doldurur.

Yüzüne dikkatle bakıyorum ama orada gördüğüm şey tüylerimi diken diken ediyor. Harris hiç de korkmuş görünmüyor.

Aslında, gülüyor.

"Hepsi bu mu? Bunun bir fark yaratacağını düşünüyor musunuz Bayan Cooper? Ayağa kalktı ve bana ters ters baktı.

"Tam olarak ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

"Savunmasız bir öğrenciyi okulda kalması ve iyi bir eğitim alması için teşvik etmek mi? Gözlüklerini burnuna d o ğ r u itiyor. Pencereden gelen ışık camları yakalıyor ve parlatıyor. "İşte bu yüzden kapılarımızı sizin gibi insanlara açmamalıyız." Sırtım tutuldu. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Redwood Prep'e geldiğinden beri neden olduğun tüm sorunları görmezden geldiğimi sanma. Mulliez ve Jamieson senin için savaştı. Jarod Cross seni korudu. Eğer bu kadar çok insan kendini ortaya koyuyorsa, en azından sana verilen fırsatlar için minnettar olman gerektiğini bilmelisin."

Sol ileri atıldı ama ben elimi uzattım. Kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yok.

"Bu kayıt tek başına muhtemelen sizi yeterince incitmeyecektir. Ama bu..." Bozuk telefonumu çeviriyorum ve oynat tuşuna basıyorum. Sol'un müzik odasından çıkışının videosu ekranı dolduruyor.

Sol'un gözleri fincan tabağı gibi açılır.

Harris ş o k içinde işaret ediyor. "Bunu nasıl anladın?" "Redwood'un müdürü kundakçıyı örtbas ediyor. Sol suçunu itiraf etmek için sana geldi ve sen masum bir insanı ne için otobüsün altına attın? Bunun eğlencesi için mi? Burslu çocukların hepsi Redwood makinesinin değiştirilebilir dişlileri. Soyadımız Cross, Miller ya da dolar işaretleriyle ilgili bir şey değilse, umurunuzda bile değil.

"Bayan Cooper!"

"Sakin Serena'ya karşı dava açayım deme. Onu hemen Redwood'a geri getir."

Gözleri iki kat büyüyor. Sanırım davadan haberim olmamalıydı. İki cep telefonunu da alıyorum. "İşinizden istifa etmenizi ve ona içten bir özür sunmanızı öneririm. En azından bunu yapabilirsin. Eğer size hakaret ve tazminat davası açmazsa.

Duygusal.

Harris derin bir nefes alıyor. Bir süre sonra kendine gelir gibi olur. Gözlerini tekrar kaldırdığında gülümsüyor.

"Devam et. Bırak çıksın."

Çenem düştü.

Bana kaşlarını çattı. "Diğerini korumak için küçük arkadaşlarından birini otobüsün altına mı atmak istiyorsun? Onlar da işin içinde. O kayıтта yaptığım tek şey," diyerek Sol'un telefonunu işaret ediyor, "polisın bana yapmamı söylediğı şeyi yapmaktı. Sol'un suçlu olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Polisler de öyle. Yaptığım her şey kurallara uygundu. Ancak," Müdür Harris üzerine tam oturmayan takım elbise ceketini düzeltiyor, "artık beni kızdırdığınız göre, sizin ve küçük suçlunuzun," Sol'a doğru başını sallıyor, "Redwood'da kalma umudunuz yok hükmündedir.

Damarlarımda öfke kaynıyor.

İleri atılıyorum. "Seni aptal!"

"Cadence!" Sol bana saldırdı. Acı çeken

bir ruh gibi onu savuşturuyorum.

Tek görebildiğim Serena'nın ağlamaklı gözleri.

Annesinin solgun yüzü.

Asla yerine getirilmeyecek bir söz verdim.

"Yönetmeninize biraz saygı gösterin!" Harris bağırır ve geri çekilir.

Sol'un parmakları koluma giriyor, ama sıkışmayı zar zor hissediyorum.

"Madem artık burada öğrenci değilim, o zaman sen de benim müdürüm değilsin!"

"Burada öğrenci olmadığını kim söyledi?" diye homurdanıyor yeni bir ses. Donup kalıyorum ve gözlerim açık kapıya takılıyor, kapıda iki kişi var: Dutch ve...

"Miller." Müdür Harris'in yüzü soldu. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"İş konuşmaya geldim. Bir bar kavgasına karışacağımı bilmiyordum".

"Gidiyorlardı." Harris kızarır ve gömleğini sıvazlar.

"Hayır. Öyle olduklarını sanmıyorum." Dutch'ın sözleri Harris için ama gözleri Sol'un beni tuttuğu yerde.

Dutch'ın uyarıcı bakışına rağmen Sol elimi bırakmıyor. Kendimi onun elinden kurtarıyorum.

"Dutch. Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Dutch odayı karanlık, karizmatik varlığıyla dolduruyor ve kalabalık ofisi kişisel savaş odası olarak sahipleniyor. Redwood Prep'in kazağını, kalın pantolonunu ve savaş botlarını bir pelerin ve asaya dönüştürüyor.

Daha önce kendine bu kadar güvenen bir adam görmemiştim. Yürüyüşünden, parmaklarını sarı saçlarında gezdirmesine ve yanımdan geçerken ukala bir gülümseme takınmasına kadar. Kibrin kişileşmiş hali.

Kurul başkanı masasına oturur. "Kurul, avukatlarımız ve polisle yaptığımız görüşmelerin ardından, Bayan Parker'ı kundaklama suçuyla itham etmek için yeterli delil olmadığına karar verdik. Harris bir balık gibi aval aval bakıyor ama onu yargılayamıyorum çünkü benim de çenem yere çarpıyor.

Dutch'a şaşkın bir bakış attım.

Miller'a bakmadan önce bana göz kırptı. "Christa yurtdışında okumak için Redwood'dan ayrılacağı için müzik programında bir kişilik yer daha var ve Bay Miller cömertçe Christa'nın adına Redwood'a bir burs vermeyi teklif etti."

Dizlerimin bağı çözüldü. Duyduklarıma inanamıyorum bile.

Christa Redwood'u temelli terk edecek mi?

Evinizde Serena için bir yer var mı?

Redwood'dayken tüm masraflar ödendi mi?

Dutch'ın gözleri benimkilerle buluşuyor: "Serena müzik programımızın bir parçasıydı ve ben tüm sınıfı temsilen söylüyorum ki ona bulaşan bize bulaşmış demektir."

Kalbim garip bir takla atıyor. Bir elimi göğsüme bastırıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Müdür Harris dudaklarını şapırdatarak, "Çok cömertsiniz," dedi, "ama söylentiler yayıldı. Yangını başlatan kişiyi getirsek nasıl olur? "Yangını Serena başlatmadı," diyor Sol sert bir şekilde. "Yangın eski bir haber. Hatalar olur." Miller rahatsız olmamış gibi elini sallıyor.

Dutch karanlık ve tehditkâr gözlerini Harris'in üzerine dikeyor. "Serena haksız yere suçlandı ve biz protesto etmeye, medyaya konuşmaya ve masumiyetini kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız."

Miller, "Redwood Prep'in bu tür olumsuz ilgiye ihtiyacı yok," diyor. Harris çok terliyor. "O sadece burslu bir öğrenci.

Miller dediğin bu değil miydi?

"O sadece burslu bir öğrenci değil. O bizden biri ve onu geri istiyoruz. Onu yeniden entegre edin. Bugün." Dutch'ın sözleri zararsız ama ses tonu çok açık. Harris'e başka bir seçenek bırakmıyor.

Harris'in ağzı titriyor. "Ne zamandan beri öğrencilerle bu kadar yakın çalışıyorsun Miller?"

"Cevaplanması gereken sorunun bu olduğunu sanmıyorum. Miller pahalı kravatını düzeltir ve ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturur. "Kızı okula geri götür, Harris. Yeterince acı çekti."

Jinx: darbeye dönüşen kraliyet dilekçesi

Sıradan ölümlüler, bir kraliçe öfkeden kudurduğunda onun yolundan nasıl çekileceklerini bilirler ve Külkedisi hükümet binasına giderken yeri göğü inletmiştir.

Sessiz, isteksiz prensesimizin bu kadar yaygara koparabileceğini kim bilebilirdi?

Ama Kupa Kraliçesi, Savaş Kralı olmadan bir hiçtir. Sindirella'nın en büyük dileğini yerine getirmek için Beyaz Atlı Prens bir düşmanla ittifak kurdu.

Görünen o ki, aşk bir üyenin kalbini bükebilir.

telif hakkı, ama bu fedakarlık Külkedisi'ni kazanmak için yeterli olacak mı?

Bunu sadece zaman gösterecek.

Bir sonraki yayına kadar d   manlarınızı yakın, sırlarınızı daha da yakın tutun.

Jinx

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Hollandaca

Miller'ı Redwood Prep'ten güneşe doğru yürütürken gözlerini kısıyor. Kapıda duraklıyor ve geniş çimlere bakıyor.

"Harris aptal gibi görünebilir ama çok sinirlidir. Sen ve ekibin dikkat etmeniz iyi olur."

"Harris'in icabına bakacağız." Elimi ona doğru itiyorum. "Sizinle iş yapmak bir zevkti."

"Anlaşma anlaşmadır. Miller gülümsüyor ve el sıkışmayı kabul ediyor. Ben de başımı salladım. Geçen hafta Miller'ı ziyaret ettim ve Christa'yı en iyi uluslararası müzik okuluna götüreceğimi söyledim. Zane, Finn ve bana sayısız kez davetiye teklif edildi ama biz hep geri çevirdik. Müziğimizin kendi standartlarımız dışında kimsenin standartlarıyla sınırlı kalmasını istemedik.

Onların radarında olmak, o kurumda bağlantılarımız olduğu anlamına geliyor. Bazı telefon görüşmeleri yapmak kolaydı.

"Kızımın yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı ve sizin yardımınız olmadan bunu başaramazdım. Gözleri kalın giriş koridorunda geziniyor. "Redwood Prep benim bölgem, ama sonunda onu ben bile kurtaramadım. Umarım geçmişinin hayaletleri gömülü kalır."

"Christa'nın burada yaptığı hiçbir şey bu duvarların dışına çıkmayacak. Bundan emin olacağım.

Miller sırtımı sıvazladı. "Kızıma yardım etmek için seninle çalışmak bir gösterge ise, Başkan'ın yeniden seçilme zamanı geldiğinde neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Cevap vermek yerine çenemle otoparkı işaret ediyorum. Miller sırtıma bir tokat daha atıyor ve sessizce uzaklaşıyor. Doğruca Cadey'nin dolabına gidiyorum ama orada değil.

Hâlâ Sol'la mı birlikte? Bugün haberi vereceği konusunda bizi uyarmıştı ama neden yalnız takılmak zorunda olduklarını anlamıyorum.

Ya da neden birbirlerine dokunmak zorunda olduklarını.

Kolundaki elini hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. Ona dokunduğunu gördüğümde çenesini ikiye ayırmak istedim.

Aklımı kaybediyorum.

Eğer işleri kontrol altına almazsam, Sol ve ben gerçekten kavga edeceğiz.

Telefonumu çıkarıp Cadey'e bir mesaj gönderiyorum.

Neredesin? Cevap yok.

"Bu kız lanet telefonuna hiç cevap vermiyor," diye mırıldanıyorum. O anda ekranım aydınlanıyor.

Cadey olduğunu düşünerek kalbim yerinden fırladı. Ama o Finli.

"Ne?" diye homurdanıyorum, ders yapılan sınıfların önünden geçerken. Öğrenciler pencerelerden dışarı bakıyor ve bana dik dik bakıyorlar.

Kimse tek kelime etmiyor.

Hiçbir öğretmen dikkatimi çekmiyor.

En son ne zaman istemediğim bir derse katıldığımı

hatırlamıyorum. "Nişanlın seni antrenman odasında bekliyor."

"Ne?" İzlerimde durdum.

"Az önce Sol ile geldi. Sizi aramadığını söyledi ama sanki her an içeri dalmanızı bekliyormuş gibi kapıya doğru bakıp duruyor. Gel ve onun acısına son ver".

"Yola çıkıyorum."

Koridordan aşağı koşuyorum ve uygulama odasının önünde duruyorum. Kartımı tarayıcıya çarparak içeri giriyorum.

Gözlerim kanepede, enstrümanlarda, kupa dolabında dolaşıyor ve sonunda Christa için risk almamı sağlayan kıza takılıyor.

Cadence'in hafif gülümsemesini görüyorum ve kalbim göğsümde yerinden fırlıyor.

Bu kız beni öldürebilir.

Bu gerçek ve kalıcı bir tehdittir.

Odaya girdiğimde gözlerinin parladığını görmek için kalbimi kendi göğsümden söküp gümüş bir tepside ona sunabilirdim. Şimdi oldukları gibi.

"Bu günün adamı değil mi!" Zane elinde iki birayla bana yaklaştı. Birini bana uzattı, ben de dalgınca aldım.

"Kutlama ne olacak?"

"Listesindeki ilk görevi yerine getirdin." Zane parmağıyla Cadence'i işaret ediyor. Geçen hafta Cadey'ye sorunları konusunda yardım edeceğime dair verdiğim sözden bahsediyor. Başımı sallıyorum ama bu sadece Zane'in daha çok gülümsemesine neden oluyor. "Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

Ona kaşlarımı çatıyorum.

Gülüyor ve bir içki alıyor.

Birayı masaya bırakıp Cadence'e yaklaşıyorum. Sorgulayan gözlerle başını yukarı kaldırıyor ama yeterince eğmiyor. Parmaklarımı boynunun arkasına doluyor, sertçe sıkıyor ve başını neredeyse boynunu kıracak kadar geriye çekiyorum.

Sertçe alçalarak, parmaklarımı titreten cezalandırıcı bir öpücükle ağzını kendime bastırıyorum. Yemyeşil dudakları açılıyor, sert okşamama mükemmel bir şekilde uyuyor. Alt dudağını emiyorum ve sonra ısııyorum, dilimi ısırdığım yerlerin üzerinde gezdiriyorum.

"Bir oda bulun!" Zane yuh alıyor.

Kardeşimin bağırıışlarını ve Sol'un daralan bakışlarını görmezden gelerek rahatlıyorum.

"Harris'in peşinden giderken ne kadar seksi görüldüğünü biliyor musun?" diye homurdanıyorum. Olgun ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Neredeyse seni onun masasına sürecektim."

"Dutch." Cadey'nin nefesi kesildi. Kulaklarının uçları sanki bir alev onları birbirine yaklaştırmış gibi görünüyor.

Gözlerimi Cadence'den çevirerek Sol'a çıkışıyorum. "Onu yanında tutmamalıydın."

Sol'un çenesi çalışıyor. "Harris polisi arayacak ve kurbanı oynayacak bir tip. Cadence'in böyle bir öfkeye ihtiyacı yoktu." Üzerinde çalışıyorum. Samimi olduğundan emin ol. Onu koruyordu.

Güzel.

Çizgiyi aşmadığım sürece sorun yok. "Burada ne yapıyorsun?" Cadey'e olabildiğince sakın bir şekilde soruyorum.

Ağzını açıyor.

Önce Finn konuşur. "Cadence, Serena'yı arayıp ona iyi haberi vermeden önce seni bekliyordu."

Kardeşıme bakıyorum. Finn bas gitarını çalışıyor. Enstrüman kucağında bir sevgili gibi kıvrılmış. Bir kolunu vücuduna, diğerini de boynuna dolamış.

"Kralların bir şekilde olaya dahil olduğunu düşünürsek, onlara söylediğimde senin de orada olman gerektiğini düşündüm." Sesi biraz nefes nefese. Titrek. Boynuna doğru süzülen kırmızı allık şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

"Beni mi bekliyordun, sevgilim?"

"Bana bir daha tatlım dersin arabanın her yerine o kelimeyi yazarım," diye homurdanıyor gözlerini kısarak.

Gülümsüyorum çünkü o bir zehir ve çok güzel ve onu o etekten öyle bir çıkarmak istiyorum ki ellerim acıyor.

"Onları arayalım mı yoksa biraz daha sohbet etmek ister misin?"

Zane ikimizin arasında eliyle işaret ediyor.

Sol başka tarafa bakıyor.

"Bayanların seçimi." Parmaklarımı Cadence'e doğru kaydırıyorum. Boğazını temizliyor ve saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Şimdi arıyorum."

Yanına oturuyorum. Hat çaldığında, şişe açacağını bulmaya çalışıyorum. Sol aleti kucağıma fırlattı.

Gözlerim ona kayıyor. Başını salladı.

Bir an için arkadaşımı geri kazanmışım gibi hissettim. Ama sonra Cadence'e bakıyor ve bakışları o şeye kayıyor.

yumuşak ve özlem dolu.
Tekrar sertleşiyorum. Hat
tıkrıyor.

"Alo?" Serena'nın sesi zayıf ve yorgun.

"Serena, iyi haberlerim var. Cadey bana dönüyor ve yüzünde
şimdiye kadar gördüğüm en parlak gülümseme beliriyor.
Lanet olsun. Ona binlerce dolar değerinde bir yüzük verdiğimde
gülümsemedi. Ya da ona kahvaltı getirdiğimde. İş servisini iptal
ettiğimde. Ya da kız kardeşini lunaparka götürdüğümde.
Ama şu anda güneş ışığı gibi parlıyor. Benim gibi bir canavarın
dokunamayacağı kadar saf, masum bir şey gibi.

Yine de oynayacağım. Ama yine de
bunu hak etmediğimi biliyorum. "Ne
haberi?" diye soruyor Serena.

Cadey neredeyse koltuğunda zıplıyordu. "Redwood'a geri
dönüyorsun. Yarın."

"Ne?" diye bağırır Serena.

Cadey ağzıyla benzer şekilde kadınsı bir ses çıkarıyor. "Evet!"

"Hayır!"

"Evet!"

"Hayır!"

"Evet," diyor Finn bıkkınlıkla. Gözlerini deviriyor. "Şu andan itibaren
tutarlı cümleler kurmaya çalışalım." "Siktir git!" diye bağırıyor
Serena telefondan. Ve sonra duraksıyor. "Kimdi o?"

"Fince."

"Finli mi? Finn Cross gibi mi? Serena ciyaklıyor.

Gülüyorum ve kontrolü ele alıyorum. "Bu
Hollandaca."

"Aman Tanrım."

"Avukatlarımız polisin peşine düştü ve dosyanızdaki her şeyi
sildirdi. Dedikoduları durduramayız ama hükümetin bildiği
kadarıyla sizin bu yangınla hiçbir ilginiz yok ve bu konu daha sonra
tekrar gündeme gelmeyecek."

Hattan homurtular duyuluyor.

Finn gözlerimin içine bakıyor. "Ağlıyor mu?"

"Serena, iyi misin?" diye soruyor Cadence.

"Mutluyum. Gerçekten mutluyum."

Cadence'e bakıyorum ve onun da gözlerinin dolduğunu görüyorum. Neden ağlıyor ki? Onun gözyaşlarını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Sorun ne?" diye fısıldıyorum, saçlarını geriye savurarak. "Sadece mutluyum." Cadey burnunu çekiyor.

Gözyaşlarının "üzüntü" anlamına gelmesi gerekmiyor mu? Kadınları anlamıyorum.

Birden kapı ısrarla ve yüksek sesle çalındı. Cadence için endişelenmekten ayağa kalkamadım. Sol da öyle.

Finn bas gitarını çalıyor. "Acaba bu kim?"

"Kapımızı bu şekilde çalacak kadar çılgın olan tek kişi Cadence. Zane ona doğru bir baget gösteriyor. "Ve o burada."

Yine boğuk vuruş sesleri.

"Lanet olsun." Zane kaşlarını çatarak kapıya doğru yürür ve kapıyı açar. "Sen kim olduğunu sanıyorsun... Bayan Jamieson?"

Kardeşim şaşkın gözlerle edebiyat öğretmenimize bakıyor.

Küçük kadın onu yolundan itiyor ve gözleri alev alev yanarak ve göğsü kabararak çalışma odamıza dalıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama her ne ise... üvey kız kardeşimiz kızgın görünüyor.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Kadans

Kings'in antrenman odasının kapısından gelen ses beni şaşırttı. Cross kardeşleri tanıdığımdan beri kimse onları ihbar etmeye cesaret edemedi.

Koridorlarda
değil. Sınıflarda
değil.

Ve kesinlikle kendi alanında değil.

Ama Bayan Jamieson zerre kadar korkmuyor.

Zane kapıyı açar açmaz, onun yanından hızla geçip odaya girer.

Göğsü kabarak Sol'un önünde durur.

Dutch yanımda kaskatı kesiliyor ve sanki harekete geçmeye hazırlanıyormuş gibi gözlerini kısıyor. Finn ona sıkılmış, neredeyse kayıtsız bir ifadeyle bakıyor. Sol tüm bu olanlardan biraz eğlenmiş görünüyor.

Ve Zane.

Dutch'ın ikizine bakıyorum, yüz ifadesi beni biraz endişelendiriyor.

Zane'in Bayan Jamieson'a bakarken yüzünde yoğun, neredeyse korkutucu bir ifade var. Karanlık ve açgözlü olması dışında nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. açgözlü.

Neden bir öğretmene sanki onun sahibiymiş gibi bakıyor?

Bayan Jamieson'ın kızgın kahverengi gözleri herkesi tarıyor ve Sol'un üzerine düşüyor.

Nefes nefese kaldı. "Sen."

Sol çenesini kaldırıyor, yılmadan.

Neler oluyor?

Oda, bir öğretmenin bizi okuldan kaçtığımız için azarlaması gibi basit bir mesele olamayacak kadar kalabalık.

Ve böyle bir kınama tamamen hak edilmiş olacaktır.

İtiraf ediyorum, Dutch'ın gölgesinde yaşamanın getirdiği ayrıcalığı kabul ettiğimden beri notlarım ya da devam durumum hakkında endişelenmiyorum. Birdenbire dünya Redwood Prep'in koridorlarından çok daha büyük göründü.

Ama böyle hissetmem bunu doğru yapmaz. Gerçek şu ki, ben hala lisedeyim.

H l  burslu bir  ğrenciyim.

Ve okul başladığında burada, Dutch'a bu kadar yakın olmamalıydım, neredeyse kucağında oturuyordum.

Ona sırtımı dönüyorum ama fark etmiyor. Bayan Jamieson beni fark etmedi bile.

"Sizinle uğraşmayacağıma dair kendime söz verdim." Sıkı kahverengi bukleleri adamın sırtına çarparak ilerliyor. "Seni kavgamın dışında bırakacaktım ama şimdi beni kızdırmaya başladın."

"Neden bahsediyorsun sen?" diyor Zane, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ne kavgası?"

Dönüyor ve ona öfkeli bir bakış fırlatıyor. "Hepiniz okulu yakmak ve Serena'yı okuldan atmak için komplo mu kurdunuz? Neden? Sana ne yaptı?  ulluk avlama ve onları mahvetme takıntın nedir?"

Çocuklar irkilmiyor bile, bu yüzden benim şaşkınlık çığlığım odada yüksek sesle yankılanıyor.

Bu Bayan Jamieson'ın bakışlarını bana çekti. şok içinde göz kırptı. "Cadence."

"Merhaba."

"Burada ne yapıyorsun?" Alnında bir kırışıklık oluşuyor. Kaskatı kesiliyor, kaslı kolları genişliyor ve ilk düşündüğü şeyin benim zarar göreceğim olduğunu söyleyebilirim. Sonra ne kadar rahat olduğumu görüyor ve gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Sen... onlarla mısın?"

"Hayır."

"Evet."

Kralların sinir bozucu liderine bakıyorum.

Dutch elini omzuma koyarak, "O benim nişanlım," diyor.

Gözlerim patladı.

Bayan Jamieson da aynı tepkiyi verdi. "Dutch."

Sesim çatlıyor. Elini itmeye çalışıyorum.

"Bilmen gerektiğini düşündüm," diyor Dutch sakince, bakışlarını yüzüme ve sonra tekrar Edebiyat öğretmenimize çevirerek. "Artık aileden biri olduğunuza göre."

Bayan Jamieson'ın teni çikolatalı süt renginde ama yine de biraz solgun görünüyor. Boğazı çalkalanıyor ve soğukkanlılığını korumak için gözle görülür bir şekilde mücadele ediyor.

"Şakanın sırası değil Dutch. Bir açıklama istiyorum. Ve bunu şimdi istiyorum.

"Ne için bir açıklama?" Zane ona yaklaşıp. "Neden Serena Parker'ın peşinden gittin?"

Finn homurdanıyor.

Bayan Jamieson'ın gözleri ona dikildi. Dolgun kahverengi dudakları gerildi. "Siz çocuklar bunun komik olduğunu mu düşünüyorsunuz?" burun delikleri alevlendi. "Ağzımı kapalı tuttum. Korktum. Bu saçma okulun bana yapmamı söylediği her şeyi yaptım, ama siz bir başkasının daha iyi futbol oynama şansını mahvederken.... boş boş durmayacağım. Ah!

Zane onu kaldırıp omzunun üzerinden atarken Bayan Jamieson çığlık atıyor. Topuklarının yükselişini ve düşüşünü izliyorum. Eteğini kaldırışını izliyorum. Zane'i çimdiklemesini ve Zane'in misilleme olarak onun kışını tokatlamasını izliyorum.

Yüzüme bir tokat gibi geldi. Zane gibi kaslı bir öğrenci.

Bayan Jamieson gibi klas bir öğretmen. Bütün çizgiler bulanıklaşıyor.

Kalbim boğazıma sıçradı. Bu sadece... çok kötü.

"Bay Cross," diye bağılıyor Bayan Jamieson, "bu kesinlikle saygısızlık. Cross," diye haykırıyor Bayan Jamieson, "bu kesinlikle saygısızlık. Burada çizgiyi aşıyorsunuz!

"Bu ilk kez olmuyor," diye yakınıyor Zane.

"Beni hemen yere bırak!"

Zane kardeşlerine doğru kibirli bir hareketle, "Ona her şeyi açıklayacağım. Özel olarak."

Dutch başını sallar. "İyi eğlenceler."

Sol başını sallar ve iç çeker.

Finn bas çalmayı bırakmıyor ama başını kaldırıp onaylar gibi bakıyor. Yüz ifadesi pek değişmese de onayladığını söyleyebilirim.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Adrenalin nabzımı hızlandırıyor. Zane'in öğretmenimizi kaçırmasına izin mi veriyorlar? Deli mi bunlar?

"Zane, dur." Koltuğumun kenarına sıçradım. Onlar bir şey yapmazsa, ben yapacağım.

Bayan Jamieson Redwood'da bana çok yardımcı oldu. Mulliez kovulduktan sonra, o benim tek müttefikimdi. Zane onu Tarzan'ın Jane'i götürdüğü gibi götürürken öylece oturamam.

Bir adım öne çıkıyorum.

Ama sadece bir adım atabiliyorum.

Ben tepki veremedim Dutch beni belimden tutup kucağına çekti.

Bir gümbürtüyle yere düşüyorum ve onun sert kalçasına çarpıyorum.

"Ne yapıyorsun? Sana yardım etmem gerek.

"Hayır, yok."

Kıvranıyorum. "O bizim öğretmenimiz.

"Kız onun için başka bir şey," diyor Dutch gizemli bir şekilde.

Başımı onun karanlık bakışlarına doğru kaldırıyorum.

Ciddi olduğunuzu ve daha fazla paylaşımda bulunmayacağınızı görüyorum.

Zane ve Bayan Jamieson arasında ne haltlar dönüyor ve Dutch neden ailesini aradı?

Sol tembelce ayağa kalkıyor. Yukarı bakıyorum. Biz otururken ve o ayaktayken son derece uzun görünüyor. Kralların hiçbirisi 1.80'in altında değil ama nedense Sol kendini dev gibi hissediyor.

Bana bakıyor, yüzünü okumak imkânsız. "Nişanınız için tebrikler."

"Biz kararlı değiliz.

"Teşekkür ederim." Dutch elimi tutuyor ve yüzük parmağımlı öpüyor. Dişlerimi sıkıyorum.

Sol başka bir şey söylemiyor ama kaşlarını çatmaya devam ederse bu ifade kalıcı hale gelecek. Odadan çıkarken ayak sesleri yankılandı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor Finn kardeşine. Hâlâ bas tellerini koparıyor. "Seyirci istemiyorsan, ellerini nişanlının eteğinin altında tutmanı öneririm.

"Odayı oku Finn," diye mırıldanıyor Dutch.

Finn gülümsüyor. Dutch'ın gruba liderlik etmesine izin verdiğini hissediyorum çünkü bu onu rahatsız etmiyor. Ama o hep bekliyor. İzliyor. Altında akıntı olan durgun bir nehir gibi sakın.

Dutch Finn'i tersler. Finn gözlerini devirir.

Fırsatı değerlendirerek, Dutch'ın dikkati dağılmışken kollarından sıyrılıyorum ve bana vurmaya çalıştığında geriye doğru dans ediyorum.

"Derse gidiyorum.

Dutch arkasına yaslandı ve tahtındaki bir kral gibi beni izledi.

"Seni sonra alırım.

"Sakın buna cüret etme.

"Cesaret ediyorum" der gibi kaşını kaldırıyor.

Ve yapar.

Dutch okula gidip gelirken bana eşlik ediyor, öğle yemeğinde benimle oturuyor ve sadece ortaya çıkarak Redwood Prep'teki her canlıyı itiyor.

Okuldan sonra beni eve bırakıyor ve Vi'nin tanımadığım bir arabadan aynı anda indiğini görünce çok şaşıyorum.

Panik içime işliyor. Parmaklarım kolları çekiştiriyor, kapıyı itip açıyorum ve kenara fırlatıyorum. Ayaklarım kaldırıma çarptı.

Dirseklerimi sallayarak koşuyorum. Kalp çığlık atıyor.

Ciğerlerim sıkışıyor.

Sürücü, Jinx'in cihazını bulduktan sonra intikam almak isteyen Jarod Cross olabilir.

Katil o olabilir. Ya da daha kötüsü.

Kız kardeşimle çıkmak isteyen bir çocuk olabilir.

Vi beni görüyor. Işıl ışıl gülümsüyor ve gözleri güneş ışığında parlıyor. El sallaması büyük ve coşkulu.

O iyi.

Ama ya bu bir uyarıysa, ya bu sefer sadece sürücü beni korkutmak istediği için tamamsa?

Arabanın içine baktım.... gördüğümde irkildim.

"Martina?"

"İyi geceler, bayan. Ben tango dersime gidiyorum". Dutch'ın hizmetçisi geniş bir gülümsemeyle el sallar ve gider.

Arkamda ağır ayak sesleri duyuyorum.

Dutch.

Arkamı döndüm. "Neler oluyor?" Hiçbir şey söylemeden bana bakıyor.

"Martina bundan sonra beni alacağını söyledi. Ve bak. Bana horchata adında bir içecek getirdi. Çok lezzetliymiş. Bu arada, Martina'nın Mayaların eski dilini konuştuğunu biliyor muydunuz? Hollandaca, Yarı Maya olduğunu biliyor muydun? Kanalım için bana geleneksel Maya makyajını öğreteceğini söyledi.

Çenem düştü. "Martina neden kardeşimi okuldan almaya gidiyor?

Dutch'ın gözleri benimkilerle buluşuyor, ışıkla çevrili kehribar rengi havuzlar. "Şu andan itibaren seni ve kız kardeşini eve ben götüreceğim."

Aşırı korumacı ve kontrolcü bir pislik.

Kalbim küt küt atıyor. "Vi, bana bir dakika izin verir misin? Hollandalılarla konuşmam gerek.

"Tamam." Kız kardeşim gülümsüyor, "Görüşürüz, Dutch."

Başını sallar. "Sözümü unutmadım. Bir tarih seç, ben de arkadaşların için lunapark bileti ayarlayayım."

"Evet!" Vi yumruğunu sıkıyor. Küçük kız kardeşim sanki eline bir milyon dolar tutuşturulmuş gibi dans ederek kaçıyor.

Yavaşça dönüyorum, Dutch'a yakıcı bir bakış fırlatıyorum.

"Eğer bana bağıracaksan, en azından bunu klimada yap." Aniden döner ve arabasına doğru yönelir.

Ben onun arkasında tepinirken ayakkabılarım yere çarpıyor.

"Abartıyorsun."

"Annenin bir cinayete tanık olmuş olabileceğini öğrendikten sonra hiçbir şey yapmamamı mı bekliyorsun?" Dutch homurdanıyor.

"O bir yalancı. O kadar da ciddi olmayabilir.

"Boş ver." Ön koltuğa çöktü ve çenesini yolcu tarafına doğru kaldırdı. "Atla."

Kilitlemesini engellemek için kapısını tuttum. Dutch'ın gözleri vücudumda dolaşüyor. Bakışları koyulaştıkça midemde bir sıcaklık hissediyorum.

Ben ayakta dururken ve Dutch bana bakarken aramızdaki dinamik farklı. Bu şekilde kendimi güçlü ve biraz da dokunulmaz hissediyorum.

Çekimin çatlağı bana ulaşana kadar kalınlaşıyor. "Geri çekil, Dutch. Aileme tek başıma bakabilirim. Sana ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok."

Yeterince yüksek sesle ve sık söylersem, yalan gibi gelmiyor.

Hayatım boyunca giydiğim ince kompozit zırh gibi hissettirmiyor.

Gerçek gibi geliyor. Aramızdaki bu şeyden daha gerçek.

Dutch parmaklarını kalçalarımın etrafında dolaştırıyor ve nefesim kesiliyor. Sert bir elini yan tarafımda gezdiriyor. Elleri müziğin izlerini taşıyor. Yıllarını parmaklarını naylon teller üzerinde acımasızca kaydırarak, onları sert yataklara kadar aşındırarak geçirdi.

"Bana ihtiyaç duymak zorunda değilsin. Beni istemene bile gerek yok. Ama ben varım Cadey. Ve ben burada olduğum için, bir daha asla yalnız savaşmak zorunda kalmayacaksın. Sana izin vermeyeceğim. Bunu yasaklıyorum. "

Kırık notalar aklımdan çıkmıyor. Sakin.

Sabit. Tril.

Parmakları sırtımın arkasına kayınca inledim ve

omurgamın eğriliğini bul. "Sen benim için benden daha önemlisin."

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Dutch beni öne doğru çekiyor ve arabanın içine çekiyor. Baharatlı parfümü etrafımdaki havayı dolduruyor ve ben de içime çekerek kafayı buluyorum.

Dudakları sertçe kıvrıldı. Gülümseme değil. Hayır, yakınından bile geçmiyor. Bir uyarı.

"Benimle daha ne kadar savaşıyorsun?" diye fısıldıyor.

Gözlerimi kararsızca kırıştırıyorum. "Ne kadar sürerse."

Dutch'ın eli yüzümün yan tarafını okşuyor ve bir parmağını boğazımdan aşağı kaydırıyor. "Sana ya da Vi'ye bir şey olsa nasıl hissederdin sence?"

"Sana söyledim. Biz iyiyiz." Bedenim iznim olmadan hareket ediyor. Sanki üzerinde hiç kontrolüm yokmuş gibi. Sanki tüm savunmalarım geçmişteki karşılaşmalarımız yüzünden o kadar hasar görmüş ki kendimi korumaya başlayamıyorum bile.

Dutch dizlerimin üstüne çökmeme yardım etti. Mürekkepli bir kolunu etrafıma doluyor ve sandalyesini geri çekerken beni sabit tutuyor. "Bu yeterince iyi değil. Güvende olmanı istiyorum."

Sandalye gıcırdayarak durur. Hollandalılar onu mümkün olduğunca arkaya aldılar ama yine de yeterli yer yok. Vücudu ile direksiyon arasında sıkışmış durumdayım ve kapıyı kapattığında alan daha da daralıyor.

"Henüz kimse gelmedi." Bir elimi omzuna koydum ve elleri gömleğimin altından kayarken başım geriye düştü.

Tanıdığım tek kötü adamlar Cross adını taşıyor. Ama onları hayatıma annem sokmadı. Kendileri geldiler. "Ve buna fırsat bulamayacaklar." Dutch kalçalarını sallarken kaşlarını çatıyor. Gözleri cehennem ateşi gibi yanıyor. "Biri seni incitirse, pişman olacak kadar uzun yaşayamaz."

"Dutch." Bunun bir azarlama olması gerekiyordu, ama daha çok bir inilti gibi geliyor. Elimde değil. Elleri ağrıyan tenimin üzerinde kayıyor, beni saf ateş gibi işaretliyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki müziği bile duyamıyorum.

kafamın içinde. Nabzım da onu bastırıyor.

Hepsi perküsyon.

Tüm antik savaş davulları ve hayvanlar.

Ben dağıldıkça, Dutch kontrolü tamamen ele alıyor. Vücudumu kucağında gezdirip beni kot pantolonuna sürttüğünde kendine olan güvenini hissedebiliyorum.

"Sadece Martina olduğu için şanslısın. Bir güvenlik ekibi tutmayı düşündüm.

Gözlerim büyüdü. "Sen...?"

Dili ağzımın içine dalıyor ve kelimelerimin geri kalanını kovalıyor.

İçimden bir nefes kaçıyor ve kendimi saçlarına yapışmış, hızla kaotikleşen öpüşmede kontrol duygusu için savaşıırken buluyorum.

Dutch beni geri itiyor. Sesi alçak, acı dolu bir sestir. "Kapalı."

Saf canavar. Saf mağara adamı. Soyunmamı emrettiğinde bile tutarlı cümleler kurmaya vakit yok. "Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese kaldım. "Tam dairemin önündeyiz."

Çoraplarımı bacaklarımdan aşağı çekiyor ve homurdanırken sırtımı eğiyorum, "Camlar renkli.

İyi bir noktaya değindi ve elleri üzerime indiğinde daha da iyi bir noktaya değindi. Dikkatli. Okşayarak. Yol gösteren yıldız. Arabada kalan azıcık oksijeni değiş tokuş ederken kendimi ona sarıp sarmalayarak bir sıcaklık ve ihtiyaç alevine dönüşüyorum.

Birden pencereye vurulduğunu duyuyorum.

Kafalarımız kalktı.

Saçlarım yüzümde ve gözlerim sersemlemiş durumda. Ayrıca camlar o kadar buğulu ki hiçbir şey göremiyorum.

Ve sonra sis dağılır.

Tanıdık bir çift kahverengi gözle karşılaşıyorum. "Aman Tanrım!" diye haykırdım.

Vücudumdaki yoğun, zonklayan arzu bir anda yok oluyor. Ardından utanç ve mahcubiyet üzerime çöküyor. Dutch'ın kucağından inmeye çalışıyorum ama birbirimize o kadar sıkıca bastırılmışız ki neredeyse çenesine diz çökeceğim.

Dirseğim direksiyona çarptı. Arabanın kornası yüksek sesle çalıyor ve herkese hem gerçek hem de mecazi anlamda pantolonumuz aşağıdayken yakalandığımızı duyuruyor.

Biri beni vurup acıma son verebilir mi artık?

"Kim o?" diye soruyor Dutch, fermuarını çekerken sesi tehditle karışık. "Bu adamı nereden tanıyorsun?" Panik içinde gömleğimin düğmelerini ilikliyorum ve titreyen ellerimle eteğimi çekiyorum. "O benim kardeşim."

Jinx: Kraliyet kardeşleri de kendilerini yalnız hissediyor

Bu kraliyet ailesi, aşk için en zor ve dikenli yolları seçmeye bayılır.

Ancak bir Tuzak Kralı istediği her kadını yatağına alabiliyorken, sahip olamayacağı kadını seçmesi mantıklıdır.

İsim istiyorsun ama öpüp söylemem. Kanıt olmadan olmaz. Şimdilik elimde sadece fısıltılar var.

Snare King'in akşam yemeği için avını yakalarken çekilmiş fotoğrafları ya da böyle bir şey olmadı.

Bir sonraki yayına kadar düşmanlarınızı yakın, sırlarınızı daha da yakın tutun.

Jinx

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kadans

"Neler oluyor?" Rick'in bütün yüzü kıpkırmızı. Rüzgâr onu serinletmek istercesine kısa saçlarını çekiştiriyor ama işe yaramıyor. Her an kafası patlayacak ve boynundan saf lav fışkıracak.

"Almiar!" sesim tiz ve suçluluk dolu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun Cadence? Yoksa kimi yapıyordun mu demeliydim? Dutch'ın gözleri kısıldı.

"O hiç kimse.

Dutch'ın bana baktığını görmekten daha fazlasını hissediyorum.

"Hiç kimse mi? Güpegündüz ve sen burada 'hiç kimse' ile etkileşime giriyorsun. Bugünlerde çocukların nesi var böyle? Bu yasal mı? Kaç yaşındasın?"

"Ben değilim. Biz..."

"Seninle konuşmuyordum, Cadence." Dutch sakince, "Ben on sekiz yaşındayım," dedi.

Rick'in gözleri açılıyor. "Seni öldüreceğim!"

Onunla Dutch'ın arasına giriyorum.

"Çekil yoldan, Cadence!" "Rick, düşündüğün gibi değil."

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Araba o kadar sert sallanıyordu ki deprem oluyor sandım. Ön camdaki buhardan yüzünü zar zor görebildim ve eğer bu salak mahallelinin duyabileceği kadar yüksek sesle adını inlemeseydi, sen olduğunu asla düşünemezdim.

Dutch çenesini kaldırıyor ve yüzü her zamanki soğukkanlı ifadesini alıyor. Ben aşığılanmaktan ölürken, o son derece rahat görünüyor. Rick, Dutch'ın ona baktığını görür ve dişlerini gıcırdatır. "Ne var, serseri?" "Tanıdık geliyorsun."

"Çeneni kapatmaya ne dersin, göt herif?" diye hırlıyor Rick, yumruk atmasına üç saniye kalmış gibi görünüyor.

Rick'in "onurumu" tutkuyla savunması beni şaşırttı. Çoğu zaman Vi ve bana bir yükmüşüz gibi davranıyor. Doğum günü partisinde varlığımızdan rahatsız olmuş gibiydi.

Benden nefret ettiğine emindim.

Dutch'ın bakışları düşünceli bir şekilde onun üzerinden geçiyor. Şu anda bu kadar sakin olması rahatsız edici.

Rick de bunu rahatsız edici buluyor çünkü tehditkâr bir adım atıyor. "Doğru." Dutch'ın sesi hafif. Sanki çay içiyormuşuz ya da sıradan bir sohbet ediyormuşuz gibi. "Sen Redhead'le konuşan güvenlik görevlisisin..." kendini nazikçe düzeltiyor, "Cadence o gece parktaydı."

"Kızıl saçlı mı?" Rick burnunu kırıştırdı. Bir an sonra gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi. "O gece seni peruk takarken gördüğümde..." Durakladı ve dehşet içinde konuştu. "Sapık sen misin?"

O geceyi hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum. Dutch sırf benim alter egomla tanışmak için bir konser organize etmişti. O sırada Rick'ten uzaklaşmaya çalışıyordum ve ikisini de uzak tutmak için Dutch'tan "sapığım" diye bahsediyordum.

Dutch'ın dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Etiket umursamıyor.

"Cadence, şimdi de sapığınla mı takılıyorsun?"

Ağzım açılıyor ve sonra kapanıyor - Rick'e her şeyi nasıl açıklayacağım? Zahmet etmeli miyim?

Dutch elimi tutmak için uzanıyor ve parmakları çıplak yüzük parmağımı okşuyor. "Ben Dutch Cross. Cadey'nin ailesinin daha fazla üyesiyle tanışmak istiyordum ama daha önce tanıştığımızı fark etmemiştim."

"Benimle akrabamışız gibi konuşma, sen..."

"Dutch da tam gidiyordu," diyorum hemen, Rick bıçak falan çekmeye karar vermeden önce kolunu dürtüyorum.

Redwood Prep'in inatçı cetveli bir milim bile kıpırdamıyor.

Yalvaran gözlerle Dutch'a

bakıyorum. Bir kaşını kaldırıyor,
vurdumduymaz.

Çaresiz, elimi Dutch'ın sırtından aşağı kaydırıyorum. Rick'in gözleri açılıyor ve beni uzaklaştırmak istediğini anlıyorum ama onun yerine Dutch'a odaklanıyorum. Parmaklarım kolalı beyaz gömleğinin pahalı kumaşı üzerinde kayıyor ve o gece ağaç evde tenini işaretlediğim tüm yerlere basıyor.

Dokunuşumu hafif ve sesimi ikna edici tutuyorum: "Kardeşimi uzun zamandır görmedim. Konuşmamız için bize biraz zaman verir misin? Başını iki yana eğip isteğimi değerlendiriyor. O benim içimi görebiliyor, ama ben de onun içini görebiliyorum.

Kızıl saçlı olduğumu bilmediği zamanlarda Dutch'ı istediğim gibi yönlendirebiliyordu. Bana karşı yumuşaktı. Memnun etmeye hevesliydi.

Ve hala o güce sahibim.

Çünkü ben bir kızılım.

Dutch bana bakıyor ve sanki tüm bunları kasıtlı olarak yaptığımı kabul etmemi bekliyormuş gibi beni inceliyor. Bu kadar kolay yıkılacağımı mı sanıyor?

Vücudumu onunkine bastırıyorum, bir kolum ince beline dolanıyor ve gülümsüyorum, "Şimdi teslim olursan, iyiliğinin karşılığını veririm. Parmak uçlarımda duruyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Bir gece için bana istediğin her şeyi yapabilirsin.

Gözünü bile kırpmıyor.

Ne yani, seks onu yatıştırmaya yetmiyor mu?

Rick homurdanıyor, "Cadence, Hunter'a ve adamlarıma bu aptala bir ders vermelerini söylemeden önce onu buradan götür."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde Dutch'a bakıyorum. "Rick bana zarar vermeyecek. Gidebilir."

Henüz bir şey yok.

"Seni sonra ararım, tamam mı?" diye tükürdüm.

"Arayacak mısın?" Dutch'ın dudakları bir santim kadar kıvrılır.
İçten içe donuyorum. Hepsi
bu kadar.

Beklediğim çatlak.

Gergin omuzlarını, dolgun, tehlikeli dudaklarını, gözlerini
yumuşatıyor.

Çatlağı kırılacak kadar sert itiyorum.

"Seni arayacağım ve her şeyi anlatacağım," diye söz veriyorum. "Hiçbir
şeyi atlamayacağım." Şurada.

Sonunda savaşı kaybediyor ve pes
ediyor. Bunu görebiliyorum.

Sonra kalbimin derinliklerinde Dutch Cross'un beni sadece
becermek istemediğini, beni gerçekten tanımak istediğini fark
ettim. Daha önce böyle düşünmemiştim. Kim düşünebilirdi ki?
Kampüsteki en güçlü adam. bana ilgi duyuyor? Çok saçma.

Yine de ona güvenebileceğimi düşünmeye başlıyorum. Bedenimi
bir tepside sundum ve bu basit bir telefon görüşmesi kadar önemli
değildi. Hayatıma bir davet. Düşüncelerimi, yüklerimi, sözlerimi
paylaşma sözü.

Duygularının derinliğini görmek biraz rahatsız edici ve kendimi
toparlamak için gözümü kırpmam gerekiyor.

Dutch sıcak ağzını yanağıma bastırıyor ve midemde kelebekler
uçuşuyor. Başımı çevirip ağzının dudaklarımı okşamasına izin
vermemek için kendimi zor tutuyorum.

Rick bize doğru yürüyor ama Dutch sadece
gülümsüyor, "Sonra görüşürüz, kardeşim."

"Kardeşim mi? Ben senin kardeşin değilim! Rick, Dutch'ın geri
çekilişine doğru bağırır.

Dutch cevap verme zahmetine girmez. Arabasına biner.

Rick öfkелendi. "Kız arkadaşımın sevdiği rock grubundaki zengin
kardeşlerden biri mi?"

"Evet," diyorum nefes nefese.

"O zaman seni neden eve götürüyor?"

"Çünkü benden hoşlanıyor." Dutch'ın arabası yanımızdan geçerken
ona bakıyorum.

"Sen mi? Neden?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı Rick'e çeviriyorum.

Üvey kardeşimin nefesi kesildi. "Sana seks için para vermiyor, değil mi? Tanrım, Cadence, annem alışkanlıklarını beslemek için seni bir fahişeye dönüştürmedi, değil mi?"

"Hayır. O..." Derin bir nefes alıyorum ve kelimenin dilimden kayıp gitmesine izin veriyorum. "O benim erkek arkadaşım."

Rick'in gözleri fincan tabağı gibi açılır. "Onun gibi insanlar bizim gibi insanlarla çıkmaz, Cadence. Ciddi olarak değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kendimi aptal ve biraz da açıkta hissediyorum. Dutch Cross'u kendi isteğimle erkek arkadaşım olarak kabul edeceğim milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Rick'in bariz olanı işaret etmesi kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmuyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum sertçe.

Kaşlarını çatıyor ve beni Hollandalılarla rahatsız etmeye devam edip etmemeyi tartışıyor gibi görünüyor. Yüz ifadem bunun ne kadar tatsız olacağını gösteriyor olmalı çünkü iç çekip yere bakıyor. "Annemle ilgili."

Ürperdim. Rick ve annemin karmaşık bir geçmişi var. Ona annemin geri döndüğünü söylemekte tereddüt ediyorum çünkü bunun ona ne yapacağını bilmiyorum. Annemin yeniden ortaya çıkmasından ne kadar az insan zarar görürse o kadar iyi.

Rick'in gözleri benimkilere dikildi. "O ölmedi." "Ah." Rahatlayarak nefes veriyorum. "Biliyordun."

Başını hızla kaldırır. Şok sesini geriyor. "Sesin neden bu kadar sakın geliyor?"

"Annem birkaç hafta önce geldi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Güneş batmaya başlıyor ve rüzgâr soğuk bir şekilde esiyor. "Sadece bir günlüğüne. O zamandan beri onu görmedik." Aslında Dutch annemi gören son kişi. Bunun ne anlama geldiğini ya da neden zamanını kendi çocuklarını ziyaret etmek yerine ona yalan söyleyerek geçirmeyi tercih ettiğini bilmiyorum.

"Yüzüklerimden birini rehin bıraktı ve paranın yarısını bana bıraktı. Parayı almak için geri geleceğini düşünmüştüm ama gelmedi." Başımı eğdim. "Belki de şehri terk etmiştir."

Rick başını sallar. "O yapmadı."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü," diye dudaklarını yalıyor, "son birkaç gündür benim evimde uyuyor."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kadans

Rick'in küçük dairesine girdim, annemi bileğinden tuttum ve o daha ben olduğumu anlamadan ayağa kaldırdım, "Cadey, ne harika bir sürpriz..."

"Gidiyoruz," diye homurdandım. "Eşyaları nerede?" "Fazla eşyası yoktu."

"Kız arkadaşının kıyafetlerini ödünç aldım". Annem gülümser, "Biraz şişman, bu yüzden kıyafetler ona uymuyor, ama yapmamız gerekeni yapmak zorundayız".

Rick'in gözleri sertleşiyor.

"Kapa çenenin anne," diye çıkışıyorum.

Kelimeleri geveliyor: "Ses tonuna dikkat et, genç bayan. Ben hala senin annenim.

"Annem mi? Kendine böyle demeye utanmıyor musun?

Annem başını eğiyor, gözleri olabildiğince masum. Göğsümün içinde kanlı bir çığlık atıyorum. "Gidiyoruz Rick. Annemin giydiği kıyafetler her neyse, onları yak. Kız arkadaşına yenilerini alacağımı söyle."

"Cadey, yavaşla," diye yakınıyor annem.

Annemi dışarı çıkarırken bir gölge kapıyı dolduruyor. Bu bir avcı.

Duygulu kahverengi gözleri üzerime düşüyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Cadence?"

Şu anda garip bir buluşma için zamanım yok. Onu iterek geçiyorum, annemi arkamdan sürüklüyorum. Göz kırıyor.

Hunter'ın yanından geçerken damarlı bir parmağını ön kolundan aşağı kaydırıyor.

"Oh. Kaslar," diye fısıldıyor.

Onu çektiştiriyorum ve merdivenlerden aşağı sürüklüyorum.

"Cadence, bekle!" Rick'in ayak sesleri arkamda gümbürdüyor. "Sana yardım edeyim."

"Evet, Ricky-bebeğim." Annesi onun yanağını okşar. "Annene yardım etmelisin.

Rick'in çenesi çalışıyor. Sanki işkence görüyor gibi.

Anneme bu kadar uzun süre nasıl katlandı? Neden ona katlansın ki?

Annemin kolunu sertçe çektim. Rick'e bakarak, "Gidiyoruz. Beni takip etmeyin.

Rick merdivenlerde duruyor, bize bakıyor ve daha fazla

yaklaşmıyor. Neden biri bu pisliğin yanına gitmek istesin ki?

Seçme şansım olsaydı, ben de kaçırdım. O kadar uzağa kaçırdım ki kimse beni yakalayamazdı.

Ama burada zincirliyim.

Bu kadar yoğun bir karanlıktan kaçamazsınız.

"Cadence, canımı yakıyorsun." Annem acı içinde çığlık atarken ben de karşılık olarak elimi sıkıyorum.

Onu otobüs durağına kadar yanımda götürdüm. Sarhoş olduğu için manevra yapmak çok daha kolay oluyor. Ne yazık ki, sarkık kolları otobüs her keskin dönüş yaptığında bana tokat atmasına neden oluyor.

Otobüsten indiğimde gece çökmüş, yanaklarım kaşınıyor ve o kadar kızgınım ki cildim yanıyormuş gibi hissediyorum.

Sonunda annemi daireye sokup kapıdan içeri girdiğimde Vi oturma odasında telefonu, ışıklı yüzüğü ve tüm makyaj malzemeleriyle oturuyordu.

Annemi görür ve hemen kamerasını kapatır. "Ne oldu?

Nerede buldun? "Rick'in evinde".

Vi'nin yüzü soluyor. "Bunca zamandır mı?" "Hayır, yeni bir şey gibi görünüyordu."

"Daha önce nerede kalıyordu?" diye soruyor Vi.

"Bilmiyorum."

"İğrenç." Annem ayakkabılarını çıkarır ve ayak parmaklarını oynatır. Parmaklarını seyrelemiş saçlarının arasına sokuyor. "Herkes benden nefret ediyor.

Hepsi!"

Vi gözlerinde ıstırapla anneme bakıyor. Annemi alem yaparken görmeyeli uzun zaman olmuştu. Size bakması gereken kişinin kendine bile bakamaması korkutucu.

"Vi," koluna nazikçe dokunuyorum, "odana git. Bunu ben hallederim."

Kız kardeşim itiraz etmedi. Başını sallıyor ve tüm makyajını geride bırakarak hızla uzaklaşıyor.

Annemin ince yüzüne bakıyorum. Rick'in doğum günü partisinden sonra bana söylediği masum görünen bir söz aklıma geliyor.

"Dikkatli olmalısın.

"Neden?

Sadece dikkatli ol.

O zamanlar neden bahsettiğini bilmiyordum. Ama geriye dönüp baktığımda, kardeşim beni annem hakkında uyarıyordu. Bu da demek oluyor ki annem daha bizden çalmayı düşünmeden onu içine çekiyordu.

Tiksinerek ona baktım. "Onu terk ettikten sonra Rick'ten neden bir şey istiyorsun? Kalbin yok mu senin? Ona bakmaya bile utanman gerekmiyor mu?

Annem bileğini kaşıyor. Yakında bir çözüme ihtiyacı olacak.

Kalbim acıyla şişiyor ve patlayacakmış gibi hissediyorum. Bir molaya ihtiyacım var. Kendime zarar vermemek için biraz zamana ihtiyacım var.

Ama kendimi güçlü olmaya zorluyorum.

Vi'nin odasına girdim. "İyi misin?"

"Evet." Kız kardeşimin uzun kahverengi saçları omzunun üzerinden düşüyor. "Bu çok garip, biliyor musun? Onsuz bir hayata alışmıştım. Şimdi sanki her şey normale dönmüş ve daha önce yaşadığımız hayat bir rüyaymış gibi geliyor."

"Gördüm..."

"Tatlı, masum gözleri üzerime düşüyor. Onu korumayı o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor ama çok yorgunum.

Dutch'ın sözleri beni rahatlatıyor: "Yalnız savaşmana izin vermeyeceğim."

Duygularımı bir kenara bırakıp kendimi onun içine bırakırsam ne olur?

Bu korumayı Hollanda'da bulabilir miyim? Şu anda olduğundan daha az acı verir mi? Ben de istiyorum.

Çok kötü.

Beni kurtarmanı istiyorum.

Titriyorum ama kız kardeşim içeri girip kollarını belime dolayana kadar fark etmiyorum bile. Gözyaşlarımın gözlerime bastırdığını hissediyorum ama düşmelerine izin vermiyorum.

"Sorun değil," diyor Vi, elini sırtımda gezdirerek. "Bunu sana söylemesi gereken kişi benim.

Vi geri adım atıyor ve bana yaşından daha bilge bir gülümseme veriyor. "Birbirimize bunu hatırlatabiliriz.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Birden dışarıdan bir ses duydum.

Vi ve ben dışarı koştuk ve annemi dolapta yiyecek ararken bulduk.

"Hiç cipsin var mı?" diye soruyor annem.

Ani enerji artışına şaşırmadım. Annem bir an sarhoş bir uykuya dalıp ertesi gün tamamen hazır ve sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş olarak uyanabiliyor. "Başım beni öldürüyor," diye yakınıyor. "Rick ucuz şeyler alıyor. Ona ürünleri nereden alacağını göstermem gerek."

Alnımı kırıştırıyorum. "Otur anne. Sana bir sandviç yapacağım. "Sandviç istemiyorum."

"O zaman yemeyeceksin," diye tükürdüm.

Bana kaşlarını çatıyor ve masanın etrafındaki bir sandalyeye çöküyor. "Dayanılmaz."

Vi bana katılıyor. "Yardıma ihtiyacım var mı?" Başımı sallıyorum.

"Viola, tatlım, annene biraz su getirebilir misin?" Vi bana bakıyor, sanki önce benden izin istiyor.

Çenemi buzdolabına doğru uzatıyorum.

Vi servis yaparken, iki parça ekmeği bir tabağa koyuyorum ve üzerlerine baharat sürüyorum.

"Dün yoğun bir gün geçirdiğini duydum anne," diyorum ona zorla.

"Mff." Tüm suyu yutmadan önce sert bir homurtu çıkarıyor.

"Dutch'la tanıştığında onun hakkında ne düşündün? Biraz gergin biri,

Değil mi?

Annem boğulur ve ağızından bir su akıntısı gelir. Vi çığlık atıyor ve sırlıklam olmamak için geriye doğru atlıyor.

Hiç üşenmeden eti ekmeğin üzerine sürüp sandviçi hazırlıyorum ve tabağı annemin önüne bırakıyorum. "Dutch'ı neden Sinner's Den'e gönderdin?"

Başka tarafa bakıyor.

"Orada olacağımı biliyor

muydun?" Noktalar

birleşiyor.

Annem Jarod Cross hakkında kanıtları olduğu konusunda yalan söylüyor. Jarod bana Hollandalılar hakkında kanıt bulmamı söyledi.

Uyuşturucu kullanan kardeşleri gözetliyordum.

Sesimi alçaltarak, "Anne, Jarod Cross ile mi çalışıyorsun?" diye sordum.

Gözleri bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

Vi anneme bir peçete getirir. "Cadey, annem Jarod Cross gibi bir ünlüyü neden tanırsın ki? Evsiz bir adamın Oprah'ın telefon numarasına sahip olması gibi bir şey bu."

"Cevap ver anne.

Annem beni görmezden geliyor ve Vi'ye zoraki bir gülümseme veriyor, "Hafta sonun nasıl geçti tatlım?"

"Dutch ile dışarı çıktık ve sonra bir grup projesi yapmak zorunda kaldım.

Vi Hollandalılardan bahsettiğinde ürperiyorum.

Annem hemen üzerine atlar. Vücudu kaskatı kesilir. "Cadence, bütün hafta sonu o çocukla mıydın?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Evet," diyor Vi.

İkimiz de birbirimize baktık.

Annem sertleşiyor. "Onunla yalnız mıydınız?"

Hiçbir şey söylemedim.

Annem kara gözlerini küçük kız kardeşime diyor. Her zamankinden daha zarif görünüyor.

Viyola kolayca kırılır. "Cadey bütün gece Dutch'la dışarıda kaldı ve sabaha kadar geri dönmedi."

"Viola!" Siseo.

"Özür dilerim. Beni korkutuyor."

Annem o kadar hızlı kalkıyor ki arkasındaki sandalye devriliyor. Yere çarparak Vi ve beni zıplattı.

"Benimle gel," diye bağıyor annem. "Hiçbir yere gitmiyorum-" "Şimdi!" diye tıslıyor annem.

Öfkem yüzeye çıkıyor ve olduğum yerde kalıyorum.

"Hayır anne. Bunu yapamazsın. Bana annelikten başka bir şey yapmamışken, yine ortadan kaybolduktan sonra koşarak buraya gelip annem gibi davranamazsın. Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Jarod'la tam olarak nasıl bir anlaşma yaptığını bana söyleyene kadar olmaz...."

"Prezervatif kullandın mı?" Donup kaldım.

"Kaç kez taburcu oldunuz? Her zaman korunuyor muydunuz? Adet döneminiz sırasında mı yoksa öncesinde miydi? Gözlerim açıldı.

Vi'nin halkı kafayı yemek üzere.

Göğsüm kabarıyor ama kapana kısıldım. Annem Vi'nin önünde bu konu hakkında konuşmaya devam edecek ve onun böyle kaba tartışmaları duymasını istemiyorum. En azından konu ben olduğumda.

Kaslarım o kadar gergin ki kendimi yürüyen bir teneke kutu gibi hissediyorum, annemin yanından geçip kapıyı açıyorum. Hemen beni takip etmiyor. Onun yerine odama girdi.

"Çık oradan!" Peşinden koşuyorum.

Ama onu dışarı sürüklememe gerek yok. Benimle koridorda buluştu ve çantayı bana fırlattı.

"Bu neden sende?"

"Buna ihtiyacın olacak." Yüz ifadesi sertti. Tamamen sinirlenmiş bir halde annemi kapıya kadar takip ettim.

"Nereye gidiyorsun?" Viola'nın sesi titrer.

"Vi, arkamdan yaklaş. Hemen döneceğiz," diyorum. Gülümsemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Vi endişeyle bana bakıyor ama onu teselli edecek zamanım yok. Annem çoktan merdivenleri yarılamıştı.

Annemi dışarıda takip ediyorum. "Nereye gidiyoruz?"

O yanıt vermiyor. Bedeni gece boyunca hareket ediyor, gölgelerin ve sokak lambalarının sunduğu spot ışıklarının arasında gidip geliyor.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca sokaklarda koşuyoruz. Sonunda yoruldum ve annemi omzuma attım. "Bana nereye gittiğimizi söyle."

Ağzını açıyor ama parmağını kaldırarak onu durduruyorum. "Ve eğer şu anda senden uyuşturucu alacağımı sanıyorsan, sen delisin."

Annem ilerideki dükkânı işaret ediyor. Dutch'ın bana parmak arası terlik aldığı ve kanayan topuğumu tamir ettiği eczane.

Tezgâhın arkasındaki adam da o geceki adam.

Beni işaret ediyor.

"Parmak arası terlik."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Dövmeci nerede?" Kaşlarını oynatıyor.

"Ne zamandır buradasın oğlum?" diye hırılıyor annem. "Bu mahallede soru sorulmaması gerektiğini bilmiyor musun?"

Çalışanın gülümsemesi kaybolur ve anneme asık suratlı bir hareket yapar.

Annem beni koridora doğru iterken tökezliyorum. Tamponları geçtim. Pedleri geçtim. Hamilelik testlerini geçtim.

"Yakala onları." Önce ince bir kutu, sonra bir başkasını alıyor. Fiyatı midemi bulandırıyor.

Onu durdurdum, elim bileğindeydi. "Ne yapıyorsun?"

"Risk alamayız. Sesi alçak ve aceleci. Sesi uzaylılar tarafından kaçırılma olayını tekrarlayacakmış gibi geliyor. "Şuradakileri alın. Daha deneyseiler ama etkili olabilirler. Çok geç kalmış da olabiliriz. Emin olmak zor.

"Anne, sana zaten sordum. Ne-"

"B Planı." Buğulu gözleriyle bana saldırdı. Şaşkına döndüm.

içlerinde gerçek bir korku gördüğümde. "Hamile kalamazsın, Cadey."

Yüzüm kızardı, kendimi açıkta hissettim. Ben mi? Hamile mi? Bu düşünce çok garip. Bir gün bir aile kurmayı hiç hayal etmemiştim, şimdi de hayal etmediğimden eminim.

"Hamile olduğumu kim söyledi?" diye çıkışıyorum.

Annem beni azarladı. "Seksin sonuçları vardır, çocuğum. Bu bir prensiptir. Bir çatıdan atlarsan, yerçekimi seni ya da geleceğin için ne istediğini umursamaz. Seni aşağı çekecektir. Jarod Cross'un oğluyla yatarsan... seni de aynı şekilde aşağı çeker. Gözleri sözümü kesti. "Onunla asla ilişkiye girmemeliydin."

Bu konuda ikimiz de hemfikiriz.

Hollandalı mürekkeple sarılmış bir cazibe ve ben hala onun büyüü altındaydım. Sanki üzerimde kıramayacağım bir etkisi varmış gibi.

"Bunu daha önce yapmalıydın," diye azarlıyor annem beni. Bir kutuyu ters çevirip diğeriyle karşılaştırırken elleri titriyor. "En son ne zaman iki tane aldın?"

"Anne."

"Ne zaman?"

Daha çok kızarıyorum.

"Bugün." Alt dudağı sertleşiyor.

"Ama bu..." Yanaklarım öyle bir yanıyor ki canım acıyor. "İlk seferimiz değildi. Bu uzun zaman önceydi."

Annem dişlerini gıcırdatıyor. "İlaçlarını almakta gecikmesen iyi olur.

"Denemedim değil," diye mırıldandım. Dutch bekaretimi aldıktan sonra, her ihtimale karşı ilaç istemeye gittim. Eczacılar on sekiz yaşından küçüksem hap alamayacağımı söylediler.

Bundan korkmuyordum. O zamanlar, Dutch ve benim eşsiz bir şey olacağımızı düşünmüştüm. Bu kadar doyumsuz olacağını bilmiyordum. Bilmiyordum... her an, her yerde olabilirdi.

Ve Dutch beni her zaman seviyor gibi görünüyor.

"Dur." Hapları rafa bırakıyorum çünkü tek başıma almaktan daha kötü olan tek şey annemle birlikte almak. "Ben hallederim."

"Oh, sen mi halledeceksin?" diye takılıyor annem.

"Geri geleceğim. Yemin ederim." Sesimi alçalttım. "Ama şu anda tüm bunları alacak kadar param yok."

"Yani birkaç yüzüğün olmadığı için geleceğini çöpe mi atacaksın?"

"Dutch ve ben konuşacağız..."

O kadar yüksek sesle kahkaha atıyor ki arkamızdaki sırada oturan bir çift köşeden bakıyor.

"Dutch bunu senin için halletmeyecek, Cadey. Bu sorunu o istiyor.

Kaşlarım çatıldı.

"Seni kullanmasına nasıl izin verirsin?" Annem tereddüt eder ve ona hamilelik testini uzatır. Kollarının arasında gezdiriyor. "Nasıl bu kadar aptal olabildin? En azından doğum kontrol hapi aldığından emin olmalıydın."

Başımı öne eğdim. Bu konuda konuşabileceğim kimsem yoktu, özellikle de bana işkence eden çocuğa bu kadar derinlemesine bağlandığım için beni eleştirecek olan Breeze.

"Dutch istediğini elde ederse, senin için her şey biter," diye tıslıyor annem. "Üstüne üstlük!"

"Ne demek istiyorsun?"

Sanki biri onu izliyormuş gibi gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor. "Acele et ve bunun parasını öde. Şu anda bir tane alıyorsun.

"Hayır," bana söylemediği bir şey olduğunu hissederek kolunu tutuyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı. Bir şey biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum.

Şimdi kasırğa gibi titriyor. Geri çekilme ve sinirlerin bir karışımı.

"Sen söyleyene kadar tek bir hap bile almayacağım.

"Bak, bunu ne benim ne de senin bilmen gerekiyor.

Daha da yaklaşıyorum, kalbim çarpıyor ve avuçlarım terliyor.

Annemin boğazı düğümleniyor ve fısıldıyor: "Duymamam gereken bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Bir şey hakkında

Çapraz aile, bir miras ve mirasçının yerine getirmesi gereken iki koşul".

O konuşurken, görünmez dikenler vücudumu çevreliyor ve etime batıyor.

"Neydi onlar?" diye
boğuluyorum. Annem
titriyor.

"Şartlar neydi?" diye bağırdım. "Parayı kim
alırsa evlenmek zorunda..." "Neymiş onlar?
"Eşler.

-Evlen benimle, Cadey.

"Yalnız savaşmak zorunda
değilsin.

Geriye doğru sendeliyorum ve boğazım düğümleniyor.

"... Ve" diye ekliyor anne, "bir çocuk sahibi olmaları gerekiyor".

Dizlerim zayıflıyor ve yere çakılıyorum. Ellerim destek almak için
çırpınıyor ama kendimi kurtaramıyorum. Çılgınca inişimin ardından
kutular dolusu hamilelik testi ve ertesi gün hapı yere düşüyor.

KIRKINCI BÖLÜM

Hollandaca

Çok iyi bir şarkı yazarı değilim ama Cadey ile birlikte olmak şarkı sözlerinin kafamdaki yaradan akan kan gibi akmasını sağlıyor.

Finn ve Zane daha sonra yanıma geliyorlar ve beni gitarımla bir melodi üzerinde çalışırken yakalıyorlar. Çenemi sallayarak kardeşlerime selam veriyorum ama çalmaya devam ediyorum. Bu konuyu kaybetmek istemiyorum.

Anlıyorlar ve stüdyo garajımızda son nota çalınana kadar hiçbir şey söylemiyorlar.

"Kulağa hoş geliyor," diyor Finn.

"Yine de her zamanki sesimizden biraz daha romantik. Zane mini buzdolabını açıyor. İkizimin her zamanki birasını içerken tereddüt edişini ve ardından şaşırtıcı bir itidal gösterisiyle meşrubat tercih edişini izliyorum.

"Ritmik bir bas hattı düşünüyorum." Finn'in gözleriyle buluşuyorum. "Daha az hard rock. Daha ağır funk."

"Eğlenceli bir bas çizgisinin seni kurtaracağını sanma. Bir aşk şarkısı duyduğumda anlarım." Zane sodasından bir yudum alır.

Finn gözlüğünü unutmuş yaşlı bir adam gibi kısık gözlerle gitarıma bakıyor. "Yeni teller aldın mı?"

"Hayır."

Zane oraya doğru yürür ve iplere daha yakından bakar. "CADEY... Dutch, E-string'inde bir kalp mi var?"

"Sen kendi işine bak." Onu geri itiyorum.

Zane başını sallar. "O gitti, Finn. Tamamen gitti."

Gitarımı kucağıma koyup dirseklerimi üzerinde dengeliyorum.

"Bayan Jamieson'la konuşman nasıl geçti? Onu omzunun üzerinden attığın için seni affetti mi?"

Tahmin edilebileceği gibi, Zane'in kibirli kahkahası ani bir şekilde ölür.

İki kardeşim arasında benimle dalga geçmesi gereken son kişi o. Finn ona dönüyor, gözleri sorguluyor. "Jinx seni ispiyonlamadı." "Çünkü sevgili üvey kardeşimizle işim biter bitmez onunla bir sırrımı paylaştım."

Kaşlarım kalktı. Zane'in ilk kez sarhoş olup kendinden geçmeden ya da davulda kalbini parçalamadan Bayan Jamieson'dan üvey kız kardeşimiz diye bahsettiğini duyuyorum. "Ne sırrı?"

"Önemli değil."

Gitarı sehpaıa bırakıyorum ve sırtımı esnetiyorum. Çalarken gerginliği hissetmiyorum ama müzik biter bitmez sanki dünya bana insan olduğumu hatırlatmak için biraz geri çekiliyor.

"Benim için endişelendiğini biliyorum," diye ekliyor Zane ciddiyetle. Avucunun içiyle yanağını kaşıyor. "Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapmak için kendimi zorlarken bayıldım." "Ve?" diye soruyorum, bir tür vahiy aldığını hissederek. "Bugünden sonra her şeyi kendi bildiğim gibi yapmaya karar verdim. Çok karmaşık olsa bile."

Finn ona sessizce

bakıyor. Ben de öyle.

Zane bizden izin istemiyor ve kararını çoktan verdiğini söyleyebilirim. Ancak ben yine de onu cesaretlendiriyorum.

"İnsanların ne düşündüğünün canı cehenneme," diye onu temin ediyorum. "Planınız ne olursa olsun, biz onu destekleyeceğiz."

Finn sırtıyor, "Davul setine onun adını yazmadığın sürece." Yumruk atmaya niyetliyim.

Zane sırtımı sıvazladı. "Brahms'ın Harris'in ofisine zorla girdiğini duydum. Böyle inatçı bir kızla evli olmayı kaldırabileceğinden emin misin? Hiçbir tartışmayı kazanmana izin vermez."

"Bizim kendimize özgü bir çatışma çözümümüz var". Çarpık bir şekilde gülümsüyorum.

Finn hiçbir şey söylemiyor ama gözleri anlayışla parlıyor.

"Kimseyi kandıramazsın, seni pis hayvan," diye şaka yapıyor Zane.

Finn bas gitarını eline alır ve kayışını boynuna geçirir. "Şu melodiyi bir daha çal bakalım düşündüğün ritmi bulabilecek miyim?"

Zane davul setinin arkasına atlıyor.

Gitarımı kaparak kardeşlerime itaat ediyorum, ama bir nota bile çalmadan önce onları uyarıyorum: "Bu gece Cadey'den bir telefon bekliyorum. Bu telefon çaldığı an, antrenman biter.

"Dumbed down!"

"Evlilik hislerini buraya getirme!

İtirazlarına gülüyorum, telefonumu yaklaşıtıyorum ki çaldığında görebileyim ve yeni şarkı üzerinde çalışmaya başlıyorum.

Otuz dakika geçti. Ve

sonra bir saat.

Ve sonra iki saat.

İlk başta fark etmedim.

Cadey ile tanıştığımdan beri müzikle olan ilişkim değişiyor.

Eskisinden daha sık kendimi müziğin içinde kaybediyorum.

Sonunda saatin ne kadar geç olduğunu fark etmeye başlıyorum.

"Neden aramadı ki?" diye mırıldanıyorum, telefonumu kabaca bir kenara bırakıp mesajlarımı kontrol ediyorum.

Hiçbir şey.

"Zane, bana bir mesaj gönderebilir misin?" Davul

setinin arkasında kardeşim telefonuna bir şeyler

yazıyor. Hemen ikizimden bir mesaj alıyorum.

Orta parmak emojisi. "İşe

yarıyor," diye

homurdanıyorum.

"Belki de uyuyordur," diyor Finn.

"Arayacağına söz vermişti," diye homurdandım. "Şimdiye kadar kardeşiyle konuşmasını bitirmiş olmalıydı."

"Yapışkan olma, kardeşim. İyi görünmüyor," diye uyarıyor

Zane. "Ya yaralıysa..."

Finn bana bakarak, "Muhtemelen iyidir," diyor.

"Daha "Evet" bile demeden onu boğmak mı istiyorsunuz? Ya onu rahat bırakmayan biriyle birlikte olmak istemediğine karar verirse?

"Tehlikeli zamanlardayız.

"Her zaman tehlike olacak kardeşim. Evlenmeden önce böyle davranıyorsanız, birlikte yaşamaya başladığınızda ne kadar kötü olacağınızı hayal edebiliyor musun? Finn'e bakıyorum.

Kardeşim omuz silkiyor. "Bu bir test olabilir. Belki de sözünü tutmazsa öfkelenip öfkelenmeyeceğini görmek istiyordur." "Balistik mi? Neden öfkeleneyim ki?

Finn yine omuz silkiyor.

Telefonumu bacağıma dokunduruyorum. Kızgın değilim. Sadece endişeliyim. Cadey babamın gözünde ve annesi bana tuzak kurduğu için annesi de babamın cebinde. Benim yüzümden tüm ailesinin sırtında kocaman kırmızı bir hedef var.

"Sakin ol, Dutch." Finn gitarını bırakıyor ve sakın bakışlarıyla bana bakıyor. "Sana ihtiyacı olursa, seni arar."

Prensiplerime aykırı olsa da kardeşimin tavsiyesine uydum ve telefonu kapattım.

Cadey hâlâ kardeşiyle birlikte olabilirdi, Vi'yle birlikte olabilirdi ya da Serena'nın Redwood'a dönüşünü kutlayan diğer arkadaşlarıyla birlikte bile olabilirdi.

Kendi hayatını yaşamasına engel olmak istemiyorum. Ve sahip olduğu her boş anı izlemek istemiyorum.

Uzay. Bunu yapabilirim.

Ama gece ilerleyip sabah odama girdiğinde, bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyorum. Telefonumda her zamanki gibi bir sürü yeni güncelleme var.

Ama hiçbir nişanlıma ait değil.

Henüz panik yapma, Dutch. Onu okulda sorgulayabilirsin.

Evden ilk ben çıkıyorum ve güneş doğmadan Redwood Prep'e koşuyorum. Cadey'nin artık iş servisi yok ama ben olsam bunu ertelemezdim.

Sırf onun için affı ayarlayan kişi ben olduğum için inatla çalışmaya devam etti.

Güneş ağaç tepelerinin üzerinden kayıyor.

Telefonum saatler geçtikçe tik atıyor. Daha fazla öğrenci geliyor.

Hepsi bana bakıyor, Redwood'un ön merdivenlerinde eşini bekleyen tedirgin bir canavar gibi sinsice ilerliyor ve volta atıyorlar.

Cadey yok.

Bir mesaj daha gönderdim. Sonra bir telefon görüşmesi.

Vidalar için boşluk.

Neden Redwood'da değil, hasta mı, kaçırıldı mı?

Sabahın ilk zili çaldıktan kısa bir süre sonra Zane ve Finn bana doğru yürüyorlar. Yalnız değillerdi.

"Serena," diyorum, abanoz saçlı ve parlak kırmızı rujlu gotik kızı başımla işaret ederek. Deri ceketiyle birinin bisikletine binecek ya da ondan bir şeyler çalacakmış gibi görünüyor. Dört ay önce Serena Parker umurumda bile değildi. Adını bile bilmiyordum. Ama o Cadey'nin arkadaşı ve bu yüzden masamda yeri var.

Ona doğru öyle bir şiddetle yürüyorum ki bir adım geri atıyor.

Önünde durup homurdanıyorum, "Cadence'den haber aldın mı?"

"Hayır. Neden? O burada değil mi?"

Çenem çalışıyor.

Finn Serena'ya eliyle işaret ediyor ve çenesiyle kapıyı gösteriyor. Talimat karşısında kaşlarını çatıyor ama yüzüme baktıktan sonra ortadan kaybolmaya karar veriyor.

"Sence yalan mı söylüyor?" diye bağıryorum kardeşlerime.

"Eğer öyleyse hiçbir şey yapamayız."

"Tabii ki yapabiliriz."

"Ne yapmamızı istiyorsun? Bize gerçeği söylemesi için ona işkence mi edelim? Zane homurdanıyor.

Düşünüyorum.

Finn bana acımasız bir bakış attı. "Dutch."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Doğru olmayan bir şeyler var. Göğsümde hissedebiliyorum. Kemiklerime kadar.

"Hâlâ sana dönmedi mi?" diye soruyor Zane. "Arayacağını söyledi." Sanki biri kaburgalarımı teker teker tutup dal gibi kırıyormuş gibi hissediyorum. "Henüz aramadı. Okulda değil. Mesajlarıma cevap vermiyor."

"Vi'yi arayacağım," diyor Zane. "Belki Cadey hastadır ya da başka bir şey." Göğsümün derinliklerinde, durumun böyle olmadığını biliyorum.

Ama umuda karşı bir yasa yok, değil mi? Kardeşim aramayı yaparken ben beklerim.

Zane bir elinde bageti çevirip dinliyor. Sonunda başını sallar. "Vi muhtemelen derstedir. Cevap vermiyordur."

"Lanet olsun." Merdivenlerden aşağı indim. Finn omzumu tuttu.

Adımımın ortasında durdum ve yüzüne baktım. "Bırak beni gideyim." "Aşırı tepki veriyor olabilirsin."

"Eğer haklıysan, hiçbir şey kaybetmem. Ama eğer yanılıyorsan..." Kardeşimin gözlerinin içine bakarım. "Her şeyi kaybederim."

Parmakları yavaşça omzumdan uzaklaşıyor.

Merdivenlerden koşarak indim, arabama atladım ve hızla şehrin güney tarafına geçtim. Eski Cadey Lisesi. Arabayı yavaşlattığımda ilk gördüğüm şey zincirler. Zincirler o kadar paslı ve keskin ki sanki bir hapishaneyi koruyor gibiler.

İçeri girdiğimde metal dedektörünün önünde durmak zorundayım. Sabırsızlıktan fokur fokur kaynıyorum. Her güvenlik kontrolü beni yavaşlatıyor.

Burası da ne böyle?

Redwood Prep'ten nefret ediyorum ama en azından her sabah içeri girmeden önce soyunmak zorunda kalmıyoruz.

"Bu Hollanda Haçı mı?" "Yok artık!"

"Şu gruptaki adam mı..."

"Çok yakışıklı!"

"Şu anda rüya mı görüyorum?"

Fısıltılarını duyuyorum ama bir görevim var.

Vi'nin yaşlarında görünen bir kız görünce tek elimle onu

durduruyorum. "Viola Cooper. Onu tanıyor musun?"

Kız, sanki adam ondan yemek parası istemiş gibi titremeye başlar.

"Cevap ver bana,"

diye tıslıyorum.

"Evet."

"Beni ona götür.

Dönüyor ve koridordaki herkesin dikkatini çekerek kırık dolapların, solmuş okul posterlerinin ve umutsuzluk kokan sınıfların yanından geçip içeri dalıyoruz.

Cadey'nin her gününü burada geçireceğini düşündükçe dişlerimi sıkıyorum. O sadece en iyi şeyleri hak ediyor: parlak ışıklar, elmaslar ve mutlak hayranlık.

"İşte." Rehberim o kadar çok öğrenciyle dolu kalabalık bir sınıfı işaret ediyor ki, bu kadar çok insanı bir odada tutmanın yasal olup olmadığını merak ediyorum. Arka tarafta, Cadey'nin Redwood'da oturmayı sevdiği yere benzeyen yıpranmış bir sandalyede Vi oturuyor.

Kapıyı açmaya ve dersi bölmeye hazır bir şekilde ilerliyorum.

"Bunu yapamazsın," diyor rehberim bileğimi tutarak. Ona bakıyorum.

Elini bırakıyor. "Bir saniye bekle."

Çocuk pencereye yaklaşıyor ve Vi'nin dikkatini çekmek için el sallıyor. Sonra beni işaret ediyor ve Viola'nın gözleri yerinden fırlıyor.

"Bayan Hendricks," diye elini kaldırdı Vi, "tuvaleti kullanabilir miyim?" "Çabuk olun."

"Teşekkür ederim." Rehberime yüz dolarlık bir banknot veriyorum. Bana kocaman bir gülümseme veriyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

Vi sınıftan çıkıyor ve onu takip etmem için eliyle işaret ediyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Şimdi cevap istiyorum.

Ama soğukkanlılığımı koruyor ve on üç yaşındaki çocuğu takip ediyorum.

sessiz bir koridor.

Başını bana doğru eğiyor, gözleri Cadey'ninkilere o kadar benziyor ki kalbim sızlıyor. "Neden burada olduğunu biliyorum. Ama hiçbir cevabım yok.

Önsezi hissi giderek güçleniyor. "Ne biliyorsun?" "Bu sabah uyandım. Ocağın üzerinde kahvaltı ve beni sevdiğini ve Shanae'nin evine gittiğimde iyi davranmamı söyleyen bir not vardı. Kafam karışmıştı, ben de Cadey'nin odasına gidip temizlettim."

Acı, dikenli bir kamçının kırbacı gibi kalbime çarpıyor. Kalbim hızla çarpıyor.

"Onu aradın mı?"

"Ona nerede olduğunu ve neler olduğunu sordum. Ona nerede olduğunu ve neler olduğunu sordum. Cadey bana hiçbir şey söylemedi. Bana sadece Shanae'nin annesiyle konuştuğunu ve bir süre Shanae'nin evinde kalacağımı söyledi." Vi alt dudaklarını ısırtıyor. "Annemin hayatta olduğunu kimseye söylemememi söyledi ve..." "ÇY?"

Vi parlak pembe alt dudaklarını ısırtıyor. "Cadey sana hiçbir şey söylemememi de söyledi."

Gözlerimi sımsıkı kapatıyor, tüm gücümle ucuz sıvalı duvarları delmemeye çalışıyorum. Bu okul zaten yeterince yıkık dökük görünüyor.

"Ona itaatsizlik ettin," diye gözlemledim.

"Çünkü kız kardeşimi sevdiğini biliyorum ve onun rahatladığı ve başkasına güvendiği tek zamanın seninle olduğunu biliyorum. Zayıf olan taraf olmaya alışık değil ama Cadey sana sahip olmayı hak ediyor. Kırılgan olabileceği ve kendisine bakılabileceği bir yeri hak ediyor."

Kalbim boğazımda düğümleniyor. Cadey'nin küçük kız kardeşine uzandım. "Eğer seni tekrar ararsa, bana haber ver."

Vi geri adım atmıyor. Beni üzgün olduğumu bilecek kadar iyi tanıyor ama ona zarar vermem. Cadey'nin sevdiği hiçbir insana zarar vermem.

Başını sallayarak, "Yapacağım" diyor.

Derin bir iç geçirdim ve biraz daha az öfkeli bir ifade takındım.

"Şimdi sınıfına geri dön. Eğer herhangi bir sorunun varsa,

Mdrnze beni aramasını söyleyin."

"Güven bana. Hiçbir sorun yaşamayacağım. Aslında, bugün öğle yemeği masamda bir sürü ocuk olacağını düşünüyorum. Vi umut dolu gözlerle yukarı bakar.

Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama mutlu görünüyor. Sınıfa dönmesi için elimle işaret ediyorum ve ters yöne doğru ilerliyorum.

Telefonum kapalı ve Cadey'nin numarasını tekrar eviriyordum ki küçük ve sarışın biri yoluma ıktı. Kafamı kaldırıyorum, dişlerim sıkılı ve kaslarım gergin, önümdeki engeli kırmaya hazırım.

Umutsuzluğumun ve Cadey için duyduğum endişenin sisi içinde, karşımda duran kızı tanıyorum.

"Konuşmamız gerek," diyor.

Bir süre daha ona bakıyorum ve sonra fark ediyorum.

Bu Breeze, Cadey'nin en iyi arkadaşı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Hollandaca

Okulun arkasındaki basketbol sahasının boş olması beni şaşırttı. Daha fazla insanın burada saklanacağını düşünmüştüm. Burası sporun müzikten daha öncelikli olduğu bir okul gibi görünüyor. "Mezuniyet balosunda bir öğrenci potanın altında bıçaklandı," diyor Breeze, bakışlarımın nereye kaydığını fark ederek. "Polis kameralar yerleştirdi." Parmağıyla parkın köşelerinde yanıp sönen kırmızı ışıkların bizi gösterdiği yerleri işaret ediyor. "Yani artık kimse burada rahat edemiyor."

"Cadence'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum sertçe. "Bilsem bile sana söyler miydim sanıyorsun?" Brisa tükürüyor. Gözleri bana karşı nefretle dolu.

"İyi olup olmadığını biliyor musun ki?" Ses tonumda bir parça çaresizlik var. Umurumda değil. Cadey'nin başına gelebilecek tüm kötü şeyleri düşünerek kendimi deli ediyorum. Onun iyi olduğunu öğrenene kadar nefes alamayacağım.

"Oh? Şimdi de onun için mi endişeleniyorsun? "Breeze," diye homurdanıyorum, sabrım tükeniyor.

"Sana asla aşık olmamalıydı."

Donup kaldım. Cadence'in bana karşı olan hislerini ilk kez birinin doğruladığını duyuyorum. O bile henüz bana itiraf etmedi.

Rüzgâr hızlanır ve kırık ağ ileri geri sallılır.

"Grubunuzu çok sevdim," diyor Breeze sessizce. Kaşları sivri bir V harfi oluşturuyor. "Eskiden grubunuzdaki öfke ve acıyı dinlerdim."

Müzik bana hitap ediyordu çünkü ben de o öfkeyi hissediyordum. Her gün onunla yanarak uyandım".

Dudaklarını yalıyor. "Ama senin ve kardeşlerinin Cadey'e yaptıklarını duyduktan sonra, bunu görmezden gelemedim. Müziğini her duyduğumda, o öfkeyi her duyduğumda, o öfkenin masum bir insana yöneldiğinde neler yapabileceğini hayal ettim."

Parmaklarım yumruk oldu.

Suçluluk duygusu göğsüme saplanıyor.

"Krallar, grup, Redwood, bir zamanlar o ışığın yakınında olmak istiyordum. Onlara hiç söylemedim ama Cadey'i kıskanıyordum. Dördünüzle birlikte okula gitmek benim hayalim oldu." Yüz ifadesi sertleşiyor. "Ama bazen hayallerinizin olduğu yerde kalması gerekir. Gerçek dünyada size katılırlarsa, ışıktaki çirkin ve aşağılık olduklarını fark edersiniz."

"Cadey'nin nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?" diye soruyorum.

"Onu neden istiyorsun Dutch, onu kontrol edebilmek için mi? Gözlerim Breeze'e kayıyor.

"Fakir olduğu için, burası -" Breeze metal çitleri, duvar yazılarını, kameraları işaret ediyor- "geldiği yer olduğu için onu incitsen bile sana minnettar olması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Ona asla zarar vermeyeceğim. Duraksadım ve değiştirdim: "Artık değil".

"Böyle sözler veremezsin çünkü aşkın ne olduğunu bile bilmiyorsun. Ondan sıkılmayacağını kim söyleyebilir? Belki birkaç hafta içinde eğlenceli olmayı bırakır ve sen de oynayacak başka bir zavallı, çaresiz burslu öğrenci bulursun."

"İster inanın ister inanmayın, Cadence'e olan aşkım gerçek. Ve bu değişmeyecek. Nerede olduğunu bilmem gerek.

"Ona daha fazla eziyet edebilmek için mi? Ona hükmetmenin ve onu takıntı haline getirmenin aşk olduğunu mu düşünüyorsun? Bunların aşk olduğunu mu düşünüyorsun? Değil. Bu bir yanılsama. Kontrol. Bu kötülük."

Dudaklarım büzüldü ve sertçe, "Eğer bana söylemeyeceksen, senden daha fazla bir şey istemiyorum.

Arkamı dönüyorum, öfkem derimin altında zonkluyor ve dışarı çıkmak için yalvarıyor. Breeze'in suçlamaları zihnimin dokusunu kesen pençeler gibi.

Haklı mı? Aşkıım Cadey'nin hayatını iyileştirmek yerine ona zarar mı verdi?

"Senden uzaklaşmasına sevindim."

Tüm vücudum olduğu yerde durdu. Etrafımda dönüyorum. İleriye doğru yürüyorum. Ve göz açıp kapayıncaya kadar Breeze'in önündeyim. Ona doğru eğilerek homurdandım, "Ne demek benden kaçtı? Cadey'i kimsenin almadığını mı söylüyorsun? Gitmeye mi karar verdi?

Gözleri küçümsemeyeyle parlayan Breeze, "Neden babana sormuyorsun?" diye alay eder.

Lucien'in bana bakmasına ve Ron'un beni durdurmak için hamle yapmasına aldırmadan babamın çalışma odasının kapısından içeri giriyorum.

"Efendim. Cross, yapamazsın..."

Elini koluma koymadan önce yumruğum Ron'un yüzüne çarpıyor. Deriyi, kemiği ve eti eziyorum ve bir şeylerin çıtırdadığını duyuyorum.

İçimi bir memnuniyet dalgası kaplıyor.

-Lucien kükrüyor. Kendini bana doğru fırlatıyor, hiçbir şey saklamıyor, gözleri sanki hayatı boyunca bu anın hayalini kurmuş gibi parlıyor.

Ron babamın mikser masasına yaslandığı yerden kalkıyor. Birlikte kollarımı arkamda sıkıca kavrayıp beni dizlerimin üstüne çektiler. Acıya rağmen gülümsüyorum. Sadece tek bir darbe alacağımı biliyordum ve bunu değerlendirdiğim için mutluydum. Ron'un ağzı benimkinden daha çok kanıyor.

Lucien'i aynı şekilde karşılayamadığım için çok üzgünüm.

Belki bir dahaki sefere.

"Babam balıkçı yaka bir kazak, kot pantolon giymiş ve kendini beğenmiş bir ifadeyle odaya girer. Gözleri, ikisi de ağır ağır nefes alan korumalarının üzerinde geziniyor. "Merhaba baba," diyorum kasvetli bir şekilde.

"Okulda olman gerekmiyor mu?"

"Nerede. O mu?"

"KİM?"

Bir kelime. Bir kaş çatma. Ama ben gerçeği sanki bizimle birlikte odaya girmiş gibi görüyorum.

Babam Cadey'i aldı, isteyerek ya da istemeyerek. Bu işin arkasında o var.

"Senin işini bitireceğim," diye homurdandım. "Hangi cehennemde o?"

"Daha açık konuşmalısın evlat." Babam ses tonuna eğlence karışmış bir şekilde beni yönlendiriyor.

Babam başka birinin acısını gördüğünde bunu saklayamaz. Ondan beslenir. Bir hayalet gibi. Bir iblis gibi.

Duygularımı kollarıma takıyorum, çaresizliğimi gizleyemiyorum ve o da açgözlü bir piç gibi onları yalayıp yutuyor. "Bunu sadece bir kez daha soracağım," diye homurdanarak ayağa kalkıyorum. "Nerede o?"

Babam yüzünü boş bir ifadeye dönüştürüyor. Bana doğru yavaş bir adım atarak diz çöküyor. Sürüngenvari bir tıslamayla fısıldıyor:

"Sana bu oyunu benimle oynama demiştin Dutch. Çok gençsin, büyük resmi göremeyecek kadar acelecisin.

"Nerede!" diye kükrüyorum. İnsan bağlarıma karşı mücadele ederken bedenim sarsılıyor ama Lucien ve Ron beni kapana kısırmış durumda.

Babam morarmış yanağıma bir tokat attı. Tekrar vuruyor, daha sert. Derinin deriyle çarpışma sesi odanın içinde yüksek sesle duyuluyor.

"Artık büyükler ligindesin Dutch. Burası Redwood Lisesi değil. Burası gerçek dünya ve sen burada sadece güçsüz bir çocuksun."

Gözlerim kısıldı.

"Neden babana karşı gelmemen gerektiğini anladın mı?" diyor sert bir ses tonuyla. "Şimdi kötü adam gibi görünmek zorundayım."

"İktidarsız olduğumu mu düşünüyorsun?" Başımı yavaşça kaldırıyorum.

"Krallığını yıkacağım, tuğla tuğla."

İki kaşını da kaldırıyor, hâlâ eğlenmiş görünüyor.

"Eğer ona dokunursan..."

"Tehditlerle vaktimi boşa harcama." Doğruldu ve kendinden emin adımlarla minibara doğru yürüdü. Kibirli. Her zaman kibirli. Sanki bu dünyada hiçbir şey onu üzemezmiş gibi. Ve üzülse bile bunu kimsenin görmesine izin vermezdi. "İster inan ister inanma, beni görmeye gelen oydu evlat."

"Toro-"

"Aceyle ayrılmış olsa bile kendi düzenlemelerini yaptığından eminim".

Zihnim dönüyor. Vi, Cadence'in ona bir arkadaşının evinde kalmasını söylediğini söyledi. Breeze'e gideceğini ima etti.

Kendi isteği dışında kaçırılırsa, çevresini hazırlayacak zamanı olur muydu?

"İşte bu yüzden hiç aşık olmuyorsun, Dutch." Babam kendine bir parmak viski doldurdu. Tereddüt ediyor ve sonra bana da bir tane dolduruyor. "Seni zayıflatır. Seni savunmasız yapar. Ve o aşkı ne kadar korumaya çalışırsan," diye fincanı bana doğru tutuyor, "ne kadar tutmaya çalışırsan, o kadar kaçmak ister."

Babam beni bırakmaları için götlerine işaret ediyor. Ron kolunu çekiyor ama Lucien beni bırakırken öne doğru fırlatıyor.

Ellerim yere çarptı ve dirseğimden omuzlarıma doğru bir acı sekmesi gönderdi.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Lucien kaşlarını çatıyor ve Ron'la birlikte odanın kenarına çekiliyor.

Babam kehribar rengi sıvıyı almam için eliyle işaret ediyor.

Bardağı alıp ters çeviriyorum. Viski dökülüyor ve halıya çarparak havayı alkolle kokutuyor.

Babam kaşlarını çatı.

"Bir konuda haklısın. Önümde koca bir hayat var. Ama sen... Ona yaklaşıyorum, tehlikede olan çok şey var. Ve hayatının yarısı çoktan bitti. Her şeyi şimdi kaybedersen, geri dönüşü olmaz."

Gözleri hafifçe açılıyor, bu da rahatsızlığının bir işareti.

Boş viski bardağını yere düşürüyorum. Halının üzerinde sekiyor ama kırılmıyor.

"Onu bulacağım ve dua et de kimse saçının tek teline zarar vermemiş olsun. Eğer tırnağı kırılmışsa, senin için geliyorum. Gerçek dünyada ne kadar zarar verebileceğimi göreceğiz."

Babamın sol gözü seğiriyor, ama bu hoşnutsuzluğunun dışı vuran tek işareti.

Kapıya doğru yürüyorum.

"O biliyor," diyor babam bana.

Birdenbire ayaklarım yere yapıştı. Tek bir hareket bile yapamıyorum.

Sadece kas.

"Ağlamış gibi görünmüyordu. Bana bunun doğru olup olmadığını sorduğunda çok soğuk davrandı. Ona evet dedim ve o sadece..." Babam dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Derin bir nefes aldı ve başını salladı. Sanki sonunda ona mantıklı gelmişti. Onu neden etrafında istediğini. Neden onun peşinde olduğunu." Gülüyor ve kendine bir bardak daha dolduruyor. "Erkek arkadaşının onu sadece özel bir fahişe olarak gördüğünü duyduktan sonra bu kadar trajik bir şekilde sakinleşen birini hiç görmemiştim."

Arkamı dönüyorum, yüzüm gök gürültüsü gibi, ama babamın adamları çok hızlı. Kollarım geriye doğru çekiliyor ve bir kez daha yere düşüyorum.

"İstediyini asla elde edemezsin, Dutch. Şimdi değil. Asla." Babam bana gülümsüyor. "O kızı unutmanı öneririm. O çoktan gitti. Sadece fiziksel olarak da değil. Tam burada." Göğsüne vuruyor. "Ondan çok uzaktasın."

"Ne yaptın sen?" diye gözyaşı döktüm.

"Onun gözlerini açtım. Senin ötede bir dünya olduğunu görmesini sağladım. Genişliyor, senin hayal bile edemeyeceğin bir şeye dönüşüyor." Babam sakince içiyor. "Bunun onun için iyi olduğunu söylerken ciddiylim. Ve eğer onu gerçekten seviyorsan Dutch, onu özgür bırakacaksın."

İçim acı dolu bir düğümle bükülüyor.

Gerçeği nasıl öğrendi bilmiyorum ama hiç mantıklı değil. Cadence annesinin babamla çalıştığını biliyordu. Babama güvenilmeyeceğini biliyordu... neden benim yerime ona geldi? Neden benimle konuşmak yerine kaçmayı tercih etti?

Dışarıdaki koridorda gürültülü ayak sesleri duyuluyor.

Babamın gözleri kapıya kayıyor ve gülümsemesi daha da büyüyor. Bu ifadeyi görüyorum ve normalde kartlarını göğsüne yakın tutarken neden bu kadar çok konuştuğunu çok geç fark ediyorum.

Bu bir tuzak.

Odayı dolduran polis memurlarını görünce gözlerim açılıyor. Lucien ve Ron kenara çekilirken bir polis memuru görevini devralıyor.

Kelepçeler bileğime vurulduğunda soğuktu. Babamın sözleri karşısında hâlâ sersemlemiş durumdayım ve neler olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

Bunu yaptığım an, kavga etmeye başlıyorum. "Ne halt ediyorsun? Aç kapıyı! Kimse beni dinlemiyor.

"Nişanlımı bulmam gerek. İhtiyacım var... Yere itildiğimde sözlerimin geri kalanı soluksuz bir nefese dönüşüyor.

"Dikkatli ol. Dikkatli ol. O hâlâ benim oğlum," diyor babam, bir yılan gibi sırtarak.

Gözlerim öfkeyle yanıyor ama çaresizim ve o da bunu biliyor.

"Dutch Cross, yasadışı uyuşturucu bulundurmaktan tutuklusunuz.

Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Avukat tutma hakkına sahipsiniz..."

Polise dikkatimi vermeyi bırakıyorum ve gözlerim babamda. "Bunu yapmak beni ondan uzak tutmayacak."

"Oh, Dutch." Babam başını eğiyor ve bana bir yetişkinin bir çocuğun resmine baktığı gibi bakıyor. "Anlamıyor musun? Tanıdığını sandığın, aşık olduğun kızı bir daha asla bulamayacaksın."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Kadans

Alt değıştirme masasından çıkıyorum ve şifonyerin üzerinde bekleyen bir tepsi fark ediyorum. Makyaj fırçasının hemen yanında. Midem ağrılı bir şekilde kasılıyor, ki bunun istenen etki olduğunu sanmıyorum. Yemekler bu sefer farklı. Suşı. Dün salataydı. Yarın muhtemelen başka bir şey olacak. "Bana yemek yemeniz gerektiğini söyledi," diyor makyöz. Çok konuşmayan, utangaç ve sessiz bir kadın. Benimle konuşmaması için emir alıp almadığını merak ediyordum. Önemli değil. Onun güvencesi bana yetiyor. "Aç değilim." Tabağımı itiyorum. İsrar ederek kızmanın mı yoksa boş vermenin mi daha akıllıca olacağını değerlendirir gibi beni inceliyor. Omuzlarım gerildi. O an geçerken parmakları makyaj fırçasına uzanıyor. Yüzümü ışığa doğru eğiyorum, bedenim uyuşmuş. Boş bir zihin. Sıvı yüzüme yapışıyor. Pudra. Ruj. Gözlerimin yanında beni kör edebilecek keskin şeyler. Keşke yapsalar. Kendime bakmak istemiyorum. Ama sandalyemi çeviriyor. Buraya geldiğimden beri tepkim aynı: hiçbir şey. Makyajlı ya da makyajsız, artık kendimi tanıyamıyorum. Koridordan tanıdık bir ses gelir. Kapı açılır ve

tarafklararın çığlıkları geliyor. Bazıları beni grmek için burada.
Çoğu ise Jarod Cross stüdyo şirketinin yeni grubu Pain &
Punishment'ı grmek için burada.

nemli değil.

Bunların hiçbiri önemli değil.

"Cadence."

Aynaya bakıyorum. Güzel bir yüz bana bakıyor. Kahverengi salar.
Kahverengi gözler. Güçlü bir ene.

"Hunter," diye sesleniyorum aynı küçümseyici tonla. "Yemek yemen
gerek."

"Acıktığımda yerim.

"Buraya geldiğimizden beri yemeğe dokunduğunu
görmedim." "Otel odamda granola yedim." "Granola bar
mı?"

Omuz silkiyorum. Jarod Cross'un yapabileceği en az şey, minibar
aracılığıyla yemim için fahiş bir miktar ödemek. "İşim bitti," diyor
makyaj sanatçısı. Hunter'a bakıyor ve göz kırıyor.

Ona tek bir bakış bile atmıyor.

Hayal kırıklığıyla i geçirdiğini görüyorum ve odadan aceleyle çıkışını
izliyorum. Hunter onun sinyallerine gerçekten karşılık verseydi
hayatının nasıl olacağını hayal ettiğini merak ediyorum.

Ondan gerçekten ne istiyor? Onu gördüğünü kabul etmesini mi?
Güzel mi? Onu otelinize götürmemi ister misiniz? Orada duracak mı?
Daha fazla ister misin?

Her gün onunla flört ediyor. Onunla böyle şeyler istemediğini
göremiyor mu?

Bir yanım bundan nefret ediyor. Muhtemelen bana kendimi
hatırlattığı için.

Geri dönmemizi istemeyen ya da daha kötüsü bizim için kötü olan
insanların, şeylerin gitmesine neden izin veremediğimizi merak
ediyorum. Ya da daha kötüsü, bizim için kötü olan şeyleri. Bu bizim
hatamız mı? Suçlu biz mi olmalıyız?

Tırnaklarımı acıyana kadar avucuma batırıyorum ve sonra daha
derine bastırıyorum. Kötü kararlar verdiğim için acıyı hak etmiyor
muyum?

"Cadence."

İrkildim ve Hunter'a baktım.

Kaşlarını çatıyor, dudakları ince bir çizgi oluşturuyor. "Hâlâ dikkatin benimle dağınık."

"Çok fazla konuşuyorsun," diye mırıldandım.

Kaşları geriliyor. Sanki kim olduğumu bilmiyormuş gibi bana bakıyor. Duvağı alıyorum, yeni yapılmış makyajımın üzerine yerleştiriyorum ve kravatları ona uzatıyorum.

Kafamın içinde bana güvence veriyor. "Bu kadar sorun çıkaracağını bilseydim, bu kişisel güvenlik işini kabul etmezdim.

"O zaman eve git," diyorum.

Kimseden beni kendi cehennem versiyonuma kadar takip etmesini istemedim. Aslında, yalnız olmayı tercih ederim. Hunter'ın sürekli endişeli bakışları beni daha da kötü hissettiriyor.

"Tamamdır," diyor Hunter.

Sandalyemden kalktım. Hunter'ın gözleri üzerimde geziniyor. Eğer içim bu kadar ölü olmasaydı, bu hayranlık parıltısı muhtemelen gururumu okşardı.

Jarod Cross'un kostüm tasarımcısı bana zarif pullu siyah bir elbise ve başımın üstünden düşen ve oturduğumda piyano taburesinin arkasına doğru yayılan uzun bir duvak yaptı.

Elbisenin arkası, duvağın altında bir ton teni gösteren dekolteli tasarımıyla biraz daha seksi. Yüzümün alt kısmını gizlemek için eşleşen bir maske var.

Jarod bana ne giymek istediğimi sorduğunda, ona bunun önemli olmadığını söyledim. İnsan içine çıktığımda, dünyaya gösterdiğim tek şey gözlerimdir.

Hunter'ın hâlâ bana baktığını fark ediyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Sahneye çıkma vaktim gelmedi mi?"

"Oh. Güzel." Boğazını temizledi ve bana kapıyı açtı.

Onunla birlikte koridorda yürüyorum, peçemin ucunu bir kolumun üzerinde taşıyorum.

Hunter'ın hızı benimkiyle aynı hizaya geldi, "Yarın doğum gününde izinlisin, ne yapmak istersin?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. Artık sahneye daha yakınız. Pain and Punishment'ın avangart müziğinin sesi sahneyi dolduruyor.

Hava. Bas derimin altında kayıyor ve vücudumu titreştiriyor.
Hunter bana azarlayıcı bir bakış fırlatıyor. "On sekiz büyük bir sayı.

"Bayan Soprano. Takım lideri elini uzatıyor.

Parmaklarımı onun ellerine geçiriyorum ve Hunter'ın gözleriyle buluşuyorum. "Bu sadece başka bir gün."

"Hadi özel bir şey yapalım. Bu gece. Doğum gününü doğru şekilde kutlayacağız." Hunter cesaret verici bir gülümseme sunuyor.

Dudaklarım düz duruyor. Kalbim hala soğuk.

Asansörün tepesine tırmanıyorum.

Platform yükselirken, odanın dolu olduğunu görüyorum. Yüzsüz lekeler. Kulak zarımı parçalayacak kadar yüksek çığlıklar. Işıklar çok büyük ve çok parlak.

Kulaklığımı ayarlıyorum ve piyano çalma zamanı geldiğinde kendimi duyabilmem için dahili bir monitörüm olduğu için memnunum.

Acı ve Ceza'nın lideri, adını paylaştığı anda unuttuğum bir adam bana eliyle işaret ediyor. Spot ışıkları değişiyor ve başımın üzerine geliyor. Hava sıcak, güneş gibi ama yine de titriyorum.

Çığlıklar daha da yükseliyor. Herkes heyecanlı görünüyor, o kadar gerginler ki onları bir roketle aya gönderebilirsiniz.

Grubun son setinde yer alıyorum.

Büyük final.

Duygusal darbe.

Dün gece kuliste benimle karşılaşan hayranım bana böyle seslendi. Ve belki de ben buyum: dünyanın duygusal kum torbası.

Piyanomun arkasına oturdum, parmaklarım tuşların üzerinde.

Maskeni tak.

Cadence Cooper yok.

Onlara göre ben Soprano Jones'um.

Parmaklarımı tuşların üzerine koyuyorum. Piyanodan alçak, rahatsız edici bir melodi geliyor. Notalar çok karanlık, ışıktaki var olamayacak kadar tehlikeli.

Yüzümü tuşların üzerine eğiyorum ve vahşi ve şiddetli duygular

kalbimdeki çatlaklardan sızıyor. Talihsiz bir durum.

Her gün kalkıp duygularımı kafeslerine koyuyorum. Ama ben çalarken her zaman dışarı fırlıyorlar ve gece kaçıyorlar. Müzik bunu yapar. Acıya, zevke, korkuya, neşeye kapı açar.

Hepsi.

Maskeliyim ama burada saklanamam.

Kalabalık sessiz. Her zaman sessizdirler. Dinliyorlar. Bekliyorlar. Ben onlara nefes almalarını hatırlatana kadar nefeslerini tutuyorlar.

Grup lideri gitarını çalıyor. Akustik.

Elektrik Dutch'ı tercih etti... Ama ben onu düşünmüyorum.

Parmaklarımı klavyeye vuruyorum. Öfkeli vuruşlar. Daha sert. Daha sert.

Müzik etrafımda büyüyor, ıstırabımdan besleniyor.

Melodimden gelen acının daha fazlası için istekli.

Seyirciler şarkı söylemeye ve bağırmaya başlıyor. Ötemde bir yerden bir vücut kütlesi sallanıyor.

Görmüyorum. Duymuyorum.

Parmaklarım aşağı iniyor. Daha aşağı. Ta ki oktavlarım tükenene ve öfkemin derinliğini ifade etmek için yeterli tuş kalmayana kadar.

En yüksek oktava geri dönüyorum ve şarkı biterken akoru tutuyorum.

Son nota da kaybolurken piyanomun üzerine kapanarak nefes nefese kalıyorum. Kalabalık kükrüyor ve adımı haykırıyor.

"Soprano! Soprano! Soprano!"

Grup üyeleri birbirlerine gülümsüyor. Piyanomu böyle bıraktığımda bunun bir numara olduğunu düşünüyorlar. Tepeden tırnağa bir peçe ve maskeyle kaplı gizli kız. Bir pazarlama hilesi. Viral olmak için tek bir bilet.

Onlarla pratik yapmazsam umursamazlar. Ya da onlarla konuşmamı. Ya da onları umursamıyorlar. Jarod Cross listesinde ismi olmayan bir grup için onları diğerlerinden ayıran şey benim.

Lider gitarıyla dönüyor ve bana gülümsüyor. Birden görüntüsü kayboluyor ve Dutch'ı mikrofonun önünde, gitarı omzunun üzerinde görüyorum. Dağınık sarı saçlar. Spot ışıklarının altında erimiş altın renginde kehribar gözler. Üçgeni çalmam için beni sahneye sürüklediği gece yaptığı gibi bana k ü s t a h ç a gülümsüyor. Sahne korkumu yenmek için ilk gerçek adımı attığım gece.

Onlara bakma, Brahms. Bana bak.'

Birden derim çok gerginleşti. Parmaklarım piyano masasının kenarına kıvrılıyor ama içimdeki yakıcı ıstıraptan kurtulamıyorum.

Ve gerçekten nefes alamıyorum. Piyanonun başından kalktım.

Kalbim o kadar sıkışıyor ki acıyor. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve sonra hareket ediyorum.

Çete lideri bana bakıyor.

Davulcu, "Nereye gidiyorsun? Bir şarkımız daha var!" dedi.

Sahneden indim.

Hunter orada. Üzerime bir palto attı. Elini kolumda gezdiriyor.

Yüzümden akan gözyaşlarını görse bile bundan bahsetmiyor.

Soyunma odama götürülüyorum, orada normal bir tişört ve kot pantolon giyiyorum. Hunter beni özel gösteriden çıkarıp siyah bir arabaya götürüyor.

Noel için süslenmiş binalar pencereimin dışında ışıklar, sis ve betondan oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor.

Sonunda biraz rahatlayarak telefonumu çıkardım ve mesajlarıma göz attım.

Bugün dairemize gittim. Hala annemden bir iz yok. Polisi arayalım mı?

Neredeyse homurdanacaktım. Polisi arayıp ne diyecektim?

Ölen annemizin hayata döndüğünü ve kayıp olduğunu mu?

Vi'ye bir cevap gönderiyorum.

Endişelenmeyin. Muhtemelen sorun yoktur.

Diğer mesaj Breeze'den.

Breeze: Bizden beş saat ileride olduğun için bunu erken gönder.

Dünyanın en iyi arkadaşına mutlu yıllar. Mesajda öpücüklü bir yüz emoji ve videolardan oluşan bir kolaj var.

Breeze ve ben birlikte.
Jarod Cross'un ofisine girip turneye çıkma teklifini duyduğumdan
beri ilk kez gülümsüyorum.
Son mesaj Serena'dan.
Gördüğümde kendimi iyi
hissediyorum.
Bana sürekli Redwood'a neden ara verdiğimi soruyor ve ben
de ona ne diyeceğimi bilemiyorum.
Redwood Prep sensiz aynı değil, Cadence. PS. Jinx'in son yazısına
göz atın - bunun hakkında bir şey biliyor musunuz?
Yayına göz gezdiriyorum ve midem öfkeyle sıkışıyor.
Araba otelin önüne yanaştı.
Hunter kapıma koştı ve açtı. Gözleri yüzümü taradı. "Sana yiyecek
bir şeyler sipariş edeceğim. Erken yat." "Hayır." Telefonu daha sıkı
kavriyorum, Jinx'in sözleri göz kapaklarımın arkasında dövme gibi
duruyor. "Önerdiğin şeyi yapmak istiyorum." "Neyi?"
"Doğum günümü doğru bir şekilde kutlamak istiyorum".

Jinx: *Beyaz atlı prens hayatına devam mı ediyor?*
Sindirella üç gündür Redwood Prep'te kayıp ve kaynaklar bir
daha geri dönmeyebileceğini söylüyor. Beyaz Atlı Prens de son
zamanlarda kayıp. Ancak ilk başta birlikte romantik bir kaçamak
gibi görünen şey şimdi bir kraliyet skandalına dönüştü.
Beyaz Atlı Prens yeni bir kadın aramakla meşgul. Gizemli sarışın
bir bomba ile yakınlaştığı ve kişiselleştığı görüntüler her yerde
dolaşıyor.
Eğer uyursan, Sindirella'yı kaybedersin.
Görünüşe göre yeni biri kraliçenin tahtını ele geçirmek üzere.
Bir sonraki yayına kadar düşmanlarınızı yakın, sırlarınızı daha da
yakın tutun.

Jinx

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hollandaca

Hücre kapımın yanında zincirler takırdıyor. Bir memur beliriyor, yüzü gecenin karanlığında titriyor.

Ayağa fırlıyorum, kendimi deli gibi demir parmaklıklara atıyorum.

"Benim adım Dutch Cross ve ben masumum," diye hırladım.

"Yorulmadın mı evlat?" diye güler memur. "Bozuk plak gibisin."

Kahkahalar etrafımdaki hücrelerde yankılanıyor. Gülebildikleri için mutluyum.

Bu eğlenceli olduğu için çok heyecanlıyım. Memurun gözleri ayaklarımın dibindeki yemek tepsisine takılıyor.

Boştu. Kendimi pisliği yemeye zorladım, bu cehennem çukurundan çıkmak için ya kazmaya ya da yumruklamaya ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Jarod Cross'un oğlu çok cesur, değil mi?" Memur alay ediyor. "Şuna bak, bana bakıyor."

"Bakmaktan daha kötüsünü yaparım, seni..." "Bunu bitirirsen bir memuru tehdit etmiş olacaksın, serseri."

Burun deliklerim genişliyor ama ağzımı kapatıyorum.

Gülümsemeler genişliyor. Gözler ışıldamaya başlıyor. Onu yumruklamak istiyorum.

Hepsini yakmak istiyorum.

Ama dışarı çıkma şansını riske atamam. Hücre kapım açıldığında gıcırıyor.

Memur yaklaşıyor. Başını benimkine doğru eğerek şöyle diyor: "Benden korkmayın."

Ŗu andan itibaren başını belaya sokan hedefler, tamam mı?" Gözleri üzerimde geziniyor. "Ya da bir dahaki sefere burada yalnız olmayacaksın."

Gözlerim kısıldı. Ŗu anda kardeşlerimi tehdit mi ediyor? Kim olduğunu sanıyor bu?

Yüzünü zihnimde işaretliyorum.

O anda kelepçeler düşüyor ve dikkatim dağılıyor. Bileklerimi sertçe ovuşturarak tenimde kalan izlere bakıyorum.

"Gitmekte  zg rs n z," diyor memur yüksek sesle ve geri çekiliyor.

"Defol git buradan, evlat. Umarım dersini almışsındır.

Eğer acelem olmasaydı, onu gerçekten d verdim. Bir memura saldırdığım için beni bu hücreye geri gönderin. İsterse beni su lasın. Ama yapacak daha önemli işlerim var.

Cadence nasıl bulunur.

Yetmiş iki saattir görmedim.

   gün. Yirmi beş dakika. Yedi saniye. Bir sonsuzluk.

Hapishanede geçirdiğim süre uzadıkça, kendimi daha da aceleci hissediyorum. Sanki içimde beni ileri iten, acele etmemi yoksa çok geç kalacağımı söyleyen bir şey var.

Ne için çok geç? Biliyorsam ne olayım.

Hapishaneden  ıktım ve dışarıda bekleyen kardeşlerimi görünce afalladım.

Zane'in yüzü rahatlıyor ve bana doğru koşuyor. Finn bile alışılmadık derecede gergin görünüyor.

"Dutch." Zane omzumu tuttu ve bana baktı. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Sana ya da... birine zarar verdiler mi..."

"Hayır, bir gözaltı h cresindeydim. Tek başıma." Finn'in yüzüne sert bir bakış attı. "Neden bu kadar u z u n sürdü?" "Hapiste olduğundan haberimiz yoktu."

Homurdanıyorum ve telefonumun boş ekranına dokunuyorum.

Polis bana telefonumu geri veriyor ve cihazın açılması sonsuza kadar sürüyor.

"Son üç gündür hangi cehennemde olduğumu sanıyordun?"

"Cadence ile," diyor Finn.

Üzerime bir endişe dalgası yayılıyor.

"Sen babamı görmeye gittikten sonra telefonundan Cadence'in yerini bulduğunu ve peşinden gittiğini söyleyen bir mesaj aldık."

Finn söz konusu mesajı bana göstermek için kaydırıyor.

Bu benim numaram.

Tam da benim onlarla konuşacağım gibi yazılmış.

"Onunla birlikte Redwood'a döneceğini sanıyorduk. Soru sormadık."

Zane bir ağacın arkasına bakıyor. Bir şeyi, herhangi bir şeyi yumruklamaya hazır görünüyor. "Soru sormalıydık."

"Ne zaman fark ettiniz?"

"Jinx senin bir sarışınla birlikte olduğun hakkında bir yazı yazdığında." Finn'in sesi kuru. Gerçekçi.

"Bir sarışın mı?" Hareket ediyorum. Son üç gündür hapisteydim.

Ne zaman buluşacak vaktim olacaktı ki...?

Esinti. Lanet

olsun.

Jinx, Cadence'in en iyi arkadaşıyla konuşurken fotoğraflarımı çekmiş olmalı.

"Hiçbirimiz inanmadık. Gözlerim

hafifçe açıldı.

"Seni başka kızlarla da gördüm," diye tamamlıyor Zane. "Brahms'la birlikte olma şeklin farklı. Konuştunuz, onunla ciddisiniz. O kız için yaptığın onca şeyden sonra, gemiyi terk etmezsin. Bunu kendi ağzından duymam gerekiyordu."

Ciğerlerim yanıyor. İyi oynadın baba.

Psikopat babamız beni Cadence'den uzak tutmanın bir yolunu bulurken, kardeşlerimi nişanlımla mutlu bir şekilde vakit geçirdiğime ikna etti. "Beni hapisten çıkarmak için avukat mı tuttun?" Arabaya doğru tepinerek sordum.

"Polis seni hiçbir şeyle suçlayamazdı. Zaten seni bugün serbest bırakacaklardı." Finn beni durdurdu ve geri itti. Onun yerine sürücü koltuğuna oturdu. "Jinx'in bize yerinizi yaklaşık olarak aynı saatte söylemesi sadece bir tesadüftü.

aynı anda".

Yolcu koltuğuna tırmanırken kaşlarını çatıttım. "Jinx? Hapiste olduğunu neden bilsin ki? Babam polise bunu gizli tutmalarını söyledi. Beni ön taraftan bile kabul etmediler çünkü fotoğrafımı çekeceklerinden korkuyorlardı. Finn omuzlarını silkiyor. Görünürdeki sakinliğine rağmen parmakları direksiyon simidinin canını sıkıyor. "Jinx'in bir şeyi nasıl bildiğini bilmiyoruz."

"Al." Zane arka koltuktan bana bir hamburger itti. "Hapishane yemeklerinin tadı bok gibi diye duydum." "Ben aç değilim."

"Ye onu."

"Onun yerine bana telefonunu ver. Şarjım bitti." "Bir ısıruk aldığında vereceğim," diye ısrar ediyor Zane.

Dişlerimi sıkıyorum ve bir öfke dalgasını yutuyorum. Kardeşlerim saçmalıyor. Ben iyiyim. Kucaklanmaya ihtiyacım yok. Aslında, enerjiyle yanıyorum.

Zane bana sert bir bakış attı. Bu beni şansımı zorlamamam gerektiğine ikna etmeye yetti.

Parmaklarım hamburgerin etrafını sarıyor. Cennet gibi kokuyor. Özellikle de üç gün boyunca o hapishane bokunu yedikten sonra. Kardeşimin memnuniyeti için bir ısıruk alıyorum. Ona cep telefonunu uzatıyor.

"Vi'yi arıyorum. Telefon avucumda ağırlaşıyor. Parmaklarım titriyor. "Üç gün oldu. Şimdiye kadar kız kardeşinin nerede olduğunu öğrenmiş olmalı."

"Bunu yapmadan önce..." diye mırıldanıyor Finn.

"Ne?" Yüzünün yan tarafına bakıyorum. "Göster ona."

Zane telefonu benden alıyor ve benim içgüdüsel tepkim ona saldırmak oluyor.

Finn, "Bu video iki gün önce akışımda belirdi," diye açıklıyor.

Zane oynat tuşuna basıyor ve video başlıyor.

Ekranda tepeden tırnağa parlak bir örtü ve maskeyle kaplı ince bir kadın beliriyor. Örtülü olmasına rağmen seksi görünüyor ve

baştan çıkarıcı. Duvağının kumaşı hafif şeffaftır ve altındaki elbise vücudunu gösterir.

Derin bir nefes alıyor. Piyanoya yaklaşma şeklindeki bir şey tanıdık geliyor.

Videoda kadın oturuyor.

Tuşlara basmadan önce derin bir nefes alın. İlk notada, biliyorum.

"Bu o," diye fısıldıyorum. Müzik duygu dolu, düzensiz, ham ve gerçek. Bir çocuğun çırılçıplak soyunup dünyaya açılması gibi. Bu müziği nerede olsa tanıyım. Cadey dürüstlükten başka bir şey çalmayı bilmiyor.

"Pain and Punishment grubunun öne çıkan konuklarından biri," diyor Zane. "İnanılmaz derecede iyi.

"Acı ve ceza mı?

"Babamın son yeni projesi." Zane alay ediyor. "Bizim bir dolandırıcılığımız gibi."

"İnternette onu 'Soprano Jones' olarak etiketlediklerini gördüm." "Soprano." Gözlerim telefona kaydı. "Cadence Redwood'da ilk kez çaldığında bu ismi kullanmıştı."

Finn, "Sizi umutlandırmak istemedik," diye açıklıyor.

"Ve yine de," yol tabelasına bakıyorum, "beni havaalanına götürüyorsun".

"Grup Avrupa turnesinde. Artık Soprano Jones'un Cadence olduğunu bildiğimize göre, onun da onlarla birlikte orada olduğunu rahatlıkla varsayabiliriz" diyor Finn.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, bence bunu yapmamalısın." Zane'in göğsü bir iç çekişle genişler. "Cadence kovuldu. Sen hapse girdin. Belli ki babam umutsuzluğa kapılıyor." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Mirası elinde tutmak için bunca zahmete girdiyse, bundan sonra ne yapacağı belli olmaz. Ya Cadence gerçekten hamile kalırsa?

Midem düğümleniyor.

"Yine de ikinizin ayrı kalmasının senin ve onun için daha güvenli olacağını düşünüyorum".

"Böyle bir şey olmayacak," diye homurdanıyorum Finn'e.

Zane sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallar. "Ne yapacaksın

onu gördüğünde ne yapıyorsun? Eğer Jinx uygulamasından haberdarsa, muhtemelen senin başka birine geçtiğini düşünüyordur." "Bunun saçmalık olduğunu biliyor.

"O mu?" Fin meydan okuyor.

"Ne düşündüğü umurumda değil. Ona gerçeği hatırlatacağım," diye tükürdüm, parmaklarım telefona kenetlenmişti. "O bana ait. Ve hep öyle kalacak.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kadans

Arkamızdaki kalabalıktan yüksek sesli kahkahalar yükseliyor. Gece ilerledikçe bar daha gürültülü ve daha kalabalık hale geliyor. Hunter fincanımı iterek, "Belki de biraz yavaşlamalısın," diyor. Ona tıslıyorum ve birayı parmaklarından kapıyorum. İçindekiler kenardan dökülüyor, elime ve koyu lake masaya sıçırıyor. Hunter bana kötü kötü bakıyor ama umurumda değil. Barın arka tarafında tecrit edilmiş durumdayız. Üstümde, tavandan üçgen şeklinde pankartlar sarkıyor ve görünürde tek bir Noel ağacı bile yok. Hunter'a beni otelin barından çıkarmasını söyledim çünkü Noel şarkıları çalıyorlardı ve başım ağrıyordu. Buradaki şarkılar country müziğin Avrupa versiyonu. Bununla çalışabilirim. "Kıpırdama," diye yakınıyor Hunter. Dağıtıcıdan bir yığın peçete çıkarıyor ve parmaklarımı siliyor. Dutch'ın kendimi silmek için peçeteye ihtiyacım olmadığına karar verdiği lunapark gününü hatırlayarak peçeteye bakıyorum. Eriyorsun, Cadey. Dilinin tenimin üzerinde kaydığını ya da nefesi kesilirken hınzırca sırttığını düşünmeyi reddediyorum. Ama şimdi tek düşünebildiğim bu.

Dutch gülümsedi.

Dutch kaşlarını çatdı.

Dutch kulağıma hırılıyor, "Sen benimsin, Cadey.

Acı bana çok sert vuruyor.

İçgüdüsel olarak tepki veriyorum ve boş bardağı havaya uçuruyorum. Hunter yere düşmeden önce zar zor yakalamayı başarıyor. "Ne oluyor be?"

"Bu birada bir sorun var". Kıldandım. Önümdeki bardaklardan birini daha kaldırarak alttan köpüklü sıvıya bakıyorum.

"Hissedememeliydim. Neden hâlâ hissediyorum?"

"Cadence, bu senin ilk seferin ve aşırıya kaçırırsun. Artık durmalısın.

Ellerimi masaya koyuyorum ve ayağa kalkıyorum. Dünya eğiliyor ve çok fazla dönmelerini engellemek için kollarımı büküyorum.

"Dikkatli ol." Hunter bana saldırıyor.

"Bana daha güçlü bir şey getir," diye yalvarıyorum. "Şu taraftan." En üst raftaki likörü göstererek gülüyorum. "Bunu yapmalısın."

"Olmayacak.

"Nereden biliyorsun?" diye cevap veriyorum.

"Bu gece zil zurna sarhoş olsan bile, yarın göğsünde aynı delikle uyanacaksın. Gözleri masanın üzerinde. Sesi düşünceli. Sanki bunu daha önce yaşamış gibi. "Böyle bir yarayı zamandan başka hiçbir şey iyileştiremez."

"Yaralı mı?" diye kahkahalarla gülüyorum. Yanımızdaki masalar bana deliymişim gibi bakıyor.

Belki de öyleyimdir. Belki de bu delilik bana annemden geçmiştir. Nesiller boyu süren karanlık bir lanet.

"Herhangi bir sakatlığım yok. Gayet iyiyim. Her şey... Sendeledim ve neredeyse kafamı kısa farlara çarpıyordum. "Ah."

Hunter başını sallar. "Seni otele geri götüreceğim." "Hayır."

Onu itiyorum. "Bir içki daha istiyorum."

Sanki beni en yakın nehre atmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bana bakıyor.

Kızarmış yüzünü işaret ediyorum ve gülüyorum. "Kızgınsın."

Çenesi çalışıyor.

"Kızma, avcı." Elini tutuyorum ve parmaklarını bardağın etrafına sarıyorum. "Benimle iç. Gördün mü?" Fincanlarımızı birlikte kırıyorum. "Şerefe!"

Bira içerken yüzümün kenarından akıyor ve tişörtümü lekeliyor. Biranın tadı berbat - bira o kadar tatlı bile değilken insanlar neden partilerde aşırıya kaçıyor?

Hunter hareketsiz duruyor. Yan tarafa bakıyorum ve yüzüme baktığını fark ediyorum.

"Ne?"

"Onun hakkında konuşmanı tercih ederdim," diyor Hunter sessizce.

"Bana onu sevdiğini ve özlediğini söylemeni tercih ederdim. Bu daha çok acıtıyor. Seni acı çekerken izlemek... beni öldürüyorsun, Cadence. Yumuşakça söylediği sözler kalbimi ikiye böldü. Gözlerindeki acımayı görmekten nefret ediyorum.

Gülmeye zorlayarak içkisine uzandım. "Sen bitirmezsen ben bitiririm."

Hunter birayı kaldırmasını engellemek için büyük bir elini biranın üstüne koyar.

Gözlerim onunkilere çekildi. Bana sanki yerde paramparça olmuş kırık bir oyuncak bebekmişim gibi bakıyor.

Öfke ruhumun derinliklerinden fışkırıyor ve beni titretiyor.

Parmaklarımı yumruk haline getiriyorum. "Yanılıyorsun. Onu sevmiyorum. Onu hiç sevmedim. O... o benim için hiçbir şey ifade etmiyordu."

Hunter dudaklarını ince bir çizgi halinde büzüyor.

"Bana yardım etmek için orada olacağını söylediğinde ona hiç inanmadım. Benim için ortaya çıkıp beni kurtarmaya devam ettiğinde ona hiç güvenmedim.

Asla ona ait olmak istemedim.

Kalbimin etrafındaki buzdan zırh eriyor ve başa çıkmak istemediğim bir duygu selini serbest bırakıyor. Ama dökülen bira gibi.

Bir kere çıktı mı, bir daha çıkaramazsın. "Bana dokunmasından hoşlanmadım..."

Bana dokunduğunda, hissizliğim çatladı ve kırıldı. Bana daha fazla dokunmasını istedim.

"... Bana kendi malıymışım gibi davranmasından hoşlanmadım..."

Kendimi savunmasız ve kontrolsüz hissetmeme neden oldu.

"... Sürekli etrafta olmasından hoşlanmadım".

Ama şimdi etrafta olmadığı için tek düşünebildiğim onu tekrar nasıl göreceğim.

"Bu sana aşk gibi mi geliyor?" Hunter'a meydan okuyorum.

"Onu özlüyormuşum gibi mi geliyor?"

Hunter'ın yüzü aniden kararıyor, sanki tüm duyguları tükenmiş gibi. Sanki inanılmaz derecede yorgunmuş gibi.

Ona bakıyorum ve kendimi çok acımasız hissediyorum. "Bu geziye neden benimle geldin Hunter?"

Gözleri yüzüme dikilmiş.

"Jarod Cross'un sana yaklaştığını biliyorum. Yüksek maaşlı bir iş olduğunu biliyorum." Oda tekrar dönerken bir dakika duraksadım.

"Ama neden evet dedin? Beni yalnız bırakmalıydın. İkimiz için de daha iyi olurdu."

Bir alarm çalıyor.

Hunter'ın telefonu.

Ona baktı ve sonra bana baktı, "Mutlu yıllar Cadey."

"Beş saat önce 18 yaşına girdim."

"İngiltere'de, ama ABD'de değil". Başını sallıyor. "Artık her iki ülkede de on sekiz yaşındasınız."

"On sekiz yaşındayım. Ona yaklaşıyorum. Hunter'a doğru eğilerek,

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

Eli yüzüme doğru kalkıyor.

Gözlerimi kapatıp başımı kaldırıyorum. Bira işini düzgün yapmadığına göre, belki Hunter yapabilir.

Yaklaşıyor. O kadar yakın ki bira kokulu nefesini yanağımda hissedebiliyorum. Farklı kokuyor... hayır. Odaklandım.

Bu Hunter.

Hunter.

Hunter.

"Ne istiyorum?" diye nefes

alıyor. Başımı sallıyorum ve

dudaklarımı birbirine

bastırıyorum.

Ağzımdan bir santim ötede duruyor ve şiddetle fısıldıyor:

"Sana otel odanda anlatırım".

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Hollandaca

Havaalanı Sibiryaya kışından daha soğuk. İki kardeşim rahatsız siyah koltuklarda uyukluyor. Dışarıda gökyüzü karanlık.

Saatim sabahın ikisi olduğunu söylüyor.

Dün bilet almak için havaalanına koştuk, ancak son uçuşu kaçırdık ve başka bir uçuş için rüşvet veremedik, kavga edemedik veya bilet için ödeme yapamadık.

Ondan sonra annemi aradık. Özel jetinin beni bu kadar geç saatte alması için izin alamamıştı ama torpil yapacağına söz verdi.

Saatlerdir onun aramasını bekliyordum.

Telefonum açılıyor. Sonunda.

"Anne?" Ayağa kalkıyorum. "Beni oraya götürmenin bir yolunu buldun mu?"

"Bu soruya cevap vermeden önce sana bir şey sormak istiyorum.

"Ne?" diye inledim, acele etmesini umarak. Sorular için zamanım yok. Cadey'i görmem gerek.

"Cadence'in hamile olduğunu öğrendiysen..."

Nefesim kesildi. "Hamile mi?"

"...başka bir adam için..."

Parmaklarım neredeyse telefonu ikiye ayırıyordu. "...hala onunla birlikte olmak istiyor musun?"

"Böyle bir şey asla olmaz."

"Soruya cevap ver, Dutch.

"Bu çok saçma bir soru. Cadence öyle biri değil. O hiçbir zaman

benden başka kimseyle birlikte olmadım. Ben de benden önce hiç kimseyle birlikte olmadım. Bu çok açıktı. Ona her dokunduğumda sanki ilk kez dokunuyormuşum gibi tepki veriyordu. "Anne, uçağa bindin mi binmedin mi?"

Telefonum çaldı.

Kafam karıştı, geri aldım ve ekrana baktım.

"Bunlar biletler mi?" diye soruyorum heyecanla.

"Açık mesaj, Dutch." Annemin sesi garip bir şekilde boğuk.

Ekrana dokunuyorum ve Cadey ile Hunter'ın görüntüleri görüş alanımı dolduruyor. Adamın yüzü Cadey'nin yüzüne yakın. Bu açıdan, öpüşüyorlarmış gibi görünüyor.

Karanlık ve şiddetli duygular göğsümde dönüyor. "Gördün mü?"

"Bu da ne böyle?" "Dahası da var."

Görüşüm kırmızıya dönüyor, görüntüleri geçiyorum.

Büyük bir çocuk kolunu Cadey'e doluyor ve Cadey ona doğru eğiliyor. Onu bir otele götürüyor. Onu bir otel odasına götürüyor. Dişlerimi sıkıyor ve sakın olmaya çalışıyorum. "Anne, babamın sana gönderdiği hiçbir şeye inanmamalısın. Bunların hepsi bizi ayırmak için yaptığı ayrıntılı planın bir parçası."

"Dutch..."

"Buna kanmayacağım," diyorum tedirginlikle.

"Dutch..."

"Babamın beni ve Cadey'i ayırmak için ne yaptığını bilseydin..."

"Baban değildi, Dutch.

Dünyanın döndüğünü hissediyorum. "Babam değildi de ne demek?" Annem sessiz kalır.

"Ne demek istiyorsun anne?" Ağzımdan salyalar akıyor. Fena halde titriyorum.

"Oğlum hiç tanımadığım bir kızla evlenmekte ısrar ediyor.

Bu genç kadını araştırmayacağımı mı sandın?

Finn'in kirpikleri titriyor ve uykulu gözlerle bana bakıyor. "Neler oluyor?"

Ona paniklemiş bir bakış attım.

Anında uyanır ve Zane'i de uyandırır.

"Büyükannenin mirası hayal edebileceğinden çok daha fazla, Dutch. Kardeşlerinle bölüşsen bile, yarısını versen bile, sana ve çocuklarının çocuklarına yetecektir. Eğer bu kızla evlenirsen, ikiniz anlaşsanız da anlaşmasanız da talih kuşu konacak. Kazıklanmadığından emin olmalıydım.

Kalbim bir öğütücüye atılmış gibi hissediyor. "Kaynaklarım onun ve bu genç adamın bir geçmişi olduğunu söylüyor..." "Hayır." Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımdan emin değilim. "Başka bir açıklaması olmalı."

"Turne başladığından beri Hunter ve Cadence çok yakınlar. Tüm zamanlarını birlikte geçiriyorlar. Bu gece öpüşüyorlar, içiyorlar ve bir çift gibi davranıyorlardı. Ve sonra Hunter onu bir otel odasına götürdü. Gerisini tahmin edebilirsiniz."

Gözlerim sıkıca kapanıyor.

Omuzlarım gergin.

Zane bana yaklaşıyor. "Dutch?"

Başımı sallıyorum.

Karanlık ve uğursuz bir şey mideme iniyor.

"Belki de yanılıyorum. Belki seni gerçekten seviyor ve bu bir hataydı, ama bu hatanın büyük yansımaları olacak. Dutch, bu kızla evlenmekte ısrar edersen ve sonunda hamile olduğunu öğrenirse, bebek doğana kadar babasının kim olduğunu bilemezsin. Ve o zamana kadar sıfırdan başlamak için çok geç olacak. Mirasa hak kazanamayacaksın ve başka bir adamın çocuğunu büyütmek zorunda kalacaksın.

Zor nefes alıyorum.

"İstedığın hayat bu mu, istediğin aşk bu mu? Bunu bir düşün."

Duraksıyor. "Uçak yirmi dakika içinde hazır olacak. Öğleden önce Londra'da olabilirsin. Seni seviyorum oğlum. Akıllıca seç."

Hat tıklıyor.

Telefonu kapattı.

"O da neydi?" diye sorar Zane.

Finn'in bakışları yüzüme sabitlendi. "İyi değil."

"Cadence Londra'da," diye mırıldanıyorum.

"Biliyorduk," diyor Zane küstahça.

"Cazador'la birlikte."

İki kardeşim de sessizdir. O gün restoranda Cadey Hunter'ın erkek arkadaşımı gibi davrandığında yanımdaydılar.

Onlara Cadence'in onu öptüğü fotoğrafları gösteriyorum. Finn kaşlarını çatı.

Zane soluklaşıyor.

"Ne yapacaksın? -Zane bana soruyor.

Sandalyeme yığılıyorum, dik duracak gücü kendimde bulamıyorum. Cadey'nin ihaneti çok derin ve bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Bu ıstıraba dayanabilir miyim bilmiyorum. Onu geri alırsam ve hamileyse, bebeğin benden olup olmadığını öğrenene kadar nefesimi tutmak zorunda kalacak mıyım? Ya değilse?

"Lanet olsun." Zane yanımdaki koltuğa oturdu. "Kimse senden başka bir adamın çocuğunu büyütmeni beklemez, Dutch. Şu anda canın çok yanıyor olabilir ama zararın neresinden dönersen kârdır. Kimse seni suçlamaz."

Başımı ellerimin arasına alıp yanaklarımı ovuşturuyorum.

"Kahretsin!" Zane'in sesi şimdi daha yüksek.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Dizlerim sanki türbülansa girmiş bir uçaktaymışım gibi zıplıyor.

"Neden hiçbir şey söylemiyorsun?" Zane kelimeleri Finn'e fırlatır.

"Söylediğim hiçbir şeyin önemi yok."

"Tabii ki önemli.

"Hayır, önemli olan tek şey Hollanda'nın ne istediği".

Sakin kardeşime bakıyorum.

Bakışlarımla yüz yüze geliyor. "Bu, onun hakkında söylediklerinde ciddi olup olmadığına karar vereceğin an." "O kadar basit değil, Finn.

Finn, Zane'in çıkışını görmezden gelir. "Onu gerçekten seviyor muydun, yoksa sadece ona sahip olmak mı istiyordun?

"Elbette onu seviyordun. Ama bu... dostum, bu bir

delilik". Zane bir aşağı bir yukarı yürüyor.

"Şimdi artık size hizmet etmediğine göre, şimdi size bir şeye mal olabileceğine göre, şimdi gerçekten istediğiniz şeyi feda etmeniz gerektiğine göre, bu ne olacak? O hala size mi ait? Yoksa sadece sizin istediğinizi yaptığında mı size aitti?

Finn'in sözleri beynime yerleşiyor. Onlarla elimden geldiğince savaşıyorum, içgüdülerim çılgına dönüyor.

Her zaman kendimi koruma modunda yaşadım.

Benim dünyam.

Benim kurallarım.

Hiç kimse için bu güçten vazgeçmek zorunda kalmadım. Hiç böyle bir ihtiyaç hissetmedim.

Gözlerimi kapatıyorum ve Cadey'nin olmadığı bir dünya hayal etmeye çalışıyorum. Tek hissettiğim ölçülemez bir acı, karanlık, esen rüzgârlar ve bir sürü boşluk.

Buradan vazgeçebilirim. Hayatıma devam edebilirim. Beni becerecek ve bana bir çocuk verecek başka bir kız bulabilirim, ama istemiyorum.

Ölmem gerektiği anlamına gelse bile, Cadey ya da hiçbir şey.

"Onu seviyorum," diyorum, gözlerim büyüyor. "Onu seviyorum."

Finn memnun görünerek başını sallar. "O zaman neyi bekliyorsun? Bin şu uçağa.

Kadans

Göz kapaklarımı açtığımda gördüğüm ilk şey güzel kehribar gözler. Altın ve bal. Endişeli bir bakış.

Kalbim küt küt atıyor.

Dutch mı?

Uzanıp yüzüne dokunuyorum. Sıcaktı.

Gözlerim yaşıyor ve yanağını okşuyorum. Göğsümdeki bu his de ne? Bu... büyüyen duygu. Neden ev gibi hissettiriyor?

"Cadence", Dutch'a ait olmayan bir ses kulaklarımda çınlıyor, "iç şunu".

Hunter'ın yüzü netleşince gözlerimi kırptırdım ve nefes nefese kaldım. Tişörtünü çıkarmış ve üzerinde sadece bir kadın kazağı var. Bana bir kase çorba ikram ediyor.

Panikleyerek ayağa kalktım ve kendime baktım. Kendimi gördüğümde

Üzerimde bir sabahlık ve başka hiçbir şey yokken battaniyeyi alıp göğsüme kadar çekiyorum.

"Dün gece ne oldu?" diye mırıldanıyorum.

"Çok fazla içtin, ben de seni otel odasına geri götürdüm ve sonra..." Hunter külotumun ve sütyenimin gelişi güzel durduğu yere bakıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Dün gece hakkında çok fazla şey hatırlamıyorum, çok fazla içmek ve Hunter'ı barda beni öpmesi için ikna etmek dışında.

Daha dik oturmaya çalışıyorum ama sanki biri bana çekiçe vuruyormuş gibi başım ağrıyor.

Hunter, "Çok hızlı hareket etmeye çalışmayın" diyor.

Bana yardım etmek için elini koluma koyduğunda irkiliyorum. Fark ediyor ve geri çekiyor.

Rahatsızlık ağır bir şekilde aramıza giriyor. "Tuvaleti kullanmam gerek," diye fısıldıyorum.

Hunter başını sallar.

Yataktan kalktım ve banyoya doğru yürüdüm. Oraya vardığımda kapıyı kilitliyor ve olanları anlamaya çalışıyorum. Başım ağrırken net düşünmek zor ama tüm kanıtları topluyorum.

Buruşuk yatak.

Çıplak bedenim.

Hunter'ın çıplak vücudu.

Hatırlamasam bile birlikte yattığımız çok açık. Hafifçe inleyerek başımı sallıyorum. "Neden, Cadence?"

Sırf sarhoş olduğum için Hunter'la yatmazdım ama....

Hunter Hollandalıymış gibi davransaydım kıyafetlerimi hevesle çıkarırdım.

Başım öne eğiliyor ve sabahlığımı sıkıca kavriyorum.

Hunter kapıyı çalıyor. "Benim için açabilir misin?"

"Neden?"

"Seninle konuşmam gerek."

Gergin bir şekilde kapıyı açtım. Hunter çerçevenin içinde, uzun boylu, kararlı ve benden çok daha yaşlı görünüyor. Normalde Hunter'ı fark etmem.

Aramızda yaş farkı var ama sıkılmış çenesinde ve bana bakışında beni küçük ve genç hissettiren bir şey var.

"H-Hunter, dün geceyi tam olarak hatırlamıyorum. Tırnaklarımla kafa derimi ovuyorum. "Ama ben... Yani, aramızda ne olursa olsun, ilgilenmiyorum..."

"Dün bana yaptığın tek şey gömleğime kusmaktı." Gözlerim büyüdü.

"Sonra yatağa girdin ve soyunmaya başladın." Boğazı düğümlendi. "Ben de ayrıldım."

"Sen... yani biz..." "Hayır, Cadey."

"Tanrıya şükür." Lavaboya doğru yığıldım. Hunter gülümsüyor. "Biraz kırıldım."

"Öyle demek istemedim. Ben sadece... şu anda başka bir duruma," gözlerimi kıstım, "duruma girecek durumda değilim."

Hunter beni o kadar uzun süre ve dikkatle izliyor ki kıvranmaya başlıyorum.

"Dün gecedен sonra, canımı acıtsa bile fikrimi söylemeye karar verdim. Hunter benimle birlikte banyoya girdi. Geniş omuzları alanın çoğunu kaplıyor. "Çünkü bir gün daha acı çekmeni izlemektense acı çekmeyi tercih ederim."

Vücudum yerine kilitleniyor. Gözlerinin içine bakıyorum. "Onu seviyorsun, Cadence."

"Hayır." Başımı sallıyorum, tüm gücümle savaşıyorum.

"Bunu saklayamazsın. Ayrılmak seni mahvetti ve ne kadar iyiymiş gibi davranırsan o kadar inandırıcılığın azalır".

"Ben iyiyim."

"Yemek yemiyorsun. Uyumuyorsun. Ve müziğin... "Müziğim ne olacak?" diye çıkıştım.

"Her nota sanki onların adını söylüyormuşsun gibi geliyor. Eğer birine bu kadar çok ihtiyacın varsa, o zaman kaçmamalısın." Çenesini kaldırıyor. "Sevdiğin şey için savaşmalısın."

"O kadar basit değil," diye ciyaklıyorum.

"Aşk ne zamandan beri basit oldu?" Hunter'ın dudakları hüzünlü, acı dolu bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ya seçersin ya da seçmezsin. Hayır.

Bunun ortası yok.

Derin bir nefes aldım ve onun haklı olduğunu fark ettim.

Duygularımdan kaçmaya çalıştıkça daha da büyüyorlardı.

Hollanda Haçı'na aşık oldum.

Redwood Prep'in acımasız, karanlık ve sapkın hükümdarı. Ona kalbimi vermek beni korkutuyor çünkü bu kendimi benden daha büyük bir güce kaptırmak anlamına geliyor. Ya net görme yeteneğimi, seçme yeteneğimi, savaşma yeteneğimi kaybedersem?

Bir şeyler yerine oturuyor, sanki perdeler gerçeği ortaya çıkarmak için kaldırılıyor.

Hala savaşabilirim, ama bu aşk için bir savaş olacak.

Hâlâ görebiliyorum ama bu görüntüler bir kişi yerine iki kişiyi içerecek.

Ve hala bir seçeneğim var.

Korkularıma rağmen onu sevmeyi seçebilirim.

"Teşekkür ederim Hunter," diyorum elini sıkarak. Kararlı bir şekilde banyodan çıkıyorum. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

Kapı aralığında oyalanıyor, gülümsemesi hiç görmediğim kadar kırık. "Ne istersen."

"Beni havaalanına götür."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Hollandaca

Yanımda hiç çanta yok, bu yüzden uçaktan iner inmez ve gümrükten geçer geçmez Londra sisinin içine kaçıyorum.

Yağmur sürekli üzerime damlıyor.

Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve bir taksi çağırmaya çalışıyorum. Hareketlerim acil ama lanet arabaların hiçbirisi benim için durmuyor. Çok saçma.

Havaalanı dışında taksiye binmenin kolay olacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre yağmur yağdığında öyle değilmiş.

Sonunda bir taksi geldi.

Kapıyı açtım ve konser alanına en yakın otelin adını bağırarak söyledim. Babamın alışkanlıklarını bildiğimden, rock grubunu (ve Cadence'i) gösteriden çok uzağa yerleştirmeyeceğinden eminim. Tam taksi uzaklaşırken arkamızdan bir arabanın korna çaldığını duyuyorum.

"Bunu unutuyor musun, dostum?" "Ne? Hayır. Sadece sür," diye homurdandım.

Arkamızdaki araba anında korna çalıyor ama ben duymazdan gelip direkt mesajlarımı kontrol etmeyi tercih ediyorum. Cadey'e yüzlerce mesaj gönderiyorum ve yanıt vermesini umuyorum.

Onunla ilgili hiçbir şey yok.

Taksim trafikte durdu.

Aniden, şık siyah bir araba hızlanıyor, yanımızdan geçiyor ve neredeyse taksinin kanadına çarpıyor.

"Lanet olsun." Sürücü kapıyı açar ve yola koyulur.

siyah arabanın sürücüsünün hemen yanında. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Hey!" Ona bağıyorum. "Zararı ben ödeyeceğim. Ben sadece... Knuckles camıma çarptı.

Başımı arkaya çeviriyorum ve renkli camın arkasında Hunter'ın yüzünü görüyorum. Gözlerim onu bıçak gibi kesiyor. Bir saniye içinde kapıyı açtım.

Geri sıçrayarak ciddi bir darbeden kıl payı kurtuldu. "Dutch, burada ne yapıyorsun?" diye sorar Hunter.

"Bunu bana neden soruyorsun?" Parmaklarım boynuna batıyor ve onu taksiye doğru itiyorum. "Cadey nerede?"

"Hey, hey, genç adam." Taksici Hunter'a eliyle işaret etti. "Bu adam ona yolumu kesmesini söylediğini söylüyor. Bu da ne?

Hunter'ı sarsarak arabaya daha sert çarpmasını sağlıyorum.

"Nerede o?"

Hunter duraksıyor ve yüzünde acımasız bir ifadeyle bana bakıyor. "Keşke senin gibi zengin bir pislik olmasaydı."

"Nerede?" Yüzüne karşı kükrüyorum.

"Hey, şimdi. Sakin ol." Şoför elini omzuma koydu.

Yırtıp atıyorum.

Hunter yüzümden kusacakmış gibi bana bakıyor. Sonra homurdandı, "Seni görebilmek için Amerika'ya uçak bileti aldı.

"Ne?" Parmaklarım gevşedi. Yakasını bırakıyorum ve haberi algılamak için bir saniye bekliyorum. "Ne kadar zaman önce?"

Hunter boynunu ovuşturuyor. Bana bakıyor, cevap vermiyor.

"Lanet olsun!" Dönüyorum ve havaalanına doğru koşuyorum. Etrafımda bir insan denizi kalabalıklaşıyor, hepsi bir hareket, yorgunluk ve heyecan nabızı içinde dönüyor.

Buraya girmeden önce Hunter'dan uçuş bilgilerini almayı düşünmedim. Her yerde olabilir.

Önemli değil.

Onu bulmak için dünyanın öbür ucuna kadar ararım çünkü bulamıyorum.

Onsuz yaşamak için. Hayatım boyunca Cadence Cooper'ı bekledim. Bir keresinde parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim.

Ama bu bir daha asla olmayacak.

Kadans

"Özür dilerim." Az önce omzuma dokunup sıranın hareket ettiğini söyleyen adama mahcup bir şekilde gülümsüyorum.

Bavulumu ileri doğru yuvarlayarak jetin girişine gittikçe yaklaşıyorum.

Yağmurdan ıslanmış pencereden dev uçakların piste yaklaştığını görüyorum. Gözlerimin önünde kırmızı ışıklar yanıp sönüyor.

Yağmur yağmaya başladığında, uçuşumun iptal edileceğinden korkuyordum. Bu, ayırtabildiğim ilk biletti.

Beklediğim her dakika bana işkence gibi geliyordu. Hunter, Jarod Cross'tan "yerimi bildirmesini" isteyen bir telefon alana kadar benimle kaldı. Otelde olduğumu söyleyip bana biraz daha zaman kazandıracak ama uçağa binmezsem oyunumuz ortaya çıkacak.

Önümde üç kişi daha var. Dizim zıplıyor.

Boğazım kurudu. Hadi, gidelim. Gidelim, gidelim.

Havaalanının genel seslendirme sisteminden ani bir cırtlak ses geliyor. Gürültüyü, genellikle bu yayınları yapan sakın ve ağırbaşlı spikerlere hiç benzemeyen bir erkek sesi takip ediyor.

Konuşmacı boğazını temizleyip "Açık mı?" diye mırıldandığında şüphelerim daha da arttı.

Etrafımdaki yolculardan kahkahalar yükseliyor.

İleriye doğru dev bir adım atıyorum. Başımı sallıyorum.

Spikerin bağlantısını kes.

Neredeyse geldim.

O uçağa binmeden önce bir kişi daha. "Uzun zamandır duymadığım karanlık, hırıltılı bir ses kaslarımın gerilmesine neden oluyor.

"Brahms, benim.

Donup kaldım ve yukarı baktım.

"Eğer hala buradaysan, eğer hala sesimi duyabiliyorsan, bilmeni isterim ki

bir şey..."

"Kayıp." Biletleri toplayan hostes bana eliyle işaret etti. "İlk pişmanlığım... seninle tanıştıktan sonra oldu." Kaburgalarımın altına bir bıçak saplandı. O... benimle tanıştığına pişman mı?

"Bayan, biletiniz." Hostes kaşlarını bana doğru çattı. "Anladınız mı?"

"Kahretsin." Bir parmağımı kaldırdım.

Kaşları seğiriyor ve sıkıntıyla dudaklarını büzüyor.

"Seni incittiğim için özür dilerim. Seni ağlattığım her an için pişmanım. O aptal vasiyet hakkında sana yalan söylediğim için özür dilerim."

"Burada bir sorun mu var?" İri yarı, hantal bir güvenlik görevlisi geldi.

Arkamdaki insanlar şikayet ediyor. Sırayı bekletiyorum.

Güvenlik görevlisi "Hanımefendi, kenara çekilin" dedi.

Bacaklarımı hissetmiyorum, bu yüzden nasıl yürüdüğümü gerçekten bilmiyorum. Zemin artık yok. Çatı uçmuş. Sürükleniyorum, lıbu yoğun havaalanının ve bana bir suçluymuşum gibi bakan gardiyanların ötesinde bir yere sürükleniyorum.

"Tüm bu insanların önünde, üzgün olduğumu bilmenizi istiyorum. Derinden ve gerçekten üzgünüm.

Ağzımı kapatmak için elimi kaldırıyorum.

Dizlerim titriyor.

"Hanımefendi, uyuşturucu kullanıyor musunuz? LSD? Eroin?" Bu kadar etkilenmemiş olsam gülerdim. Kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok. Uyuşturucunun annemin hayatını nasıl mahvettiğini görünce,

O hayatın içinde sıkışıp kalmaktansa bir torba çengelli iğneyi çiğnemeyi tercih ederim.

"Ve seni seviyorum," diyor

Dutch. Nefesler tutulur.

Bir kadın şikayet ediyor: "Bu çok romantik".

"Hanımefendi, konsantre olmanız gerekiyor," diyor güvenlik görevlisi. "Benden bahsediyor," diye mırıldandım.

"Ne?" Gür bir kaşını kaldırdı.

"Kattaki danışma masasının önünde sizi bekliyor olacağım.

3. Eğer hala havaalanındaysanız, beş dakika içinde benimle orada buluşun.

"Nerede bu? Üçüncü kat nerede? Bağırıyorum.

Güvenlik görevlisi sonunda fark etmiş görünüyor ve bana eliyle işaret ediyor. "Bu taraftan."

Dev adam yolu gösterip telsizinden ciyak ciyak bağırırken arkasından yaklaşıyorum. "Kod Adam'a atıfta bulunarak, hedefi gözaltına aldım. Tekrar ediyorum, hedef gözaltında. Yola çıkıyoruz. Treni bekleyin.

Beni kalabalığın arasından sürüklüyor ve beni bekleyen bir tren olduğunu fark ediyorum. "Erkek arkadaşın mı?" diye soruyor güvenlik görevlisi beni vagona bindirirken.

Kalbim hızla çarpıyor ve içimi bir heyecan kaplıyor. "Kız arkadaş." Güvenlik göz kırpmıyor. "Tebrikler."

Dalgın dalgın ona gülümsüyorum ve kapılar kapanırken trenin raylarına tutunuyorum. Katlar arasındaki üç dakikalık yolculuk hayatımdaki en stresli şey.

Trenden indiğimde başka bir güvenlik görevlisi görmek beni şaşırttı.

"Brahms?" Beni işaret ediyor.

Başımı sallıyorum.

"İçeri gelin." Trenin yanında bekleyen golf arabasını işaret ediyor. Gözlerim iki kat büyüdü.

"Çabuk ol."

Zıplıyorum ve o bir yarış pilotu gibi havalanırken başım hemen geriye dönüyor. Yolcuların arasından ve havaalanının içinden geçerek yolumuza devam ediyoruz.

Sonunda masanın önünde durur ve çenesini kaldırır. "Sonsuza dek mutlu sonlara bayılırım." Bana göz kırpmıyor. "Siz çocuklar mutlu olun." Gülümsüyorum ve danışma masasına doğru bakıyorum.

Onu gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Çelikten bir dev. Geniş omuzlar. Taktığı oğlu gibi gözler ve mutlak mutluluk için tasarlanmış bir ağız. Endişeli bir kaş çatma yakışıklı yüzünü bozuyor ama sonra kayboluyor.

beni gördüğünde, yerini minnettarlık, pişmanlık ve huşu alıyor.
"Brahms".
Golf arabasından atlayıp koşmaya başladım.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Kadans

Kollarım boynuna dolanıyor ve bana sıkıca sarılıyor. Güneşin ateşten ve altın ışıktan gözlerine bakıyorum. Beni tüketen uyuşukluk, güneşin altında duruyormuşum gibi hissedene kadar kayboluyor.

"Cadey."

"Burada ne yapıyorsun?"

Etrafına bakınır ve omuzları hafifçe sertleşir. "Benimle gel."

Beni danışma masasından uzaklaştırırken arkasında tökezliyorum.

Kalabalığın arasından hızla ilerliyoruz.

"Neyden kaçıyoruz?" diye soruyorum, nefes nefeseyim.

"Kuyruğumuz." Homurdanıyor.

"Baban beni gözetlemesi için birini mi gönderdi? Ne zamandır izliyorlar? Yüzüm soldu.

"Sadece babam değil. Başını sallıyor. Dağınık sarı saçları kulaklarının altında kıvrılıyor, yağmurdan ıslanmış. "Bu uzun bir hikaye."

Havaalanında hızlıca yürüyoruz. Beni granit gibi kavriyor. Tepeden tırnağa her şeyi beton gibiydi. Teninden ruhuna kadar.

Havaalanı anons sisteminden bana gerçekten aşkını ilan etti mi?

Dutch Cross?

Redwood Lisesi'nin vekili mi?

Romantik bir komedinin sonundaki kahramanlardan daha mı tatlı? Dudaklarım kıvrılıyor.

Omzunun üzerinden bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Seninle olan her şey yoğun olmak zorunda, değil mi?" Burnu kırışıyor. Anlamıyor.

Ben de bilmiyorum.

Hafif, fokurdayan bir his vücuduma yayılıyor. Dutch'ın hissettiği tehlike ne olursa olsun, içimdeki his on kat daha ölümcül.

Tüketiyor. Kör edici. Romeo ve Juliet'i'n trajik bir son seçmesine neden olan türden bir kararlılık.

Bir tür şiddet, ya hep ya hiç, beni cehenneme götür ve geri getir uzlaşması.

Aşkın laneti.

Şimdi etrafıma yerleşiyor. Sıkı bir sarılma.

Direnç yok.

Dutch beni VIP bölümünün girişine götürdü.

"Efendim. Çapraz." Birisi kadife bir ip düşürdü. Ona haber vermeden beni içeri sürüklüyor.

Kapı kapandığında, gözlerim faltaşı gibi açık, yavaşça daireler çiziyorum.

"Havaalanında otel mi var?" Kanepeler, atıştırmalık dolu tezgâhlar ve masaj koltukları geçici olarak dikkatimi dağıttığı için ağzım açık bakıyorum.

"Burası özel bir oda. Perdeleri kapatıyor ve kapıyı kilitliyor.

Onu odada dolaşırken izliyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Aşk onu beni yumuşattığı gibi yumuşatmamıştı.

Hâlâ karanlığı hareket ettiriyor. Sert kenarlar. Gözlerinde hareket eden gölgeler. O hala Kralların zalim lideri.

Ama aynı zamanda...

Ne oldu?

O aynı zamanda benim.

Hepsi: iyisi, kötüsü ve... Dutch Cross birçok şeydir,

ama kesinlikle "çirkin" değil.

Kendini neyin içine sokuyorsun, Cadey?

"Açıklığa kavuşturmam gereken bazı şeyler var. -Dutch homurdanıyor, dönüp o delici gözleriyle bana bakıyor. "Ve beni dinlemeni istiyorum çünkü her kelimesinde ciddiylim."

Başımı salladım.

"Annem geçenlerde bana büyükannemin vasiyetinden bahsetti ama ben seninle çok daha önce evlenmek istiyordum. Dairene geldiğim gece, geleceğimin sana ait olduğuna çoktan karar vermiştim.

Ağzımı açtım.

Konuşmaya devam ediyor. "Peki ya Jinx'in uygulamasındaki sarışın kız?" "O Brisa'ydı."

"I..." Durdu ve gözlerinde bir soruyla bana baktı.

"Bu sabah bana bir mesaj gönderdi ve o fotoğrafların ne olduğunu açıkladı".

'Erkeğinizin peşinden gittiğimi düşünmenizi istemiyorum.

Onaylamıyorum ama onu en iyi arkadaşşımdan çalmayacağım kesin. Çenesini indiriyor. Diğer yöne doğru ilerliyor. "Seni hamile b ı r a k m a y a çalışıyordum."

Ürperiyorum.

Durdu ve bana baktı. "Çocuklarıma sahip olmanı istiyorum ama seni kaybetme pahasına değil.

"Yani vasiyetten feragat mı ediyorsun?"

"Eğer yapmam gereken buysa." Yüzü kararıyor. Gürleyen bir fırtına bulutuna bakmak gibi, bir kasırganın içinde şimşekler çakıyor. "Sen benimsin Cadey.

Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacak ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Kimse bunu değiştiremez. Ne babam. Ne de kardeşlerim. Hayır... Hunter'ın çocuğuna hamile olduğunu öğrensem bile, senin ve bebeğin için hayatımı veririm.

Kaşlarım kalktı. "Ne?"

Dutch yüzümü inceliyor. Aniden odayı geçip bana doğru geliyor. Sert parmakları belimi sıkıca sarıyor. "Dinle ve iyi dinle, Cadence. Sana bir keresinde sevdiğin kişiyi seveceğimi ve nefret ettiğin kişiden nefret edeceğimi söylemiştim. Eğer bir gün hamile kalırsan ve bu Hunter'ın bebeği olursa, onu kendi kanımdanmış gibi seveceğim."

Şok içinde ona göz kırpyorum. "Dutch, sen neden bahsediyorsun?"

"Ciddiyim." Yüzümü nazikçe kavırıyor ve başımı kaldırıyor. "Çocuk sahibi olabiliriz ya da bekleyebiliriz. Bana burada ve şimdi asla çocuk istemeyeceğini söyleyebilirsin. Ya da bana Hunter'ın... ikinizin..."

Dutch dün gece Hunter'la yattığımı düşünüyor.

Kendimi çok acımasız hissederek ve onu sınamak isteyerek,

"Hunter'ın bebeği olsaydı ona gerçekten bakar mıydın?"

Bir saniye bile tereddüt yok. En ufak bir endişe yok.

Dutch beni sırtımın küçük kısmından yakaladı ve karanlık bir şekilde homurdandı, "Sana hiç sahip olmamaktansa sana ve başka bir çocuğun bebeğine sahip olmayı tercih ederim."

"Peki ya baban?"

Yüzündeki kaslar gerildi.

"Öylece... birlikte olmamıza izin vermeyecek. Beni kovdu. Bana senin uyuşturucu satıcısı olduğunu düşündürdü. Eğer sen ve ben... eğer işler değişirse..."

Dutch'ın gözleri tehlikeyle parlıyor. Isırıyor, "Kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim." Sert eller yanağımı okşuyor. "Sen benim uyuşturucumsun, Cadey. Sana bağımlıyım. Sana sahip olmak için her şeyi yaparım. Seni ne kadar çok tadarsam, o kadar çok istiyorum." Başparmağı yanağımda geziniyor. "Daha önce hiç böyle sevmemiştim. Senden başka hiçbir şeyin önemi yok. Ve seni bir daha incitmeye niyetim yok."

Ellerim onunkileri kapatıyor.

"Söyle bana," diyor, sesinde bir parça şiddetle. "Seni kaybetmediğimi söyle."

"Kendimi tanıttım, değil mi?"

Gözleri kısıldı. "Duymak istiyorum."

Dudaklarımı yalıyorum ve eskiden kâbuslarımda gördüğüm bir yüze bakıyorum. Gizli rüyam haline gelen bir yüze. "Senden nefret etmek istedim. Sinir bozucusun. Israrcısın. Kesinlikle mantıksızsın."

Gözleri hafifçe kısılır.

"Ama," diye parmak uçlarımda duruyorum, "senden nefret etmiyorum. Gerçekten hiç etmedim."

"Ee, ne var ne yok Cadey?"

Şu kelimeler. Çok büyükler. Çok mutlak. En azından benim için.

Dudaklarımı yaladım ve fısıldadım, "Seni seviyorum, Dutch".

İçime girerken gülümsemesi daha da hınzırlaştı. "Yine."

"Hayır."

İlerliyor. Savanada bir yırtıcı. Ve ben av olduğunun farkında bile olmayan ceylanım. Biraz geri çekiliyorum.

Çok uzağa gittiğinden değil.

Dutch beni duvara doğru itiyor ve bir koluyla iki yanımdan tutuyor. "Tekrar, Cadey."

"Beni ilk seferinde duymuştun," diye fısıldıyorum, parmaklarım geniş omuzlarında geziniyor.

Yaklaşıyor, yüzü benimkine değiyor. Gözlerim otomatik olarak kapanıyor. Duygular, dünyaya doğru düşen alevli asteroitler gibi içimden geçiyor.

"Hala korkmuyor musun?"

"Her saniye 'seni seviyorum' diyen o sevimsiz çift olmayacağız. Bu iğrenç," diye mırıldandım.

Dutch'ın nefesi dudaklarıma fısıldıyor ve ürperiyorum. "Biz o iğrenç çift olacağız," diyor.

"O..." Gözlerim açılıyor. "Kaçınılmaz mı?"

Kehribar gözleri benimkileri yakıyor. Ağzının kenarı bir tür zalim gülümsemeye dönüşüyor.

"Öğrenecek çok şey var," diye

mırıldanıyor. Ve sonra ağzı düşer.

Dudakları sıcak, kaynar. Tüm düşünceleri silen bir ritimle benimkini okşarken dili de öyle. Elleri acımasız bir istekle vücudumda dolaşıyor. Daha, diyor ağzını yüzümden çekmeden.

Ben de onu içimdeki her şeyle öpüyorum, ruhumun derinliklerinden yükselen bir tutku kasırgası.

Dutch bana uyuşturucum

dedi. Ama sanırım bu

benim.

Benim dileğim.

Benim

ihtiyacım.

Saplantım.

Parmakları daha aşağıda geziniyor ve kotumun düğmelerini açacağını düşünüyorum, ama bunun yerine karnıma dokunuyor ve hafifçe itiyor.

Ağzım onunkinden ayrılıyor ve aradaki mesafeden dolayı hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Evlen benimle," diye hırlıyor, "Karım ol, Cadey."

O anda düşünmüyorum. Sadece hissediyorum ve bırakıyorum.

Benim seçimim.

Ben ne istiyorum?

Ve Hollandalılar bekliyor.

Birkaç saniye boyunca orada durup birbirimize baktık.

Başımı yukarı eğiyorum. "Evet."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hollandaca

Siyah takım elbisemin ceketini düzeltiyor ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Kapıyı açarak butik giyinme odasından çıkıyorum ve kardeşlerimin beni inceleyebilmesi için kollarımı açıyorum. "Papyon nerede?" diye soruyor Finn, tertemiz beyaz kanepenin köşesinde kambur durarak.

"Ben papyon takan biri değilim." Zane gözlerini devirir.

Finn beni azarlıyor: "Cadence bu takımı senin için seçti. Doğru şekilde giymelisin.

"Yemek ceketlerinden nefret ederim.

"Bu bir takım elbise, yemek ceketisi değil. Papyon olmadan da New York'ta değil Vegas'ta kaçak bir sarhoş gibi görünürsünüz" diyor Zane.

Pencereden dışarı bakıyorum, New York silüetini hayranlıkla izliyorum. "Neredeyse aynı.

Aslında, Las Vegas'ı tercih ederdim. Orada aynı gün evlenebilirdik. Burada New York'ta ruhsatı aldıktan sonra yirmi dört saat beklememiz gerekiyordu.

Yine de işe yaradı. Kardeşlerim uçup Vi'yi de yanlarında getirmeyi başardılar. Cadence kız kardeşini görür görmez kolları, saçları ve gözyaşları birbirine karıştı.

Kadınları gerçekten anlamıyorum.

"Bu benim tek şansım değil. Yeniden evlenmeyi planlıyorum," diye homurdanıyorum. "Şimdiden boşanmayı mı düşünüyorsun?" Finn iki kaşını birden kaldırıyor.

"Boşanmak benim sözlüğümde yok." Yumruklarımı sıkıyorum.

"Cadey benden asla kurtulamayacak. Ona büyük bir düğün yapacağımı söylemek istemiştin.

hak ettiği milyon doları daha sonra, babasının onu mahvetmeye alışmayacağından emin olduğunda alacak. Zane homurdanıyor. "şu anda içeri dalmaması çok garip." "Muhtemelen Dutch'ın resimleri gördükten sonra düğünü yapmayacağını düşünüyor."

"Hangi resimler?" diye soruyorum, yakamı düzelterek.

"Siz havaalanına gittikten hemen sonra bir paket aldık. İçinde Cadence ve Hunter'ın birlikte çekilmiş fotoğrafları vardı," diyor Finn kuru bir sesle.

"Babam ve annem onu gözetliyordu. Bu delilik." Zane i geçirir.

"Bizim normal ebeveynlerimiz yok," diye katılıyor Finn.

"Belki de bu yüzden normal değiliz," diye yeniden açıklıyor Zane.

Bana doğru yürüyor ve papyonunu kaldırıyor.

Dışlerimi sıkıyorum ve itaatkr bir şekilde boynuma bağlıyorum. Biri kapıyı çalıyor.

"Devam et."

Vi fırfırlı pembe bir elbiseyle içeri girdi. Ona mağazadan istediğini seçmesini söyledim ve sonraki üç saatini tüm favorileri üzerinde düşünerek geçirdi. Sonunda ona bir tane seçmesini ve geri kalanını benim alacağımı söyledim.

"Vay canına." Vi'nin gözleri parlıyor. "Dutch, çok yakışıklı görünüyorsun." "Yay yüzünden, değil mi?" diyor Zane gururla.

"Kız kardeşimin The Kings'in baş gitaristiyle evlendiğine inanamıyorum." Sesi göz kamaştırıcı geliyor.

"Cadence hazır mı?" diye soruyor Finn saatine bakarak. "Düğün organizatrne saat üçte buluşacağımızı söylemiştik ama şu anda saat iki kırk."

Vi tırnaklarını kapı koluna geçiriyor ve alt dudağını ısırıyor.

"Cadey iyi mi?" diye soruyorum, gözlerim onun gergin ifadesine sabitlenmiş.

"Tam olarak değil."

Bir anda onun nndeyim. "Pek çok şey ters gidebilir.

Babam onu kaçırmış olabilir.

Hunter ona aşkını ilan etmek için acele etmiş olabilir. Sol onu çalmaya çalışıyor olabilir.

Breeze bunu öğrenmiş ve onu benimle evlenmekten vazgeçirmek için buraya uçmuş olabilir.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Cadey parçalara ayrılıyor," diye fısıldıyor Vi.

Gözlerim kardeşimin gözleriyle buluşuyor.

"Sinirden olduğunu söyledi ama bilemiyorum. Kız kardeşim pek kusmaz. Ve hiç hastalanmaz..."

Odadan koşarak çıktım.

Vi, Finn ve Zane hemen arkamdalar.

"Bu taraftan," diyor müdür beyaz eldivenli elleriyle. Aceleyle banyoya giriyorum ve içeride başka kadınların da olduğunu fark ediyorum. "Odaya ihtiyacım var," diye bağıriyorum.

Kadınlar bana deliymişim gibi bakıyor.

"Nişanlın burada," diyor Zane, gülümseyerek ve kadınları kendi emirlerini yerine getirmeleri için büyüleyerek.

Finn kapıya doğru işaret eder ve onlara dışarı kadar eşlik eder. "Bu taraftan."

Oda üç saniye içinde boşalıyor.

"Cadey, Dutch suit," diyor Vi, kapalı tuvalet kabinine hafifçe vurarak.

"Neden?" Cadey'nin sesi zayıf geliyor. "Ben iyiyim."

Kabin kapısının aralığından bakıyorum ve beyaz, dantel ve kumaş patlaması gibi uzanan tülü görüyorum. "Gelinliğin içinde kusmak senin 'iyi' tanımın mı?" diye homurdanıyorum, çok endişeli.

"Londra'dan ayrılmadan önce çok içtim".

"Akşamdan kalmalar genellikle iki gün sürmez," diyor Finn düşünceli bir şekilde. Bir öğürme sesi duyuyorum ve kalbim paramparça oluyor.

Ayağa kalktım ve kapı kolunu tuttum. "İçeri geliyorum Cadey."

"Hayır," diye inliyor. "Gelini gelinlikle görmek uğursuzluk getirir."

"Umurumda bile değil." Açılmayınca omzumu kapıya vuruyorum.

"Dutch." Ben kapıyı tekmelemeden Vi önüme geçti. Bana inatçı bir bakış fırlattı.

Küçük ve narin ama cesur... Kız kardeşi gibi.

Olduğum yerde donup kalıyorum ama sert nefes alıyorum ve Cadey'nin acı çektiğini duyarsam kapıları kırmaya hazırım. Finn ve Zane benim için Vi'yi tutacaklar.

"Cadey?" Vi arkasını dönüp kulağını kapıya dayıyor. "Ben iyiyim."

Cadey'nin sesi titriyor. "Ben de iyiyim."

"Kötü bir şey mi yedin?"

"Bu sabah pek bir şey yemedim," diye itiraf ediyor.

"Dün gece de pek dinlenemedin," diye mırıldandım, bir suçluluk duygusuyla. Cadey'nin on sekizinci doğum günü olduğu için, bunu kendi yöntemlerimizle kutladığımızdan emin oldum.

Vi bana meraklı bir bakış attı.

Cadey'nin küçük kız kardeşinin yatak odasında yaptıklarımızdan şüphelenmesini istemeyeceğini içgüdüsel olarak bilerek yüz ifademi parlatıyorum.

Zane yanımda duruyor ve kulağıma "Sinirden olabilir" diye fısıldıyor.

"O..." Finn de bana katıldı. Badem gözleri benimkilere dikildi. "Belki-"

"Bebek mi?" diyor Vi heyecanla.

Gülümsüyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, durumun böyle olduğunu düşünmesem de memnunum. Cadey bana annesinin geçen hafta ona hap verdiğini söyledi. Bütün geceyi geleceğimizde bir bebek olduğundan emin olmak için harcasak bile bu kadar çabuk hamile kalacağımızdan şüpheliyim.

Tuvalet sifonu.

"Dutch, arkanı dön," diye emrediyor Cadey.

Sesindeki çeliği duyuyorum ve tartışarak onu strese sokmamaya karar veriyorum. Dönüp aynada kendime bakıyorum.

"Dışarı çık."

"Sadece iyi olduğundan emin olmama izin ver," diye yalvarıyorum. Cadey yine "İyiyim," diyor.

Olduğum yerde kalacağım.

"Git yoksa bugün seninle evlenmem".

Omuzlarım gerildi. "Buna cesaret edemezsin." "Dene bakalım."

Dışlerimi gıcırdatıyorum.

Zane Finn'e bakar. "Sonunda evlendikleri için artık kavga etmeyi bırakacaklarını sanıyordum."

"Evlilik insanları değıştirmez, Zane. Sadece zaten var olan şeyleri birleştirir. Bu yüzden eşinizin hazır olduğundan emin olmadan bu işe girişmemelisiniz." Banyo kabinine bakıyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Bundan daha iyisi olamaz.

"Siktir git, Finn. Ben buradan gidiyorum. Ben gidiyorum."

Tepinerek çıktım. Vi ve kardeşlerimin bana güldüklerini duyuyorum.

Lanet hainler.

Koridordayken tuvalet kabininin açıldığını belli belirsiz duyabiliyorum.

"Fazla umutlanma. Hamile değilim," diyor Cadey dışarıdan duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Sanırım sadece mide gribi olabilir." "Düğünü ertelemek istiyor musun?" Nefesimi tutarak soruyorum.

"Hayır," diyor Cadey. "Hadi yapalım." Gülümsüyorum.

İşte benim kızım.

Finn, Zane ve ben gelinliklerimizin parasını ödedik ve dışarıda bekleyen arabaya bindik. Cadey de aynı arabaya binebilsin diye çocuklar benim gözlerimi bağladılar.

Biz karı koca ilan edilene kadar onu gözümün önünden ayırmamın imkanı yok. Belki paranoyağım ama babam havaalanında Cadey ile barıştığımı öğrenince ne yapar bilmiyorum.

Öngörülebilir gelecekte, karıma tutkal gibi yapışacağım.

Bir çatı katının önünde duruyoruz ve aşağı iniyoruz. Koridorda tanıdık bir ses bizi karşılıyor.

"Vay be. Bazı çılgınca şeyler yaptım ama hiçbirisi bu kadar çılgınca değildi.

On sekiz yaşında evlenmek kadar çılgınca. Bex

Dane'in sesini duyunca gülümsedim.

New York'u seçmemizin bir başka nedeni de babamın Bex Dane'e bulaşmaması. Sanırım bir kısmı Bex'in artan şöhretinden korkuyor, bu yüzden ondan bu kadar nefret ediyor.

"Her şey hazır mı?" diye sorar

Zane. "Tavan arası şu tarafta."

Hâlâ gözlerim bağlı ama sanırım Bex sadece yukarıyı işaret etti.

"Biri beni çimdiklesin. Sanırım Bex Dane az önce gözlerimin içine baktı," diye haykırıyor Vi.

"Merhaba, tatlım."

"On üç yaşında," diyor Cadey hemen.

Homurdanıyorum.

Bex de gülüyor.

"Ben öldüm. Ben öldüm," diye tıslıyor Vi gökyüzünde süzülen bir sıcak hava balonu gibi.

Kardeşlerim Cadey'i yukarı taşımak için benden ayrıldılar. Ben Bex'le geride kalıyorum ve sonunda göz bağımı çıkarıyorum.

Sırtımı sıvazlıyor. "Basın turu menajerimi o kadar çok geri çevirdiniz ki sonunda ilk teması kurduğunuzda bayıldı."

"Böyle daldığım için özür dilerim.

"Sorun değil. Bu sektörde gerçek bağlantılar kurmak çok sık rastlanan bir şey değil. Eğer doğru kişiyi bulursanız, sıkı tutunun derim."

Gözlerinde karanlık bir parıltı var. Neredeyse pişmanlık gibi.

Eğer yeterince önemseseydim, muhtemelen sorardım.

Ama benim yok.

Ben sadece Cadey ile bir an önce evlenmek istiyorum.

"Hey, Dutch," diyor Bex, "madem size çatı katımı ödünç verdim, gelecek yıl dünya turnemde benim için açılış yaparak bu iyiliğime karşılık vermeye ne dersiniz? O zamana kadar liseyi bitirmiş olursun. Gülümsüyorum, "Bunu hayatımın en iyi kararını verdikten sonra düşüneceğim".

Bex gülüyor. "Hayırdan iyidir."
Asansörlere doğru gidiyorum.
Cadence Cooper'ı bir bayana dönüştürmenin zamanı geldi.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Kadans

Balkon kapısının önünde sıraya girdiğimizde Vi, "Bex Dane'in çatı katında evlendiğinize inanamıyorum," diyor, "Dünyanın en büyük ünlülerinden biri ve biz sadece... onun oturma odasında duruyoruz." Kız kardeşim kafası patlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Bu nasıl benim hayatım?" diye haykırıyor Vi.

"Bu senin hayatın değil. Burayı sadece ödünç alıyoruz.

Yavaşça bana döndü, "Anlamıyorum. Çok sakınsin.

"Gerginim."

"Hayır, Bex Dane ile tanışmaktan bahsediyorum. Ve Jarod Cross'un oğluyla evlenmeyi. Düşündük ki... ailemiz artık kraliyet ailesi olacak." "Rock yıldızları sadece insandır," diyorum.

"Evet, süper zengin, süper çekici, süper yetenekli insanlar.

Bunların hiçbiri normal insanların yapabileceği bir şeymiş gibi davranmayalım." Süiti işaret ediyor.

Kolumu onunkine doladım. "Kraliyet ailesi ya da değil, bunu sensiz yapmak istemezdim. Burada olduğun için teşekkür ederim."

"Elbette." Gözleri benimkilerle buluştu. Parlak kahverengi.

Yumuşak ve masum. "Her zaman senin için burada olacağım Cadey." Alt dudağım titriyor.

Garip bir şekilde heyecanlıyım. Belki de sinirden.

Yapmak üzere olduğum şeyin büyüklüğü sonunda

beni ele geçiriyor.

Ben bir eş olacağım.

Dutch Cross'un karısı olacağım.

Dünya hâlâ yolumuza pek çok engel çıkarıyor. Neredeyse bu adımı atmadan önce hepsini fethetmeyi beklememiz gerekecekmiş gibi görünüyor. Ancak bu engellerle tek başıma yüzleşmektense onunla birlikte yüzleşmeyi tercih ederim.

Ve bu benim her zamanki halime kıyasla lanet olası bir yüz seksen.

O beni değiştirdi.

Sanırım bir bakıma ben de onu değiştirdim.

Kulağa müzik gibi geliyor. Davul ve bas sesi gibi. Hiç bu kadar derin bir enstrümanda bu kadar güzel bir rezonans duymamıştım.

Gözlerim açılıyor. "Bu canlı mı?"

"Sanırım öyle," diyor Vi.

"Bu bizim işaretimiz olmalı. Terli ellerimi silkeliyorum, kız kardeşimin buketini kabul ediyorum ve ilk adımımızı atıyorum.

"Mutlu musun Cadey?" diye soruyor

Vi. Bir adım daha.

"Öyleyim."

"Keşke babam da burada olabilseydi," diye fısıldıyor

Vi, "O burada." Ona gülümsüyorum.

O da gülümsüyor.

İkimiz de annemizden bahsetmiyoruz. Şu anda sadece yapabildiğim şeylere odaklanmak istiyorum. Annem... o artık tek başıma uğraşmak zorunda olmadığım biri.

Ve bunda bir rahatlık var.

Eve döndüğümde onunla ilgileneceğim.

"Bu arada, sigara içen birine benziyorsun." Vi bana göz kırptı.

"Hollandalılar bayılacak".

"Umalım da öyle olmasın. Yemek ceketi kiralık. Vi gülüyor.

Virajı dönüyoruz ve nihayet balkonun nasıl dekore edildiğini görebiliyorum. Gözlerim kamaşmış bir şekilde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bex Dane çalışanları bu balkonu bir destinasyona dönüştürmeyi başardı.

düğün kutlamaları için. Narin beyaz llores. Güzel kemerler. Beyaz sütunlar üzerine zevkle örtülmüş beyaz kumaş. Ancak hiçbir şey New York silüetinin arka planı kadar etkileyici olamaz. Böyle bir manzarayı her gün görmenin ne kadara mal olduğunu düşünmek bile istemiyorum.

Finn ve Zane yan taraftalar. Zane elektrikli bir davul seti çalıyor ve her zamanki gibi zeki ve yaramaz görünüyor. Finn'in üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon var ama bas gitarını çalarken bu sade kıyafet bir moda gösterisi gibi görünüyor. Gözlerim kardeşlerin üzerinden atlıyor ve koridorun sonundaki adama takılıyor.

Hollandaca.

Siyah bir takım elbise giymiş ve papyon takmış. Saçları onu tanıdığımdan beri ilk kez arkaya taranmış.

Gözlerimiz buluştuğunda, garip bir şey oluyor. Midemdeki tüm sinirler yatışıyor. Sanki tam da olmam gereken yerdeyim.

Vi ve ben koridorun önüne ulaşıyoruz. Finn ve Zane Dutch'ın arkasındayken o da benim arkamda durdu.

Nikâh memuru uzun Noel Baba sakallı ufak tefek bir adam. Bunu yapmak için sokaktan bir Kurtuluş Ordusu Noel Babası mı aldılar yoksa sakalları bu şekilde mi uzuyor bilmiyorum. Ama fark etmez. Tüm dikkatim Hollandalılara odaklanmış durumda.

Nikâh memuru aşk, bağlılık ve sonsuzluk hakkında konuşurken, Dutch öne doğru eğildi ve sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Seninle evlendikten sonra o elbiseyi yırtıp atacağım. Parmakları beni sıkıca sarıyor.

Kalbim daha hızlı atıyor ve sıcaklık tenimi yıkıyor. Dün gece bana dokunuşunun anıları hala keskin. Bir adamla mı yoksa bir canavarla mı evleniyorum? Ve bu beni neden artık korkutmuyor? "Bundan hemen sonra eve gideceğiz," diye mırıldandım. "O zaman balayımızı uçakta geçiririz," diye mırıldanıyor. Ürperiyorum, gözlerinde yanan vaatle bedenim geriliyor. Vücudunun bana doğru bastırıldığını şimdiden hissedebiliyorum ve kalbim

beklentiyle titriyor. "Dutch," der
nikâh memuru. Dutch ona sert
bir bakış atar. "Yeminleriniz?"

Başını sallıyor. "Cadence Cooper, hayatının sonuna kadar seni
sevecek, onurlandıracak ve sana hizmet edeceğim. Kelimeler hiçbir
şey ifade etmez. O yüzden bunu sana neden hayatımdaki en önemli
kişi olduğunu göstereceğim (ve gelecekte de her gün göstereceğim)
ilk gün olarak kabul et."

"Oh," diyor Vi arkamdan.

Kıvranıyorum ve peçemi itiyorum. "Ben yemin yazmadım.

"Sorun değil. Sadece kalbinizden geçenleri söyleyin" diyor nikah
memuru.

Dutch'a bakıyorum. "Her zaman duymak istediğin şeyleri
söyleyeceğime söz vermiyorum. Ya da her zaman bana yapmamı
söylediğin şeyi yapacağıma."

"Bunu henüz yapma," diye mırıldanıyor

Zane. Vi güler.

"Ama sana söz veriyorum, iyi günde de kötü günde de yanında
olacağım. Dünya bizi anlamayabilir ama anlamak zorunda da değil.
Kendi dünyamızı yaratacağız. Ve onu birlikte yöneteceğiz.

Cadence Cooper'sız bir Cross Dutch asla olmayacak."

Hollandalı duygulanmış görünüyor. Bu yumuşak ifadeye sahip tek
kişinin ben olduğumu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi
oluyor.

"Bana verilen yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini
öpebilirsiniz."

Dutch beni kendine çekiyor ve sanki beni işaretliyormuş gibi
öpüyor. Sanki sonsuz bir kaynaktan içiyormuşum gibi. Sanki hiç
doyamayacakmışım gibi.

Hafif tezahüratlar duyuyorum ama kalbimin içinde havai fişekler
patlıyor.

"Cadey." Vi kolumu çekiştiriyor.

Havai fişek sandığım şeyin aslında telefonumun zil sesi olduğunu
fark ediyorum.

"Cadey, bir süredir biri telefonunu arıyor," diye itiraf ediyor Vi,

"düğünden önce sana söylemek istemedim ama durmadılar. Bence
bu önemli."

"Kim o?" Dutch, sanki hattın diğerk ucundaki kişiyi boğacakmış gibi hırılıyor.

"Üzerinde 'Bayan Jamieson' yazıyor."

Zane'in başı hızla kalkıyor ve yaklaşıyor. Hollandalı'ya bakıyorum. "Sence ne istiyor?"

"Bilmiyorum."

Vi dudaklarını büzüyor. "Benden istiyorsun-" "Cevap ver," diyorum, midem titriyor. Finn de bize katılıyor. Hepimiz telefonun önünde toplanmış bekliyorduk. İçimi bir his kapladı.

Dutch bunu hissediyor ve elimi tutarak beni cesaretlendirmek için parmaklarımı sıkıyor.

"Hoparlörü aç," diye homurdanıyor

Zane. Vi onun dediğini yapar.

"Buradayım, Bayan Jamieson".

"Cadence?" Bayan Jamieson telaşlı ve gergin görünüyor.

"Tanrıya şükür. Sonunda cevap verdin. Neredesin?"

"New York'tayım." Meraklı nikâh memuruna, nefes kesen ufuk çizgisine ve parlak mavi gökyüzüne bakıyorum.

Bu manzaranın tadını çıkarmak için son şansım. Midemdeki bu çukur geçmeyecek ve bu çağrı bittiğinde tüm bu güzelliğin etrafımda yıkılacağına dair bir his var içimde.

"Uçakla geri dönmeniz gerekiyor. Hemen," diye ısrar ediyor Bayan Jamieson.

Dutch kolunu bana doladı.

Ona gülümsüyorum, yalnız değilim. Hollandalılar burada. Vi burada. Krallar burada.

"Neden, ne oldu?"

"Sana telefonda söylemek istemiyorum..."

"Söyleyebilirsin."

Derin bir nefes alır ve verir. "Neler olduğunu bilmiyorum ama annen..."

Vi'nin gözleri açılıyor ve bana çaresiz bir bakış atıyor. Bayan Jamieson "Annen öldü" diye ciyakladı.